

02239/9,

II
ARCHIWUM FILOLOGICZNE AKADEMJI UMIEJĘTNOŚCI
W KRAKOWIE NR. 2.

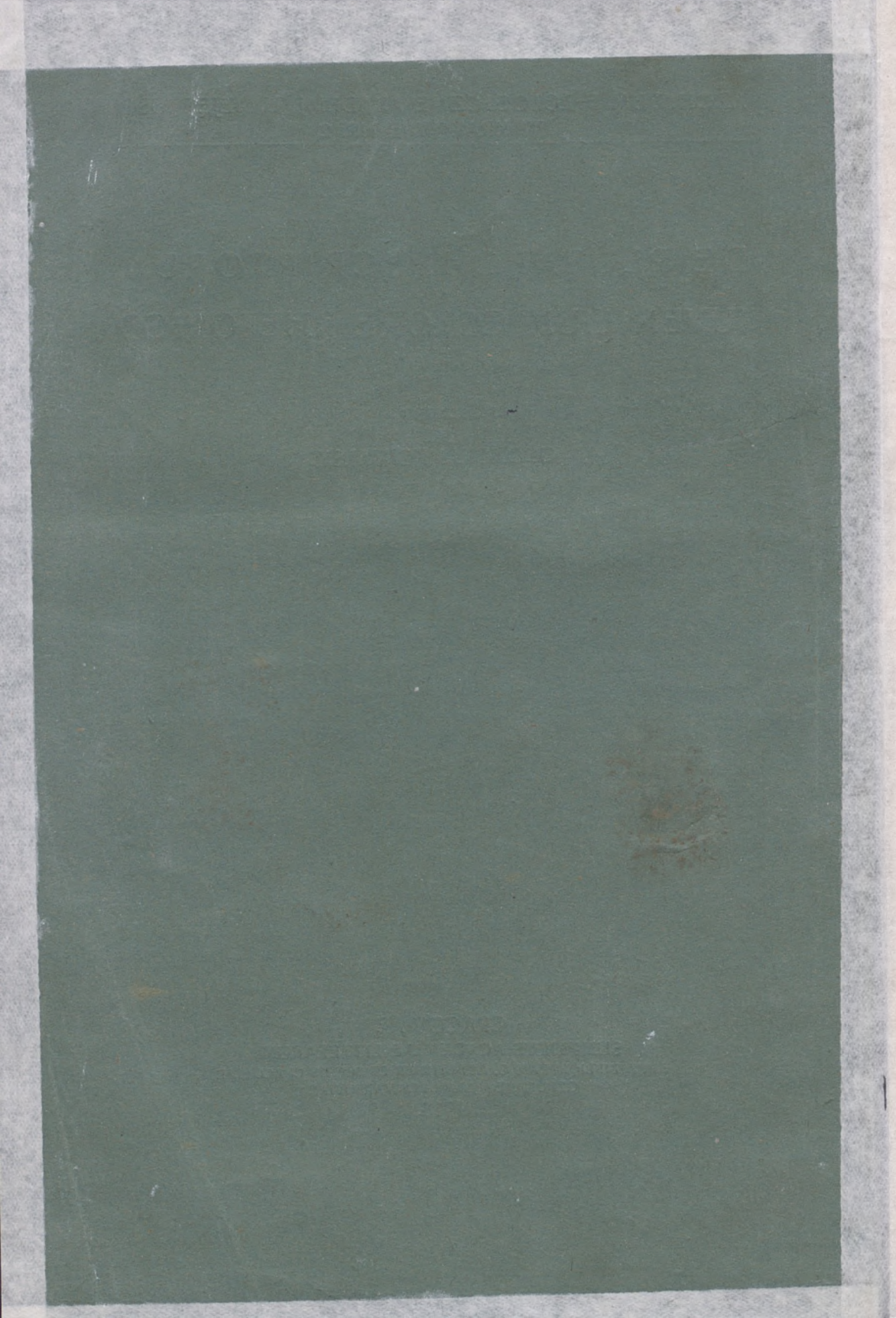
06060

DE PLUTARCHI SCRIPTORUM
IUVENILIUM COLORE RHETORICO

SCRIPSIT

GEORGIUS KOWALSKI

CRACOVIAE
SUMPTIBUS ACADEMIAE LITTERARUM
APUD BIBLIOPOLAM G. GEBETHNER ET SOCIOS CRACOVIAE,
GEBETHNER ET WOLFF VARSOVIAE
1918.

2

ARCHIWUM FILOLOGICZNE AKADEMJI UMIEJĘTNOŚCI
W KRAKOWIE NR. 2.

DE PLUTARCHI SCRIPTORUM
IUVENILIUM COLORE RHETORICO

SCRIPSIT

GEORGIUS KOWALSKI

CRACOVIAE
SUMPTIBUS ACADEMIAE LITTERARUM
APUD BIBLIOPOLAM G. GEBETHNER ET SOCIOS CRACOVIAE,
GEBETHNER ET WOLFF VARSOVIAE
1918.

ARCHIVUM ETIOLOGICZNE AKADEMII UMIEJĘTNOŚCI
W KRAKOWIE NR. 2

DE PUTARCHI SCRIPTORUM
JUVENILUM COLORE RHETORICO

SCRIPSI
GEORGIUS KOWALSKI

CRACOVIAE
SUMPTIBUS ACADEMIAE LITTERARUM
D. GEORGIUS KOWALSKI
Drukarnia Uniwersytetu Jagiellońskiego pod zarządem J. Filipowskiego.
1912.

D 100/17

1316047

De Plutarchi scriptorum iuveniliu colore rhetorico

Scrpsit

Georgius Kowalski.

Praefatio.

Nemo sane est, cui Plutarchi Vitas Parallelas quaeque vocantur *Moralia* uno tenore lectitanti non appareat sat lucida operum istorum et potissimum in colore atque indole sermonis conspicua diversitas. Qua de re plura si quis exsequi vellet, non esset profecto actum agere, atque adeo operae esset pretium, cum vix multum adhuc accuratioris quidem insumptum esset operae in operis utriusque genere dicendi comparando. Inter Plutarchi enim scripta moralia aegre ullo, qui facile definiri possit, ordine¹⁾ composita et quasi per saturam in unum corpus sive malis farraginem coacervata, non parum multae disceptatiunculae reperiuntur, in quibus, quamquam dubium tibi plerumque non erit, quin ab Plutarcho sint conscriptae, haerebis odoratus quasi fumos quosdam acres, quales fervente spuma aestus exhalare solent. Tum puto quaeres, sintne ista illius mentium medici, gravis viri Chaeronensis, an potius redoleant vapores alicuius sophistae rhetorici afflatus crapulam excutientis. Qui Demosthenis et Ciceronis orationes *ἂν τε ξετάζειν καὶ ἀποφαίνεσθαι, πότερος ἡδίων ἢ δεινότερος εἰπείν*¹⁾ missum sibi faciendum aestimavit, mordacique epitheto, ut *τὸν περιττὸν ἐν ἅπασιν* Caecilium destrinxit, quod iuvenilis iactantiae gratia comparationem inter Demosthenem et Ciceronem transigere tentavisset (*νέεανιεύσατο σύγκρισιν τοῦ Δημοσθένους καὶ Κικέρωνος ἐξενεγκείν*²⁾), idem ignem componere

¹⁾ Opusculorum pythagorissantium seriem contextam constituit eamque Plutarcho etiam tum iuveni attribuit T. Sinko, *Eos* XV (1909), 113—129.

²⁾ v. Dem. c. 3.

cum aqua ausus est multoque arrogantius ipse *ἐνεανειύσατο*, siquidem iactantiae est in insulsissima deliramenta acuminis labentis, quod sibi ostendere dialogis, qui inscribuntur: „De sollertia animalium“ „Bruta ratione uti“ proposuit: homines a bestiis morum castitate superari. Quodsi in hoc suorum temporum studio incredibilia enarrandi eaque artis ostentandae causa comprobandi indulset, cum in morbum excrevisset affectatio, at minime convenerat „mentium medicum“¹⁾ ipsum quoque indigere medicina.

Quod ut ostenderem, certis quibusdam ex Plutarchi scriptis moralibus et eis quidem *νεανικωτάτοις* delectis (sunt autem haec: F. R. [De Fortuna Romanorum] F. A. [De Alexandri Magni Fortuna aut Virtute] Gl. Ath. [De Gloria Atheniensium] Aqu. [Aquane an ignis utilior] Soll. [De sollertia animalium] Brut. [Bruta ratione uti] Es. [De usu carniū]) quaestionem institui, quid in eis noster e rhetoricis forulis deprompsisset. Sed in proposito pergens perficiendo temperare mihi non potui, quominus subsiciva opera etiam in Plutarchei sermonis genuinam indolem inquirerem, cuius, quae hic eruta sunt elementa, si quamvis levissimo usui fuerint arti coniectandi²⁾ nec non indagationi de fide libellorum, qui sub Plutarchi nomine aetatem tulerunt, habenda, voti me factum competem laetus arbitror. Itaque et de auctoritate libellorum, in quos incubui, pauca passim dicere liceat atque in addendis coniecturali munere perfungi: quod utrumque non nisi leviter ac pro viribus praestare me annisurum polliceri ausim.

C. I: De syncrisi.

Iam ab initio firma iacere fundamenta ad disputationem condendam mihi persuasi: ut quam brevissimis verbis quam planissime rem explicem, unum censeo esse adminiculum, cui tota Plutarchi scribendi ars innitatur: dico syncrisin. Quae ideo magis hic est respicienda, quod arctissimo vinculo scripta moralia et Vitas copulat ita, ut etiam in magna utriusque scriptorum generis diversitate eandem manum scriptoris³⁾ indicet.

¹⁾ W. Christ-Schmid, G. d. Gr. L⁵ II, 1, 383, adn. 2.

²⁾ Permulta enim sunt in scr. Mor. quibus tandem subveniatur necesse est.

³⁾ W. Christ-Schmid, II, 1, 392—393; II, 2, 559, adn. 4.

Ac primum fuisse syncrisin ¹⁾ vel praecipuum e sophistarum artificijs satis constat; quo longius arcessita quoque magis inexpectata, eo plus habebat delectationis et ingeniosior, qui eam erat commentus, putabatur. Orta est syncrisis ex antithesi, cuius originem ex insita ac nativa quadam cogitandi proprietate ducere rectum erit, cum Homeri poëseos indole perpensa tum etiam similitudine considerata, quae aliarum quoque gentium monumenta antiquissima litterarum inspicienti obviam venit ²⁾. Sed Plutarchi temporibus praeter alia, quae tunc viguisse ex auctoribus antiquis compertum habemus, affectationis rhetoricae genera, praecipue studium syncriseos tenebat saeculum. Quapropter si recte Vitas Parallelus penitus perspicere vis et efficere studes, ut cogitatione apte comprehendas, quemnam sibi tandem Plutarchus proposuerit finem in eis conscribendis ³⁾, saeculi mores deliciaeque tibi respiciendae sunt, quibus vel „mentium medicus“ inservire non erubuit, siquidem iuvenis adhuc vix lepidis operam dabat declamationibus, vir autem maturus aurae saeculi lenocinari non destitit. Nimirum minime ille quidem rerum gestarum scriptoris exercere officium cogitabat prioribus, quos iuris publici fecerat Vitarum, libellis componendis, verumenimvero in comparatione ingenii Graecorum cum Romanorum virtute summa versabatur eius operis idque praecipui erat momenti, ut binas nationes, alteram victricem sed rudem, alteram fastidiosam et litteris atque humanitate superbientem, in certamen vocaret. Licet faciat cum Graecis, licet sit *φιλόπατρις*, quod optime quadrat in mores genuini Boeotii, tamen non pro patriae gloria vindicanda, ut plerique censent, hoc opus suscepit, verum potius ut sophista, qui re-

¹⁾ Iam scripta mea dissertatione et cum praeceptore meo Thaddaeo Sinko communicata eorum sum ab eo commonefactus, quae ipse in Studiis Nazianzenicis (Diss. philol. Acad. Cracoviensis t. XLI) multa de syncrisi enarraverat. Quorum quod ad meam materiam pertinere videbitur, suo loco annotabo. Neque tamen singillatim designare possum quaecumque ipse mecum coram communicaverat ea, qua omnino fovere solet curas meas, benignitate.

²⁾ Cf. in universum Symbolarum in historicam syntaxin linguae Graecae, editore Schanzio, libellum 15: Dr Ernst Kemmer, Die polare Ausdrucksweise in der gr. Lit.

³⁾ Io. Frid. Scharschmidt, Quid Plut. Vitis comparandis spectaverit, Schneebergae. 1808; P. P. Kremer, Inquisitio in consilium et modum quo Plut. scripsit Vitas Parallelas. Diss. 1841; K. Prieth, Einige Bemerkungen zu den Parallelen Biographien Plut.'s mit besonderer Berücksichtigung der *συγκρίσεις*. Pr. 1860.

conditissimas similitudines cum pulvisculo pensitasset examinasset-que¹⁾, et diligenter secum revolvéret, quid esset fortunae, quid virtuti tribuendum; deinde ut Graeculus, cui mores Catonis, illius *κατ' ἐξοχὴν* Romani viri boni, minus arriderent, cui taedium moveret Scipionis Numantini inhumanitas; denique — ne morer — qui summo opere expiscaretur, quantum quoque in heroë esset hominis... in bonam aequae atque in malam partem. Ut res se habet, certe non negaverim Plutarchum successu primarum lucubrationum unico comparandi studio conscriptarum permotum, iam vitis illustrium virorum depingendis delectari coepisse, et proinde ac Nepotem comparatione neglecta imaginibus demum incubuisse vitarum²⁾. Quae cum ita mihi se habere videantur, Hirzelium³⁾ erravisse censeo, qui comparationes singulis vitarum paribus adiectas genuinas non esse demonstrare conatus sit; immo e comparandi studio sophisticum⁴⁾ Vitas originem traxisse pro certo equidem habeo⁵⁾. Omnino tamen „mentium medicum“ ante oculos mihi proposui sub persona mitis iudicis vel disceptatoris, qui omnem componere litem et per compensationem dirimere vellet. Cum autem mihi id sit propositi, ut ostendam, quantum Plutarchi collationes tinctae sint fuco rhetorico, necessario omittenda sunt omnia, quae extra officinas eloquentiae posita sunt — dummodo ipse lector benevole subaudias semper Homericum illud *διάνδιχα μερμήριξεν*, quae tibi verba, modo sis ab omni liber studio atque affectatione, rectam aperient viam, qua te tuto spero processurum in Plutarchi scriptorum colore rhetorico recte perspicendo:

¹⁾ v. Sol. c. 32 vitam Solonis cum Athenarum fortuna confert; cf. R. Volkmann. *Leben u. Philosophie des Plutarch*. Berl. 1869, t. I, p. 91.

²⁾ Quod studium in 1 c. vitae Caesaris diserte auctor profitetur, eaque vita caret syncrisi. Contrariam huic opinionem profert A. Gercke, *Griech. Literaturgesch.* 2^a, 81, qui primum singulas Caesarum vitas Plutarchum edidisse, post demum cepisse consilium inter se componendi autumat.

³⁾ Hirzel, *Plutarch*, Leipzig 1912, p. 70—73, quem efficaciter impugnat A. Stiefenhofer, *Die Echtheitsfrage der biographischen Synkrisis Plutarchs*, diss. Giessensis, Tübingen, 1915.

⁴⁾ Saepe ego cum sophistarum utor appellatione, non eo id facio, quod a me non probentur, sed quia maxima ex parte tales illos fuisse animo mihi effingo, quales nostris sunt temporibus, quibus „modernorum“ — apud nostrates quidem — nomen imponitur.

⁵⁾ Cf. Sinko, *Stud. Naz.* p. 261: „tamen vitarum parallelarum consilium a Plutarcho susceptum non nisi exercitationum rhetoricarum exemplo explicari potest“.

syncrisin sophistarum exaggeratam *καινοτομία* atque insolitarum appetitu rerum, naturalem ab innata mentis proprietate cepisse originem¹⁾.

His praemunitis videamus, quid inde efficiatur: en minui discrimen illud, quod supra indicavi, inter Vitarum scriptorem et earum, quas item laudavi supra, declamationum auctorem intercedens; omnes illae syncrisin exhibent non solum singulis verbis ac sententiis comprehensam, quasi secundas agat partes, verum eam in ipsa fronte, scilicet in ipsis inscriptionibus prae se ferunt²⁾.

Omissa interim syncrisi in structura ac compositione singularum declamationum adhibita, quae quasi forma quaedam est exponendi in modum certaminis, quippe quam nemo non facile primo conspectu perspicere possit, ex multitudine, quam congessi, exemplorum aliqua in certa genera digesta afferam ad illustrandam syncrisin singulis verbis, formulis, sententiis conformatam.

Puram comparandi actionem indicare solet Plutarchus his verbis:

F. A.² 450, 4³⁾. φέρε Δεῶ τὸν Ἀλέξανδρον ἅπασι παραβάλλων.
Gl. Ath. 457, 3. ὥσπερ Εὐφράνωρ τὸν Θησέα τὸν ἑαυτοῦ τῷ Παρασίον παρέβαλε,...

460, 5—6. ὥστ' εἰ τοὺς ζωγραφούντας οὐκ ἄξιον παραβάλλειν τοῖς στρατηγοῖς, μηδὲ τοὺς ἱστορούντας παραβάλλωμεν.

468, 2. οἱ δὲ ῥήτορες ἔχουσί τι παραβαλλόμενοι πρὸς τοὺς στρατηγοὺς,...

14. (12 ἢ τοῖς κοινοῖς στεφάνοις...) τὸν Δημοσθένους περὶ στεφάνου παραβάλλωμεν,...

470, 9. τοῦ ῥήτορος λόγους ἄξιόν ἐστι τοῖς τοῦ στρατηγοῦ ἔργοις παραβάλλειν;

Soll. 20, 22. παραβαλλομένων πελαργοῖς ἵππων ποταμίων.

¹⁾ Quod recte video Schroeterum (Plutarchs Stellung zur Skepsis. Leipzig 1911, p. 15) expressisse his verbis: „...da es keine von einem wahren ausgehende Vorstellung gebe, der sich nicht auch eine entgegenstellen liesse, die von einem Falschen ausgehe“.

²⁾ Libellorum, qui aetatem tulerunt, in formam syncriseos redacti sunt hi (praeter eos, quos iam enumeravi): Animine an corporis affectus sunt peiores, Aristophanis et Menandri comparatio. Cf. etiam catalogum Lampriae et W. Christ-Schmid, II, 1, 374.

³⁾ Numeri designant paginas et versus editionis Bernadacis (Teubner 1888—1896) vol. II et VI.

- 69, 21. ταύταις ταῖς κοινωνίαις καὶ συμπεριφοραῖς παραβάλλειν... φιλίας ἀλωπέκων καὶ ὄφρων...
- 74, 11. (9: ποίας γὰρ ἀηδόνας ἀξιον...) ἢ τῷ τεχνικῷ παραβάλλειν μελίττας;
- Brut. 92, 21. ἐξέπληττε μὲν χρυσὸς ὡς κτῆμα τῶν ἄλλων οὐδενὶ παραβλητόν...
- 100, 16. ὅταν ἀλώπεκι καὶ λύκῳ καὶ μελίττῃ παραβάλλῃς ὄνον καὶ πρόβατον·
- Soll. 18, 24. τῷ δὲ τοῖς ἀνδρωπίνοις ἤθεσι καὶ βίοις καὶ πράξεσι καὶ διαίταις τὰ τῶν ζῴων παρατιθέναι...
- F. A. 413, 17. ...τοὺς Ἀλεξάνδρου μαθητὰς τοῖς Σωκράτους ἀντιπαραβάλλων.
- Gl. Ath. 463, 15. ἀξιόν γε τὰ δράματα τοῖς τροπαίοις ἀντιπαραθεῖναι καὶ τῷ στρατηγίῳ τὸ θέατρον ἀνταναστῆσαι καὶ ταῖς ἀριστείαις τὰς διδασκαλίας ἀντιπαραβαλεῖν.
- Es.² 115, 1. εἰ δὲ θεῖη τις τὰ βιβλία παρ' ἄλληλα καὶ τοὺς λόγους,...
- F. A.² 448, 17. καὶ ζῆλος ἡλικίας παραλλήλου καὶ ἄμλλα περὶ δόξης καὶ ἀρετῆς ἐταίρων·...
- F. R. 386, 2. καθορᾶν ἐπὶ τὴν σύγκρισιν καὶ τὸν ἀγῶνα τὴν τε Τύχην καὶ τὴν Ἀρετὴν βαδιζούσας.
22. τοιοῦτος ὁ τῆς Ἀρετῆς χορὸς πρόσεισιν ἐπὶ τὴν σύγκρισιν,...
- F. A.¹ 420, 24—25. τῶν Ὀμήρου σύγκρισις ἐπῶν...
- Soll. 48, 14. ἢ καὶ πολὺς κατάγελως τὸ πρὸς ταῦτα καταλιπεῖν ἐκείνοις σύγκρισιν,...
- Gl. Ath. 459, 1. ἀλλ' οὐκ ἂν οἶμαι τῷ ζωγράφῳ κρίσιν προθεῖητε πρὸς τὸν στρατηγόν...
- Soll. 14, 18. ἐν τοσαῖςδε συζυγίαις...
- Brut. 88, 14. ἐν γὰρ τοῖς θερίοις ἰσορροπεῖ πρὸς ἀλκὴν ἢ φύσιν (καὶ τὸ θεῖον τοῦ ἄρρενος οὐδὲν ἀποδεῖ)
- 83, 11. τί γὰρ δεῖ πολλάκις ζυγομαχεῖν ἡμᾶς περὶ τῶν αὐτῶν;
- Aqu. 1, 16. σκεψώμεθα τοὺς εἰς ἐκάτερον λόγους πῆ μᾶλλον ἄγουσιν ἡμᾶς.
- Soll. 24, 8. πρὸς τούναντίον ἐντείνονται τῷ λόγῳ.
- 20, 1. (19, 24: ὁ δ' ἀξιῶν τὸ μὴ πεφυκὸς ὀρθότητα λόγου δέχεσθαι...) πρῶτον μὲν οὐδὲν διαφέρει τοῦ μήτε πίδηκον... ἀξιούντος,...

- Aqu. 5, 22. τούτων δ' αὖ πάλιν ἀλλήλοις διαφορά,...
- Soll. 17, 3. ἀλλ' ὅταν γε τῷ ζῳῳ πρὸς τὸ οἰκείον καὶ τἀλλότριον ἢ αἰσθησις ἐνεργασαμένη διαφορὰν...
- 20, 4. τὴν διαφορὰν... οὐ συνορᾷ cf. v. 10. ὡς γὰρ ὄψεως ἔστι πρὸς ὄψιν διαφορὰ καὶ πτύσεως πρὸς πτῆσιν...
- 20, 19—20. ὡς γὰρ οὐσης τινὸς διαφορᾶς, οἱ μὲν τὰ χερσαία φασιν οἱ δὲ τὰ θαλάσσια μᾶλλον προῆχθαι φύσει πρὸς ἀρετὴν...
- 21, 19. ...ἢ τοῦ φρονεῖν δύναμις, ἄλλοις δ' ἄλλως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον παρούσα τὰς ὀρωμένας διαφορὰς πεποιήκεν;
- 70, 5. Ἔτι δὲ μᾶλλον κατοψόμεθα τὴν διαφορὰν,...
- Brut. 92, 2. ταῖς δ' ἐπιθυμίαις ἐνορᾶς που μυρίαν διαφορὰν,...
- Brut. 100, 19—20. οὐ γὰρ οἶμαι θηρίον πρὸς θηρίον ἀπόστασιν εἶναι τοσαύτην, ὅσον ἄνθρωπος ἀνθρώπου τῷ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι καὶ μνημονεύειν ἀφέστηκεν.
- Aqu. 1, 12. ἀλλὰ τὸ μὲν τῶν μαρτύρων ἐκατέροις ἴσον.
- Es.² 117, 22—118, 1. ἴσος γε, ὦ θεοί, καὶ ὁμοίος ὁ κίνδυνος ἔχει, ἂν ἀπειθῶ φαγεῖν κρέας, ἂν ἀπιστῶ φονεῦσαι τέκνον ἢ ἕτερον οἰκείον;
- Brut. 100, 9. ὡς γὰρ οὐκ ἔστι δένδρον ἕτερον ἐτέρου μᾶλλον οὐδ' ἥττον ἄφυχον, ἀλλ' ὁμοίως ἔχει πάντα πρὸς ἀναισθησίαν.

Alterius prae altero praestantiam ex comparatione exprimit:

I. voce προκρίνειν, διαφέρειν sim., II. tum per adv. μᾶλλον variis adhibito constructionis modis itemque per comparativum:

- I. F. A.¹ 442, 2. οὐ γὰρ προέκρινε τὴν τύχην τῆς σοφίας...
- 420, 26. ἄλλον ἄλλου στίχον προκρίνοντος,...
- ² 449, 8. ὁ μὲν γὰρ προέκρινε τῆς γαμετῆς τὴν αἰχμάλωτον.
- Gl. Ath. 468, 6. ἀρ' οὖν ἄξιον προκρίναι τὸν Ὑπερείδου Πλαταιῶν τῆς Ἀριστείδου Πλαταιᾶσι νίκης;
- 459, 2. οὐδ' ἀνάσχοισθε τῶν προτιμώντων τὸν πίνακα τοῦ τροπαίου καὶ τὸ μίμημα τῆς ἀληθείας.
- Brut. 89, 1—2. ὃς δειλοῦ προτιμήσεν ἀνδρὸς ἵππον ἀγαθὴν καὶ φιλότικον.
- Soll. 29, 13. τὰ χερσαία προεἰσάγει δίκαια τῶν ἐνάλων.
- Brut. 85, 14—15. ὅτι ταῦτα πρὸ ἐκείνων εἰκότως ἀγαπῶμεν.
- 88, 3. τὸν πρὸ δουλείας ἐπάγεται καὶ ἀγαπᾷ θάνατον.

- 88, 16. ἂν δὲ μὴ πείσης, ἀλλὰ καὶ περιγέγονται διαλεγόμενοι.
- Aqu. 9, 7. (4: ὡς στρατηγὸς ἀμείνων ὁ...) οὕτω καὶ στοιχεῖον τὸ... ὑπερέχον.
- F. R. 408, 6. ὑπερβαλέσθαι τὰ Διονύσου καὶ Ἡρακλέους πέρατα...
- F. A.² 438, 26. ἴν' εὖ ποιῶν Ἀλέξανδρον ὑπερβάλωμαι.
- F. A. 420, 26—37. αὐτὸς ὡς διαφέροντα πάντων ἐνέκρινε τοῦτον.
- Aqu. 8, 20. ἐπεὶ κατ' αὐτό γε τῶν λοιπῶν οὐδὲν διέφερε.
- Soll. 21, 22. Ἀλλὰ θυμαστὸν ὅσον ἄνθρωπος εὐμαθεῖα... διαφέρει τῶν ζῴων.
- Brut. 85, 21. (19: ὡς τῶν θηρίων πολὺ καὶ δικαιοσύνη...) διαφέροντας.
- 91, 6. καὶ τούτῳ μὲν οὐδενὸς τῶν θηρίων διαφέρεις πρὸς ἐγκράτειαν.
- Soll. 60, 10. ἀληθῆς δ' οὐσα πολλὰ δείκνυσι τῶν ἐνάλων μηδὲν ἀπολείπόμενα τῷ κοινωνικῷ... τῶν χερσαίων.
- Brut. 96, 22. ἐλέγχονται πολὺ τῷ σωφρονεῖν ἀπολείπόμενοι τῶν θηρίων.
- 88, 15. καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος οὐδὲν ἀποδεῖ¹⁾,...
- F. R. 386, 7. καὶ πολὺ μὲν ὑστερεῖ σπενδούσης τῆς Τύχης,...
- Brut. 89, 4. ὡς οὐδέν τι τὰ θήλεα τοῖς ἄρρεσιν ὑφίεται θυμὸν καὶ ἀλκῆς.
- II. 1a) F. R. 395, 13—14. τραφισομένου μάλλον ἢ θρέψοντος, ...
- F. A. 438, 10. ἄς δ' εἶδε μάλλον ἢ ἄς οὐκ εἶδε παρήλαθε.
- F. A.² 440, 21. οὕτω παντὶ μάλλον ἐρώντι συγγνώμην εἶχεν ἢ αὐτῷ.
- Aqu. 4, 16. καὶ μεθόδῳ καὶ τέχνῃ μάλλον καὶ μετρίότητι ἢ τῇ αὐτοῦ φύσει ὠφέλιμον.
- Soll. 49, 3. τὸ καλὸν ἀγαπᾶν μάλλον ἢ τὸ χρειώδες τῆς φωνῆς.
- 54, 9. σπαίρουσι μάλλον ἢ ζῶσιν ἔοικεν.
- Brut. 83, 8. ὀνομαστὸς ἔτι μάλλον ἢ νῦν γενόμενος, ...
- 85, 12. ἂν δὲ διαλέγεσθαι μάλλον ἐδέλῃς ἢ λουδορεῖσθαι, ...
- 86, 2. πότερον οὖν ταύτην ἐπαινεῖς μάλλον ἢ τὴν αἰγίβοτον Ἰθάκην καὶ τραχεῖαν, ...
26. Τίνος μὲν οὖν οὐχὶ μάλλον ἢ τῷ σοφωτάτῳ τῶν ἀνθρώπων;
- 96, 25. ὑμεῖς δὲ τὴν ἡδονὴν μάλλον ἢ τὸ κατὰ φύσιν τῆς τροφῆς διώκοντες, ...

¹⁾ V. infra metaphoras s. v. cursus.

- Es.¹ 109, 24—110, 1. ἀλλὰ μάλλον, ὡς ἔοικε, τῶν παρὰ συνήθειαν ἢ τῶν παρὰ φύσιν αἰσθανόμεθα.
- Aqu. 8, 19. ὡς μάλλον καταθερῆ τῶν ὑδάτων,...
- b) Soll. 20, 21. οἱ μὲν τὰ χερσαῖά φασιν οἱ δὲ τὰ θαλάσσια μάλλον προῆχθαι φύσει πρὸς ἀρετήν·
- 57, 20. (18: τὸν μὲν γὰρ ἀσπαλιευτικὸν κάλαμον οὐ βούλονται πάχος ἔχειν) ἀλλὰ μάλλον ἐκλέγονται τὸν λεπτόν,...
- 67, 3. (οὐκ ἂν τις εἴποι τὸν ἀριθμόν), ἀλλὰ μάλλον ἐπὶ τὰς κατ' ἰδίαν κοινωνίας αὐτῶν... ἰτέον.
24. ἔτι δὲ μάλλον cf. Soll. 70, 5 (ἔτι δὲ μάλλον), Brut. 83, 8 (ἔτι μάλλον).
- 78, 17. ἀλλὰ μάλλον ἔοικε τὸ φιλόανθρωπον αὐτοῦ θεοφιλὲς εἶναι·
- Brut. 84, 10 (9: οἰκτεῖρω μὲν ἅπαντας) εἰκὸς δέ μοι μάλλον διαφέρειν ὅσοι Ἕλληνες ὄντες εἰς ταύτην ἀφίχθε τὴν δυστυχίαν·...
- 86, 9. φιλῶ μὲν γὰρ καὶ ἀσπάζομαι τὴν ἑμαντοῦ πατρίδα μάλλον, ἐπαινῶ δὲ καὶ θαυμάζω τὴν ἐκείνων.
- 89, 17. οὐ πρὸς ταῦτα θαρροῦντες, ἀλλὰ τῷ ἑτέρα μάλλον τούτων δεδιέναι.
- 91, 13. (τράγος λέγεται... γυναιξὶν οὐκ εἶναι μίγνυσθαι πρόθυμος) ἀλλὰ πρὸς τὰς αἴγας ἐπτόηται μάλλον,
- 92, 17. τὸ δὲ σωφρονεῖν καὶ μάλλον¹⁾ εὐνομεῖσθαι ταῖς ἐπιθυμίαις.
- 96, 3. παρ' αὐτῶν ἀνωμολόγηται τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μάλλον τοῖς θηρίοις σωφρονεῖν προσήκει.
- 99, 2. οὐκ ἀμαθὴς οὐδ' ἀπαίδευτος, αὐτομαθὴς δέ τις μάλλον οὔσα καὶ ἀπροσδεής,...
- Es.² 118, 10. καὶ μὴν ἀκόλουθον ἦν αὐτοῖς, εἰ μύρον ἐξελαύνουσι καὶ πέμμα τῶν συμποσίων, μάλλον αἶμα καὶ σάρκα δυσχεραίνειν.

¹⁾ Cf. Otto Kolthaus, Plutarchi de communibus notitiis librum genuinum esse demonstratur, diss. Marburgi Catt. 1907, p. 56—57: „Wytttenbachius delevit μάλλον, cum supervacuum esset (agitur de 1071 F. 320, 1). Ac re vera μάλλον supervacuum est; tamen fortasse retinendum est. Nam hoc supervacuum μάλλον pluribus locis invenitur, cfr. ... Omnibus his locis adverbio μάλλον significatur scriptorem mente verbis, quibuscum μάλλον coniunctum est, aliquid opponere; veluti loco, de quo agimus, subaudiendum est...“

- c) Soll. 21, 18—19. ἡ τοῦ φρονεῖν δύναμις, ἄλλοις δ' ἄλλως κατὰ τὸ
 μᾶλλον καὶ ἥττον παρούσα... διαφορὰς πεποιήκεν;
 Brut. 100, 8. ὡς γὰρ οὐκ ἔστι δένδρον ἕτερον ἑτέρου μᾶλλον οὐδ'
 ἥττον ἄψυχον,...

Attuli adhuc constructiones verborum cum adverbio μᾶλλον; nunc, quo dilucidius res appareat, instituenda videtur partitio ad sensum; igitur haec sunt cum adverbio μᾶλλον constructiones ad sensum:

1. in comparatione manifesta, per coniunctionem: μᾶλλον ἢ...
 2. " " " sine coniunctione:
 - a. cum genet. comparat. 89, 17.
 - β. per parataxin: οὐ 57, 20. — ἀλλὰ μᾶλλον
 - " 67, 3. — " "
 - " 91, 13. — " "
 - " " 78, 17.
 - οὐ — δὲ 99, 2.
 - μὲν — δὲ 84, 10. 86, 9.
 - εἰ — 118, 10.
 3. subaudiendum est id, cui opponuntur verba coniuncta cum adv. μᾶλλον: 92, 17. 96, 3.
- 2) Brut. 99, 24. οἱ δὲ (sc. νεοσσοί) ληφθέντες ἔτι νήπιοι καὶ τραφέντες ἐν χερσὶν ἀνθρώπων χεῖρον ἄδουσιν,...
- Es.¹ 109, 23. οὐκ ἔστι δέ, οἶμαι, χεῖρων ὁ ζῶντα βασανίζων τοῦ παραιρουμένου τὸ ζῆν καὶ φονεύοντος'...
- Aqu. 9, 14. τί οὖν; διὰ τοῦδ' ἥττον ὠφέλιμον ἐκ τῆς προνοίας τοῦ βελτίονος εὐρεθέν;
- Soll. 46, 23. οὐχ ἥττον δὲ κοινωνικὰ τὰ τῶν λεόντων.
- 47, 9. τῆς γὰρ αὐτῆς ἥρων στεφανοπόωιδος, καὶ οὐχ ἥττον ἦν ὁ ἐλέφας διάδηλος.
- 76, 7. οὐδενὸς δ' ἦσσον ἀξιοθαύμαστον ἔστιν ἢ τε συμμετρία...
- Brut. 92, 19. ἐμὲ γοῦν ποτε καὶ αὐτὸν οὐχ ἥττον ἢ σὲ νῦν ἐξέπληττε μὲν χρυσός.
- F. A.² 449, 7. τῶν δ' ἔτι παλαιότερων σωφρονέστερος μὲν Ἀγαμέμνωνος· ὁ μὲν γὰρ... (9.) ὁ δὲ καὶ.
10. μεγαλοψυχότερος δ' Ἀχιλλέως· ὁ μὲν γὰρ... (12.) ὁ δὲ... (13.) καὶ ὁ μὲν... (14.) ὁ δὲ...
15. εὐσεβέστερος δὲ Διομήδους· ὁ μὲν γὰρ... (16.) ὁ δὲ...

17. ποθεινότερος δὲ τοῖς προσήκουσιν Ὀδυσσέως· ἐκείνου μὲν γὰρ... (19.) τούτῳ δ'...
- Gl. Ath. 469, 17. ἐφρόνει τοῦ Ἀγαμέμνονος μεῖζον...
- Aqu. 4, 9. διὰ τοῦτο μετέχουσι αὐτοῦ πλέον πλούσιοι πενήτων.
- 7, 3. πῶς τοίνυν δυεῖν οὐκ ὠφελιμώτερον, ὃ τῷ ἑτέρῳ τὴν αἰτίαν τοῦ εἶναι παρέσχηκε, ...
- 8, 8. ὥστε δυεῖν ἄμεινον ὁ...
- 9, 12. ἐπεὶ τί λόγου χρησιμώτερον ἢ μᾶλλον ἀνθρώποις λυσιτελέστερον;
- 9, 17. τί τέχνης τῷ βίῳ λυσιτελέστερον;
- 9, 26.—10, 2. εἰ τοίνυν τοῦ ζῆν οὐδὲν ἀνθρώποις λυσιτελέστερον καὶ τοῦτο πολλαπλασιάζει τὸ πῦρ, πῶς οὐκ ἂν εἴη πάντων ὠφελιμώτατον;
- 10, 4. Καὶ μὴν, οὐ πλείστου κράσις τῆς * τῶν αἰσθήσεων μετεληφεν, οὐκ ἂν εἴη λυσιτελέστατον;
- Soll. 16, 7. ἀπηλλάχθαι βέλτιον ἢ πονεῖν...
- Aqu. 9, 7. ὡς οὖν στρατηγὸς ἀμείνων ὁ...
- 9—19. χρησιμώτερον εἶναι τοῦτο, ᾧ χρώμεθα μόνοι οἱ καὶ μάλιστα τὸ βέλτιον ἐκ λογισμοῦ λαβεῖν δυνάμενοι·
- 14—15. ἐκ τῆς προνοίας τοῦ βελτίονος εὐρεθέν;
- Soll. 48, 20. ἐπεὶ δὲ τοῦ μαθεῖν τὸ διδάξαι λογικώτερον, ... cf. Soll. 49, 21,
- Soll. 21, 12. δένδρον δένδρου οὐ λέγομεν ἀμαθέστερον.
13. οὐδὲ λαχάνου λάχανον ἀνανδρότερον.
- 14—15. ἕτερον ἑτέρου βραδύτερον οὐκ ἔστιν οὐδὲ μικροφωνότερον.
- 16—17. οὐδὲ δειλότερον οὐδὲ νωθρότερον οὐδ' ἀκρατέστερον, ...
- 39, 25. ἐναργέστερόν ἐστι τῶν εἰρημένων·
- 47, 26. πλέον ἔχουσιν τοῦ κολάζοντος τὸ φειδόμενον...
- Brut. 86, 16. ταῦτόν γάρ ἐστι τῷ περὶ τῆς χώρας, ὡς ἀμείνων ἦτις ἄνευ πόνου...
20. Ἦδη οὖν ὁμολογεῖς τὴν τῶν θηρίων ψυχὴν εὐφρυνεστέραν εἶναι πρὸς γένεσιν ἀρετῆς.
- 90, 1. ὅλως δέ, εἰ πρὸς ἀνδρείαν οἴσθε βελτίους εἶναι τῶν θηρίων, ...
- 92, 24—93, 1. τοῦ Δόλωνος ἀγεννέστερος καὶ τοῦ Πριάμου βαρυποτμώτερος·
- 93, 17. ταῖς δὲ σαῖς χλανίσι καὶ τάπησιν οὐδὲν ἂν μὰ Δι'

ἡδιον ἢ βαθεῖ καὶ μαλθακῶ πληθῶ μεστὸς ὢν ἐγκατακλι-
θεῖν ἀναπανόμενος.

94, 7. (5: ἢ δ' ὄσφρησις ἡμῶν) πολὺ τῶν βασιλικῶν προγευσ-
τῶν σκεπτικώτερον διασθανομένη.

97, 19. (8: ὁ δ' ἄνθρωπος)... βρώσεις... οὐ καθαρὰς σφαγαῖς
ζῶων μετερχόμενος πολὺ τῶν ἀγριωτάτων θηρίων ὠμό-
τερον.

Soll. 59, 2. ὁ δὲ λάβραξ¹⁾ ἀνδρικότερον τοῦ ἐλέφαντος...

21. οἱ δὲ ἀνδίαὶ τῷ συμφύλῳ βοηθοῦσιν ἰταμώτερον.

65, 15. καὶ πόσῳ σοφώτερον, ὦ φίλε, τὸ τοῦ δελφίνος.

74, 19—20. τῆς κατὰ γῆν πορείας τηλικαῦτα τὴν διὰ τῆς θα-
λάσσης ἀσφαλεστέραν ἔχοντες.

Brut. 100, 11—12. ἕτερον ἕτερον τῷ φρονεῖν ἀργότερον εἶναι καὶ
δυσμαθέστερον,...

Es.¹ 106, 6. πλείονα γὰρ τὰ λειπόμενα τῶν βεβρωμένων ἐστίν'...

² 114, 10. σκόπει δ' ἡμᾶς πότεροι βέλτιον ἐξημεροῦσι τῶν
φιλοσόφων, οἱ... (12.) ἢ Πυθαγόρας...

116, 22. τί βέλτιον, ὑπονοῖα προσδέμενον οὐκ ἀληθεῖ... (117,
1.) ἢ καταφρονήσαντα.

117, 13. πότερον ἀδίκημα μεῖζον, ἐχθροῦ κόλασιν ἐκλιπεῖν...
ἢ τεκνοκτονία περιπεσεῖν...

Ut plura breviter complectar, iungitur adiectivi gradus comparativus: 1) c. genet. comparat. 2) c. ἢ. 3) c. interrogatione indirecta disiunctiva; 4) cum constructione, qua id, quocum adiectivum componitur, verbis non exprimitur, verum subauditur ex contextu; tum praecipue comparativus firmatur adverbis. Ambo loci postremi paulo pluribus sunt expediendi.

Non enim hoc praetermittendum, quo comparationis studium identidem apud Plutarchum illustretur, comparativo adiectivi gradu eum uti, etsi ipsa comparatio non indicetur diserte, e. gr.:

¹⁾ De ea, quae piscibus tribuitur, prae reliquis animantibus, praestantia (Soll. 57—59) locum fuisse communem docet O. Ribbeck, *Gesch. d. röm. Dichtung* 3, 133, ubi agit de Halieuticis Columellae: „Nach schulmässiger Schablone, ohne Humor u. Grazie wird ausgeführt, dass die übrigen Tiere den Fischen in jener Klugheit, sich aus Gefahr u. Tod zu erretten, nachstehen“. Imprimis ap. Aelianum complura inveniuntur de elephantum docilitate (ap. nostr. Soll. c. 12. [c. 17. ex Iuba]), de fidelitate canum (ap. nostr. Soll. cc. 13. 14.) de amoribus ferarum (ab. nostr. Soll. c. 18.). Cf. W. Christ-Schmid II, 2, 623.

Gl. Ath. 467, 12. τὴν δὲ δωδεκάτην τοῦ Σκιρροφοριῶνος ἱερωτέραν ἐποίησεν ὁ Μαρτινειακὸς ἀγών. Satis fuisset dicere ἱεράν, cum ceteri dies non sint festi; sedenim, ut arbitror, Homeri ¹⁾ sibi vindicaverat licentiam. Quod studium Homeri imitandi alias etiam pluribus nobis obveniet locis. Comparativum gradum ab adiectivo ἱερός nec memini mihi unquam in lectione occurrisse neque apud Stephanum inveni.

Soll. 33, 5. ἐδαύμασα πῶς νοεῖ καὶ συνήσι τὴν γιγνομένην ἔκθληψιν ὑπὸ τῶν βαρυτέρων τοῖς κουφοτέροις ὑφισταμένων. Et hic quoque non turbavisset sententiam adhibitus utroque loco gradus absolutus.

40, 14—15. προθυμότερον ἐχρήσαντο τῇ διώξει, sc. quam prius.

58, 19. (18: τῶν δ' ἀγκίστρων τοῖς μὲν στοργγύλοις ἐπὶ κεστρέας καὶ ἀμίας χρῶνται μικροστόμους ὄντας· τὸ γὰρ εὐθυτερον ²⁾ εὐλαβοῦνται·

59, 21. cf. p. 12.

Brut. 84, 23. ἃ μεταβάλλοντα ἐκ νοσερῶν καὶ ἀνοήτων ὑγιεινοτέρους καὶ φρονιμωτέρους ποιοῦσιν αὐτούς, ...

Egregie oratorium erat ac diligentissime ab Atticistis commendabatur illud comparationis genus, cum aliquis ipsum semet superare aut sibi minime par esse dicitur; ap. nostrum:

F. A. ² 428, 11—12. ἦν δὲ καὶ Φίλιππος ἐν τούτοις ὑπ' ὀψιμαθίας ἐαυτοῦ μικρότερος καὶ νεοπρεπέστερος·

430, 24—25. ὁ γὰρ Θράκιος Ἄδως, ἦ μέγιστος αὐτὸς αὐτοῦ καὶ περιφανέστατος ἐξανέστηκεν, ...

Quo in usu Plut. proxime Platonem est secutus. Cf. Legg. 715 E στενωτάτος αὐτὸς ἐαυτοῦ; Berl. Phil. Wochschr. 37 (1917) n. 30—31, p. 935.

Forsan non erit ab re pauca de elativo huc inserere. Multis de causis frequentatur is quidem apud rhetores posterioris aetatis: primum sermone affectante cumulum atque, ut ita dicam, fastigium

¹⁾ Cf. A. 32. σαώτερος; Θ. 520, Δ. 324. θηλύτεροι; ἱερώτερος ap. novos Graecos cf. Σπ. Λάμπρος, Τὰ κατὰ τοὺς οἰκιστὰς τῶν παρ' Ἑλληνιστῶν ἀποικιῶν. Diss. Lips. 1873, pp. 21, 28, 37.

²⁾ Eur. Rhes. 422. εὐθυτέρα ὁδός. Plutarchum Euripidis diligentem fuisse lectorem notum est.

summum omni in re depingenda; dein cum vis comparativi iam inde ab Atticis scriptoribus evanesceret, qua attenuata comparativus nonnunquam adv. *μᾶλλον* fulciebatur ¹⁾, saepius coniuncto cum positivo ²⁾ ita, ut tali constructione vicarias partes pro proprio comparativo agente habeas comparativum solutum sive *ἀναλυτικῶς* descriptum; postremo, quod ad Plutarchum praesertim pertinet, comparationis omni modo appetendae gratia. Elativum in Graeco sermone minus frequentem quam in Latino fuisse nemo nescit. Ingenti ex penu satis est apponere haec exempla:

F. R. 391, 19. ἢ (i. e. τῇ Τύχῃ) ἔργον ἦν γαλήνην μὲν ἐπιτάξαι Σαλάσση, θέρος δὲ χειμῶνι, τάχος δὲ τοῖς βραδυτάτοις, ἀλκὴν δὲ τοῖς ἀθυμοτάτοις.

Brut. 89, 1. ἄριστα βουλευσάμενος, ὃς δελοῦ προυτίμησεν ἀνδρὸς...
90, 19. πρὸς μὲν σωτηρίας ἀσφάλειαν ὀρθῶς πρὸς δ' ἀλκὴν καὶ ἄμνην αἴσχιστα λέγοντες. Superlativus *αἴσχιστα* opponitur positivo *ὀρθῶς*.

Alia comparationis figura, quam nescio qua designem appellatione, nisi forte eam gradationem ³⁾ (sui scilicet generis, cum diversa sit, quae apud Quintilianum gradatio vocatur) appellare licet, potest cognosci ex hisce exemplis:

F. R. 388, 13—14. Αἰμίλιος δὲ Σκαῦρος ἐκ ταπεινοῦ βίου καὶ ταπεινοτέρου γένους καινὸς ἄνθρωπος ἀρθεῖς...

F. A.² 431, 24—25. ἄνδρα δὲ μέγαν, μᾶλλον δὲ τῶν γεγονότων ἀπάντων μέγιστον,...

25—26. καὶ γὰρ εἰ διὰ Τύχην μέγας γέγονε, μείζων ἐστίν, ὅτι τῇ Τύχῃ καλῶς κέχρηται.

Gl. Ath. 460, 16. καὶ κατιδὼν τὸ μέγα καὶ παντὸς λόγου μείζον ἐκεῖνο ἔργον...

Aqu. 3, 7—8. πολλῶν γὰρ ὄντων, μᾶλλον δ' ἀπειρῶν γενῶν... est „gradatio“ ad sensum.

¹⁾ Ap. nostrum: Aqu. 9, 12: ἐπεὶ τί λόγου χρησιμώτερον | ἢ μᾶλλον ἀνδρώποις λυσιτελέστερον: isocolon.

²⁾ Ap. nostrum: 8, 19. (18: τὴν Σάλατταν) ὡς μᾶλλον καταθέρη τῶν ὑδάτων, pro superlativo more poetarum. Simile quiddam habes in superlativo: μάλιστα ἐνδοξος.

³⁾ Termini, ut nos dicimus, technici ab antiquis parum religiose observabantur cf. Quintil. Inst. IX, 54. „Omnibus scriptores sua nomina dederunt, sed varia et ut cuique fingenti placuit“.

Soll. 49, 20—21. τοῖς οὖν πρότερον αὐτῆς θαυμάζουσι τὴν φωνήν, τότε θαῦμα μεῖζον ἢ σιωπὴ παρέιχε,...

Es.¹ 106, 2. ἵνα φάγησ ἀπόκτεινον, ἵνα δ' ἡδίων φάγησ μή μ' ἀναρῆι.
Subaudiendum est in prima enuntiationis parte ἡδέως, quando edere non solemus, quae sunt nobis fastidio.

3—6. δεινὸν μὲν ἐστὶ καὶ τιθεμένην ἰδεῖν τράπεζαν... δεινότερον δ' ἀποκομιζομένην.

Prorsus desideratur positivus:

F. R. 391, 20. τὸ δὲ τούτων ἀπιστότερον,...

Soll. 70, 20—21. τὸ δὲ τοῦ ἀνδρίου θαυμασιώτατόν ἐστιν,...

72, 20. ὃ δὲ τούτου θαυμασιώτερόν ἐστιν,...

„Gradationem“ contingit alius comparativi usus, quem pluribus verbis describere cogimur, cum vix praesto sit nomen figurae huic idoneum significandae, nisi ἐπανόρθωσιν correctionem probes ¹⁾: rhetor profert orationem velut sponte profluentem, dum non curat singula verba, sed dicto se recipit et quasi se corrigens substituit aliud aptius emendatiusque; cum scribit, dicentem de improvviso imitatur scribendo; quamquam potuisset vocem minus commode scriptam delere, mavult negligens videri, quasi adversaria scribat; dum profecto omnibus numeris absolutam expolit orationem, aversatur — sed non nisi prima fronte — accuratorem, ut sordidam minimeque liberalem: sudat, at subridet fronte renidens tamquam otiosa. Hominem crederes ingeniosum, — sed altius inspicias velim ac haereas paulisper mente atque oculis! tum deprehenderis scite dumtaxat prominentem et prodigentem ex rhetorica cavillationum supellectili. Nihil refert, fuerintne ista, quae nunc scripta habemus, dialogi an recitationes viva voce proferendae: utique scripta habuerat, commonefacientibus eis, qui audiebant, recitabat memoriter pronuntiabat; cum emendavisset, tum demum librum emittendum curabat. Itaque, quae ad nos pervenerunt scripta, duplices ostendunt curas: fuliginem lucubrationum in commentariis perficiendis, sudorem in emendatione, petita ex iudicio audientium. Attamen agit quasi se recipiat, cum habeat, quae opinione prima oblata citra meditationem proferat. En exempla: Transitus, quo inducitur correctio, fit 1) per μάλλον δέ, immo vero ²⁾:

¹⁾ Neque enim, ut aiunt, ungue tenuis idem est atque id, quod a Quintiliano sub hoc titulo describitur, verum tamen refert aliquatenus eius ideam.

²⁾ Cf. Bernadacis editionis Plut. Mor. t. IV. praef. p. XLV; Curtii Huberti De Plutarchi Amatorio, diss. Kirchhainii Lug. 1903, p. 55—56.

- F. R. 383, 7. οὐ γὰρ μικρὸν ἔσται τῇ περιγενομένη τοῦτο μαρτύριον, μάλλον δ' ἀπολόγημα πρὸς κατηγορίαν.
- 400, 5. εἰδὼς ὅτι μεγάλη ῥοπή μάλλον δ' ὄλον ἢ Τύχη παρὰ πάντ' ἐστὶ τὰ τῶν ἀνδρ. πράγ.
- *407, 15. περισπάσασα τοὺς πολεμίους, μάλλον δ' ἀποσπᾶσασα τῆς Ῥώμης ἀπροσδοκίως.
- F. A.¹ 409, 3. δεῖ δ' ἀντειπεῖν ὑπὲρ φιλοσοφίας, μάλλον δ' ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου...
- 411, 24. ἐθάρρησεν ἐλπίσαι Βαβυλῶνα καὶ Σοῦσα, μάλλον δὲ τὴν πάντων ἀνθρώπων ἀρχὴν...
- ² 431, 24—25. ἀνδρα δὲ μέγαν, μάλλον δὲ τῶν γεγονότων ἀπάντων μέγιστον,...
- 434, 6. (5: οὕτως ἐρρέμβετο κενεμβατοῦν καὶ σφαλλόμενον ὑπ' ἀναρχίας τὸ μέγεθος αὐτῆς) μάλλον δ' ὥσπερ τὰ νεκρὰ σώματα... (10: ἤσπαιρεν, ἐπάλλετο, ἐφλέγμαϊνε).
- 436, 2—3. ἀγωνιστῆ γὰρ ἡγεμονίας ὑποκριτὴν ἐπεισήγαγε, μάλλον δ' ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ διάδημα κωφὸν διεξῆλθε τῆς οἰκουμένης.
- Gl. Ath. 464, 6. ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς τῆς τραγῳδίας κομμοταί..., μάλλον δ' ὡς ἀγαλμάτων ἐγκουσταί.
- Aqu. 3, 7. πολλῶν γὰρ ὄντων, μάλλον δ' ἀπείρων γενῶν.
- 7, 12. τῆς σήψεως εἰς ὑγρὸν οὔσης ἐκ ξηροῦ μεταβολῆς, μάλλον δ' ὑγρῶν ἐν σαρκὶ φθορᾶς.
- Soll. 30, 1. διὸ καὶ Πλάτων αὖ πάλιν ἀπέιπε νομοθετῶν, μάλλον δ' ἀπεύξατο τοὺς νέους...
- 75, 17. τὸ πλαττόμενον ὑπ' αὐτῆς, μάλλον δὲ ναυπηγούμενον,...
- Brut. 83, 24. ἐγὼ σοι παρέξω καὶ συνιέντας αὐτοὺς καὶ διαλεγόμενους· μάλλον δ' εἰς ἱκανὸς ἔσται...
- *99, 1. οὐκ ἀμαθὴς οὐδ' ἀπαιδευτος, αὐτοματῆς δέ τις μάλλον οὔσα καὶ ἀπροσδεής,...
- Es.¹ 105, 7. ἀλλ' ὁμοῦ πάθεισι πολλοῖς, μάλλον δὲ παντοδαποῖς.
- 2) per: οὐ-ἀλλά:
- *F. A.² 426, 12. οἶμαι δὲ καὶ τῶν τότε τεχνιτῶν οὐ κατ' Ἀλέξανδρον: ἀλλὰ δι' Ἀλέξανδρον τοὺς πρώτους γενέσθαι.

Transitus per μάλλον δὲ inducit maius quiddam, rarius sine vi augendi (464, 6), admodum raro angustiore gyro sensum prae-

* Retractablebuntur sub titulo de lusu verborum.

missi membri coërcens (83, 24); quod membrum si negationem (99, 1. 426, 12) complectitur, figura epanorthoseos non incipit a verbo transitus.

3) per ἤ:

**F. A.² 426, 3. (1—2: ὅτι καὶ τέχνας πολλὰς καὶ φύσεις μεγάλας ὁ κατ' Ἀλέξανδρον χρόνος ἐνεγκεῖν εὐτύχησεν) ἢ τοῦτο μὲν οὐ τῆς Ἀλεξάνδρου τύχης γέγονεν, ἀλλὰ τῆς ἐκείνων,...

Gl. Ath. 470, 12...; ἢ ὅτι... cetera corrupta.

Aqu. 5, 19. (18: πῶς οὖν οὐ χρησιμώτερον ὕδωρ στοιχείῳ περιττεῖον; 8: Ἡ πρὸς τοῦναντίον ἂν τις ἐντεῦθεν ἔχων λέγοι;

Soll. 21, 14. (11: διὰ τι δένδρου δένδρον οὐ λέγομεν ἀμαθέστερον...;) ἢ καθάπερ... 16: οὕτως... (19.);

28, 20. ...δηλὸς ἐστὶ... ὡς μηδετέροις προσθήσων ἑαυτῶν ἢ φαύλως εικάζομεν...;

**41, 12. (11: ὁ δὲ καὶ πρὸς τὰ χερσαῖα τῷ λόγῳ χρώμενος ἀπηνῆς καὶ θηριώδης) ἢ μηδὲ λυσιμάχῳ τι γεγονέαι φήσῃ πρὸς τὸν κύνα τὸν Ὑρκανὸν δίκαιον,...

Brut. 83, 27. Καὶ τινὰ τοῦτον, ὧ Κίρκῃ, προσαγορεύσομεν; ἢ τίς ἦν οὗτος ἀνδρώπων;

85, 8. (5: δοκεῖς... 7: γεγονέαι μεστὸς ἀτόπων καὶ διαλεωβημένων παντάπασι δοξῶν) ἢ σέ τις αὐ...;

**Es.¹ 102, 6. Ἡ τοῖς μὲν πρώτοις ἐκείνοις ἐπιχειρήμασι σαρκοφαγεῖν τὴν αἰτίαν ἂν εἴποι τις...

104, 19. ...ἢ νῆ Δία...

Ἡ correctivum ponitur semper post notam interpunctionis (;, ;, .) nec non propria ex parte desiderare videtur in fine eius coli, quod inducit, notam interrogandi, utpote quod particulae interrogationis disiunctivae (subaudito membro primo) vim habeat.

4) per εἰ (δὲ) βούλει:

F. A.¹ 413, 15. Καὶ πρῶτον τὸ παραδοξότατον, εἰ βούλει, σκόπει,...

² 439, 5. πρὸς γραφον, εἰ βούλει, τῇ Τύχῃ τὰ Ἄρβηλα...

Soll. 14, 10. ἀλλ' εἰ βούλει, ... 13: ἀναλάβωμεν.

Hortari animum inducens, ne instantius imperare videatur, delenit adhortationem urbanitatis formula: sodes; quae interiectio quasi subito inserta, impetu hortatoris sedato, ad epanorthosin pertinet.

5) per πλήν; ex. gr.:

Gl. Ath. 460, 12. ...ἐκπνεῦσαι· πλήν οὗτος μὲν... 14: φέρε δ' εἴ τις...

** De locis, qui binis asteriscis notantur, agetur iterum in coniectaneis.

6) per καί:

F. A.² 431, 2. δύναται... εἰκὼν Ἀλεξάνδρου καλεῖσθαι καὶ εἶναι.
Omnino καὶ iungit ea, quae vocantur synonyma.

Equidem istud syncriseos studium etiam in Plutarchei sermonis ea, quae ad grammaticam syntaxin spectat, conformatione, videre mihi videor. Atqui fieri potest, ut memet ipsum nimia syncriseos usquequaque investigandae obcaecet cupido: quaestionem in medium proponam. Notum est ap. Plut. aequae πρὶν ut πρὶν ἢ usu venire nec discrimen ullum inter has binas constructiones adhibendas statui posse, nisi quod in his quoque Plut. hiatus rationem non neglegat ¹⁾.

Πρὶν ἢ in Wyttenbachi indice laudatur his locis: I. 55 F; II. 178 E, 203 C; II. 553 a. Quos ipse ex libellis ad hanc dissertationem excussis congesseram locos, iam ut afferam, res monet:

F. A.² 440, 8. οὐδ' ὑπέμεινεν ἐξαρεθῆναι τὸ βέλος αὐτοῦ πρὶν ἢ τρέψασθαι τοὺς πολεμίους.

449, 9. ὁ δὲ καὶ πρὶν ἢ γῆμαι τῶν ἀλισκομένων ἀπείχετο.

Soll. 44, 20. ἡ δ' ἄρκτος ὑπὸ τοῦ πάθους, ὃ καλοῦσι φωλείαν, καταλαμβανομένη, πρὶν ἢ παντάσῃ νερκῆσαι...

Brut. 94, 11. καὶ κατηγορεῖ τὴν φαυλότητα πρὶν ἢ βλαβῆναι.

Quin adeo binae constructiones πρότερον ἢ et πρὶν ἢ in unam conflatae inveniuntur:

Soll. 39, 4. οὐδεὶς ἐδυνήθη τὴν κεφαλὴν ἀποτεμῆν πρότερον, πρὶν ἢ τὸν κύνα... κατακεντῆσαι...

Reperitur quoque πρότερον ἢ:

Soll. 41, 25. ...καὶ κακῶς ἤδη διακείμενος αὐτὸς οὐ πρότερον ἐνέδωκεν ἢ τοῦ βασιλέως ἐξαίμου γενομένου καὶ περιρρέοντος αἰσθόμενος καὶ φοβηθεὶς, μὴ πέσῃ, πράως ὑφῆκε,...

¹⁾ Guil. Nachstädt, De altera Plutarchi declamatione quae est „de Alexandri Fortuna“, diss. Berol. 1894, p. 28: „H. Heinzius (Plut. Untersuch. p. 45) enim docuit eum (i. e. Plut.) semper coniunctis πρὶν ἢ usum esse, nisi ubi hiatus evitandi causa illud ἢ omittendum erat“. Ex quo liquet Plut. tantum firmam syncriticam adamasse, ut, nisi hiatus effugiendi gratia, se ab ea vix separaret. Ad hoc cf. Bernadacem. I. LXXIX. et Schanzii Symbolarum libellum 3: Jos. Sturm, Geschichtliche Entwicklung der Constructionen mit πρὶν p. 147: „Die zweite Gruppe umfasst die Dichter u. Thuc. Πρὶν ἢ ist geschwunden u. tritt auch in der dritten Gruppe (Xen. die Redner u. Plato) nicht mehr auf (auch in den attischen Inschriften findet sich πρὶν ἢ niemals; vgl. p. 152 Anm. 4)“.

Quod testimonium ideo summo opere premendum est, quod erant, qui propter constructionem *οὐ πρότερον ἢ... ἀνάγνωσιν* (196 D), Apophthegmata Regum et Imperatorum a Plutarcho abiudicarent, quasi Plut. semper *οὐ πρότ. ἢ c. inf.* iungeret ¹⁾. Ceterum monendum est Plutarchum in constructione *πρότερον ἢ c. inf.* usurpanda Ionicam sequi consuetudinem ²⁾, quae duabus de causis mirum quantum cara recentioribus scriptoribus fuerit: nam linguae Graecanae vi insita sensim marcescente obrepebat sermo vulgaris Ionica contagione inquinatus, laeta loquacitate insignis et tumentium verborum ambitu laxè circumscriptus; nimirum copia dicendi fuit, quae praeter sermonis labentis indigentiam auctores ad Ionicum tumorem aucupandum alliciebat.

Tribus dialogis Plutarchi (Soll. Brut. Es.) bestiae cum hominibus comparantur. Ne hic nimis de paradoxo, quo talis comparatio innitatur, insistam, cum separatim de hoc tractare paucis mihi proposuerim, nunc illud solum praemonere satis habeo, sophistarum redolere cacozelon bestiarum cum hominibus de praestantia contentionem ³⁾.

Quae supra demonstrare conatus sum, omnia syncerisin admodum Plutarcho adamatam ostendunt. Quid, quod puram comparationis speciem quasi parum adhuc se in oculos ingerat, ocliferia magis atque ingenia permulcente arte adornat et iudicialis contentionis induit honestamentis? Re vera Plinii iunioris illud tibi haud incommode de propriis oratiunculis dictum in mentem veniet, Plutarchi quoque recitationes non *κθήματα* (quale sit Thucydidis opus austerum) dici posse, verum *ἀγωνίσματα*.

Haud secus contentione peragitur Plutarchi declamatio de F. R.,

¹⁾ De spuria genuinave origine memorati libelli indagare hoc loco meum esse non censeo neque unius argumenti refutatio tantum valet, ut praeiudicium quaestioni de toto bello afferre velim.

²⁾ Herm. Ricc. Grundmann, Quid in elocutione Arriani Herodoto debeat, diss. Berol. 1884, p. 64.

³⁾ S. O. Dickerman, De argum. quibusdam ap. Xen. Plat. Arist. obviis e structura hominis et animalium petitis. Diss. Hall. 1909, p. 31 [in annotatione 3) laudantur loci, in quibus Norden exempla in hanc materiam ex litteris antiquis excussit], 32, 69, 70, 71, 77, 79, 80, 82, 83; cf. etiam Georg. Siefert, De aliquot Plutarchi scriptorum moralium compositione atque indole, diss., Lips. 1896, p. 99.

ac Prodicī narratio de Hercule in bivio ¹⁾ aut Luciani (sc. posterioris Plutarcho) *Δίκη φωνηέντων*. Επὶ λόγων ἄμλλα, Γοργίειον σχῆμα, si quaeris auctorem; ceterum iam ἀγών Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου et Μελαμποδία ²⁾ Graecorum ingenio nativam fuisse contentionis formam produnt. Ecquid mirandum, quod Euripidis ³⁾ tragoediae prae ceteris exuberant λόγων ἀγῶσιν? Aequum est supersedere enumerationi; quinam libelli Plutarchei iudicialē contentionem per totam exhibeant compositionem quibusve maxime in partibus ea adhibeatur; etenim longe patet lateque invenitur. Satis erit singulas proponere locutiones, per quas fit iudicialis contentio in Plutarchi scriptis a me investigatis. Ac primum eas, quae ipsam contentionem significant, voces ἀγών et ἄμλλα eruam:

F. R. 386, 2. *Νυνὶ δέ μοι δοκῶ τοῦ προβλήματος ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς καθορᾶν ἐπὶ τὴν σύγκρισιν καὶ τὸν ἀγῶνα τὴν τε Τύχην καὶ τὴν Ἀρετὴν βαδιζούσας.*

F. A. ² 453, 6. *τίς οὖν οὐκ ἂν εἴποι τότε παρὼν ἀκίνδυνος Θεατῆς, ὅτι Τύχης μέγαν ἀγῶνα καὶ Ἀρετῆς Θεᾶται,...*

Soll. 14, 10. *ἀλλ' εἰ βούλει, πρὸ τοῦ ἀγῶνος ὄσα τοῖς ἐχθρῆς λόγοις προσήκοντα λεχθῆναι καιρὸν οὐκ ἔσχεν ... (13) ἀναλάβωμεν.*

54, 13. *οὐ παιδιά τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ἀλλ' ἐρρωμένους ἀγῶν...*

F. A. ¹ 420, 9. *ἠρώτησεν, εἰ βασιλεῖς ἀγωνίζονται' ...*

Soll. 43, 11. *οὐ κρεῶν χάριν ἀλλὰ νίκης καὶ φιλονεικίας ἀγωνιζόμενοι.*

81, 23. *ταυτὶ γάρ, ἂν πρὸς ἀλλήλους εἰρήκατε, συνδέντες εἰς ταυτὸν ἀμφοτέροι, καλῶς ἀγωνιεῖσθε... πρὸς...*

F. A. ¹ 410, 12. *Τύχης ἀνταγωνιζομένης, οὐ συμμαχούσης.*

² 428, 27. *...ὧν ἀνταγωνιζομένων ἀλλήλοις,...*

436, 2. *ἀγωνιστῆ γὰρ ἡγεμονίας ἐπεισήγαγε,...*

F. A. ² 445, 25. *ποίους γὰρ Τυφῶνας ἢ πελωρίους γίγαντας οὐκ ἀνέστησεν ἀνταγωνιστὰς ἐπ' αὐτόν;*

Soll. 43, 3. *καὶ φανερόν εἶναι αὐτοῦ ποιούμενον ἀνταγωνιστήν,...*

Es. ¹ 105, 12. *μετρεῖν τὸ φύλαιον καὶ ἀγώνισμα.*

¹⁾ Cf. Danielis Wyttēbachii Animadversiones in Plutarchi Opera Moralia, Lips. 1834, t. 3, p. 71, annot. ad F. R. 317 C.

²⁾ Christ-Schmid, Gr. Lit. I, p. 127.

³⁾ Ibid. I, p. 288₂; H. Steiger, Euripides pp. 64. 83.

- F. R. 386, 6. ἐπανθεῖ δέ τι καὶ τῷ προσώπῳ (sc. τῆς Ἀρετῆς) πρὸς τὴν ἄμιλλαν ἐρύθημα τῆς φιλοτιμίας.
- 392, 15. εἰς παιδιὰν σφαίρας ἢ κύβον ἢ νῆ Δία Φρεμμάτων ἀμίλλης, οἷον ὀρτύγων, ἀλεκτρονῶν,...
- 408, 6. ὁ δ' ἄγων αὐτὸν (i. e. τὸν Ἀλέξανδρον] δόξης ἔρος καὶ ἡγεμονίας ζῆλον ἔσχε καὶ ἄμιλλαν ὑπερβαλέσθαι...
- F. A.¹ 420, 10. ἄδικον εἶπεν εἶναι τὴν ἄμιλλαν, ἐν ἧ νικῆσει μὲν ιδιώτης, νικηθήσεται δὲ βασιλεύς.
- ²448, 17. καὶ ζῆλος ἡλικίας παραλλήλου καὶ ἄμιλλα περὶ δόξης καὶ ἀρετῆς ἐταίρων'...
- Soll. 14, 2 (13, 24: παρέσχομεν... 14, 1: ...νεανίσκοις) περὶ συνέσεως θηρίων 2 ἐνάλων τε καὶ πεζῶν ἄμιλλαν,...
- 20, 19. τὸ νυνὶ πεπονηκὸς ἐν τοῖς νεανίσκοις τὴν ἄμιλλαν'...
- Gl. Ath. 459, 14. ὁ γοῦν Θουκυδίδης αἰεὶ τῷ λόγῳ πρὸς ταύτην ἀμιλλᾶται τὴν ἐνάργειαν,...

Iam nunc afferam vocabula, quae apud nostrum arcessita per translationem, proprie in causis solum adhibebantur:

- Gl. Ath. 468, 4—5. ἐξ ὧν εἰκότως Αἰσχίνης σκώπτων τὸν Δημοσθένην λέγειν φησίν, ὅτι γράφεται τῷ βήματι διαδικασία πρὸς τὸ στρατήγιον.
- Soll. 20, 18. καὶ μαρτυρεῖ τὸ νυνὶ πεπονηκὸς ἐν τοῖς νεανίσκοις τὴν ἄμιλλαν'...
- 28, 2. Ἐπίσχες, ὦ Αὐτόβουλε, καὶ παραβαλοῦ τὸ θυρίον τῆς κατηγορίας'...
- 29, 4. Δεῦρο δὴ καδίζου πρὸς ἡμᾶς, ὅπως, εἰ δεήσει μάρτυρος,...
- 6—7. ...τοῖς λεγομένοις ἀληθῶς τὴν ψῆφον ἐπιφέρωμεν.
16. Ἡ μὲν ἀγορὰ τοῖς δικαζομένοις...
- 48, 9—10. (6—7: ψᾶρες... μανθάνοντες διαλέγεσθαι) ἐμοὶ δοκοῦσι προδικεῖν καὶ συνηγορεῖν τοῖς ἄλλοις ζῆοις ἐν τῷ μανθάνειν,...
23. μαρτυρεῖ δ' αὐτῷ τὸ φαυλότερον ἄδειν...
- 54, 4. τῷ προδικοῦντι τῶν ἐνύδρων.
13. οὐ παιδιὰ τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ἀλλ' ἐρρωμένους ἀγῶν καὶ ῥητορεία κικλίδων ἐπίδουσα καὶ βήματος.
- 55, 2. ἀμαρτύρους Ἰνδῶν... διηγῆσεις...
- 81, 16—17. Ἐξεστιν οὖν ὑμῖν, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὴν ψῆφον φέρειν.

Brut. 94, 10. (5: ἡ δ' ὀσφρησις... 9: οὐκ ἐὰν θιγείν οὐδὲ λυπήσαι) τὴν γεῦσιν ἀλλὰ διαβάλλει καὶ κατηγορεῖ τὴν φαυλότητα...

Es.¹ 105, 3—5. ...λόγον ῥήτορος ὁρῶν ἐν δίκῃ τινὶ καὶ συνηγορία... φερόμενον ἐπὶ βοηθείᾳ κινδύνων, ἢ νῆ Δί' ἐλέγχῃ καὶ κατηγορίᾳ τολμημάτων...

Es.¹ 106, 22. (19: ἀλλ' αὐτόθεν ἡ φύσις τῇ λειότητι τῶν ὀδόντων...) ἐξόμνυται τὴν σαρκοφαγίαν.

Volkmanno auctore sparsa viget falsa quidem doctrina, nihilo tamen minus — an dicam potius: idcirco? — firma, quin nuper celebrata ab Hartmano ¹⁾: esse Plutarchum mentium medicum.

At mihi, cum Plutarchi declamationes, „diurna“ versarem „manu“, versarem „nocturna“, et velut themata in scholis posita, in quibus defervescerent pueri, cognoscerem, iterum ac saepius in mentem occurrebat quaerere, quid interesset inter Plutarchum iuvenem et ex. gr. Lucianum? Itaque penitus scriptis, quae mihi elegeram, evolutis atque opinione rursus ac rursus formata ac velut recocta, ad illud discrimen inter utrumque sophistam concipiendum perveni: illum Boeotium fuisse et rigidae natura mentis, hunc Asianum hominem (omnia dixi prudenti, cum dixi: Asianus); cetera communia utrique. At plerumque uterque gravi graviorem agit!

Sed ad propositum redeo. Itaque expressis verbis scripsit Volkman in libro laudato, 1, 14: „Er (sc. Plut.) hat wenig Antithesen und geht äusserst sparsam mit rhetorischen Figuren ²⁾ um“. Missas faciam hoc loco ceteras figuras: de antithesi ³⁾ utique non concesserim, nam scatent per omnia scripta nostri iuvenilia. Quarum singulas species atque eas celeberrimas iam afferamus. Vulgo notum sollemneque erat par illud oppositionem efficiens: λόγος — ἔργον, ut mihi persuasum est, etiam linguae vulgari usitatum; qua de causa minime aequum censeo, nisi data opera frequentetur, loco rhetoricæ figuræ haberi id necesse esse ⁴⁾. Ea igitur antithesi his locis Plutarchus utitur:

¹⁾ J. J. Hartman, De Plutarcho scriptore et philosopho. Lugduni Batav. 1916.

²⁾ Cf. W. Kopp, Gesch. v. griech. Lit.⁸ 223: „Die Sprache (de Plut. censuram peragit) ist fern von Künstelei u. doch kunstvoll...“

³⁾ Cf. Bernad. ed. 1 praef. p. LV. W. Christ-Schmid, G. d. gr. L. II, 1, 232; Aqu. 5, 19. Ἡ πρὸς τοῦναντίον ἂν τις ἐντεῦθεν ἔχων λέγοι; Soll. 14, 15: ὡς τῷ θνητῷ τὸ ἀθάνατον ἀντίκειται... 16—17: οὕτως ὑπάρχοντι τῷ λογικῷ χρῆναι τὸ ἄλογον ἀντικεῖσθαι καὶ ἀνθυπάρχειν... Cf. Soll. 12, 9. 14, 24—25. 15, 4.

⁴⁾ De oppositione λόγος — ἔργον conferas quaeso C. Morawski, De

F. A.¹ 413, 1. τούτοις γὰρ ὀρίζουσι φιλοσοφίαν οἱ λόγον αὐτὴν οὐκ ἔργον νομίζοντες.

13. ὀφθῆσεται γὰρ, οἷς εἶπεν, οἷς ἔπραξεν, οἷς ἐπαίδευσε, φιλόσοφος.

415, 21. Ἀλέξανδρος δὲ τῷ λόγῳ τὸ ἔργον παρέσχεν.

Gl. Ath. 456, 15. ἐμφαινομένης διὰ τῶν λόγων τῆς πράξεως ὡς ἐν ἐσόπτρῳ.

461, 7. οὐ γὰρ οἱ λόγοι ποιῶσι τὰς πράξεις...

17. ὅτι καὶ αὐτοὶ τὰ πράγματα τῶν λόγων ἀναγκαϊότερα καὶ κυριώτερα νομίζουσιν.

462, 12. διὸ καὶ πολὺ τῶν ἔργων ἀφέστηκεν, εἰ λόγος μὲν ἔργον, καὶ λόγου δὲ μῦθος εἰκὼν καὶ εἰδωλὸν ἐστί.

15. ὅσον ἀπολείπονται τῶν πραττόντων οἱ λέγοντες.

470, 8—9. ἀλλὰ νῆ Δία τοὺς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος λόγους ἄξιον ἐστί τοῖς τοῦ στρατηγοῦ ἔργοις παραβάλλειν;

Soll. 50, 20. ἐπεὶ δὲ τὸν καιρὸν ἐκ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἐνόησεν, ...

71, 7. οἱ δὲ πλείστοι τὸν ἀνδριανὸν ἱερὸν εἶναι καὶ λέγεσθαι νομίζουσιν... cf. F. A.² 431, 2: δύναται... εἰκὼν Ἀλεξάνδρου καλεῖσθαι καὶ εἶναι.

Brut. 94, 3. ἡ μὲν γὰρ γλῶττα τοῦ γλυκέος καὶ αὐστηροῦ γνώμων ἐστί τε καὶ λέγεται, ...

98, 23—24. ὦρα σκοπεῖν ὄνομα κάλλιον αὐτῇ καὶ τιμώτερον, ὥσπερ ἀμέλει καὶ δι' ἔργων...

Graece scriptum quid exstet, ubi terra mari opposita non inveniatur, velim mihi reperias! Haud noster neglexit:

F. R. 384, 5—6. εἰ διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς (i. e. τῆς Ῥώμης), ὡς ὑπὲρ γῆς καὶ θαλάττης καὶ οὐρανοῦ...

387, 24. ἀλλ' ὅσα φέρει πᾶσα γῆ πᾶσα δὲ θαλάττα καὶ ποταμοὶ καὶ μέταλλα καὶ λιμένες, ...

391, 3—4. πολὺν μὲν ἐν γῇ πολὺν δ' ἐν θαλάσσῃ.

403, 5. καὶ παραμείνας βέβαιος ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ καὶ πολέμοις...

F. A.¹ 422, 8. πέρατα γῆς ἀνευρῶν καὶ θαλάττης...

gloria Athenarum et de gloriositate Atheniensium, p. 30; Nachstädt p. 9; Christ-Schmid, Gr. Lit. 1, 471₂; omnium in recentioribus litteris rhetorum facile princeps, Victor Hugo, opus duobus voluminibus conscripsit, quod titulum fert: Actes et paroles.

Gl. Ath. 465, 15. Ἀρήιος ὁ κῶμος οὗτος ἐκ γῆς ἄμα φάλαγξι καὶ
στολοῖς ἐκ θαλάττης...

Soll. 24, 19. ἀλλ' ἡμῖν τοῖς ἡμέρωσ καὶ φιλανθρώπως ζῆν δοκοῦσι ποῖον
ἔργον ἀπολείπεται γῆς, ποῖον ἐν θαλάττῃ,...

54, 25. διὰ τοὺς λόγους ἐκεχειρίας... τοῖς ζῷοις κατὰ τε γῆν
καὶ κατὰ θαλάτταν δεδομένης τὸ σήμερον.

74, 18—19. τῆς κατὰ γῆν πορείας τηνικαῦτα τὴν διὰ τῆς
θαλάττης ἀσφαλεστέραν ἔχοντες.

76, 11. ὥστε παριέναι μηδὲν εἴσω μήτε τῆς γῆς μήτε τῆς
θαλάττης.

Simillimam oppositionis indolem exhibent: aestas et hiems:

F. R. 391, 18. Θέρος δὲ χειμῶνι (sc. ἐπιτάξαι)...

Aqu. 2, 5. τοῦ δ' ὕδατος χρεια καὶ χειμῶνος καὶ Θέρους...
nox et dies:

6. νυκτὸς καὶ μεθ' ἡμέραν·

Soll. 69, 14—15. προελθόντος δ' αὐθις ἐπακολουθεῖ μὲθ' ἡμέρας
μήτε νυκτὸς ἀπολειπόμενον,...

74, 17. δι' ἣν ἑπτὰ μὲν ἡμέρας ἑπτὰ δὲ νύκτας ἐν ἀκμῇ
χειμῶνος ἀδεῶς πλέουσι,...

amicus — infensus — hostis:

Es.² 117, 1—3. προσεῖναι τὸν ἐχθρὸν ὡς φίλον, ἢ... ἀνελεῖν τὸν
οἰκεῖον ὡς πολέμιον; ox.

vita — mors (frequentissima figura):

F. A.² 433, 8. τὸν δὲ Σαρδαναπάλλου βίον ἂν τις ἢ τάφον (οὐδὲν
γάρ, οἶμαι, διαφέρει)...

Virtus — Fortuna¹⁾ infra tractabuntur; quae omnia paene
in proverbialia abierunt.

Magni sunt momenti in oppositione pronomina et quae di-
cuntur adiectiva numeralia, vel omnino omnia, quae ex pronominali
stirpe derivantur²⁾, ut in reliquis quoque figuris³⁾:

F. R. 391, 3—5. εὐρῶν δὲ τὸν Πομπήιον ἄθρουν καὶ πολύν...
αὐτὸς ὀλιγοστὸς ὢν.

¹⁾ W. Christ-Schmid, II, 1, 361, 381.

²⁾ Nam partitio ista in pronomina et adiectiva numeralia nisi ratione lo-
gica excusari non potest; quae tamen ad origines linguae partium explicandas
nihil prorsus valet, cum aequae in morphologia atque in syntaxi adiect. num.
cum. pronom. arctissime conveniant.

³⁾ Adversarum notionum immediatam (i. e. nullo — exceptis particulis, prae-
positionibus, conjunctionibus — vocabulo intercedente) copulationem nota ox. (y-
moron) designabo; sic enim quoque oxymoron accipi video.

- F. A.² 448, 16. ἀλλὰ τὰ μὲν ἐκτὸς ἐν ὀλίγοις ὄπλοις φιλοτιμία πολλή...
- 449, 11—12. ὁ μὲν γὰρ χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἑκτορος νεκρὸν ἀπελύτρωσεν, ὁ δὲ πολλοῖς χρήμασι Δαρεῖον ἔβαλε.
- Gl. Ath. 458, 16. ὀλίγοι μὲν ὄντες ὡς πρὸς τὸ πλήθος τῶν πολεμίων.
- Soll. 73, 3. οὔτε γὰρ πλεόν οὔτ' ἔλαττον ἐκβάς ἀλλ' ὅσον εἰς ὄραν ἔτους ὁ Νεῖλος... οχ.
- 21, 18—19. οἷς μὴ φύσει πᾶσιν ἢ τοῦ φρονεῖν δύναμις, ἄλλοις δ' ἄλλως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον παροῦσα... οχ.
- Brut. 100, 8. ὡς γὰρ οὐκ ἔστι δένδρον ἕτερον ἐτέρου μᾶλλον οὐδ' ἡττον ἄψυχον, ... οχ.
13. ἄλλα δὲ μᾶλλον καὶ ἡττον ἄλλων πως μετεῖχεν. οχ.
- F. R. 404, 3. περὶ ἧς κὰν βραχεῖ πλείω διελεῖν ἴσως οὐκ ἀκαιρόν ἐστι. οχ.
- 446, 23. ἀλλ' ἐνὶ κόσμῳ, κοσμήσαντα πάντας ἀνθρώπους μιᾶς ὑπηκόους ἡγεμονίας...
- F. A.² 450, 24. εἶδ' ὡς ἑώρων ἀνθρώπον ἕνα πολλοῖς ἐπιφερόμενον, ἀντέστησαν. οχ.
- Aqu. 2, 10. καὶ ἄνευ μὲν πυρὸς ἦν πολλά, ὕδατος δ' οὐδέ ποτ' ἀνθρώπος.
- Soll. 14, 17. μόνην ἐν τοσαῖς δε συζυγίαις ἀτελῆ τήνδε λείπεσθαι καὶ πεπηρωμένην οχ. ¹⁾.
- 75, 18. σχημάτων πολλῶν μόνον ἀπερίτρεπτον καὶ ἀβάπτιστον... οχ.
- 79, 2. τῷ δὲ δελφίνι παρὰ πάντα καὶ μόνῳ... οχ.
5. μηδενὸς γὰρ εἰς μηδὲν ἀνθρώπου δεόμενος πᾶσιν εὐμενῆς τε φίλος ἐστὶ καὶ βεβοήθηκε πολλοῖς.
- Brut. 83, 24—25. μᾶλλον δ' εἰς ἰκανὸς ἔσται καὶ διδοὺς καὶ λαμβάνων ὑπὲρ πάντων λόγον.
- F. A.² 435, 12. ὡς περ γὰρ οἱ φαῦλοι τεχνῖται βάσεις μεγάλας μικροῖς ὑφιστάντες ἀναδήμασιν... οχ.
- Soll. 25, 16. οὐδὲ γὰρ αὐτοὶ τῷ Ἐπικούρῳ διδάσιν ὑπὲρ τῶν μεγίστων σμικρὸν οὕτω πρᾶγμα... οχ.
- 34, 12—13. οὐδὲν γὰρ οὕτω μικρὸν ἢ φύσις ἔχει μειζόνων καὶ καλλιόνων κάτοπτρον, ...

¹⁾ R. M. Smith, De arte rhetorica in L. A. Senecae tragoediis perspicua, Diss. Lips. 1885, p. 118: „unus (solus) omnium et quaedam similia credo esse rhetorum praecipue“.

- 36, 8. ἵνα τοῦ νοῦ τὴν φύσιν ἔν τε τοῖς μικροτάτοις ἅμα καὶ μεγιστοῖς σώμασι κατανοήσωμεν, ... οχ.
- Soll. 15, 19. ἀλλ' ὄντων μὲν οἰκείων πρὸς αὐτὸ πολλῶν ὄντων δ' ἀλλοτριῶν, ...
- 17, 3. ἀλλ' ὅταν γε τῷ ζῷ πρὸς τὸ οἰκεῖον καὶ τὰλλότριον ἢ αἰσθησις ἐνεργασαμένη διαφορὰν... οχ.
- Brut. 94, 8—9. τὸ μὲν οἰκεῖον εἴσω παρήσι τὸ δ' ἀλλότριον ἀπελαύνει καὶ οὐκ ἐᾷ διγείν... οχ.
- Es.² 114, 8. ἦν ἐπὶ κτήσει τοῦ οἰκείου καὶ φυγῇ τὰλλοτριου παρὰ φύσεως ἕκαστον εἴληχε.
- Soll. 53, 20—21. διὸ κοινῇ μὲν... ἰδίᾳ δὲ... cf. F. R. 402, 21—22. ταῦτα πάντα κατῶρθεσε δημοσίᾳ τύχῃ χρώμενος, εἴθ' ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀνετράπη μοίρας.
- F. A.¹ 415, 6. ἀπεσβέσθη τὸ ἄγριον καὶ μετέβαλε τὸ χεῖρον ὑπὸ τοῦ κρείττονος ἐδιζόμενον. οχ.
- Brut. 84, 19—20. τὴν μεταβολὴν ἐκ χειρόνων εἰς ἀμείνω οχ.
- Soll. 59, 11. μεταβάλλειν τὸ σῶμα καὶ στρέφειν, ὥστε τῶν ἐντὸς ἐκτὸς γενομένων ἀποπίπτειν τὸ ἄγκιστρον. οχ.
- 72, 23. τίκτουσι μὲν γὰρ φὸν εἶτα ζῶον οὐκ ἐκτὸς ἀλλ' ἐντὸς ἐν ἑαυτοῖς. οχ.
- F. R. 406, 16—17. τὴν τότε κατήφειαν καὶ τὴν νῦν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν... οχ.
- Soll. 49, 20—21. τοῖς οὖν πρότερον αὐτῆς θαναμάζουσι τὴν φωνήν, τότε θάψα μείζον ἢ σιωπὴν παρέιχε... οχ.
- Brut. 89, 23—24. οὐ πρὸς ταῦτα θαρραλέος, ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖνα δειλός ἐστιν¹).
- Soll. 47, 16—17. οὐδὲν οὐδ' ἐκὼν οὐτ' ἄκων ἐβλαψεν... οχ.
- Scholam redolent notamque prae se ferunt doctrinae haec²):
- F. R. 406, 13. (11: Τύχης...) νοῦν μὲν ἀλόγοις καὶ ἄφροσιν... 14: ἐντιθείσης. οχ.
- Soll. 12, 9. ἅμα τέχνης καὶ τόλμης νοῦν ἐχούσης πρὸς ἀνόητον ἰσχὺν καὶ βίαν ἀντιταπτομένης οχ.
- 14, 17. οὕτως ὑπάρχοντι τῷ λογικῷ χρῆναι τὸ ἄλογον ἀντικείσθαι καὶ ἀνδυνάρχειν... 21—22. ὄντος ἐν τοῖς πράγμασι τοῦ λογικοῦ, μὴ εἶναι τὸ ἄλογον;

¹) De ὁ μὲν-ὁ δὲ infra disseretur.

²) Antithesis λόγος-ἔργον, quae a me in numerum sollemnium formularum relata est, pervagata fuerat etiam in scholis rhetorum et philosophantium.

- 24—26. καὶ οὐδὲν ἑτέρας δεόμεθα πρὸς τὸ λογικὸν ἀντι-
θέσεως, ἀλλὰ πᾶν εὐθὺς τὸ ἄψυχον ὡς ἄλογον καὶ
ἀνόητον ἀντίκειται τῷ μετὰ ψυχῆς λόγον ἔχοντι καὶ
διάνοιαν.
- 15, 1. τὸ μὲν λογικὸν τὸ δ' ἄλογον, ... cf. Soll. 15, 11—12.
τὸ μὲν λογικὸν εἶναι τοῦ ἐμφύχου τὸ δ' ἄλογον, ...
- 2—3. τὸ μὲν φανταστικὸν τὸ δ' ἀφαντασίωτον, ... cf.
Soll. 15, 8—9. τὸ μὲν φαντασιούμενον τὸ δ' ἀφαν-
τασίωτον, ...
- 3—4. τὸ μὲν αἰσθητικὸν τὸ δ' ἀναίσθητον· cf. Soll.
15, 7.
- Brut. 84, 22—23. ἂ μεταβάλλοντα ἐκ νοσερῶν καὶ ἀνοήτων ὑγιεινο-
τέρους καὶ φρονιμωτέρους ποιοῦσιν αὐτούς, ...
- Es.² 116, 4—5. καὶ τὸ νῦν λογικὸν αὖθις γίγνεται ἄλογον...
- F. R. 393, 14. ὡς περὶ ὁ Ἄρης θεὸς ὢν τῇ Σιλβία θνητῇ συνηλθε.
- Soll. 14, 14—15. ὡς τῷ θνητῷ τὸ ἀθάνατον ἀντίκειται... ox.
- 26, 13. τῷ θνητῷ συνερχομένου τοῦ ἀθανάτου, ...
- 14, 16. καὶ σώματί γε τὸ ἀσώματον·
- F. A.¹ 418, 14—15. τοῖς μὲν ὄπλοις τῶν σωμάτων ἐπικρατήσας,
τῇ δ' ἐσθῆτι τὰς ψυχὰς προσαγαγόμενος;
- Soll. 14, 25—26. τὸ ἄψυχον... ἀντίκειται τῷ μετὰ ψυχῆς...
15. ...τῷ φθαρτῷ τὸ ἀφθαρτον... ox.
- Gl. Ath. 462, 11. ὁ δὲ μῦθος εἶναι βούλεται λόγος ψευδῆς εἰκῶς
ἀληθινῷ·
- Soll. 63, 23. τὸ μὲν γὰρ... ψευδὸς ἐστίν· 64, 1: τὸ δὲ... ἀληθές
ἐστίν.
- Brut. 83, 8. κενὸν ἀγαθὸν καὶ εἶδωλον ἀντὶ τῆς ἀληθείας
διώκων; ox.
- F. R. 384, 3. οἱ μὲν τύχην εἶναι νομίζουσιν, οἱ δὲ σοφίαν.
7. πότερον κατὰ τύχην συνέστηκεν ἢ κατὰ πρόνοιαν.
- F. A. 421, 2—3. ὃν ἔπαινον τῷ χρόνῳ προέλαβε, τοῦτον αὐτῷ
νόμον κείσθαι λογιζόμενος, ...
- Gl. Ath. 459, 15. οἷον θεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν...
- Aqu. 2, 14. τὸ μὲν ὄντως ἀναγκαῖον ἢ φύσις ἔδωκε· τὸ δὲ πε-
ριουσία τῆς χρήσεως τέχνη καὶ μηχανή τις εὔρεν.
- Soll. 12, 6. τοῦ πεφυκότος ἐν ἡμῖν ἢ μεμαθηκότος.
- 73, 14—15. κρίσει τὸ φιλεῖν, οὐ πάθει νέμουσα.
- Ex reliquis hoc adhuc instaurare tentavi agmen, in quo altera
vox actionem significat, altera vel condicionem vel effectum:

F. R. 395, 13—14. *Θῆλυ θηρίον ἐπήλθε φλεγμαῖνον ὑπὸ πλήθους καὶ φορᾶς γάλακτος καὶ τραφησομένου δεόμενον μᾶλλον ἢ θρέψοντος...*

F. A.² 429, 6—7. *πάντων οἴομενος περιεῖναι, τοῦ δικαίου δ' ἡτ-
τᾶσθαι.*

Aqu. 3, 18. *Μετίωμεν ἀπὸ τῶν χρωμένων ἐπὶ ταῦθ' οἷς χρώ-
μεθα...*

Soll. 26, 14—15. *καὶ τρέφουσθαι τὸ γεννώμενον παρὰ φύσιν μέλεσι
τοῦ γεννήσαντος ἀποσπωμένους.*

50, 28. *Γελοῖοι δ' ἴσως ἐσμέν ἐπὶ τῷ μανθάνειν¹⁾ τὰ ζῶα
σεμνύνοντες, 51, 1: ὣν ὁ Δημόκριτος ἀποφαίνει μαθητὰς
ἐν τοῖς μεγίστοις γεγονότας ἡμᾶς. Sensus est: gloriamur
bestiis a nobis discentibus, quarum ipsi evadimus disci-
puli i. e. docere credentes discimus re vera.*

63, 18. *τοῦ δὲ πολύποδος ἔργον ἐστὶν οὐ πάθος ἢ μετα-
βολή.*

64, 2. *ὑπ' ἐκείνων γὰρ κακῶς πάσχει, δρᾶν μὴ δυνάμενος... ox.*

8. *ταῖς κατ' ἀλλήλων διώξεσι καὶ φυγαῖς... ox.*

Brut. 99, 16—17. *εἰ δ' ἀπιστεῖς ὅτι μανθάνομεν, ἀκουσον ὅτι καὶ
διδάσκομεν.*

Omissurus eram ceteram oppositionum turbam, sed praevaluit ratio, ut rhetorico Plutareorum libellorum colore accurate descripto aliquando obmutesceret concentus iste „medici mentium“ laudatorum. Patienter ergo lector feras oportet veritatis vindicias neque credas Euripidis dicto: „ἀπλοῦς γὰρ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφν“:

Brut. 88, 14—15. *τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος οὐδὲν ἀποδεῖ... ox.*

89, 4. *ὡς οὐδὲν τι τὰ θήλεα τοῖς ἄρρεσιν ὑφίεται θυμοῦ
καὶ ἀλκῆς... ox.*

95, 1. *οὐχὶ θρυπτόμεναι μὲν αἱ θήλειαι... 3: οἱ δ' ἄρρενες.*

8. *οὔτε τοῦ θήλεος προσιεμένου... 10: οὔτε πειρῶντος ἔτι
τοῦ ἄρρενος.*

96, 11. *καὶ γυναῖκες ἄρρεσι θηρίοις ἐπεμάνησαν... ox.*

E. R. 383, 7. *μᾶλλον δ' ἀπολόγημα πρὸς κατηγοριαν. ox.*

16—17. (14: Ἴων μὲν οὖν ὁ ποιητῆς...) *φησὶν ἀνομοιότατον
πρᾶγμα τῇ σοφίᾳ τὴν τύχην οὔσαν ὁμοιοτάτων πραγ-
μάτων γίγνεσθαι δημιουργόν. Haud gravatim noster locus*

¹⁾ Soll. 36, 11—12. *μανθάνων καὶ διδασκόμενος. 48, 20: ἐπεὶ δὲ τοῦ
μαθεῖν τὸ διδάξαι λογικότερον...*

- affert studio opponendi; de arte ac ratione laudandi scriptores, quanam Plut. usus sit, latius infra disseram; nunc, ubi de oppositione agitur, nimis libenti exempla prodigendi animo fuisse interdum Plutarchum in antithesibus copulandis, selectis probatum eo argumentis:
- F. R. 387, 18—20. „οὐ μὲν γὰρ ἀπειθῆς“ κατὰ Πίνδαρον „οὐδὲ δίδυμον στρέφουσα πηδάλιον“, ἀλλὰ μᾶλλον „Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ καὶ Προμαθείας θυγάτηρ“ ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν. Ambo loci solum atque unice propter oppositionis studium hic inserti sunt, quia neque ad Fortunam bene quadrant et sunt sibi fere ad verbum oppositi: ἀπειθῆς - Πειθοῦς. Bene igitur Wyttenb. ad hunc locum adnotavit: „nec displicet mihi Reiskii ἀπειθῆς propter sequens Πειθοῦς ἀδελφή“.
- Gl. Ath. 463, 2—6. Subicit ex meris oppositionibus sertam sententiam Gorgiae de tragica illa ἀπάτη.
- 391, 18—19. τάχος δὲ τοῖς βραδυτάτοις, ἀλκὴν δὲ τοῖς ἀδυμοτάτοις ὀχ.
- 401, 19—20. εἰς τόπον ἀμαυρὸν τὸν παλαιὸν χρόνον ἐκ τῶν ἐναργῶν τεκμηριῶν...
- 402, 25. οὐδὲ χερσαῖος μόνον ὡς ὁ Λακωνῶν οὐδ' ἐνάλιος ὡς ὁ Ἀθηναίων,...
- 403, 1—2. οὐδ' ὄψ' ἐκινηθεῖς ὡς ὁ Περσῶν, οὐδὲ ταχὺ πανσάμενος ὡς ὁ Κολοφωνίων.
- 5—6. καὶ πολέμοις καὶ εἰρήνῃ καὶ πρὸς βαρβάρους καὶ πρὸς Ἑλληνας.
- 406, 14. ἀλκὴν δὲ καὶ θράσος δειλοῖς ἐντιθείσης, ὀχ.
- 16—17. τὴν τότε κατήφειαν καὶ τὴν νῦν ὑπάρχουσαν εὐδαιμονίαν...
- F. A.¹ 413, 26. δι' ἣν Ἴνδοι θεοὺς Ἑλληνικοὺς προσκυνοῦσι, ... Ἴνδοι et Ἑλληνικοὺς ὀρρονунтur invicem κατ' ἔμφασιν.
- 414, 22. τοὺς μὲν γὰρ οὐδεὶς ἔπαυσεν ἀθλίως ζῶντας, τοὺς δ' ἠνάγκασεν εὐδαιμονεῖν ὁ νικήσας.
- 417, 23—24. ἀγαπῶντες ὡς ἄρχοντας Μακεδόνας, μὴ μισοῦντες ὡς πολεμιοὺς.
- 423, 15—18. ἰδεῖν γούν ἔστιν ἐν Ἀλεξάνδρῳ τὸ μὲν πολεμικὸν φιλάνθρωπον, τὸ δὲ πρᾶον ἀνδρῶδες, τὸ δὲ χαριστικὸν οἰκονομικόν, τὸ δὲ θυμικὸν εὐδιάλλακτον, τὸ δ' ἐρωτικὸν σῶφρον, τὸ δ' ἀνει-

- μένον οὐκ ἀργόν, τὸ δ' ἐπίπονον οὐκ ἀπαραμύθητον. οχ.
- 21—22. τίς ἀδικούσιν ἐχθρότερος ἢ δυστυχοῦσιν ἡμερώτερος;
- 22—23. τίς μαχομένοις βαρύτερος ἢ δεομένοις εὐγνωμόνesterος;
- 425, 1. οὐκ ἐδεῖτο πλούτου Ξενοκράτης διὰ φιλοσοφίαν, Ἀλέξανδρος ἐδεῖτο διὰ φιλοσοφίαν, ἵνα...
- ² 433, 8. τὸν δὲ Σαρδαναπάλου βίον ἂν τις ἢ τάφον (οὐδὲν γάρ, οἶμαι, διαφέρει)...
- ² 435, 3. ταῖς ἡδοναῖς μὴ σωφρονοῦντα, ... οχ.
- 446, 10. Ἄτοπόν τι δόξω λέγειν, ἐρῶ δ' ἀληθές.
- 449, 27—450, 1. πένης μὲν ἢ πλούσιος ἢ ἀσθενής ἢ ἰσχυρὸς ἢ ἄμορφος ἢ καλὸς ἢ εὐγερως ἢ ὠκύμορος... οχ.
- Gl. Ath. 466, 3. νῆσοι καὶ ἡπειροί, ... οχ.
- Aqu. 2, 5. νοσοῦσι καὶ ὑγιαίνουσι, ... οχ.
- 11—12. τὸ ἐξ ἀρχῆς... χρησιμώτερον τοῦ ὕστερον εὐρεθέντος.
- 4, 9. διὰ τοῦτο μετέχουσιν αὐτοῦ πλέον πλούσιοι πενήτων, βασιλεῖς ἰδιωτῶν. οχ.
- 9, 2—³/₄. τὸ μὲν ὕδωρ οὐδέποτε τοιοῦτον, ὥστε μὴ δεῖσθαι τῶν ἐκτός, τὸ δὲ πῦρ... αὐτάρκες.
- Soll. 15, 20—21. τὰ μὲν φυλάττεσθαι τοῖς δὲ συμφέρεσθαι. οχ.
- 20, 15—17. ἐπεὶ δείγματά γε πολλὰ κοινωνίας καὶ ἀνδρείας καὶ τοῦ πανούργου, ... ὥσπερ αὐτὰ καὶ τῶν ἐναντιῶν, ἀδικίας, δειλίας, ἔνεστιν αὐτοῖς.
- 25, 9. οὐτ' εὐρείαν ἄλλην οὔτε λιτήν τῇ δικαιοσύνη παρεῖσθαι εἰδὲν ὁδὸν ἀπολελοίπασιν.
- 27, 21. ὀδυνωμένοις τερπομένους... οχ.
- 29, 15. καιρὸς μὲν οὖν... σοὶ μὲν ἤδη λέγειν, ἡμῖν δ' ἀκούειν.
- 33, 4—5. τὴν γιγνομένην ἐκθλίψιν ὑπὸ τῶν βαρυτέρων τοῖς κουφοτέροις ὑφισταμένων. οχ.
- 35, 6. αἴτε τῶν δυσφόρων καὶ δυσπαρακομιστῶν διαβρώσεις, ... ὅπως εὐβάστακτα... γένηται.
- 49, 20—21. τοῖς οὖν πρότερον αὐτῆς θανμάζουσι τὴν φωνήν, τότε θάυμα μείζον ἢ σιωπῇ παρείχε, ...
- 54, 7. βεβαπτισμένοις νήφων... ἐπιτέθειται. οχ.
- 58, 19—20. τὸ γὰρ εὐθύτερον εὐλαβοῦνται· πολλάκις δὲ καὶ τὸ στρογγύλον ὁ κροστρεὺς ὑποπτεύων...

- 65, 24. καὶ φέρεται κινήσει τινὰ μεμιγμένην ἀνάπαυσιν αὐτῷ μηχανώμενος.
- 74, 18. ἐν ἀκμῇ χειμῶνος ἀδεῶς πλέουσι, ... οχ.
- Brut. 83, 6. ἐπὶ... καὶ γραῦν ἤδη διὰ μυρίων ἔτι κακῶν σπεύδεις, ...
- 84, 22—23. ἂ μεταβάλλοντα ἐκ νοσερῶν... ὑγιεινοτέρους... ποιῶσιν αὐτούς, ...
- 89, 1—2. δειλοῦ προτίμησεν ἀνδρὸς ἵππον ἀγαθὴν καὶ φιλόνικον.
- 23—24. οὐ πρὸς ταῦτα θαρραλέος, ἀλλὰ πρὸς ἐκείνα δειλὸς ἐστίν.
- 25—26. οὕτω δ' ἀνεφάνη ὑμῖν ἢ μὲν ἀνδρεία δειλία φρόνιμος οὕσα, τὸ δὲ θάρσος φόβος ἐπιστήμην ἔχων τοῦ δι' ἐτέρων ἕτερα φεύγειν. οχ.
- 90, 18—19. πρὸς μὲν σωτηρίας ἀσφάλειαν ὀρθῶς, πρὸς δ' ἀλκὴν καὶ ἄμυναν αἰσχίστα λέγοντες.
- 91, 14. ἄνθρωπος ὢν θεῶν συγκαθεύδειν. οχ.
- 96, 16—17. οὐδέποτε θηρίον ἐπεχείρησεν ἀνδρῶπι χρῆσασθαι, θηρία δ' ἄνθρωποι... 18: βιάζονται... οχ.
- 97, 7. ἀλλ' ἐῖ νέμεσθαι καὶ λέων ἔλαφον καὶ λύκος πρόβατον ἢ πέφυκεν. οχ.
- 100, 14—17. ἐνόησον δ' ὅτι τὰς ἐνίων ἀβελτερίας καὶ βλακειίας ἐλέγχουσιν ἐτέρων πανουργίαι καὶ δριμύτητες, ὅταν ἀλώπηκι καὶ λύκῳ καὶ μελίττῃ παραβάλῃς ὄνον καὶ πρόβατον.
- Es.¹ 102, 4. τούτων ἔδει ζητεῖν τὸν ἀρξάμενον, οὐ τὸν ὄψε παυσάμενον. οχ.
- 106, 9—10. παραιτούμενοι νεκρά, ζώντων δ' οὐκ ἐφείσαντο. οχ.
- 108, 10—109, 1. οἱ κενοὶ πίθοι κρουσθέντες ἠχούσι, γενόμενοι δὲ πλήρεις οὐχ ὑπακούουσι ταῖς πληγαῖς.
- ² 111, 3. Ἐπὶ τὰ ἔωλα τῆς σαρκοφαγίας προσφάτους ἡμᾶς ὁ λόγος παρακαλεῖ...
- 112, 1. (111, 19: εἰ ἀδύνατον...) τὸ ἀναμάρτητον, αἰσχυνόμενοι τῷ ἀμαρτάνοντι χρησόμεθα διὰ τὸν λόγον, ...
- 113, 21. οὐδὲ τολμήσεις εἰς οἰκίαν λιτὴν ἀργυρᾶς εἰσενεγκεῖν τραπέζας... οχ.
- 114, 8—9. ἦν ἐπὶ κτήσει τοῦ οἰκείου καὶ φυγῇ τάλλοτριου...
- 116, 5—6. καὶ πάλιν ἡμερον τὸ νῦν ἄργιον, ...

Taedio afflictus removeo chartas turba incondita confertas. — Haud pauca puto effugerunt oculos; tradidi secundum ordinem, quo libellos excerpseram, etsi potuerant certae affinitates inter singula distingui et in unum conferri, sed satis habui, quod mihi cordi fuerat, nempe effudisse colluuiem „gurgite vasto“, licet asserat Volkmann: „Er hat wenig Antithesen“.

Fit etiam syncrasis per disiunctionem, qua utitur auctor, cum: 1) se corrigit; 2) cum plura affert amoto discrimine ut dubius et quaestione abstinens se expedienda; 3) cum copiam ostendat enumerando.

De prima iam commemoravi ratione, attingi etiam secundam, cum de disputatione in utramque partem dicebam, quantopere rhetoricis esset accepta viris; tertia est adhuc integra eamque seorsum propria complectar quaestiuncula.

Nunc libet, priusquam paucis verbis disiunctionem perstringam, hoc tantum monere: in dubitatione per disiunctionem *κατ' ἀντίθετον* constare controversias, quarum collectiones exstant Seneca Quintiliano Hermogene aliis auctoribus; nec dubium est, quin aliae fuerint minus clarae et ad communem usum litigantium compositae, quae aetatem non tulissent. Talem quaestionem instar controversiae mirum quam sophisticè propositam offendimus ap. nostrum Es.² 116, 17—117, 3. cf. 117, 13: *πότερον ἀδίκημα μείζον, ἐχθροῦ κόλασιν ἐκλιπεῖν διὰ τὸν υἱὸν ἢ τεκνοκτονία περιπεσεῖν ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν ἐχθρὸν ὀργῆς.*

Disiunctio autem, de qua nunc agere animum induxi, ut partim subiecta universae syncrasi, orditur a particula *ἢ*. Satis erit superque afferre selecta exempla amplitudine disiunctionis ac spatio magis conspicua:

F. R. 389, 14—15. *ἱερὸν οὐκ ἔστιν οὐδὲ σωφροσύνης ἢ καρτερίας ἢ μεγαλοψυχίας ἢ ἐγκρατείας.*

397, 10—13. *ἢ τις ἐκ Μαρσῶν ἀποστάς... ἢ Λευκανὸς... ἢ Σίλων... ἢ τὸ ἔσχατον Σύλλα...*

F. A.² 433, 17. *Ἄμασιν ἢ Ὀχον ἢ Τιγράνην τὸν Ἀρμένιον ἢ τὸν Βιθυνὸν Νικομήδην.*

445, 24. *ποίους γὰρ Τυφῶνας ἢ πελωρίους γίγαντας...; 25: ἢ τίνας οὐκ ὠχύρωσε... 26: πλήθεισιν ὄπλων ἢ βάθεισι ποταμῶν ἢ τραχύτησι κρημνῶν. 446, 1: ἢ θηρίων ἀλκαῖς ἀλλοφύλων;*

447, 4. *περὶ τῆς χρυσῆς ἀναδενδράδος ἢ τῶν κρεμαστῶν κήπων ἢ πῶς ὁ βασιλεὺς κεκόσμηται...*

449, 27. *πένης μὲν ἢ... 28: πλούσιος ἢ ἀσθενής ἢ ἰσχυρὸς ἢ ἄμορφος ἢ καλὸς... 450, 1: ἢ εὐγῆρως ἢ ὠκύμορος διὰ τύχην γέγονε, ...*

Soll. 73, 10. *ἢ μῦϊαν ἢ σέριφον ἢ γῆς ἔντερον. 11: ἢ κάρφος ἢ βοτάνην.*

Es.¹ 107, 2. *ἄνελε δῆγματι βούν ἢ στόματι σὺν, ἢ ἄρνα ἢ λαγῶν διάρρηξον...*

² 116, 21. *δοκεῖν υἷὸν αὐτοῦ τὸν κείμενον ἢ ἀδελφὸν ἢ πατέρα ἢ σύσκηνον εἶναι.*

Occurrit etiam post ἢ formula iurandi *νῆ Δία*, vi affirmativa:

Es.¹ 104, 19. *ἢ νῆ Δία... 105, 1: μέμφοιτο περὶ τούτων.*

105, 4. *πληθύνοντα καὶ φερόμενον ἐπὶ βοηθεία κινδύνων, ἢ νῆ Δί' ἐλέγχῳ καὶ κατηγορίᾳ...*

10. *ἄς δεῖ τρέφειν καὶ μεταβαλεῖν ἢ νῆ Δία πρᾶναι καὶ ἡμερῶσαι καὶ καταστήσαι.*

De particulis iurandi oratorie ap. Plut. adhibitis vide infra.

Si syncrisin usurpas, sed non eo modo, ut parisi sit momenti, quod comparas, utrumque, neque eo consilio, ut altero reiecto alterum probes, pensitando rationem, quae intercedit inter membra comparationis, subicis vero cogitationi solum alterum atque animum in id demum intendis rationemque unius eius habes — si igitur syncrisin dico usurpas illustrandi gratia, ut res velut sub sensus cadat, ut repraesentetur animo, ut clarescat ac propius accedat ad cogitationem, efficitur nova syncriseos figura, dicendi per simile, sive similitudo¹⁾.

Sollicita mente hanc quaestionem adeo, obscurior enim est nec satis liquet, debeatne firmum statui discrimen inter similitudinem et metaphoram, an utrumque genus certo discrimine arctius inter se conveniat: Docet solum exemplum, docet simul atque oblectat²⁾ similitudo, nihil nisi oblectat translatio; caecis hoc, ut aiunt, satis

¹⁾ A. J. Drenkers, De comparationibus et metaphoris ap. Plut. Trai. ad Rhen. 1892 cf. Christ-Schmid, Gr. Lit. II. 1, p. 381, adn. 7.

²⁾ Cf. Walz, Rhet. Gr. VIII, p. 494: In libello *περὶ σχημάτων* exhibit Phoebammon definitionem figurae ab Apollonio Molone et Athenaeo Naucraticita positam: *σχῆμά ἐστι μεταβολὴ εἰς ἠδονὴν ἐξάγουσα τὴν ἀκοήν*. Ergo exemplum non est figura.

clarum est plerumque subesse translationem similitudini, nam et cum rebus personas componit et cum animantibus inanimata, tantum vero loco exempli, cum e contrario per metaphoram res ipsa transformetur. Utraque tamen figura concipiendis visionibus inservit. Antiqui rhetores docent fieri ex similitudine metaphoram ommissa particula comparationis; parum istud censeo argutum, si res medullitus sit ostendenda; ceterum non recuso, quominus infinitam aliter materiam et molem locorum¹⁾ secundum notas verborum aliquatenus disponam, sed noli habere cancellos pro legibus.

De ratione laudandi locos pauca praemittam. Ut perspicuitatem servarem, hic mihi est observatus ordo: primum allaturus sum diversa genera coniunctionum, quibus comparatio perficitur, tum recensebo similitudines, quae Plutarchi scriptis iuvenilibus continentur, *κατὰ γένος* i. e. secundum materiam, novissime eam, quae ex partitione remanserit, parum distinctam turbam similitudinum et exemplorum, ut agmen claudat, adiungam. Metaphoras coniunctionibus carentes integras posteriori dissertationis parti reservo, nam etsi isto modo in singulos dilacerata erit pannos quaestio de metaphora, explebitur tamen capituli huius propositum: nempe solutis captiunculis fundamentum ostendere iuvenilis Plutarchi sapientiae syncrisisque id fuisse demonstrare. Huc vergit imago praedita coniunctione, ut quae quandam comparationis indolem exhibeat; mera translatio aliud prorsus praestat honestamentum orationis.

Instituit igitur Plutarchus similitudinem coniunctione *ᾧςπερ*²⁾:

F. R. 386, 1. 387, 5. 393, 14. 394, 3. 396, 12, 19. 397, 1. 401, 18. 403, 8. 407, 24. 408, 8, 10.

F. A.¹⁾ 413, 20. 415, 17, 19. 417, 2. 418, 22. 420, 22. ²434, 6, 12. 435, 11. 437, 2, 23. 445, 9, 23. 451, 14. 453, 4, 21.

Gl. Ath. 456, 9. 459, 12. 464, 5. 467, 22.

Soll. 12, 23. 22, 11. 23, 1, 18. 25, 12. 32, 17, 21. 33, 16. 34, 14. 36, 17. 45, 22. 47, 12, 23. 50, 17, 21. 53, 15, 22. 54, 6. 55, 17. 56, 1, 3, 24. 59, 16. 60, 14, 25. 62, 17, 20, 24. 64, 3. 68, 2, 18. 69, 7. 71, 10—11. 72, 4. 74, 25. 75, 8, 10. 75, 21. 78, 4. 79, 1. 81, 1.

¹⁾ Vix novi alium quemquam scriptorem, cui tanta esset copia comparationum.

²⁾ Quae ap. Plut. in variando inter *ᾧςπερ* et *καθάπερ* ratio intercedat, suo loco enarrabo.

Brut. 86, 16, 21. 87, 20, 23. 88, 9. 89, 5, 18. 90, 6, 13. 92, 15.
93, 13. 95, 7. 15. 96, 6. 99, 25.

Es.¹ 107, 19. 110, 6. ² 111, 7, 12. 112, 20. 115, 12. 118, 10.

Tum inducit similitudinem per coniunctionem *καθάπερ*:

F. R. 384, 14. 392, 1. 393, 9. 396, 7. 397, 21.

F. A.¹ 418, 1, 8. 424, 8. ² 427, 18. 447, 9.

Aqu. 1, 19. 5, 20.

Soll. 11, 14. 21, 14. 41, 2. 49, 27. 53, 18. 60, 8, 16. 69, 12, 16.
70, 22. 73, 13—14.

Brut. 91, 10. 92, 10. 94, 12.

Perinde atque coniunctione *ὡςπερ*, etsi haud paulo rarius, usus est Plut. ope coniunctionis *ὡς* in similitudine perficienda:

F. R. 384, 5. 385, 1. 392, 11. 397, 14.

F. A.² 436, 3. 445, 20.

Gl. Ath. 456, 15. 458, 9.

Aqu. 9, 4.

Soll. 67, 18. 72, 23.

Brut. 84, 20, 97, 22. 100, 7.

Es.¹ 104, 12. 106, 26. 107, 4. 108, 5.

Accedit coniunctio *οἶον*:

F. A.² 434, 14.

Aqu. 4, 14. 10, 8. 14, 14. 15, 6. 30, 26. 33, 12. 40, 18. 44, 7. 67,
20. 25. 68, 5.

Brut. 90, 11. 98, 8.

Es.² 116, 17.

Recensitis similitudinibus conformatis per coniunctiones cogant agmen varia genera similitudinum laxius confictarum, quae melius erit referre quam describere:

F. R. 396, 12. *οἶα δέ φασι τὰς ἀλκύνων λοχείας παραδεξαμένην τὴν θάλατταν...*

397, 12. *ἀνὴρ δύσερις καὶ πολεμοποιός, οἶος ὕστερον Μουτίλος ἢ Σίλων...*

F. A.² 450, 20. *οἶον ἐπὶ γῆν κατέσκηψε φάσμα Φοιβου.*

Soll. 47, 1. *μόσχον μικήματι τὸ βρύχημα ποιῶντες ὅμοιον.*

50, 16. *ὅμοιος ἦν ὑποτρέμοντι καὶ σφαλλομένῳ...*

Es.¹ 104, 12. *ὅμοιον ὡς εἶ τις τὸν Νεῖλον ὀρών...*

F. A.² 434, 3. *ὁ Λεωσθένης ἔλεγε τὴν δύναμιν ἐμπλανωμένην ἐαυτῇ*

- καὶ περιπίπτουσαν εἰκέναι τῷ Κύκλωπι μετὰ τὴν τύ-
φλωσιν... videlicet callet rhetoricos cincinnos.
- Soll. 54, 9. σπαιρουσι μᾶλλον ἢ ζῶσιν εἰκεν.
69, 3. ὄρνιθι φρίσσοντι διὰ τὴν τραχύτητα τῆς λεπίδος εἰ-
κέναι λέγεται.
45, 15—16. καὶ παρέσχε ποτὲ πᾶσιν ἡμῖν ὀρώσιν ὄψιν
ἐρπούσης ἢ βαδιζούσης σταφυλῆς.
- F. A.¹ 417, 28. ...δίκην νηπίου παιδὸς φυλάττοντα τὴν περιβολὴν...
Aqu. 5, 23. πλὴν γῆ μὲν καὶ ὕδωρ ὑποβέβληται δίκην ὕλης ποιού-
μενα καὶ πλαττόμενα...
- Soll. 31, 25. ὡς εὔ τὰ στερεὰ κάρφη προῦποβάλλοντα δίκην δε-
μελίον,...
- F. A.² 437, 2. ὥς περ ἐσχατίας τινος τῆς βασιλείας κατασχών...
Soll. 65, 21. αἰώρας τινὶ σάλῳ κομιζόμενος.
- Es.¹ 107, 21. καὶ μαλαχθέντων καὶ τρόπον τινὰ προσαπέντων...
² 116, 17. οἶον εἴ τις ἐν νυκτομαχίαις στρατοπέδων ἀνδρῶν...
F. A.² 435, 25. μονονοῦ σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ.— σπαργανώσας
translatio est, quam pro coniunctione comparativa adver-
bium μονονοῦ in similitudinem vocat.
- Brut. 89, 7. οὐκ ἂν οὐδ' ὅσον αἰ χελιδόνες ἀμνησμένη τοὺς ἐπ' αὐτὴν
καὶ τὸν οἶκον βαδιζοντας,...
- F. A.² 435, 25. ὄν (i. e. Ἀριδαῖον) οὐδὲν νηπίου διαφέροντα...
Soll. 20, 1. (19, 24: ὁ δ' ἀξίων...) πρῶτον μὲν οὐδὲν διαφέρει
τοῦ μήτε πίδακον... ἀξιούντος,...
- Brut. 94, 7. (5: ἡ δ' ὄσφρησις...) πολὺ τῶν βασιλικῶν προγευστῶν
σκεπτικώτερον διαισθανομένη, ...
97, 18. μετερχόμενος πολὺ τῶν ἀγριωτάτων θηρίων ὁμότερον.
A. F.² 450, 19. τίνοι ἂν τις εἰκάσειεν ἢ πυρὶ κεραυνῷ...
Brut. 90, 8. ἀλλ' ὥσπερ οἶμαι τοὺς ταχεῖς ἠποδηνέτους" καὶ τοὺς
καλοὺς ἠθεοειδεῖς" ὑπερβαλλόμενοι ταῖς εἰκόσιν ὀνο-
μάζουσιν, ...
86, 15. (14: ἐκεῖνο δ' οἶμαί σε καὶ περὶ τῆς ψυχῆς ἀποκεκρισ-
θαι) ταῦτόν γάρ ἐστι τῷ περὶ τῆς χώρας, ...
- Restat, ut adiectiva in -ώδης (-ειδής) commemorem,
quae item comparationis specimen quoddam produnt:
- F. A.² 430, 13. αὐτοῦ τὸ ἀρρενωπὸν καὶ λεοντώδες.
451, 21. φλογοειδέσιν ὄπλοις.
Soll. 73, 14. θυμοειδῆ (sc. σκυμνία) cf. Brut. 87, 17: (ἡ ἀλκή μετὰ)

τοῦ θυμοειδοῦς. 88, 10: ἀπογυναίκωσιν τοῦ θυμοειδοῦς.

Brut. 94, 17. ἠδὲνπάθειαν ἄνανδρον καὶ κορασιώδη.

Es.¹ 110, 3. τὴν μεγάλην καὶ μυστεριώδη καὶ ἄπιστον ἄνδρασι δειλοῖς (6: ἀρχὴν τοῦ δόγματος).

Tum usurpat nonnunquam similitudinem singulis membris ἐκ παραλλήλων i. e. in modum primariarum enuntiationum appositis sine coniunctionibus; in similitudine soluta praecedit protasis i. e. enuntiatio, quae caret coniunctione:

F. A.² 426, 13—16. καρπῶν μὲν γὰρ εὐφορίαν εὐκρασία ποιεῖ καὶ λεπτότης τοῦ περιέχοντος ἀέρος, τεχνῶν δὲ καὶ φύσεων ἀγαθῶν αὐξήσιν εὐμένεια καὶ τιμὴ καὶ φιλανδρωπία βασιλέως ἐκκαλεῖται.

433, 5—10. ὁ μὲν οὖν Κράτης ἰδὼν χρυσοῦν εἰκόνα Φρύνης... τὸν δὲ Σαρδαναπάλου βίον ἄν τις... magis minusve adhibita opera potest utique constructio soluta converti in figuram puram.

Es.¹ 109, 7—15. τὸν ἥλιον δι' ἀέρος ὑγροῦ... ἀδρήσαντες οὐ καθαρὸν... ὀρώμεν. οὕτω δὴ καὶ διὰ σώματος θολεροῦ... firmatur et distinguitur apodosis particula οὕτως, ut saepe in similitudine rite instituta; saepius internectuntur protasis et apodosis in constructione soluta per μὲν-δέ. Nemo non novit istam similitudinis speciem, si modo diligenter Vitas pervolutaverit; etenim haud raro noster ab ea argumentum exorditur ¹⁾.

Secundum materiam similitudines dividuntibus primo loco ponenda est illa proprie oratoria similitudinis figura, in qua notionis alioqui abstractae cum re aut persona compositae imago sub aspectum paene subicitur. Itaque attingit ista rhetorica similitudo non modo translationem, verum etiam prosopopoeiam. Praecipue repraesentantur per comparisonem affectus:

F. R. 396, 7—9. ἡ καθάπερ ἐν κλύδωνι θολερῶ καὶ τεταραγμένῳ πελάγει τῆ τῶν προσοίκων καὶ γειτόνων ἔχθρα καὶ χαλεπότητι...

¹⁾ Interdum certaminis quasi quid habere similitudo paratactica videtur, cum sententia sequens velut gradatione κατὰ τὸ σημαίνόμενον priorem excedat cf. A. F.² 450, 5—15. Soll. 74, 12—15. Brut. 98, 9—13.

- 11—12. ... τοὺς μὲν ἀνατεταραγμένους θυμούς καὶ φθόνοὺς ὥσπερ πνεύματα κατέσβεσεν.
- Soll. 55, 16—17. ἢ τὸ μὲν πικρὸν ἅπαν καὶ σκυθρωπὸν (sc. τῶν ἡθῶν cf. v. 15) ὥσπερ ἐπιμίξια ποτίμου θάλασσαν ἐφηδύνει, ...
- Brut. 87, 17—20. ἢ ἀλκὴ μετὰ τοῦ θυμοειδοῦς... ἀγανακτεῖ, μέχρι ἂν ὥσπερ πῦρ ἐγκατασβεσθῇ...
- 90, 11. ... ὅτι τῆς μὲν ἀνδρείας οἶον βαφή τις ὁ θυμός ἐστι καὶ στόμωμα·
- 13—14. (sc. ὁ θυμός) προσμυγνύμενος πρὸς τὸν λογισμὸν ὥσπερ οἶνος πρὸς ὕδωρ ἐξίσταται...
- 92, 7—11. τὸ δὲ τῶν μήτ' ἀναγκαίων... (sc. ἐπιθυμιῶν) γένος... ἔχει... καθάπερ ξένος ὄχλος ἔπηλυς ἐν δήμῳ...¹⁾
- 96, 7. (5: τὰ δ' ἐν ὑμῖν ἀκόλαστα...) ὥσπερ ὑπὸ ρεύματος ἐκφερόμενα πολλαχοῦ ταῖς ἐπιθυμίαις...
- Es.² 111, 13—16. ὥσπερ Αἰγύπτιοι τῶν νεκρῶν τὴν κοιλίαν ἐξελόντες... ἐκβάλλουσιν, οὕτως ἡμᾶς ἑαυτῶν τὴν γαστριμαργίαν καὶ υἰαιφονίαν ἐκτεμόντας ἀγνεῦσαι τὸν λοιπὸν βίον·

In universum notiones vel res non visibiles:

- F. A.¹ 413, 21. ὥσπερ χαλινὸν τὸν λόγον ἐκπύσαντες.
- ² 445, 20—22. ἀλλ' ὡς σκηπτὸς ἀπέκοψε τοὺς ἄλλους, ... πρὸς δ' Ἀλέξανδρον αὐτῆς (i. e. τῆς Τύχης) τὸ δυσμενὲς γέγονε φιλόνεικον...
- Gl. Ath. 456, 15. ἐμφαινομένης διὰ τῶν λόγων τῆς πράξεως ὡς ἐν ἐσόπτρῳ cf. Soll. 34, 13: οὐδὲν γὰρ οὕτω μικρὸν ἢ φύσις ἔχει μειζόνων..., κάτοπτρον, ἀλλ' ὥσπερ ἐν σταγόνι καθαρᾷ πάσης ἔνεστιν ἀρετῆς ἐμφασίς, ...
- Soll. 14, 14. ἐδόκει γάρ τι πραγματικῶς οἶον ἀντηχεῖν ἐκ τῆς Στοᾶς, ὡς... (sc. τὸ λεχθέν).
- 15, 5—6. τὰς ἀντιζύγους ταύτας καὶ ἀντιθέτους ἔξεις... περὶ ταῦτὸν ἢ φύσις ἔχει γένος οἶον ἰσορροπούσας.
- 49, 27. καθάπερ ὄργανον ἐξαρτημένου τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος·

¹⁾ Odoratum cum regis Peisarum praegustatoribus comparatum (Brut. 94, 5—7) iam supra p. 36 post med. memoravi.

53, 17—18. καὶ γηρύματα καὶ σχήματα νῦν μὲν ἐνστατικά,
νῦν δὲ φορὰ καθάπερ πνεύματα...

Brut. 86, 16—17. ἤτις ἄνευ πόνου τὴν ἀρετὴν ὥσπερ αὐτοφυῆ
καρπὸν ἀναδίδωσιν.

21—22. ἀνεπίτακτος γὰρ καὶ ἀδίδακτος (sc. ἡ τῶν Δη-
ριων ψυχῇ) ὥσπερ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἐκφέρει καὶ
αὔξει... ἀρετὴν.

98, 8. ἀλλ' αὐτόθεν ἐξ αὐτῆς οἷον ἰθαγενεῖς καὶ συμφύ-
τους (sc. τὰς τέχνας) ἀναδίδωσι.

Notio rei abstractae componitur cum persona:

F. A.¹ 418, 1—2. (417, 28: δίκην νηπιου παιδὸς φυλάττοντα τὴν
περιβολήν), ἦν ἡ πάτριος αὐτῷ συνήθεια καθάπερ
τίτση περιέθηκε¹).

² 434, 1—4. Leosthenis affert similitudinem, qua ille Macedo-
num imperium post decessum Alexandri cum ex-
caecato et tum quoquoersus ruente Cyclope com-
parat.

5—10. ὥσπερ τὰ νεκρὰ σώματα... ἐξίσταται... οὕτως ἀφέϊσα
τὸν Ἀλέξανδρον ἡ δύναμις ἤσπαιρεν,...

Gl. Ath. 464, 5—6. ὥσπερ γυναικὸς πολυτελοῦς τῆς τραγωδίας
κοιμῶται καὶ διφροφόροι,...

Abstracta cum rebus:

F. R. 384, 5. εἰ διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς (i. e. τῆς Ῥώμης), ὡς ὑπὲρ
γῆς καὶ θαλάττης καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἄστρον,...

Soll. 53, 14—15. τὸ γὰρ ὀξὺ καὶ νοερὸν αὐτῶν καὶ δι' εὐστροφίαν
ὑπήκοον ἀπάσης φαντασίας ὥσπερ ὀργάνῳ τῷ θεῷ
παρέχει χρῆσθαι...

Homines cum bestiis:

F. A.¹ 413, 20—21. ἀλλὰ Κριτίαι καὶ Ἀλκιβιάδαι καὶ Κλειτο-
φῶντες, ὥσπερ χαλινὸν²) τὸν λόγον ἐκτύσαντες.
sc. velut equi frementes.

¹) Cf. Quintil. Inst. V, 14, 31: „Nam quid illa miserius lege velut praeformatas infantibus litteras persequentium et, ut Graeci dicere solent, quem mater amictum dedit, sollicito custodientium“. Pro nutrice, cuius nomen non tanto opere apud Romanos auctores familiare erat, quanto opere ap. Graecos (praecip. scaenicos), vocabulum τίτση, posuit matrem.

²) Plut. Mor. 39A: τοὺς μὲν οὖν ἵππους οἱ καλῶς τρέφοντες εὐστόμους τῷ χαλινῷ, τοὺς δὲ παῖδας εὐκόους τῷ λόγῳ παρέχουσι. Philostr. p. 781: ἀποπτύσαι τὸν χαλινόν.

- 415, 17. ...ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους ἡγώμεθα δημότας καὶ πολίτας, εἷς δὲ βίος ἢ καὶ κόσμος, ὡςπερ ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῶ συντρεφομένης. Ἀγέλη dicitur proprie boum, sensu latiore omnium armentorum.
- 418, 8—9. βασιλεὺς... ἔθνη δυσκάθεκτα... καθάπερ ζῶα τιθασεύων...
- ² 434, 15. οἷον εὐλάς τινας ἀνέζεσεν ¹⁾ ἀγεννῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων ψυχορραγούντων.
- 437, 23. ὡςπερ ἵππων ἐν ἀγέλαις γυναικῶν ἀνέδην διημερευόντων,...
- 451, 13—15. ὁ δ' εὐτυχῆς βασιλεὺς..., ὡςπερ θηριον ἄρκυσιν ἐνσχεθεῖς,...
- 453, 4. (2: ἐταῖροι) ὡςπερ ὑπὸ φίλτρων μέλιτται τῷ ἄρχοντι προσέρχονται...
- Soll. 79, 1—2. φεύγουσι δὲ καὶ φοβοῦνται τὸν ἄνθρωπον ὡςπερ θηρίον.
- Brut. 89, 7—8. οὐκ ἂν οὐδ' ὅσον αἱ χελιδόνες ἀμνομένη..., καὶ ταῦτα Λάκαινα οὔσα.
- 91, 10—13. εἰ καθάπερ ὁ Μενδήσιος ἐν Αἰγύπτῳ τράγος... οὕτω σὺ...
- 97, 18—19. μετερχόμενος (sc. ὁ ἄνθρωπος v. v. 8) πολλῶν ἀγριωτάτων θηρίων ὠμότερον.
22. οὐχ ὡς τὰ θηρία τῶν πλείστων ἀπέχεται, ... idem homo.
- Es.¹ 107, 1—2. ἀλλά, ὡς λύκοι καὶ λέοντες... ἄνελε δῆγματι βοῦν... (sc. lector benevole!) cf. 4: ...καὶ φάγε προσπεσῶν ἔτι ζῶντος, ὡς ἐκεῖνα.

Bestiae cum hominibus:

- Soll. 32, 17—18. ὡςπερ δεινοῦ σαγηνευτοῦ i. e. τῆς ἀράχνης (cf. v. 8).
- 40, 18. οἷον ἑαυτοῦ ποιούμενος ἄγραν καὶ θήραμα τὸν ἱερόσυλον. Canis.
- 44, 7. οἷον ἐπηλυγαζομένους· perdices.
- 46, 13—14. ὡςπερ χειρὸς ἀνασχέσει τῆς προβοσκίδος.
- 47, 12. τὴν προβοσκίδα τῶν χιτωνίων ἐντὸς ὡςπερ χεῖρα παραβαλὼν...

¹⁾ Plut. Artax. c. 17: εὐλαὶ καὶ σκώληκες ἐκ τοῦ περιτώματος ἀναζέουσιν.

- 50, 16. ὁμοιος ἦν ὑποτρέμογτι καὶ σφαλλομένῳ καὶ
καρηβαροῦντι sc. ὁ ἄρκτος (cf. v. 14).
- 60, 15. Οἱ δ' ἀλιεῖς συνορῶντες ὥσπερ ἀλεξήμασι παλαισ-
μάτων τὰ πλείστα διακρούμενα τὰς ἀπ' ἀγκίστρον
βολὰς... ut myrmillo cum retiario, ita piscis cum pisca-
tore decertat.
- 67, 20. ἔχει δὲ (sc. ὁ σπόγγος v. 17) κίνησιν ἰδίαν ἐξ
ἑαυτοῦ καὶ εἰς ἑαυτόν, οἷον ὑπομνήσεως καὶ παιδα-
γωγίας δεομένην.
- 68, 17—18. τὸν ἰχνεύμονα... ὥσπερ ἀθλητὴν κονιόμενον...
- 71, 11. θαρροῦντες δὲ τίκτουσιν οἱ ἰχθύες, ὥσπερ ἐγγυητὴν
ἀσυλίας ἔχοντες (piscem anthiam).
- 72, 24. γνωρίσασα τὸν ἑαυτῆς ἐκάστη θησαυρόν, ὡς οὐδεὶς
χρυσίου θήκην ἄνθρωπος (ἢ χελώνη v. 10).
- 73, 14. τὰ δὲ θυμοειδῆ καὶ δραστήρια στέργει καὶ περιέπει,
καθάπερ οἱ σοφώτατοι τῶν ἀνθρώπων ἀξιούσι,
κρίσει τὸ φιλεῖν οὐ πάθει νέμουσα. Crocodilus.
- 74, 25. ἄλλῃ γὰρ οὐ μίγνται τὸ παράπαν ἀλλ' ὑπ' εὐνοίας
ὥσπερ γυνὴ γαμετῆ, αleyon¹⁾.
- Brut. 87, 22—24. οὐδὲ δουλεύει λέων λέοντι καὶ ἵππος ἵππῳ
δι' ἀνανδρίαν, ὥσπερ ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ, ...
- 88, 9. τὴν καλουμένην ἐξημέρωσιν ὥσπερ ἀπογυναίκωσιν
τοῦ θυμοειδοῦς, mansuetarum bestiarum.
- 94, 12. τᾶλλα δ' οὐκ ἐνοχλεῖ, καθάπερ ὑμῶν, non turbat bestias
sicut homines.
- Es.¹ 107, 20. ὥσπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφάζοντες, carnem condi-
mento.

Bestiae cum bestiis²⁾:

- Soll. 33, 12—13. (10: οἱ δὲ χῆνες)... εἰς τὸ στόμα λίθον εὐμεγέδη
λαμβάνουσιν, οἷον ἐπιστομίζοντες αὐτῶν καὶ χαλι-
νοῦντες τὸ φιλόφωνον καὶ λάλον, ... ut equi frenis.
- 69, 1—2. ὁ δὲ καλούμενος ἡγεμὼν μεγέθει μὲν ἐστὶ καὶ σχήματι
κωβιῶδες ἰχθύδιον, τὴν δ' ἐπιφάνειαν ὄρνιδι φρι-
σονται... εὐοκεῖν λέγεται...

¹⁾ Avis celebrata in epyllio Alexandrinorum. Pauly-Wissowa 1, 1581. Gruppe, Gr. Myth. 2, 843.

²⁾ Affectus cum affectibus: Es.² 112, 20: ...ὥσπερ ἔρωσ ἐν γυναιξίν... 22: ἐξέπεσεν εἰς τὰ ἄρρητα, 23: οὕτως αἱ περὶ τὴν ἐδωδὴν ἀκρασίαι...

Rhetores antiqui multa orationis lumina ex palaestra atque harena circensi sumere solebant, cum nitorem eloquentiae appetentes, tum morigerantes aevi sui popularibus studiis. Noster athletas in comparationem arcessit his locis ¹⁾:

F. R. 397, 21. καδάπερ ἀθλητῆς ὁ δῆμος ἐκ τῶν κατὰ Ῥωμύλον ἀγώνων...

408, 10. ὄνομα καὶ δόξα τούτων (i. e. τῶν Ῥωμαίων)... ὥσπερ ἀθλητῶν μυρίοις ἐγγεγυμνασμένων πολέμοις.

Soll. 41, 2. ὁ δῆμος ἐκέλευσε δημοσίᾳ τρέφεσθαι, καδάπερ ἀθλητῆ σίτησιν ὑπὸ γήρωσ ἀπειρηκότι ψηφισάμενος.

60, 14—15. Οἱ δ' ἀλιεῖς συνορῶντες ὥσπερ ἀλεξήμασι παλαισμάτων τὰ πλείστα διακρουόμενα τὰς ἀπ' ἀγκίστρον βολὰς...

68, 18. τὸν ἰχνεύμονα πηλούμενον καὶ ἐπ' αὐτὸν ὥσπερ ἀθλητὴν κονιόμενον...

Scænam ²⁾:

F. A. ² 436, 2—3. ἀγωνιστῆ γὰρ ἡγεμονίας ὑποκριτὴν ³⁾ ἐπεισήγαγε, μάλλον δ' ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ διάδημα κωφὸν διεξῆλθε τῆς οἰκουμένης.

Gl. Ath. 456, 8—10. Κλειτόδημοι, Δύλοιοι... ἀλλοτριῶν γεγόνασιν ἔργων ὥσπερ δραμάτων ὑποκριταί,...

Es. ¹ 110, 6. ὀκνῶ μὲν ἔτι τῷ λόγῳ κινεῖν, ὥσπερ... μηχανὴν αἶρει ποιητικὸς ἀνὴρ (!) ἐν θεάτρῳ σκηνῆς περιφερομένης.

Artem ⁴⁾ fingendi:

F. A. ¹ 420, 22—23. οὐκ ἐγκαλυπτόμενον οὐδὲ κατακρύπτοντα τὰς

¹⁾ Quo planius Plutarcheorum libellorum colorem rhetoricum investigemus, libet hic illic aliorum rhetorum aspergere exempla; itaque hic e Quintiliano praeter primum, quem enotare casu neglexi, omnes a me excussos locos, quibus inveniuntur similitudines haustae ex luctatione, subdo: Quintil. Inst. X, 5, 15. 5, 20. XI, 2, 42. 3, 26. 160. XII, 2, 12. 10, 41. 44.; ap. Pol. cf. W. Christ-Schmid II, 1, 300.

²⁾ Declamatio De Gl. Ath. plura affert ad historiam artis scaenicae in Graecia cognoscendam; cf. R. C. Flickinger, Plutarch as source of information on the greek theater. Gel. 1904; A. Mühl, Quomodo Plut. Chaeronensis de poëtis scaenicis Graecorum iudicaverit. Pr. 1900; ap. Pol. cf. W. Christ-Schmid, II, 1, 300.

³⁾ De comparationibus cum histrione in ea quae fertur diatribe factis cf. W. Christ-Schmid, II, 2, 675, adn. 2.

⁴⁾ M. Lehnerdt, De locis Plutarchi ad artem spectantibus. Diss. 1883.

οὐλάς, ἀλλ' ὥσπερ εἰκόνας ἐγκεχαραγμένας ἀρετῆς καὶ ἀνδραγαθίας περιφέροντα;

- ² 435, 11. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τεχνῖται βάσεις μεγάλας μικροῖς ὑψιστάντες ἀναδήμασιν ἐλέγχουσιν αὐτῶν καὶ τὰς μικρότητας, οὕτως ἢ Τύχη...

Pingendi:

- Gl. Ath. 459, 12. καὶ τῶν ἱστορικῶν κράτιστος ὁ τὴν δύγησιν ὥσπερ γραφὴν πάθει καὶ προσώποις εἰδωλοποιήσας. Decantata similitudo, quam integram servare malo ad iustum momentum.

Officinam:

- F. R. 392, 1—2. καθάπερ ἔργῳ μεγάλῳ δημιουργὸν ἐπιγράφας ἐαυτῷ τὴν Τύχην,...
- Aqu. 5, 20—21. διὸ τέτταρα μὲν στοιχεῖα θεῶ¹) καθάπερ τεχνίτη πρὸς τὴν τῶν ὄλων ἐργασίαν ὑποκείμενα,...
- Soll. 49, 27—50, 1. καθάπερ ὄργανον ἐξαρτυομένου τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος.
- 53, 15. ...καὶ δι' εἰστροφίαν ὑπήκοον ἀπάσης φαντασίας ὥσπερ ὄργανῳ τῷ θεῶ¹) παρέχει χρῆσθαι...

Scholam:

- Brut. 99, 25. ...χεῖρον ἄδουσιν, ὥσπερ πρὸ ὥρας ἀπὸ διδασκάλου γεγονότες.

Rerum naturam²):

- F. R. 396, 7—8. καθάπερ κλύδωνι θολερῷ καὶ τεταραγμένῳ πελάγει τῇ τῶν προσοίκων... ἔχθρα...

¹) Utraque similitudo qualis decet Platonium (de Plutarcho Platonis sectatore vide infra). Omnes illius temporis sophistae σεμνότεροι, morali philosophia tacite contempta, siderum choros regere sibi assumebant (cf. F. R. 384, 5), rerumque naturalium fastidio divina quaerere bellum videbatur et subtilis ingenii. Itaque in perverso erat honore blanda Platonis doctrina et falsa auctoritate (considera Apuleium... Platonium!). Specie tantum valebat virtus (Seneca!) et ὑπουλον erat κάλλος, quod prae se ferebant illi Platonici vergentis iam aetatis cavillatores (ipse quoque divinus Platonis dialogus degeneraverat in disputationem in utramque partem cf. Quint. Inst. XII, 2, 25). Noster minus sane erat astutus et sincero haud dubie animo, attamen unus ex sera fuit progenie atque antiqui ingenii postuma prole — revera ἐπίγονος; quod tibi debet semper in memoria haerere, si rectius quam Volkmannus de Plutarcho doctrina iudicare velis.

²) F. R. 384, 5—6, 14.

12. *θυμούς καὶ φθόνας ὥσπερ πνεύματα κατέσβεσεν.*
403, 8. (402, 23: *ὁ δὲ Ῥωμαίων μέγας δαίμων*) Ἄννιβαν...
*ὥσπερ χεῖμαρρον*¹⁾ ἐξέχεε καὶ κατανάλωσε περὶ τὴν Ἰταλίαν.
- 407, 24. (Ἀλεξάνδρου) ὥσπερ ἄστρου²⁾ φερομένου καὶ διάττοντος ἐπὶ δυσμὰς ἐξ ἀνατολῶν...
- F. A.² 434, 12. *Σελεύκοις καὶ Ἀντιγόνοις, ὥσπερ πνεύμασι θερμοῖς ἔτι καὶ σφυγμοῖς διάττουσι καὶ διαφερομένοις.*
- 445, 20. *ἀλλ' ὡς σκηπτὸς*³⁾ ἀπέκοψε τοὺς ἄλλους (sc. ἡ Τύχη),
aeque ampla atque audax ut in pedestri oratione imago.
- Gl. Ath. 458, 9. *ὡς ῥεῦμα τὴν δύναμιν ἀθρόαν ἐπίπτουσαν ὡσαυδαὶ μὴ δυναμένων...*
- Soll. 14, 14. *ἐδόκει γὰρ τι πραγματικῶς οἶον ἀντηχεῖν ἐκ τῆς Στοᾶς, ...*
- 53, 18. *νῦν δὲ φορὰ καθάπερ πνεύματα...*
- 96, 7. *ἀλλ' ὥσπερ ὑπὸ ῥεύματος ἐκφερόμενα πολλαχοῦ ταῖς ἐπιθυμίαις.*

Medicinam⁴⁾:

- F. R. 394, 3. *θῆλῃν ἐπέσχευ, ὥσπερ ὠδῖνα δευτέραν ἀποτιθεμένη τὴν τοῦ γάλακτος. Ὀδῖνα metaphorice Plato*⁵⁾ *et oratores Christiani*⁶⁾ *adhibuerunt, medicinam in metaphora solus Plut. servavit.*
- F. A.² 434, 13. *ὥσπερ... σφυγμοῖς διάττουσι...*
- Soll. 23, 1. (22, 22—23: *ἰδίαν τινὰ μέρους ἐκάστου... εἶναι νόσον*)

¹⁾ Imitatus est Homerum, apud quem vocabulum *χεῖμαρρος* nisi in similitudinibus non occurrit cf. Δ. 452. Ε. 88. Λ. 493. Ν. 138.

²⁾ X. 317. (cf. Z. 295. 401. T. 381. ο. 108. h. Ap. 441.). Soph. El. 66. Eur. Phoen. 835. Plat. Rpl. 621 B. *ἄττοντας ὥσπερ ἀστέρας*. Multi erant poëtae nec non oratores in sideribus commemorandis; ex nostro cf. praeter hoc F. R. 384, 6. Soll. 25, 18.

³⁾ Ps. Longin. de sublim. 1, 4: *Δίκην σκηπτῶ πάντα διεφόρησε.*

⁴⁾ Hartman in l. 1. p. 661 1): „eius temporis philosophi et alii et Seneca de sua arte loquentes saepe metaphoris utuntur e medici officinis desumptis“. Cf. p. 689; Georg Siefert, *Plutarchs Schiff περὶ εὐθυμίας* 1908. Progr. Nr. 320 (Beil. z. Jahresbericht. d. k. Land. schul. Pforta) p. 18; Gell. N. A. XVIII, XI. Ap. Pol. cf. W. Christ-Schmid, II, 1, 300; 345: „mehr u. mehr wird jetzt die Medizin... in den Kreis der allgemeinen Bildung gezogen“.

⁵⁾ Ep. 2 p. 313^a: *ἡ περὶ τούτου ὠδὶς ἐν τῇ ψυχῇ ἐγγιγνομένη.*

⁶⁾ Greg. Naz. or. 32, p. 519: *ὠδῖνα τῆς εὐσεβείας*; Himerii sophistae Gregorii praeceptoris, or. 18, 3: *λόγων ὠδῖνα.*

ὥσπερ ὁ φθαλμοῦ ¹⁾ τυφλότητα καὶ σκέλους χολότητα καὶ ψελλότητα γλώσσης. -

22, 11: ...λόγον, ἀσθενῆ... καὶ θολερὸν, ὥσπερ ὁ φθαλμὸν ²⁾ ἀμβλυώπτοντα καὶ τεταραγμένον.

23, 18. ἀλλ' ὥσπερ ἀνθρώπου μελαγχολῶντος ἢ παρακόπτοντος... 24: οὕτως τοὺς λυττώντας κύνας...

25, 12—13. οὐ μὲν δοτέον, ὥσπερ δυστοκούσαις γυναιξί, περιήφασθαι τοῖς φιλοσόφοις ὠκυτόκιον, ἵνα ῥαδίως καὶ ἀταλαιπώρως τὸ δίκαιον ἡμῖν ἀποτέκωσιν. Medicus dicit haec et Socratici seminarii alumnus.

Brut. 84, 20—21. ὡς γὰρ οἱ παῖδες τὰ φάρμακα τῶν ἰατρῶν ³⁾ φοβοῦνται... (aequo animo admisit suavis noster; verum iure timebant etiam adulti, qualia tunc fuerant medicina).

Artem imperatoriam i. e. peritiam ducendi exercitum ⁴⁾:

F. R. 386, 1. Νυνὶ δέ μοι δοκῶ τοῦ προβλήματος ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς καθορᾶν...

397, 14. ὡς ἀφ' ἐνὸς συνδήματος ὅλην ἐξοπλίζων τὴν Ἰταλίαν,...

Aqu. 9, 4—5. ὡς οὖν στρατηγὸς ἀμείνων ὁ παρασκευάσας τὴν πόλιν μὴ δεῖσθαι τῶν ἔξωθεν συμμάχων,...

Soll. 78, 4. προφανέτα δελφίνα πρόφραθεν ὥσπερ ἐκκαλεῖσθαι καθηγούμενον εἰς τὰ ναῦλοχα...

¹⁾ Nimirum πολυπράγμονες erant sophistae et insolitarum rerum cum maxime inescati amore arcana omnia profitebantur; itaque medicinae scientiam singulariter adfectabant, ut quae antiquis temporibus pro recondita haberetur. Qua propter saepe medicina male a sobriis audiebat: Scepticus ille Tiberius, ut alioqui acuta mente fuerat, ita eludere artes medicorum solitus erat, ipseque Apuleius quasi nobis ex ore exemit „heu medicorum ignarae gentes“; non numero longam invectivarum contra fatuitatis vitium seriem. Ut noster usquequaque captabat auram popularem, ita hic quoque denegare sibi non potuit, quominus etiam medicinam vexaret et non contentus pro bona trepidare valetudine abs-tusissimis exercuciaret sese disquisitionibus.

²⁾ Cf. Es. ¹ 109, 5: ὁ φθαλμὸς ὑγροῦ πλεονάσαντος ἀναπλησθεὶς μαρναγεῖ καὶ ἀτονεῖ πρὸς τὸ οἰκεῖον ἔργον... 10: οὕτω δὲ καὶ διὰ σώματος θολεροῦ... πᾶσα ἀνάγκη τὸ γάνωμα τῆς ψυχῆς καὶ τὸ φέγγος ἀμβλύτητα καὶ σύγχυσιν ἔχειν...

³⁾ Cf. Brut. 98, 9: τοὺς μὲν γὰρ Αἰγυπτίους πάντας ἰατροὺς ἀκούομεν εἶναι, τῶν δὲ ζῴων ἕκαστον οὐ μόνον πρὸς ἰασιν αὐτότεχόν ἐστιν, ἀλλὰ καί..

⁴⁾ Tenui limite dirimitur res militaris a sophisticе in strategematibus.

Rem navalem:

- F. R. 392, 11. ἐγὼ γὰρ καὶ Κλεοπάτραν αὐτὴν τύχην Καισαρος τίθειμι, περὶ ἣν ὡς ἔρμα κατέδου καὶ συνετρίβη τηλικούτος αὐτοκράτωρ... comparatur Antonius cum (subaudienda) nave; audacior imago et mihi quidem subridicula, nisi forte cautior nostra consuetudo officit antiquae licentiae gyro aequae complectendo.
- 396, 6—9. καθάπερ ἐν κλύδωνι θολερῶ καὶ τεταραγμένῳ πελάγει... τὴν πόλιν φερομένην.
- 19—27. ὥσπερ γὰρ ὀλκὰς ἢ τριήρης ναυπηγεῖται¹⁾.... οὕτω τὴν Ῥώμην...
- 397, 1. (Ῥώμην... δημιουργός) ἐξ ἀγρίων καὶ βοτήρων ὥσπερ ἐκ δρυόχων κραταιῶν συνιστάμενος.
- Soll. 45, 22. ὥσπερ ἰστίον κυβερνήται μεταλαμβάνοντες ἐμφράσσουσι, echini alterum lustris foramen.
- 47, 7. ἔπεται γὰρ αὐτῷ τὸ κῆτος, ὥσπερ οἶακι ναῦς, παραγόμενον εὐπειθῶς.
12. ἀναλαμβάνει στόματι καθάπερ ἄγκυραν ἐντός simile fultum argumento populo navigatorum familiari.
16. καὶ πολλὰ διεφθάρη καθάπερ ἀκυβέρνητα πρὸς γῆν ἐξενεχθέντα.
- Brut. 92, 15. τοῖς βίοις πόρρω τῆς κενῆς δόξης ὥσπερ θαλάσσης ἀποκισμένα...
- Es.¹ 110, 7. ὥσπερ ναῦν ἐν χειμῶνι ναύκληρος (ἢ μηχανὴν αἶρει ποιητικὸς ἀνὴρ ἐν θεάτρῳ), bina serinia ἐνὶ λόγῳ expilat, nam et navem concitat et scaenae κινεῖ apparatus; δικρατῆς imago!

Historiam fabularem de deis et heroibus:

- F. R. 387, 6. ἀλλ' ὥσπερ οἱ Σπαρτιάται τὴν Ἀφροδίτην λέγουσι διαβαίνουσιν τὸν Εὐρώταν...
- 393, 9. καθάπερ τὸν Ἡρακλέα σπαρῆναι φασιν ἐν μακρᾷ νυκτί,...
14. ὥσπερ ὁ Ἄρης θεὸς ὢν τῇ Σιλβία θνητῇ συνῆλθε.
- F. A.² 445, 10. οὐχ ὥσπερ ἡ Ἀθηνᾶ πρὸ τοῦ Μενελάου τὸ βέλος εἰς τὰ καρτερώτατα τῶν ὄπλων ὑπάγουσα,...
23. ὥσπερ πρὸς τὸν Ἡρακλέα.

¹⁾ In spatio septem versuum sedecim sunt vocabula technica, i. e. ad res maritimas pertinentia, quae ipse consulat quaeso.

Soll. 72, 4. *τρέφουσιν οὕτω καὶ φέρουσιν ὡςπερ ἐκ δευτέρας γενέσεως* ¹⁾).

Historiam fabularem ex litterarum monumentis delibatam:

F. A.² 447, 9. Alexander puer regis Persarum legatos sciscitabatur *καθάπερ Ὀδυσσεὺς ἐκείνος* (sequitur v. ex. Hom. K. 407).

Soll. 11, 14. *...δοκῶ μοι... ποθεῖν, ὡςπερ ἡ Εὐριπίδου Φαίδρα* (sequitur v. ex. Eur. Hipp. 219).

Es.² 111, 8. *πέποται ὁ τῆς σπηλαιῶν κυκεῶν ὡςπερ ὁ τῆς Κίρκης* (sequitur v. incerti poëtae).

Cum de comparationibus mythicis dixerim, mentionem licet etiam facere sophisticæ novorum cum veteribus viris comparationis, cuius ea firma videtur fuisse regula, ut novus semper praeponeretur veteribus iisdemque pluribus in unum illum collatis ²⁾. Totas paginas ad verbum exscribere non permittente loco ac proposito, numeros locorum, quibus noster talia ludit, subicere contentus ero:

F. A.¹ 413, 15—415, 11. Alexandrum philosophum maximum ³⁾ esse probare studet comparatione cum praestantissimis veterum: Carneade, Zenone⁴⁾, Socrate, Platone instituta.

² 446, 14—25. *Ἐχεις δεύτερον Ἡρακλέα*, immo vero quid Herculi ad Alexandrum?

449, 1—20. Alexandri natura cum ex multis concinnata sit virtutibus, quid obstat — quaerit Plut. — quominus dicamus fuisse in eo magnanimitatem Cyri, modestiam Agesilai, prudentiam Themistocelis, peritiam Philippi, auda-

¹⁾ Ut Dionysus *δισσότοκος* duplici partu editus.

²⁾ Sinko l. l. p. 16, 17, 22 sqq. 36. Comparationes cum vetustis viris illustribus in favorem recentiorum frequentes sunt apud rhetores. Epaminondas, qui praeter Thebanorum consuetudinem applicavit se iuvenili aetate ad dicendum I.), superiorem se Agamemnone putabat, quod ille cum universa Graecia vix decem annis unam cepisset urbem, ipse una urbe Thebanorum dieque uno totam Graeciam Lacedaemoniis fugatis liberasset (Nep. v. Epam. 5, 5). (Quod dictum Plut. tribuit Pericli: Gl. Ath. 469, 15—17: *καὶ Περικλῆς ἐννέα μηνὶ Σαμίους καταστρεφάμενος ἐφρόνει τοῦ Ἀγαμέμνονος μείζον ἔτει δεκάτῃ τὴν Τροίαν ἐλόγτος*.) Cf. Plaut. Bacch. 925—30.

I.) De Epaminondae studiis rhetoricis cf. Val. Max. 3, 2, 5.

³⁾ F. A.¹ 415, 10—11: *φιλοσοφώτατος*.

⁴⁾ Cf. F. A.¹ 415. 12—22.

ciam Brasidae, vim et reipublicae gerendae calliditatem Periclis? Deinceps Agamemnone, Achille, Diomede, Ulixee superior ostenditur.

21—450, 15. Solone, Pericle, Brasida.

452, 3—4. Pelopida, Epaminonda.

Brut. 92, 24. Gryllus confitetur divitem felicem sibi visum esse et diis carum hominem, sive esset Phryx sive Car et vel Dolone ignavior vel Priamo calamitosior.

Es.¹ 108, 5—9. Cum descripsisset Diogenem circumstante multitudine in terra iacentem et capite pallio velato polyppum crudum vorare sustinentem, ut concoctionem necessariam non esse demonstraret, adicit ipse iuveni exultans ardore: praeclarum meherele periculum! nonne ¹⁾, ut Pelopidas pro Thebanorum aut Harmodius et Aristogiton pro Atheniensium libertate, ita philosophus ille, ut vitam humanam ferarum vitae similem redderet, adversus crudum polyppum decertavit?

Capite de syncerisi longius porrecto, quam ut ratio totius operculi componendi ferret, receptui canendum. Reliqua genera, in quae nobis similitudinum divisio secundum materiam discedit, ordine ultima produco:

Divinationis utitur exemplo:

Soll. 56, 23. ἐπ' ἰχθύσιω ὥςπερ οἰωνοῖς διαμαντεύεσθαι²⁾ τέχνη τινὲ καὶ λόγῳ... „ἐπ' ἰχθύσιω“ compositum in modum ἐπ' οἰωνοῖς, quae est firma locutio, inopinatis adnumerari potest.

Orci:

Soll. 54, 6. εἰς τὸν ἄθεον καὶ τιτανικὸν ἀπέρριπται τόπον, ὥςπερ ἀσεβῶν χῶρον, ... cf. F. R. 401, 18—19. Ἄλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν ὥςπερ εἰς τόπον ἀμαυρὸν τὸν παλαιὸν χρόνον... φεύγειν. Luce clarius est habuisse Plutarchum in analectis velut primis lineis designatas figurarum species,

¹⁾ Male vertit Dübnerus (in editione Didotiana II, 1217—1218) „scilicet... decertavit, ut... efferaret!“ et mutat interpunctionem, deceptus vocabulo ἀποδηρώση, quod in malam partem accepisse manifestus est. At qui cruda vorat, quid aliud quam ferarum aemulatur vivendi rationem? a qua canini philosophi disciplinam non multum abhorruisse traditum est (nam eo solo ab eis differebat, quod bestiae insulsiatate non peccant).

²⁾ Cf. Soll. 53, 11.

quas accomodaret, prout res, quae tractanda foret, postulare; in Soll. 54, 6 posuit *χωρον* effugiendae repetitionis gratia, ubi vocabulum *τόπον* proxime usurpatum pro praerepto duxit.

Artis piscatoriae:

- Soll. 32, 17—18. ὡςπερ δεινοῦ σαγηνευτοῦ, araneae.
60, 16—17. καθάπερ οἱ Πέρσαι σαγηνεύοντες, ... adit fontem.
62, 24. καθίσι γὰρ ὡςπερ ὀρμιὰν ἀπὸ τοῦ τραχήλου πλεκ-
τάνην, ...

venatoriae:

- F. A.² 451, 15. ὡςπερ Δηρίον ἄρκυσιν ἐνοσχεθεῖς,
apiariae:
F. A.² 453, 4. Soll. 68, 2. 75, 10. ὡςπερ τῆς μελίττης ἐνδομένης
τῷ σώματι.

convivalis:

- F. A.¹ 417, 2. ἀναμέλων τὸν ὑμέναιον, ὡςπερ φιλοτήσιον ἐπά-
δων μέλος, ...
Soll. 36, 17. (16: ἐν τοῖς ἀφ' αὐτοῦ καὶ ἀδιδάκτοις τοῦ Δηρίου πά-
θεσι) ὡςπερ ἀκράτοις καὶ ἀπαραχύτοις.

Secundum ordinem libellorum reliquos tradendos esse locos puto, quorum dispertiendorum a me nulla inveniri potuit ratio, si singillatim unum quemque inscribere ineptum mecum putaveris; et quidem similitudinum haec sunt specimina:

- F. R. 384, 5. εἰ διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς (i. e. τῆς Ῥώμης), ὡς ὑπὲρ
γῆς καὶ θαλάττης καὶ οὐρανοῦ...¹⁾
415, 19. τοῦτο Ζήνων μὲν ἔγραψεν ὡςπερ ὄναρ ἢ εἰδῶλον
εὐνομίας.
417, 27. δίκην νηπίου παιδὸς...
F. A.² 435, 25. ὄν νηπίου διαφέροντα...
F. A.² 437, 2. Λυσίμαχος τὰ περὶ Soll. 62, 20. ἐνισχόμενον ὡςπερ
τὴν Θράκην ὡςπερ ἐσχα- ὑπὸ δεσμῶν.
τιάς τινος... κατασχών... 65, 21. αἰώρας τινὶ σάλω
κοιμίζομενος, ...
453, 21. σπάσαι μὲν ὡςπερ ἐκ 67, 25. χαρασσόμενος οἶον
ρίζης τοῦ τραύματος. ἔφριξε.

¹⁾ Differentia inter similitudinem et exemplum non semper liquide constat.

- Gl. Ath. 467, 22. ὥσπερ * ἀδα-
μάντινοι στηρίζαντες τὴν
ἐλευθερίαν.
- Soll. 34, 14. ὥσπερ ἐν σταγόνι
καθαρῇ.
- 45, 16. (echinus) παρέσχε...
ὄψιν ἐρπούσης σταφυ-
λῆς.
- 50, 22. ὥσπερ ἐξ ὕπνου βα-
θέος ἀναφερόμενος.
- 54, 9. σπαίρουσι μᾶλλον ἢ
ζῶσιν ἔοικεν.
- 68, 5. οἶον ἐν περιόδῳ κυ-
κλουμένην ἔστιασιν...
- Brut. 89, 20. ὥσπερ... δεδιώς.
- 90, 8. ὥσπερ... ὑπερβαλλόμε-
νοι... ὀνομάζουσιν...
- 93, 13. γεγοητευμένος, ὥσπερ
αἱ γυναῖκες.
- Es.² 118, 11. ὥσπερ εἰς τὰς ἐφη-
μερίδας φιλοσοφούντες.
- Exemplorum autem haec:
- F. R. 385, 1. ὡς φησι Δημό-
κριτος.
- 1—2. ὡς γὰρ οἱ φυσικοὶ...
λέγουσιν.
- 397, 12. ἀνὴρ δύσερις καὶ πο-
λεμοποιός, οἷος ὕστερον
Μουτίλος ἢ Σίλων...
ἢ... Σύλλα.
- 407, 6. 417, 19. 418, 24. 430, 2.
442, 11—12.
- F. A. 445, 23. ὥσπερ πρὸς τὸν
Ἡρακλέα.
- Aqu. 6, 17. 7, 5, 18.
- Soll. 12, 23. ὥσπερ ἐν Ἀθήναις
πρῶτός τις... συκοφάν-
της.
- 13, 15. 15, 14. 17, 17. 20, 16.
- 21, 14. καθάπερ ἐν τοῖς ἀκι-
νήτοις ἕτερον ἐτέρου βρα-
δύτερον οὐκ ἔστιν.
- 27, 17. 28, 10. 30, 12, 13.
- Soll. 59, 16. ὥσπερ ἀνδραῖοι καὶ
σκάρροι.
- 60, 17. καθάπερ οἱ Πέρσαι
σαγηνεύοντες.
25. ὥσπερ τῷ λάβρακι.
- 64, 3. ὥσπερ αὖ πάλιν ὁ κά-
ραβος.
- 65, 4.
- 67, 18. ταῖς μὲν πέτραις, ὡς
ἄλλα πολλὰ, προσπέ-
φυκεν,...
- 70, 22. οἶονται τὸν ἱερὸν κα-
θάπερ ὁ στοῦν ἱερὸν τὸ
μέγα.
- 75, 8. ὥσπερ αἱ χελιδό-
νες,...
10. ὥσπερ τῆς μελιττης...
- Brut. 87, 23. ὥσπερ ἄνθρωπος
ἀνθρώπων.

* v. coniectanea.

- 30, 26. ἐμφάσεις ἀρετῆς, οἶον ἀνδρείας, κοινωνίας... 89, 5. ὥςπερ ἡ σὴ γυνὴ οἴκοι κάθηται.
- 32, 21. ἄλλως δ' ἂν ἐδόκει μῦθος, ὥςπερ ἡμῖν ἐδόκει τὸ... 93, 15. ὥςπερ τοὺς ἄλλους λίθους... 98, 24.
- 33, 17. οὐχ, ὥςπερ εὐδίας οὔσης, μετωπηδόν. 100, 7—8. ὡς γὰρ οὐκ ἔστιν δένδρον... 100, 17.
- 47, 1. μόσχου μυκῆματι τὸ βρύχημα ποιοῦντες ὁμοιον· 104, 12. ὅμοιον ὡς εἶ τις... 14: μὴ τοῦτο θαναμάζοι.
6. οἶος ἦν ὁ τοῦ ἐλέφαντος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ sc. ἔρωσ. Es.² 112, 5. οἶα νῦν πολλὰ δρωσιν...
23. οὐ πρᾶος ὥςπερ εἰώθει ἀλλὰ τραχύτερος, ... 51, 25.
- 53, 22. ὥςπερ αὐ καὶ... ὁ Πύρρος. 115, 12. ὥςπερ γὰρ τὸ πρῶτον ἀπέκτειναν...
- 56, 1. ἐγχείλεις ἱεράς... χειροῖς, ὥςπερ τὰς ἐν τῇ Ἀρεθούσῃ. 116, 17. οἶον εἶ τις¹⁾ ἐν νυκτομαχίαις... ἀνδρὶ πεπτωκότι... ἐπιφέρων ξίφος... ἀκούσειε...
3. ὥςπερ τὴν Κράσσον μύραιναν ἱστοροῦσιν, ...

Haecenus de syncrisi. Ne plura, libet brevi conspectu res hoc capite expositas comprehendere: Non flosculorum vice amplectitur syncrisin Plut.: continuo filo porrigitur ista quidem per omnia fere scripta Plutarchi, quasi nervus artis componendi. Non totum igitur illum fuisse Boeotium quadrato capite suspicor, nam peior pars eius sub persona vatis adhuc latitabat. Abest libido τὸ νόμισμα παρακόπτειν; sed exemplis perlustratis rhetor fervidus noster evadit. Adhuc capite tenus emersus est ex caeno nugarum (nam caput dixi syncrisin). Qualia reliqua exspectas futura? Agedum, iam tibi os erigam sonorum et pectus minime hirtum; vere μαιευτικὸν τὸ πρᾶγμα; ita promi vera Socrates dictitabat.

¹⁾ Licet animadvertere obvenire saepe in similitudinibus et exemplis pronomen indefinitum τις; exempla plerumque verbo finito carere.

C. II: De translatione, prosopopoeia, ethopoeia.

Herodianus ¹⁾ hanc protulit figurae definitionem: *σχῆμά ἐστιν ἐξάλλαξις φράσεως ἀπὸ τοῦ κατάλληλου ἐπὶ τὸ κρεῖττον μετὰ τινοσ ἀπολογίας*. Quid est ἐπὶ τὸ κρεῖττον? Atqui nihil est ut hariolemur, cum praesto sit responsum: ea nempe est figura, quae rem, si dicenda esset proprie, humiliorē, in maius extollat amplificetque exultando. Τὸ κατάλληλον exemplum est simplex. Ἀναλογία postulat, ut figura servet similitudinem; at nescio qui emendare locum sibi visus est, cum in locum ἀναλογίας proposuit: ἀπολογίας, si recte conicio, cogitans de coniunctionibus ὡς περ, καθάπερ, ὡς, οἶον sim., quibus excusaretur quadamtenus licentia translationis. Attamen non liquet, cur imago excusatione carens i. e. non in similitudinis speciem instituta, figurae loco habenda non sit. Sed videat ipse emendator; ego Herodianum advocavi, ut demonstrarem figuram proprie dictam esse translationem. Nam exemplum non est figura: nil delectat, nil transfert; in transitu est simile, nam transfert et iam fingit; sed non nisi metaphorae ope fit, ut ficta oratio induatur personis. Ergo velut cardini incumbit translationi prosopopoeia. Duplex est prosopopoeiae ratio: aut per se instituitur sola, ut in eo metaphorae genere, quod imaginem denominare liceat, aut fit, quod Graeci vocabant *διάλογον προσωποποιεῖν*. Multum inter se distant ambo ista genera: hoc habent commune, quod utrumque lepidam desiderat manum, scilicet rhetoris sollertis in arte. Meum est primum translata percensere verba, mox prosopopoeiae describere aliquas figuras, denique de dialogo pauca disserere.

Metaphorae, quae in singulis verbis delitescit, locorum indice secundum orationis partes composito quid lucidius primum translationis genus ostendere potest?

Saepissime translationem accipit verbum ²⁾:

F. R. 384, 4—5. 11. 386, 5, 393, 4—5, 5. 395. 28. 396, 14. 397, 8, 23. 400, 10. 403, 18. 404, 11. 407, 4—5.

F. A. ¹ 409, 15. 410, 14. 411, 11, 16, 18. 412, 12. 413, 23. 414, 15. 415, 5. 418, 7, 9. 419, 6. 422, 9, 9—10, 15—16, 25,

¹⁾ Spengel, Rhet. Gr. III p. 85.

²⁾ Verbum aut ipsum translationem efficit et in totam sententiam effundit, aut solum se translationi absconditae in alia quacumque enuntiationis parte accommodat.

25—26. 423, 12. 425, 10. ²427, 2, 27. 430, 8—9. 431,
23—24. 432, 12. 434, 5, 10, 10, 11, 16. 436. 2, 3, 16.
441, 12. 443, 12—13, 16. 444, 16. 449, 25. 451, 3, 3—4,
6. 14. 452, 3.

Gl. Ath. 456, 1—2. 457, 13, 13, 14. ^{457,26}/_{458,1}. 459, 17. 465, 6. 466,
16—17.

Soll. 11, 12. 12, 19. 13, 8. 15, 6. 20, 18. 22, 1, 14, 18, 20. 48, 23.
54, 4, 17. 55, 4, 19—20. 64, 5. 67, 9, 15. 71, 9, 10.
75, 17. 81, 13—14.

Brut. 87, 25. 88, 14. 89, 14. 90, 17. 92, 16. 93, 1, 3. 94, 10, 10.

Es.¹ 105, 3, 3—4, 13, 13, 16. 106, 22. 107, 5. 110, 8, 8—9. ²115,
19, 20. 116, 1.

Sequitur substantivum ¹⁾:

F. R. 384, 10, 25. 385, 9, 9, 10. 386, 22. 398, 16. 401, 26. 402,
1—2.

F. A.¹ 410, 3. 412, 18. 416, 2. 417, 5. 419, 23. 422, 3—4. 423, 8.
425, 15. ²426, 16. 428, 1, 11. 431, 8. 433, 7, 18. 436,
2, 2, 3. 437, 23. 438, 16. 442, 11. 448, 21. 452, 26.
453, 19, 20. 454, 6.

Gl. Ath. 455, 8. 456, 16, 17. 458, 22. 462, 7—8. 463, 13. 465, 6, 7.
Soll. 13, 16—17. 22, 17, 17. 28, 2. 31, 2. 32, 16, 16. 34, 17. 40,
18, 18, 22. 48, 17. 53, 9. 54, 24. 66, 24—25. 70, 3.
78, 17.

Brut. 82, 20. 94, 3. 96, 6. 99, 5.

Es.¹ 105, 20. 109, 16. ²111, 7, 10.

Tertia sunt adiectiva:

F. R. 390, 8. 393, 21. 395, 10. 397, 10—11. 405, 21. 406, 5.

¹⁾ Translationem admittit aut ipsum per se i. e. absolutum, aut coniunctum cum genetivo casu substantivi abstracti, ex. gr. *τείχος ἀρετῆς* I.). Substantivum metaphorice usurpatum saepius praedicati locum obtinet.

I.) Translatio continetur fere continuatione verborum; unius verbi coeretur cancellis:

F. R. 402, 16.

F. A.¹ 419, 23. 425, 15. ²428, 1. 451, 3, 3—4. 453, 19, 20.

Gl. Ath. ^{457,26}/_{458,1}.

Soll. 20, 18. 22, 14, 17, 17, 20. 48, 23. 64, 5.

In appositione est: F. A.¹ 412, 18. Es.¹ 105, 20.

F. A.¹ 411, 14. 415, 18. 416, 1. 417, 21. 418, 20. 419, 4. 423, 5,
5, 15, 25. 427, 24. ²430, 15. 431, 5. ^{433:28}/_{434:1} 435, 5.
438, 11. 439, 26. 440, 24. 449, 9.

Gl. Ath. 466, 13.

Aqu. 4, 10.

Soll. 15, 4, 5, 20. 22, 11, 19, 20. 24, 3. 27, 3. 31, 3—4. 4. 17.
45, 11. 47, 5. 52, 5, 5. 53, 18. 54, 5. 68, 15. 77, 10.

Brut. 89, 14. 90, 17, 22. 92, 13. 94, 14, 24. 99, 13.

Es.¹ 102, 10. 105, 16. 106, 5. 109, 9, 11, 12, 18—19. ²113, 7, 13.

Non abnuunt translationem etiam ad verbia vel confines ad-
verbiis conformationes deductae ex substantivis:

F. A.² 443, 11.

Gl. Ath. 457, 5. 466, 23.

Soll. 24, 18. 31, 27. 72, 5.

Brut. 90, 17. 92, 15.

Es.¹ 109, 19. ²118, 22.

Translatio varios habet gradus. Sunt quaedam acyrologiae,
quae iam antiquitus vi propria vocabuli abolita potitae sunt prope
ab origine litterarum significatione abstracta. Interdum naturalis et
principalis significatio vocabuli non prorsus evanuit usurpaturque
utroque sensu apud eundem auctorem. Quas cum acyrologias veris
metaphoris immiscere noluissem, loco secreto, quae maxime pervul-
gatae mihi videbantur, eas ordine alphabetico contuli:

ἄδικτος intactus; met. integer, Soll. 22, 20: ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις
νεαρὰ καὶ ἄδικτα πρὸς τὸν λόγον... καταλείπωμεν; de
oratione dicit ut de virgine, quae per euphemismum pro
incorrupta appellabatur integra. Vocabulum promptum ex
poetis scaen., in pr. or. insolitum.

αἰχμάλωτος hasta met. bello captus (synecdoche), F. R. 402, 7—8.
βασιλείαις αἰχμαλώτοις. F. A.¹ 423, 25. ἤχθη πρὸς Ἀλέ-
ξανδρον α—ος, ... F. A.² 427, 24. τὸν αὐλητὴν λαβὼν
α—ον, ... 439, 26. οὐδὲν τι βελτίους τῶν αἰχμαλώτων...
440, 24. ἐν τοῖς περὶ Δαμασκὸν αἰχμαλώτοις, ... 449, 9.
προέκρινε τῆς γαμετῆς τὴν αἰχμάλωτον. Gl. Ath. 466, 13.
ἀσπιδ' αἰχμάλωτον. Voc. ion. — De rebus: Hdt. poet. Xen.
Dem. Pol.

ἀναρτάω suspendo; met. med. se applicare alicui rei, Brut. 93, 1:
ἐνταῦθα δ' ἀνηρτημένος αἰεὶ ταῖς ἐπιθυμiais.

ἀνδρέω floreo propr. et met., Gl. Ath. 462, 24. ἤνθησε δ' ἡ τραγωδία.
βοηδέω succurro ad clamorem (sc. -oppressi) met. iuvo, suffragor.

Soll. 64, 5. ἡ γὰρ ψιλότης οὐ βοηθεῖ πρὸς τὴν τραχύτητα.

γεύω gustare facio met. med. experior, Soll. 12, 19. καὶ τὴν ἀγριότητα γευσάμενην φόνου... ferocitatem quasi feram sanguinem gustavisse fingit. Es.¹ 102, 14. βαλάνου δὲ γευσάμενοι καὶ φαγόντες. Es.¹ 110, 16. Τιτάνων... γευσάμενων τοῦ φόνου, ... F. A.² 436, 17—18. ...ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, ἥς μικρὸν ἕτεροι μεταλαβόντες καὶ ἀπογευσάμενοι... Es.² 115, 19. καὶ γευσάμενον οὕτω καὶ προμελετήσαν ἐν ἐκείνοις τὸ φονικὸν ἐπὶ βοῦν ἐργάτην καὶ... al.

δυσωπέω oculos alicuius molestia afficio met. taedio afficio. Es.¹ 105, 16. Ἄλλ' οὐδὲν ἡμᾶς δυσωπεῖ, οὐ χροῶς ἀνδρῶν εἶδος, ... 107, 5. δυσωπεῖ σε παρούσα ψυχὴ ἀπολαύειν τῆς σαρκὸς. ἐγκαλλωπίζομαι se in aliqua re venustum praebere met. artem suam in... ostentare, Soll. 22, 20. ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις νεαρὰ καὶ ἄδικτα πρὸς τὸν λόγον ἐγκαλλωπίσασθαι καταλείπωμεν.

ἐκποδών met. e medio. Brut. 90, 17. ...τὸν θυμόν, ἀλλ' ἐκποδὼν δεμένους νήφοντι χρῆσθαι τῷ λογισμῷ,

δύραζε foras. met. in liberum, Soll. 72, 5. ὅταν δὲ μείζονα γένηται, μεδιάσι δύραζε καὶ διδάσκουσι νήχεσθαι πλησίον.

ισορροπέω aequilibrium facio. met. aequalibus sum viribus. Soll. 15, 6. ἔξεις καὶ στερήσεις περὶ ταῦτόν... γένος οἷον ἰσορροπούσας. Brut. 88, 14. ἐν γὰρ τοῖς θηρίοις ἰσορροπεῖ πρὸς ἀλκὴν ἢ φύσιν καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος οὐδὲν ἀποδεί, ... al.

καρπόω fructum fero. met. med. fruor, percipio, Brut. 93, 3. οὐδ' ἠδονὴν ἀπὸ τῶν ἄλλων πραγμάτων... ἐκαρπούμεν,...

καταμηνύω defero met. manifestum facere. F. A.² 430, 8—9. μόνος γὰρ οὗτος (i. e. ὁ Λύσιππος)... κατεμήνυε τῷ χαλκῷ τὸ ἦθος (i. e. τοῦ Ἀλεξάνδρου).

κατασπειρω consero met. passim impono, F. A.¹ 414, 15. κατασπείρας τὴν Ἀσίαν Ἑλληνικοῖς τέλεσι.

κορυφὴν ἐπιτίθημι met. finem impono, Soll. 53, 9. Ἴνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεῖς ἑαυτῷ παύσῃται,...

- λαμπρός¹⁾ splendidus met. perspicuus, Soll. 31, 4. λαμπρὰ καὶ ἐναργῆ καὶ βέβαια παραδείγματα...
- μαρτυρέω testis sum met. testimonio, argumento sum, Soll. 20, 18. καὶ μαρτυρεῖ τὸ νυνὶ πεποικῆς... 48, 23. μαρτυρεῖ δ' αὐτῷ τὸ φανυότερον ἄδειν... cf. F. R. 398, 16. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εὐτυχίας τῆς Νομᾶ προσιστόρηται μαρτύρια.
- περιτίθημι circumdo, met. tribuo, F. R. 384, 4—5. καλόν τι τῇ Ῥώμῃ καὶ ζηλωτὸν ὁ ἐνεστῶς λόγος ἀξίωμα περιτίθησιν, ...
- σπένδω libo met. med. paciscor, F. R. 384, 11. εἰκὸς ἐστὶν αὐτὰς (i. e. Τύχην καὶ Ἀρετὴν) σπείσαμένας συνελθεῖν.
- σπέρμα semen met. igniculus, scintillula, Soll. 34, 17. ἔνεστι δὲ πολλὰ μὲν ἐγκρατείας σπέρματα...
- στοχασμός collimatio ad scopum met. respectus, Soll. 70, 3. 72, 26.
- σύντροφος simul nutritus met. sodalis, familiaris. Soll. 24, 3. ἀγνοεῖν τὰ φίλτατα πρόσωπα καὶ φεύγειν τὰς συντρόφους διαίτας, ...
- σφάλλω vacillare facio met. med. cladem, damnum accipio, secius ago. F. A.² 452, 2. οὐδὲ τῶν Βαβυλῶνος ἐπιβαίοντα τειχῶν σφαλῆναι καὶ πεσεῖν ἀπ' ἐλπίδος μεγάλης. al.
- τρόπαιον met. victoria, Gl. Ath. 455, 8. ἄνελε τὴν Περικλέους πολιτείαν καὶ τὰ ναύμαχα πρὸς Ῥίῳ Φορμίωνος τρόπαια. cf. dictum Cratetis F. A.² 433, 7. quod Plut. in proprii argumenti usum convertit. v. 10.
- τυφλός caecus met. obscurus. Soll. 31, 17. ...ἀλλὰ μικροῖς καὶ τυφλοῖς ἔχνεσιν ἐντυγχάνοντες...
- ὑπουλος qui habet (aut qui est, ut) ulcera in intestinis, met. subdolos, occultus. F. A.¹ 411, 14. πᾶσα δ' ὑπουλος ἡ Μακεδονία. 416, 1. φυγῶν ἐνέπλησε καὶ στάσεων ὑπούλων τὴν ἡγεμονίαν.
- φιλανθρωπία²⁾ caritas generis humani met. humanitas. In vocabulo φιλανθρωπία praevaluisse significationem translata[m] testimonio est φιλανθρωπέυμα facinus liberale, quo in derivato sensus commissurae radicatus extinctus est.

¹⁾ Lexicon technologiae Graecorum rhetoricae congressit... Io. Christ. Theoph. Ernesti. Lips. 1795, p. 194.

²⁾ M. Schneidewin, Die antike Humanität, Berl. 1897. Th. Zieliński, D. Ant. Hum.; Christ-Schmid, G. d. Gr. 1. II, 1, 5. Ego saepe mecum reputavi, quid esset, cur tamen Plutarchum amare cogere et ille mihi sapiens Chaezoneus, licet non „mentium medicus“, tamen bonus morum institutor et aptus

*Ne ab incepto longius discedam, vocabuli *φιλανθρωπίας*, ex quo orta est haec disputatio, enarranda est translatio. *Φιλανθρωπία* in

iuventae I.) paedagogus videretur? Nimirum graecum cor habuit nullaque fere invenitur in eius scriptis pagina, quin quoquo modo humanam commendet societatem. Omnes novimus Panaetii doctrinam et Scipiones humanitatis colendae fautores. Sed, ut mihi videtur, altius res est repetenda, si recte saeculum Plutarchi eiusdemque saeculi studia et proprios quasi colores intellegere velis. Amor pacis bellicosam olim Romanam societatem tunc temporis pervadebat. Propagato ad fines oecumenes imperio omnium nationum legationes Romam velut ad communem focum mundi antiqui affluentes, altera ex parte magistratus Romani ac mercatores remotas Graeciae, Aegypti, Orientis regiones adeuntes effecerunt, ut sensim nasceretur et quidem per omnes doctos pariter atque indoctos diffusa esset notio civis mundi. Id praecipue premo non philosophica institutione effectum esse, ut Asiam Minorem temporibus Christi nati aura quadam obscura *Φήμη* simili, nullo certo auctore, religiosa aliquis opinio penetraret, quam vulgus maxime foveret: brevi fore ut regnum universae fraternitatis inter homines conderetur sine ullo discrimine generis, ordinis, nationis. Quod vulgare studium simul atque ad aures doctorum emanavit, exoletam Diogenis doctrinam novo tinxit colore, qui non tam ratione, quam affectu nitebatur. Mira congruentia inter Epicteti II.) dissertationes et Sanctam Scripturam Novi Foederis percussus Theodorus Zahn olim coniecit fuisse Epicteto notas St. Pauli epistulas. Quae opinio, ut iam refutata est, mihi etiam hanc ob rem supervacanea videtur, quod Epictetum Phrygiae infimo ordine natum flatus illos, Asiae vulgus pervagantes, seorsum a Christiana doctrina percepisse suspicor eisque imbutum emigravisse in Graeciam, mox in Italiam et ibi vulgaria, quibus ardebat, studia stoica temperavisse doctrina. Etenim commune illud vulgi Asiani studium populari doctrinae cynicae sectae immixtum commercio, quod diversissimae imperii Romani partes inter se exercebant (si necesse est percontari, qua via flent aerae populares), diversis de causis pariter Graecorum et Romanorum populos affecit: Graeci moleste severum Romanorum imperium et etiam molestius contemptum ferebant, quare doctrinam, quae infirmorum tutelam adversus superbos dominatores suscipiebat, cupide amplectebantur; contra Romani bellicis laboribus fessi, rerum prospere gestarum delectatione usque ad satietatem repleti, nunc odium armorum profitentur et crescente in dies vesana luxuria III.) strenuam illam ac rigidam pristini moris indolem exuunt, mollibus nunc student rebus, Graeculi ad unum omnes facti. Disputare mihi cordi non est, fueritne umquam Stoicus Plutarchus; humanitatem eum profiteri naturali animi mollitia ac non minime populari aerae obviam euntem, firmiter contendo. Non memini, an quis

I.) A. Vogel, De Vitarum Plutarchi lectione adolescentulis commendanda.

II.) De Epicteto „Christiano“ cf. H. Schenkeli praef. in editionem Dissertationum (Teubner 1894) p. XIV. adn. 1.

III.) Lucan. Phars. 1, 160—1. Namque ut opes mundo nimias fortuna subacto | intulit et rebus mores cessere secundis...; 4, 817: opum metuenda facultas.

universum suavitatem animi denotat etiamque bestiis tribuitur mansuetis. Ut autem in unum locum omnia, quae ad aequi patientem, comem, cautumque I.) nostri depingendum animum attinent, congeram, utque nobis prudens, moderatum, ad disputationem in utramque partem pronum ingenium Plutarchi iam in iuvenili delitescens sophista evidens sit, proferam iam in medium locos, quos ex percensitis erui libellis II.):

φιλανθρωπία F. A.¹ 423, 8. ² 426, 16. 448, 21. Es.¹ 109, 16. (καὶ εὐγνωμοσύνη. Demetr. c. 17).

φιλόανθρωπος F. R. 393, 21. 395, 10. F. A.¹ 417, 21. 423, 15. ² 433, 28. 435, 5. 438, 11. Aqu. 4, 10. Soll. 27, 3. 77, 10. _{434, 1.} (Arist. c. 7. Cim. c. 1).

τὸ φιλόανθρωπον F. F.² 438, 16. Soll. 13, 16—17. 78, 17. (Galb. c. 1).

φιλανθρώπως Soll. 24, 18. Es.¹ 109, 19. (Arist. c. 23. Alc. c. 4).

φιλανθρώπενμα Soll. 40, 22.

ἀνθρωπικῶς Es.² 118, 22.

οὐκ ἀπάνθρωπον Soll. 47, 5.

ἀπάθεια πρὸς ἀνθρώπους καὶ ὁμότης. Es.² 113, 13—14.

φιλοίκτηριμος Soll. 13, 17.

φιλόστοργος Soll. 47, 26. 71, 25.

ἀσφάλεια. Soll. 78, 24. cf. Dr. Joh. Schroeter, Plutarchs Stellung zur Skepsis, Leipz. 1911. p. 23.

ἀσφαλῶς F. R. 391, 1. 405, 3.

ἐλεήμων F. R. 393, 21.

ἐπιείκεια (Arist. c. 23. c. 25. Pericl. c. 39).

ἐπιεικής (Soll. c. 29. Public. c. 9. Alc. c. 14). ἐπιεικῶς (Alc. c. 4).

εὐγνώμων F. A.¹ 423, 23. (Lex. Papii: Thes. c. 1. Demetr. c. 5. Arat. c. 10. Anton. c. 79).

εὐγνωμοσύνη (Demetr. c. 17. Them. c. 7. Marc. c. 20).

humanitatem Plutarchi cum rhetorico operum eius colore coniungere conatus sit; propterea si tibi Plutarchi indoles recte perspicienda curae est, memoria teneas quaeso humanitatem fuisse temporum illorum aurae populari acceptam eamque ob causam, quotiens Plut. hominum diligendorum praecepta det, vexillarii ventus popularis officio eum perfungi*.

* Nunc legatur pars orationis inclusa binis asteriscis, quae operae mendo ex adnotatione in textum translata est.

I.) Cf. de εὐλαβείᾳ Volkman 2, 256 et 2 p. 11 de disp. in utraq. p.; Siefert, περὶ εὐθυμίας 4°: „εὐδαιμονία, εὐδία, ἡσυχία, εὐσταθῆς διάθεσις usw. sind die ihm (i. e. Plut.) geläufigen Ausdrücke“.

II.) Uncis inclusa enotavi ipse ex Vitis.

- εὐγνωμονέω* (lex Papii: Num. c. 12. comp. Philop. c. Flam. c. 1).
εὐδιάλλακτος F. R.¹ 423, 16—17. ² 435, 4.
εὐλάβεια Es.² 116, 16.
εὐμένεια F. A.² 426, 15.
εὐστάθεια F. A.² 448, 22.
ἡμερος (Cam. c. 11. c. 18) *ἡμερωτέρως* (Alex. c. 49) *ἡμέρωσις ἀν-
 Δρώπων* (Num. c. 6).
ἡπιως (Demetr. c. 39).
ἡσυχία F. R. 395, 2. 397, 7. Soll. 42, 26.
τὸ κοινωνικόν Soll. 60, 11. *τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ φιλάλληλον* Soll.
 59, 16.
μαλακός (γνώμη Cam. c. 42).
οἰκτείρω Brut. 84, 9.
πρᾶος (Them. c. 3. Cim. c. 3 c. 14) *τὸ πρᾶον* (Galb. c. 1).
πράως Es.¹ 109, 19. (Arist. c. 23. Demetr. c. 19).
πραότης μετὰ κόσμον F. A.¹ 423, 4—5. καὶ τὸ ἄσαλον Soll. 70,
 11—12 (Cinc. c. 5. Pericl. c. 39).
ἐκπραῦνω F. A. 418, 10. *καταπραῦνω* (νείκη Num. c. 12).
συγγνώμην ἔχω (Num. c. 22).
συμπαθής Soll. 50, 27. *μηδ' ἀσυμπαθοῦς* Soll. 56, 27.
τιθασεύω (τὸ θυμοειδές Num. c. 8).
ὑποκορίζομαι τὰς δυσχερείας τῶν πραγμάτων (Soll. c. 15).
χρηστός F. R. 395, 9.*
φορός de vento: ferens. met. in univ. secundus. Soll. 53, 18. *σχή-
 ματα νῦν μὲν ἐνστατικά νῦν δὲ φορὰ καθάπερ πνεύματα.*
ἐν χρῶ de tonsura: ad cutem usque. met. in proximo, quod lingua
 Britannica dicitur close shave. Soll. 31, 27: *λίμνης ἢ θα-
 λάττης ἐν χρῶ παραπετόμεναι.* 47, 16: *τοῦ σώματος*
ὑποδύμενος ἐν χρῶ... 79, 24: *παρεῖχεν ἐν χρῶ ψανόμενος*
 (Thes. c. 27; proprie dicitur Ale. 23: *ἐν χρῶ κουριᾶν*).
 Wittekind, Sermo Sophocleus, Diss. Budingae, 1895,
 p. 17. Figura probata Atticis.

Nonnullae acyrologiae in proverbiales paene abierunt figuras dicendi; ipsa, quae sunt ap. Plut., aut quae esse mihi videntur, proferenda sunt proverbialia¹⁾:

¹⁾ Bernadaces 7. praef. p. XLIV—XLVI; Leutsch-Schneidewin, Paroemiographi graeci: Πλουτάρχου παροιμίαι αἰς Ἀλεξανδρείας ἐχρῶντο. Cf. F. Schöll, Zu den sog. Proverbia Alexandrina des Ps.-Plut. 1882; O. Crusius,

F. A.² 436, 5. Aristophanis laudat versum ex Equitibus, 1056., qui aut ex proverbio derivatus est, aut in proverbium abiit.

446, 8—9. ὕδραν τέμνων αἰεῖ τισι πολέμοις ἐπιβλαστάνουσαν; ¹⁾

Aqu. 2, 19. ἐχθρὸς φασὶ καὶ πρόην...

Soll. 22, 17. μυρία δ' εὐφύϊας παραδείγματα θηρίων διηγούμενος, ὧν ἅμαις καὶ σκάφαις ἡμῖν ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀρύσασθαι θεάτρων ἢ καλὴ Ῥώμη παρέσχηκε. Quamquam nullum mihi notum est exemplum, quo ἅμαις καὶ σκάφαις ἀρύσασθαι proverbii in modum semper eodem eorundem verborum ordine usurpetur, tamen non sola synonyma iungendi consuetudine Plutarchum hoc loco ea usum esse continuatione, persuasit mihi locus, Paroem. Gr. 1. 21, 83: ἅμας ἀπήτουν, οἱ δ' ἀπηνουῶντο σκαφάς.

45, 6. τῶν δὲ χερσαίων ἐχίνων ἢ μὲν ὑπὲρ αὐτῶν ἄμυνα καὶ φυλακὴ παροιμίαν πεποιήκε „πόλλ' οἶδ' ἀλώπηξ, ἀλλ' ἐχίνος ἐν μέγα“ (Leutsch 1 p. 147).

53, 10. φέρε κινήσαντες τὴν ἀφ' ἱερᾶς βραχέα περὶ θεϊότητος αὐτῶν καὶ μαντικῆς εἴπομεν ²⁾.

54, 10. Ἄναγε τὰς ὀφρῦς, ὧ φίλε Φαίδιμε, καὶ διέγειρε σεαυτὸν... ³⁾ pone supercilium, ut dixit institor ampullarum Ovidius; i. e. severum relaxa vultum et fac finem irae. Frons comparari videtur cum caelo, quod ut graves operiunt nubes, sed mox vento submotae serenum ostendunt: simili modo illa reductis superciliis et dispersis rugis se explicat et revocat suda ad pristinam hilaritatem.

57, 9. (5: λύκοις μὲν ὄνοι... sc. εὐάλωτοι) καὶ τὸ πρόβατον προσκαλεῖται τῷ ποδὶ τὸν λύκον. De ove ungula lupum ex silva adsciscente fabulae sunt populares apud multas

Ad Plutarchi de proverbii Alexandrinorum libellum commentarius Pr. 1895; W. Christ-Schmid, II, 1, 300, adn. 4. 318, adn. 4. 391, adn. 5. 401. 2, 577, adn. 5. 700, 703.

¹⁾ Plat. Rpl. 426 E: ἀγνοοῦντες ὅτι τῷ ὄντι ὡς περ ὕδραν τέμνουσιν.

²⁾ Eustath. p. 633 extr.: ὄθεν καὶ παροιμία κινεῖν τὸν ἀφ' ἱερᾶς; laudat Sophronem, Alcaeam, Theocritum. Testis Sophron ex ore populi proverbium hoc emanavisse.

³⁾ ἐπαίρειν τὰς ὀφρῦς Eur. Dem. Phal. Luc.; ἀνατείνειν... Luc.; ἀνασπᾶν... Ar. Philo.; allevare supercilia Quintil.; Eur. Iph. A. 648. Μέθες νῦν ὀφρῦν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.

nationes; ex quibus ortum esse videtur proverbium de homine, qui ipse in se vocat periculum: ovis advocat pede lupum ¹⁾).

Materiam metaphoris praebent:

Flumina:

F. R. 401, 26. ἡ δ' εὐροια τῶν πραγμάτων καὶ τὸ ρόδιον ²⁾ τῆς εἰς τοσαύτην δύναμιν καὶ αὔξησιν ὀρμῆς.

385, 11. πρὶν γε τὴν γῆν μέγεθος λαβοῦσαν ἐκ τῶν συνισταμένων καὶ φερομένων (cf. v. 9: κλύδωνα καὶ βρασμὸν εἶναι...).

15. οὕτω τῶν μεγίστων ἐν ἀνθρώποις δυνάμεων καὶ ἡγεμονιῶν κατὰ τύχας ἐλαννομένων καὶ συμφερομένων...

F. A. ¹ 411, 18. τὸ δὲ Περσικὸν χρυσίον διὰ τῶν ἐκασταχοῦ δημαγωγῶν ῥέον ἐκίνει τὴν Πελοπόννησον.

Soll. 11, 12. (10: τοὺς φιλοδήρους ἡμῖν νεανίσκους) πρὸς τοῦτο παντάπασι ῥυέντας.

12, 8. τὸ πολὺ δεῦρο τρέψασα καθαρὰν παρέχει θεάν, ut flumen auctum abducitur in fossas.

Es. ¹ 105, 3. καὶ λόγον ῥήτορος ὀρῶν ἐν δίκῃ τινί... πληθύοντα καὶ φερόμενον, imago petita ab flumine imbribus inflato,

13. ἅς κατιῶν ὁ λόγος συγκατήνεγκε τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς, pergit in imagine depingenda.

Venti:

F. R. 402, 1—2. ...ἡγεμονίαν (sc. imperium Rom.), θεία δὲ πομπὴ καὶ πνεύματι Τύχης ἐπιταχυνομένην,...

Soll. 53, 18. ...καὶ σχήματα νῦν μὲν ἐνστατικά, νῦν δὲ φορὰ καθάπερ πνεύματα...

Navigatio:

F. R. 385, 10. κλύδωνα καὶ βρασμὸν εἶναι καὶ φθόρου καὶ πλάνης καὶ ναυαγίων μεστὰ πάντα,

Soll. 32, 16. αὐτὴ τε μάλιστα πάντων ἢ τῆς μηχανῆς αὐτῆς (i. e. araneae)... κυβέρνησις.

¹⁾ Ap. Sam. Adalbergium, Księga przysłów polskich. Warsz. 1889—1894 p. 366, hoc inveni proverbium „ovis fascinata lupum sectatur in silvam“. Magni ad hoc momenti esse mihi videtur multitudo proverbiorum de ove et de lupo, quae ap. eundem Adalbergium reperiuntur.

²⁾ Eur. Andr. 1096: ῥ. ἐν πόλει κακόν; Luc. Tox. 19: τῆς ὀρμῆς de fluctibus maris; Auct. de sublim. 32, 4: τῆς φορᾶς de oratione proferenda.

- 69, 8. ἔπεται γὰρ αὐτῷ τὸ κῆτος, ὡς περ οἶακι ναῦς, παραγόμενον εὐπειθῶς.
 75, 17. πλαττόμενον ὑπ' αὐτῆς, μᾶλλον δὲ ναυπηγούμενον, nidum aleyonis.
 81, 14—15. οὐκ οἶδ' ὅπως πρὸς τοῖς δελφίσιν ἔλαθον πορρωτέρω τοῦ πιθανοῦ συνεξοκείλας εἰς τὸν Ὀδυσσεά καὶ Κοίρανον, ... quasi nna cum delphinis iter faciens.

Equus:

- F. R. 404, 11. ...Φούριον Κάμιλλον, ὃν εὐτυχῶν μὲν καὶ ὑψαυχενῶν ὁ δῆμος ἀπεσεῖσατο καὶ κατέβαλε, ...
 F. A.² 446, 6. ἐν ἀποστάσεσι μυρμυαῖς, ἀποτροπαῖς, σκιρτήσεσιν ἐθνῶν, ...
 Soll. 32, 16. αὐτὴ τε μάλιστα πάντων ἢ τῆς μηχανῆς αὐτῆς ἡνιοχεία καὶ κυβέρνησις.
 67, 15. τὸν δὲ σπόγγον ἡνιοχεῖ Δηρίδιον οὐ καρκινῶδες ἀλλ' ἀράχνη παραπλήσιον.

Cursus:

- Soll. 22, 1. ...καὶ ἀκοῆς ἀκριβεῖα ἀνθρώπους ἀπολέλοιπεν.¹⁾
 Brut. 91, 19. ἐνάκις ἀπολείπεσθαι τῷ σωφρονεῖν ἢς βούλει κορώνης.
 92, 16. τῷ γλαφυρῶς καὶ περιττῶς διάγειν ἀπολείπεται.
 96, 22. πολὺ τῷ σωφρονεῖν ἀπολειπόμενοι τῶν θηριῶν.

Exercitationes corporis:

- F. R. 397, 33. σωμασκήσας τὴν δύναμιν ἀξιόμαχον καταστήσαι τοῖς ὕστερον ἀντιταττομένοις.
 408, 11. μυρίοις ἐγγεγυμνασμένων πολέμοις.
 F. A.² 446, 13—14. τίς γὰρ ἂν... ἐπισφαλεῖς οὕτω καὶ πολυπόνους καὶ τλήμονας ἐξεμόχθησεν ἄθλους, de rebus gestis Alexandri.
 Brut. 83, 11. τί γὰρ δεῖ πολλάκις ζυγομαχεῖν ἡμᾶς περὶ τῶν αὐτῶν;
 Es.² 115, 20. προμελετήσαν²⁾ ἐν ἐκείνοις τὸ φονικὸν ἐπὶ βοῦν ἐργάτην ἤλθεν...

Piscatoria:

- Es.² 111, 10. καὶ τὸ ἄγκιστρον ἐκβάλλειν τῆς σαρκοφαγίας

¹⁾ Praeterea sec. Ind. Wytt.: I. 663 b. II. 54^a, 58^a; cf. Quintil. Inst. X, 5: procul a se reliquit.

²⁾ Ar. Thesm. 1178: ἡ παῖς ἔμελλε προμελετᾶν, ὃ τοξότα. | ὄρχησομένη γὰρ ἔρχεθ' ὡς ἄνδρας τινάς.

ὡς ἐμπεπλεγμένον τῇ φιληδονίᾳ καὶ διαπεπαρμένον οὐ
ράδιόν ἐστιν.

Venatio:

Soll. 40, 18. (16: ὁ δὲ κύων) οἷον ἑαυτοῦ ποιούμενος ἄγραν καὶ
θήραμα τὸν ἱερόσυλον.

Musice¹⁾ et cantus:

Es.¹ 110, 8. οὐ χεῖρον δ' ἴσως καὶ προανακρούσασθαι²⁾ καὶ
προαναφώνησαι³⁾ τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους. Fortasse
in eo ipso odeo declamavit, in quo alia quoque audie-
bantur ἀκροάματα.

Scaena:

F. A.¹ 423, 12. καὶ μία μὲν, ὡς ἔοικεν, ἀρετὴ πρωταγωνιστεῖ
πράξεως ἐκάστης.

² 436, 2—3. ἀγωνιστῆ γὰρ ἠγεμονίας ὑποκριτὴν ἐπει-
ήγαγε (sc. ἠ Τύχη), μᾶλλον δ' ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ διάδημα
κωφὸν διεξῆλθε τῆς οἰκουμένης.

449, 25. ἀλλ' ὄνομα τοῦτο καὶ λόγος ἔχων δόξαν ἄλλως δι-
έξεισι τοῦ βίου.

Odyssea; omnino fabulae de deis et heroibus:

F. A.² 446, 8—9. ὕδραν τέμνων αἰεὶ πολέμοις ἐπιβλαστά-
νουςαν;

Soll. 54, 5. εἰς τὸν Ἄθρον, καὶ τιτανικὸν ἀπέριπται τόπον ἰ. e.
locum subterraneum et deis invisum.

76, 21. ὑμνουμένης τῆς πελαγίου σειρήνος ἰ. e. cum maris
lenocinia laudibus efferuntur; usus est metonymia⁴⁾.

Ernesti. Lex. rhet. s. v. σειρήν.

¹⁾ Soll. 76, 20: ἴλεως δ' ὁ θεὸς εἶη καὶ πρὸς τι μουσικὸν ὄντα καὶ νη-
σιώτην dicit de se Phaëdimus, particeps dialogi.

²⁾ Dion. H. rhet. 2, 7. Philostr. jun. im. p. 861. Plut. al.

³⁾ Dion. H. rhet. 2, 6. Philostr. p. 4, 192. Plut. al.

⁴⁾ An ieiuna excerpta ex manualibus piscatoriis digna sint carminis in
honorem Sirenis marinae appellatione, vehementer dubito; πελάγιον dixit σειρήνα
noster — pinnoteram et cons. Ut Plutarcheis utar verbis, ὠδὶνα ἀποτίθημι, immo
vero frustra parturio, dum excogitare non possum, quanam mente haec scrip-
serit Hartmanus p. 676: „Iuvenis Plut. ea scripserit, quae nobis interdum
Lucianum in mentem revocent: nonne enim satyriola Luciani ille de Sollertia
animalium videtur libellus? Neque postea plane illud scribendi genus omisit“. In-
iuriam facit Hartm. Luciano, nam nunquam ille quidem tanto opere desi-
pisset, ut istaec committeret; Plutarchum vero ludificatur, cum in melius accipit

- Brut. 82, 20. Ἐτερον αὖ τινα τοῦτον, ᾧ Κίρκη, κυκεῶνα λόγων ταράττεις καὶ ὑποφαρμάττεις.
- Es.² 111, 7. καὶ πέποται ὁ τῆς συνηθείας κυκεῶν, ὥσπερ ὁ τῆς Κίρκης. Sane non videbatur modico nostro bene factum esse, quod esset semel bene factum; quod cadit etiam in complura alia.
- Forum:
- F. R. 390, 20. ὡς αὐτὸς ἐμαρτύρησε. cf. v. 23: εἰ μὴ τοῦτ' αὐτὸς ἐμαρτύρησεν.
- 398, 16. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εὐτυχίας τῆς Νομᾶ προσιζοτήται μαρτύρια.
- F. A.² 426, 5. μάρτυρα λαβεῖν καὶ θεατῆν... cf. 439, 4: διὰ θεῶν μαρτύρων.
- Soll. 20, 18. καὶ μαρτυρεῖ τὸ νυνὶ πεποιηκὸς ἐν τοῖς νεανίσκοις τὴν ἄμυλλαν.
- 28, 2. παραβαλοῦ τὸ θυρίον τῆς κατηγορίας· i. e. os orprime et desine accusare.
- 48, 23. μαρτυρεῖ δ' αὐτῷ τὸ φαλότερον ἄδειν...
- Brut. 94, 10. (5: ἢ δ' ὀσφρησις ἡμῶν...) διαβάλλει καὶ κατηγορεῖ τὴν φαλότητα πρὶν ἢ βλαβῆναι.
- 54, 4. τῷ προδικοῦντι τῶν ἐνύδρων,...
- Es.¹ 106, 22. (19: ἀλλ' αὐτόθεν ἢ φύσις) ἐξόμνυται¹⁾ τὴν σαρκοφαγίαν.

Tabulam metaphorarum propositurus praemonere lectorem de-
beo non totam prorsus exanclatam a me esse et hic et ceteris in
enumerandis copiam; neque enim hunc finem mihi constitutum fuisse,
ut exactissimum indicem rhetoricae in Plutarchi scriptis iuvenilibus
materiae praeberem, quamvis rimabundus Plutarcho excerpto stu-
dium navarem, verum enimvero, ut exempla carptim delibata quasi
scintillulas quasdam ad imaginem iuvenilis sermonis Plutarchi illu-
minandam excuterem. Hoc modo et reliqua pertexendi usque ad
extrema facultas dabitur. Itaque haud necesse esse puto huiusmodi

et consulto factum esse putat, quod noster profecto bona fide et, ut vires ingenii
tulerunt, pessime peccaverit. — Σειρήν significacione: lenocinia reperitur ap.
Dion. H. v. dic. Dem. c. 35. Christod. ephr. 305. 350. Aristaenet. 1, 1. Alciph. 1, 38 (lex. Passowii s. v.).

¹⁾ Vocabulum adscitum ex iudiciorum formulis, nam et qui tiremis praefecturam iureiurando detrectabat, in foro id praesente litigatore faciebat.

trita vocabula ut ἀτρέμα, κομιδῆ, σφόδρα, σχεδόν, τάχα sim., quae in omnibus scriptoribus passim inveniuntur, hic (ut in acyrologiis) excuti; quae autem digna videbantur, quae referrentur, haec fere sunt ¹⁾:

ἀγέλη· grex proprie boum; met. in univ. grex, turba, vis, caterva, globus. F. A.¹ 415, 17. ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμφ κρινῶ συντρεφομένης; propr. ²437, 23: ὥσπερ ἵππων ἐν ἀγέλαις γυναικῶν. Soll. 66, 15: πάνυ χαίρουσι τῷ συντρέφεσθαι καὶ συναγελάζεσθαι μετ' ἀλλήλων, ... thunni. Soll. 66, 24—25: Ἀμίαις δὲ καὶ τοῦνομα παρέσχηκεν ὁ συναγελασμός, ...

ἀέναος· semper fluens; met. perennis, perpetuus. F. A.² 431, 5. τῇ δὲ δεξιᾷ ποταμὸν ἀέναον ἐκ φιάλης σπένδοντος cf. Crönert-Passow s. v. p. 117. v. 73 sqq.

αἴθνημα· fomes; met. indicium, vestigium. Soll. 31, 2. σκοπῶμεν τὰ ἔναλα, εἰ τούτων (i. e. λόγου) μὲν οὐδὲν ἢ πού τι παντελῶς ἀμαυρὸν αἴθνημα... ἐνιδεῖν... δίδωσιν' al. ²⁾.

αἶρω· tollo; met. augeo. Gl. Ath. 457, 13. Ἐπαμεινώνδας... ἀπὸ τῆς ἐν Λεύκτροις μάχης ἀρθεῖς μέγας, ...

ἀκαρής· propr. de capillis brevioribus, quam qui tonderi possint³⁾; met. brevis, exiguus. Soll. 15, 20: οὐδ' ἀκαρές ἦν περιεῖναι μὴ μαδόντι τὰ μὲν φυλάττεσθαι τοῖς δὲ συμφέρεσθαι. al.

ἀλοάω· trituro; met. caedo. F. A.¹ 410, 14. ὑπέρω δὲ τὸν τράχηλον ἠλοήθην.

ἀμαυρόω· obscuro, obliero. F. R. 400, 10. ἥς οὐδὲ τὴν ὄψιν οὐδὲ τὸν τρόπον ἠμαύρωσεν ἡ Τύχη, ... ² 444, 16: ἐξ οὗ καὶ τὰς ὄψεις ἀμαυρωθεῖς... al. ion. (Hdt. Xen.) trag. Pol.

²⁾ In numero enarrandorum erunt etiam vocabula, in quibus iam anti-quitus inhaereat translatio, sed praecipue ea, quae vel apud ipsum Plutarchum etiam proprie adhibeantur, tum etiam, quae insolentiosem exhibeant metaphoram.

²⁾ In Plutarchi usu dicendi investigando usus sum plerumque ope indicis Wyttenbachii; cui tamen haud tanta fides habenda est, ut quae ibi semel i. e. unico loco enotata sunt, pro ἀπαξ λεγομένοις ap. Plut. habeantur; qua propter raro appellationem istam usurpabo, quamvis non pauca sane sint verba, quae in iuvenilibus occurrant libellis, postea tamen, maturiore iam aetate ac mente auctoris repudiatae sint.

³⁾ Interpretamenta latina trado maxima ex parte sec. Hederici-Passovii manuale, non renuntiata tamen libertate exercendi proprii arbitrii, ubi se dederit occasio.

- ἀνήλιος· sine sole. F. A.¹ 419, 4. νῦν δὲ τῆς γῆς ἀνήλιον μέρος ἔμεινεν, ὅσον Ἀλέξανδρον οὐκ εἶδεν¹⁾ cf. Es.¹ 105, 20: ἀφαιρούμεθα ψυχῆς ἡλίου²⁾, φῶς, τὸν τοῦ βίου χρόνον. Artem. Galen. Helios³⁾ illa aetate maxime ap. Orientales ("H. Μίθρας) et Alexandrinos ("H. Σάραπις) colebatur; qui cultus et in scriptores alexandrinus et byzantinos magnam vim exercuit frequensque est in nominibus propriis cum stirpe Ἡλιο- conglutinandis: Ἡλιογάβηλος, Ἡλιοδότος, Ἡλιοδώρα, Ἡλιοκράτης, quae temporibus epigonorum⁴⁾ et caesarum⁵⁾ praevaluerunt.
- ἀνθηρός· floridus; met. iucundus. F. A.² 430, 15. οὐδὲν ἀνθηρὸν οὐδ' ἠδὲν καὶ πιθανὸν τῇ ὄψει διώκων, ... Es.¹ 105, 16: οὐ χροάς ἀνθηρὸν εἶδος...
- ἀντίζυγος· ex adverso iugo (i. e. pari) respondens; met. oppositus. Soll. 15, 5. τὰς ἀ-οὐς ταύτας καὶ ἀντιθέτους ἔξεις... (ind. Wytt.: II. 723^c).
- ἀντίρροπος· in contrariam partem vergens; met. equipollens. F. R. 390, 8. καὶ τὴν Ῥώμην ἀντίρροπον χρυσῷ κεκλιμένην ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς πλάστιγγος καθεῖλεν (i. W. 744^a).
- ἀποσβέννυμι· exstinguo; met. in univ. cessare facio. F. A.¹ 415, 5. ἀπεσβέσθη τὸ ἄγριον...
- ἀποσκηνώω· seorsum tabernaculum habeo; met. alienus sum. F. A.² 427, 27. οὕτω μακρὰν ἀπεσκηνώκει τὰ ὄτα τῶν Μουσῶν al. cf. Brut. 92, 15: τοῖς βίοις πόρρω τῆς κενῆς δόξης, ὥσπερ θαλάσσης ἀπφοκισμένα...^{6a)} b). Es.² 116, 6: ἀλλάσσει δ' ἡ φύσις ἅπαντα καὶ μετοικίζει...

¹⁾ cf. Sinko p. 22^a. W. Christ-Schmid, G. d. gr. L. II, 1, 271. II, 2, 652, 653, 761.

²⁾ „Sol animae meae“ alloquitur Magnus Vizirus Sultanam coniugem (Byzantinorum ritibus aulicis receptis a Turcomanis). Cf. Frances Elliot, Diary of an idle woman in Constantinople, p. 246.

³⁾ Pape-Benseler, Wörterb. d. gr. Eigennam. s. v.; Pauly-Wissowa 15, 70—71.

⁴⁾ Demetrius.

⁵⁾ Julianus.

^{6a)} Ἀπφοκισμένοι τῆς θαλάσσης ap. Iosephum. Cf. Steph. Thes. L. Gr. 1. 1449 C, sub fin.

^{6b)} Henr. Kuehlbrandt, Quomodo Sophocles res inanimas vita humana induerit, diss. Lips. 1880, p. 18: „Utroque igitur loco (Trach. v. 953. Oed. C. v. 1389) voce ἀποικίζειν conformatio quaedam effecta est“. Cf. infra.

ἀρειμάνιος· marte furens; met. bellicosus. F. R. 397, 10. ἢ τις ἐκ Μαρσῶν ἀποστάς ἀρειμάνιος¹⁾ δυναστής.

ἀρμοστής· gubernator Spartanus; met. in univ. moderator. F. A.¹ 416, 2. ἀλλὰ κοινὸς ἦκειν θεόθεν ἀρμοστής καὶ διαλλακτῆς τῶν ὄλων νομίζων, ... 417, 5: πασῶν δὲ νυμφαγωγὸς ἅμα καὶ πατήρ καὶ ἀρμοστής κατὰ ζυγὰ συνήπτεν. al.

ἀρύω· haurio. Soll. 22, 18. ...παραδείγματα... ὦν... ἐκ τῶν βασιλικῶν ἀρύσασθαι θεάτρων...

βακχεῖω· Bacchanalia celebros; met. commissor. F. A.² 436, 16. ἐν τοῖς πράγμασι νήφων καὶ μὴ μεθυσθεῖς μηδὲ βακχευθεῖς ὑπ' ἐξουσίας καὶ δυνάμεως, ... cf. ¹422, 17: ...καὶ τοὺς ὑπὲρ Καύκασον ὀρείους καὶ ἀγρίους τῶν βακχικῶν ἀναμνήσαι κώμων; 423, 20: τίς δὲ πολιορκίας καὶ παρατάξεσι βακχείας καὶ γάμους καὶ ὑμεναίους (sc. ἔμιξεν); Alexandri bacchica per Indiam profectio fuit locus communis in scholis rhetorum²⁾. Omnibus locis ap. auctores antiquos, qui Alexandri commissationem describunt, comparatis facile cognoscitur ex uno fonte hausisse omnes — nisi qui se invicem exscriberent — videlicet ex aliqua cuiusdam ex inferioribus scriptoribus historiae Alexandri ecephrasi pompae Indicae³⁾. Itaque:

Plut.⁴⁾ F. A.¹ 422, 17. βακχικῶν... κώμων.

423, 20. βακχείας.

² 436, 16. μεθυσθεῖς... βακχευθεῖς.

¹⁾ 758 F. Cf. Curt. Hubert, De Plutarchi Amatorio, p. 38; W. Schmid, Der Atticismus 1, p. 44, adn. 8. laudat Senecae Controversiarum 1, 8, 13: „a parte filii colorem induxerunt quidam, ut illum cupidum gloriae et bellicosum facerent. Nicetes quidem hoc usus est verbo: παραστήσομεν αὐτὸν τοῖς δικασταῖς ἀρειμάνιον et sic egit, ut quereretur, quod cessarent manus suae, quod inermes essent“. — Sane excusabilis Nicetes, περίτριμμα quoddam ἀγορᾶς, non item „mentium medicus“.

²⁾ Vogel-Weinhold, Q. Curti Rufi Hist., Teubner, 1906, 2, p. 206, adn. 25.

³⁾ Rhetorum scholam sapiunt non solum vocabula poetica, mox enumeranda, sed etiam ipsa mendacia cf. Arr. An. 6, 28: ...οὐ πιστὰ ἐμοὶ λέγοντες, ... ταῦτα δὲ οὔτε Πτολεμαῖος ὁ Λάγων οὔτε Ἀριστόβουλος ὁ Ἀριστοβούλου ἀνέγραψαν οὐδέ τις ἄλλος ὄντινα ἱκανὸν ἂν τις ποιήσαιτο τεκμηριῶσαι ὑπὲρ τῶν τοιῶνδε.

⁴⁾ August Rüegg, Das Verhältnis Plutarchs u. Arrians zur ungünstigen Auffassung Alexanders des Grossen in der Geschichtschreibung des Altertums, in Juvenes dum sumus, 49. Versamml. deutsch. Philol., Basel. 1907, p. 5, adn. 35.

v. Al. c. 67. κώμφ χρώμενος... εὐωχούμενον... ἐστεφανωμένους καὶ πίνοντας... ἀύλων... ῥόδῃς... βακχειας... παιδιὰ βακχικῆς ὕβρεως... κῶμον... πανηγυρίζων... μεθύοντα.

Diodor.¹⁾ XVII, 106. πανηγυρικῶς... Διονύσῳ κῶμον ἤγαγεν ἐορτάζων καὶ μέθη καὶ πότοις χρώμενος.

Arr.²⁾ An. 6, 28. ...καταυλούμενος... ἐστεφανωμένη... παίζουσα... τρυφήν³⁾ πρὸς μίμησιν τῆς Διονύσου Βακχείας.

Liv. IX, 17. extr. Indiae, per quam temulento agmine comissabundus incessit.

Curt. Ruf. IX, 10, 24. ...aemulatus Patris Liberi... triumphus (Arr. Θρίαμβον... θριάμβους)... bacchantium lusus... imitari... coronis... creterras vino repletas (Plut. v. Al. ...κρατήρων...) ...vehicula... constrata (Plut. v. Al. ἄμαξαι, αἱ μὲν ἀλουργοῖς καὶ ποικίλοις περιβολαίοις...) ornari (Diodor. κεκοσμημένη)... redimita floribus coronisque... tibicinum cantus... adornatis... comissabundus... convivasque... creterris... poculis (Plut. v. Al. φιάλαις καὶ ῥυτοῖς καὶ θηρικλείοις)... bacchabundum agmen incessit... comissantes... crapula graves... triumpho... incessisse temulentos... luxuriae... luxuria...

βαπτίζω· mergo; met. pass. vino mergi. Soll. 54, 17. κραιπαλώσι... καὶ βεβαπτισμένοις νήφων... ἐπιτέθειται... (i. W.: ebrietate, II. 656 D) Plat. Luc.

βρασμός· ebullitio, aestus. F. R. 385, 9. κλύδωνα καὶ βρασμόν⁴⁾ εἶναι, de ortu mundi.

¹⁾ Pauly-Wissowa, 1. p. 1432, 39.

²⁾ Rüeegg, p. 13²⁸.

³⁾ Cf. idem significantia vocabula ὕβρις — τρυφή — luxuria — probrum; namque Alexandri comissatio explicabatur in scholis ut locus in regiam arrogantiam et luxuriam (εις ὕβριν) cf. Vogel-Weinhold l. l.

⁴⁾ Substantiva in -μός exeuntia ionica sunt origine; cf. ἀφηνιασμός F. A.¹ 446, 7. γαργαλισμός Es.² 113, 5. διαμελισμός Es.¹ 110, 14. ἐδισμός Es.¹ 109, 16—17. ἰλασμός Soll. 46, 21. πλεονασμός Aqu. 8, 23. (Qu. conv. 650 E). σπαραγμός F. A.² 453, 25. Soll. 52, 8; στοχασμός Soll. 70, 3; συναγελασμός Soll. 66, 24—25; ὑπομηματισμός F. R. 407, 19. F. A.¹ 412, 23; missum facio voc. δεσμός.

βύθιος· profundus; met. obscurus. Es.¹ 109, 9. ἤλιον... βύθιον καὶ ἀχλυνώδη... al. cf. Soll. 69, 10: ἂν παραλάβῃ τῷ χάσματι ζῶον... εὐδὺς διέφθαρται... ἐμβεβυθισμένον. ἄπ. λεγ. ap. Plut. (praeterea in Et. M. et Eusth. Opusc.).

γεφυρώ· ponte iungo. F. A.² 443, 13. ποταμούς... νεκροῖς γεγεφυρωμένους διέβη...

γηγενής· terrigena; propr. de gigantibus, met. in oppos. ad τὰ ἔνδρα. Soll. 31, 3—4. ἐν δὲ τοῖς πεζοῖς καὶ γηγενέσι... al.; de rebus Ar. (tragici cothurni imitans fastum per parodiam), prosa recentior.

γλαφυρός· politus propr. et transl. lepidus¹). Soll. 45, 11. γλαφυρωτέρα δ' ἐστὶν ἢ περὶ τῶν σκυμνίων πρόνοια... Es.² 113, 7: μηδὲ χειρονομίαις μηδ' ὀρχήμασι γλαφυροῖς cf. Gl. Ath. 457, 5: τῷ γὰρ ὄντι γλαφυρῶς ὁ Παρρασίου γέγραπται... καὶ τι προσέοικε... Bruta 92, 15: τῷ γλαφυρῶς καὶ περιπτῶς διάγειν...

δεσμός· vinculum propr. et met. v. s. v. ἦλος.

δευσοποιός· qui indelebili inficit pigmento; qui evanescere non potest; met. indelebilis. Brut. 94, 14. μετὰ δεινῆς τιος καὶ δευσοποιουῦ φαρμακίδος²) τέχνης, ἢ μυρειφικῆς ὄνομα.

¹) Qua translatione maxime rhetores delectabantur cf. Ernesti p. 61. s. v.: auct. de sublim. Philostr. v. s. Dion H. in scr. rhet. Demetr. Himer. Eustath.

²) Hartman, p. 579: „nescio an φαρμακίδος sit annotatio ad δευσοποιουῦ, vocem insolitam ...estque I.) hic parum apte positam: de coloribus enim recte adhibetur estque oppositum τῷ ἐξίτηλον“. Credo Hartmano recte de coloribus poni: quid autem hoc ad nostrum? Itane parcat consuetudini? Ego quidem et pedibus, quod aiunt, in eam vaderem sententiam vocabulum δευσοποιός de coloribus recte adhibitum etiam de alia re a Plutarcho libere dictum esse. Non autem facile crediderim φαρμακίδος II) glossema ad δευσοποιουῦ esse „vocem insolitam“, III.) sed e contrario, ut certa epitheta cum certis substantivis firmiter coniuncta occurrere apud Plut. iam ostendimus et insuper ostendemus, ita et δευσοποιός, quod adiectivum accedit fere ad subst. φάρμακον IV.) firmo vinculo cum suo cohaerere nomine, a quo si quis id separare proponit, dictionem fortasse (quod quidem ad claritatem et simplicitatem pertinet) emendat, Plutarchum corrumpit obliteratque.

I.) atque? II.) Quisquis ille fuisset, quem annotavisse φαρμακίδος divinat Hartm., nunquam talem adiectivi formam, quae personis solum apponitur, adscripsisset. Verum genuini stili Plutarchei prodit notam istud vocabulum, de quo infra.

III.) W. Schmid, III, p. 163: „δευσοποιός... εἶν ὄνομα περισπούδαστον für die Atticisten“.

διάδημα· proprie insigne regum Orientis, ap. Plut. semper de corona regis Alexandri, in. univ. ap. recentiores corona; met. regnum, regia potestas, regia dignitas ¹⁾. F. A. ¹ 410, 3: ϕ τὸ διάδημα τῆς βασιλείας πορφύραν ξαίνοντι περιέδηκας. F. A. ¹ 419, 23: τῶν δ' Ἀλεξάνδρου φωνῶν ἂν ἀφέλης τὸ διάδημα, ... i. e. regem auctorem; quasi dicta Alexandri — grex esset coronis redimitus et in regno verborum regia praestantia praecederet omne genus vulgare verborum. F. A. ¹ 422, 3—4: οὐ γὰρ προέκρινε τὴν τύχην τῆς σοφίας οὐδὲ τὴν πορφύραν καὶ τὸ διάδημα τῆς πῆρας καὶ τοῦ τρίβωνος. F. A. ² 433, 18: ὦν ὁ μὲν τὸ διάδημα τοῖς Πομπηίου ποσὶν ὑπορρίψας αἰσχρῶς... F. A. ² 436, 3: ...μᾶλλον δ' ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ διάδημα κωφὸν διεξῆλθε τῆς οἰκουμένης. F. A. ² 442, 11: ἐπὶ Δύρας αὐτῷ τὸ διάδημα τῆς βασιλείας ἤλθεν...; quibus omnibus locis vocabulum *διάδημα* translate usurpatum est, estque ubi etiam metonymiam et imaginem efficiat, quae utraque orationis figura suo exponetur loco.

διαδηριόομαι· prorsus efferor (ferus met. = ferox). F. A. ¹ 418, 7: ἐρεθίζεται γὰρ ὑπὸ τῶν χρωμάτων τὰ ζῶα τούτων καὶ διαδηριούται. ἄπ. λεγ. omnino?

διαρριπίζω· ventilando ignem excito; transl. de affectibus. Soll. 55, 19—20. τὸ δὲ δυσξύνετον ἅπαν καὶ νοθρὸν... διαρριπιζόμενον legit Wyttenb., ubi Duebnerus et Bernadaces habent *ἀναρριπιζόμενον*; servavi lectionem Wyttenb., ne discreparet tabula ab indice eius.

διάτορος· perforans; met. de voce: penetrans, clara, acuta. F. R. 406, 5. κλαγγῆς διατόρου (i. W. II. 303 e).

δορῖκτητος· hasta i. e. bello captus. F. A. ¹ 418, 20. ὅτι τὴν πάτριον

IV.) Luc. Imagg. 16. οὐκ ἄχρι τοῦ ἐπικεχρῶσθαι μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δευσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καταβαφεῖσα.

Bis accus. 8. ὅποσοι μὲν οὖν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς... ἀμιγῆς ἐτέρων χρωμάτων... ὅσοι δὲ... μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὅποσον δευσοποιὸν τοῦ φαρμάκου,...

Anth. Pal. 15, 25. ...δευσοποιοῖς φαρμάκοις...

Eusthat. Opusc. p. 326, 80. δευσοποιὰ χρώματα („φάρμακα ἀντὶ χρωμάτων dixisse traduntur Graeci“. Thes. Steph. VIII. p. 653).

¹⁾ Thes. Linguae lat. 5, 946, 41—69.

- ἐσθῆτα κοσμῶν οὐδὲ τὴν δορίκτητον ὑπερεῖδε,... (232 A γῆν). Eur. Apoll. Rhod. Arr.
- δορυφορέω· propr. de satellitibus tyrannorum: cum hasta comitor; met. tueor. F. A.² 451, 14. ὁ δ' εὐτυχῆς βασιλεὺς καὶ ὑπὸ τῆς Τύχης φυλαττόμενος αἰεὶ καὶ δορυφορούμενος.
- δουλεύω· servio, propr. et transl. Brut. 89, 14. κατὰ νόμων ἀνάγκην οὐχ ἑκούσιον οὐδὲ βουλομένην, ἀλλὰ δουλεύουσιν ἔδεισι καὶ ψόγοις...
- ἐγχορεύω· choros duco in... i. e. triumphum saltatione celebrare in... F. A.¹ 422, 15. βούλομαι πάλιν ἐν Ἰνδία νικῶντας Ἑλληνας ἐγχορεῦσαι...; frequens ap. rhet. recentiores.
- ἐκεχειρία· indutiae; in univ. vacatio. Soll. 54, 24. διὰ τοὺς λόγους ἐκεχειρίας κοινῇ πᾶσι τοῖς ζῳοῖς... δεδομένης. Luc. Philo.
- ἐκμαγεῖον· simulacrum rei expressum, materia susceptrix et genetrix formarum, propr. et trop. F. A.² 431, 8. χρυσὸν δὲ καὶ χαλκὸν... ἐκμαγεῖα μικρὰ. Plato, Philo.
- ἐκχέω· effundo; met. pass. absumor, pereor. Gl. Ath. 465, 7. ἐπίσπρισμα τῶν ἐκκεχυμένων βίων καὶ τῶν ἐκλελοιπότην κενοτάφιον οἶκον nominatur tripus choragi victoris! Simulat sophista indignationem. Neque tamen dixerim praeposterum esse illud κενοτάφιον, quamvis longe arcesitum.
- ἐναθλέω· exerceo me (propr. et trop.) in aliqua re.¹⁾ Luc. Iambl. Anth.
- * ἐνασπάζομαι· amplector (propr. et met.) aliquid in aliqua re. Brut. 87, 25. τὴν τῆς δειλίας ἐπώνυμον εὐκόλως ἐνασπάζομενος²⁾; ἄπ. λεγ. omnino.
- ἐνασχημονέω (propr. figura careo) met. turpiter in aliqua re me gero. F. A.² 432, 12. ἀρχάς, αἷς ἐνασχημονοῦσι... (i. W.: I. 582 c). Luc.
- ἐξοικοδομέω· inceptum aedificium perficio, propr. et transl. F. R. 393, 5. τὴν μὲν Τύχην ὑποβολὰς κατατεθεῖσθαι τὴν δ' Ἀρετὴν ἐξοικοδομηκέαι;
- ἐπαιωρέομαι· impendo; met. immineo. F. A.¹ 411, 16. καὶ τὰ Σκυθῶν ἐπηρωρεῖτο τοῖς προσοίκοις νεωτερίζουσι. al.

* v. coniectanea.

1) Loci numerus excidit mihi ex animo.

2) Hoc solum ap. Steph.

- ἐπανδέω· effloresco; met. de rubore. F. R. 386, 5. ἐπανδέει δέ τι καὶ τῷ προσώπῳ πρὸς τὴν ἄμυλλαν ἐρύδημα τῆς φιλοτιμίας. voc. ion. (Hdt. Hippocr. Xen.) poet. (Ar. Theocr.) rhet. (Plat. Luc. Dion. H. Philostr.).
- ἐπεισακτος· advecticius; met. peregrinus. Brut. 92, 13. τὰ θηρία... ἀνεπιμίκτους ἔχοντα τοῖς ἐπεισακτοῖς πάθεισι τὰς ψυχὰς... Brut. 98, 5: τὰς δ' ἀναγκαίαις (sc. τέχνας) οὐκ ἐπεισακτους παρ' ἐτέρων (opp. 8: ἰθαγενεῖς καὶ συμφύτους)... (i. W.: II. 38 c).
- ἐπεμβαίνω· ingredior; met. insulto. Gl. Ath. 457, 14. ἐπεμβῆναι τῇ Σπάρτῃ πεσοῦση καὶ πατήσαι τὸ φρόνημα...
- ἐπηλυσ· advena; met. extraneus. Brut. 89, 14. δόξαις ἐπήλυσι...
- ἐπιβρίθω· ingravesco; met. irruo. F. R. 397, 8. εἰ δὲ τότε Πορσίνας τις ἐπέβρισε Τυρρηρικὸν χάρακα... παραστήσας... ἄπ. λεγ. in Plut.?
- ἐπιγράφω· inscribo; met. se inser. = sibi tribuere. F. A.¹ 409, 15. πρὸς τὴν Τύχην τοῖς κατορθώμασιν αὐτὴν ἐπιγράφουσαν, metaphora sumpta de more inscribendi nomina eorum, qui aedificationem curaverant, in monumentis publicis. Cf. F. A.² 439, 5: πρὸς γραψον, εἰ βούλει, τῇ Τύχῃ τὰ Ἄρβηλα...
- ἐπισπαίρω· palpito aliqua re facta, coram aliqua re. F. A.¹ 411, 11. ἔτι τοῖς Φιλιππικοῖς πολέμοις ἐπέσπαιρεν ἡ Ἑλλάς (non legitur omnino in i. W., qui Valckenaerii coniecturam ἔτ' ἔσπ. accepisse videtur) ἄπ. λεγ. omnino.
- ἐπίσπεισμα· libamen v. s. v. ἐκχέω.
- ἐπιφλέγω· inflammo. F. R. 403, 18. τοῦ Μαρσικοῦ πολέμου τὴν Ῥώμην ἐπιφλέγοντος. al.
- ἐργάζομαι· laboro, propr. in agro (Ἔργα καὶ Ἡμέραι fasti in usum agricolarum; ἔργα Hom. Hdt. = agri); transl. in mari = piscatoriam exercere, navigare quaestus causa. Soll. 55, 4. ἃ δὲ πανταχοῦ μάρτυρας ἔχει τοὺς ἐργάζομένους τὴν θάλατταν Hes. Th. 440: καὶ τοῖς οἷ γλαυκὴν δυσπέμφελον ἐργάζονται. Dion. H. ant. Diod. exc. Scr. aet. poster.
- ἐρείδω· trudo; verbum ἐρ. duro sonitu, nescio quid robusti atque atrocis vi etiam vocabuli in se condente — profecto non est ex eorum numero noster Boeotius habendus, qui sibi „rien que la nuance“ velint — valde adamatum erat Plutarcho: F. R. 405, 16. ὀλοκός τε σώματος πλαγίους καὶ

- ἀπερείσεις, propr. F. A.² 446, 3—4: τὸ Ἀλεξάνδρου φρόνημα... ἀπ' ἀρετῆς ὀρμώμενον μεγάλης ἐξανέφερε καὶ διερείδετο πρὸς τὴν Τύχην,... transl. et in imagine. F. A.¹ 410, 23: βέλει μὲν ἀπὸ τόξου τὸ στέρνον ἐνερεῖσθέντι... propr. F. A.² 452, 13: βέλει..., οὐ τοῖς περὶ τὸν μαστὸν ἐνερεῖσθέντος ὀστέοις, propr. F. R. 405, 8: καὶ τραχύτησι τῆς πέτρας παραδιδούς ἑαυτὸν καὶ ἐπερεῖσάμενος, propr. F. A.¹ 422, 8: καὶ πέρατα γῆς ἀνευρὼν καὶ θαλάττης ὠκεανῷ προσερεῖσαι Μακεδονίαν, im. Soll. 75, 7—8: πρὸς ἐργασίαν τῆς νεοτιᾶς, οὐ φέρουσα πηλὸν οὐδὲ προσερείδουσα τοίχοις, propr. ¹⁾ ἐστία· focus; met. asylum. F. R. 384, 25. ἴν'... ἀπεργάσῃται πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστίαν ἱερὰν.
- ἐφοδιάζω· viatico dono; met. instruo aliquem rebus necessariis ad aliquid efficiendum. F. A.¹ 412, 12. ...συνέσεως, σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφοδιάζει φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν, transl. et in im.; al.
- ἐφόδιον· viaticum; met. subsidium. F. A.¹ 412, 5—6. τὸ δὲ λαμπρὸν αὐτῷ καὶ μέγα παρασκευασθὲν ὑπὸ τῆς Τύχης ἐφόδιον ἐβδομήκοντα τάλαντ' ἦν,... propr. F. A.¹ 412, 18: τὴν Ἰλιάδα καὶ τὴν Ὀδύσειαν ἀκολουθεῖν αὐτῷ τῆς στρατείας ἐφόδιον, transl. F. A.¹ 412, 20—21: ἐφόδιον δ' ἀληθῶς γεγενέαι τὸν ἐκ φιλοσοφίας λόγον... transl. F. A.² 448, 3: ἡμερῶν τριάκοντ' ἔχων ἐφόδιον, propr. Gl. Ath. 464, 15: στρατευμάτων ἐφόδια καταχορηγοῦντες εἰς τὸ θάλαττον, propr.
- ἦκω in locutione: F. R. 407, 4—5. παρ' οὐδὲν ἦκοντας ἀπολέσθαι, al.
- ἦλιος· v. s. v. ἀνήλιος.
- ἦλος· clavus (propr. et transl.). F. A.² 453, 20. καὶ δεσμός ἦν αὐτῷ καὶ ἦλος τὸ τόξενμα...
- ῥολερός· turbidus; met. obscuratus, offusus (de mente), inquinatus (de corpore). Soll. 22, 10. ...μηδὲ κεκτῆσθαι λόγον, ἀσθενῆ

¹⁾ Ut plenius cognoscatur, quam aucupetur Plutarchus, quae probantur in vulgus (nam acris et crassa est lingua populi, cf. etiam in vernacula vulgari „od-wal“ pro „odejdz“), aliud aequae ponderosum propono vocabulum: F. R. 387, 11. ἡ Τύχη... ἀπεσεῖσατο ταχέως Ἀλέξανδρον,... im. F. A.² 439, 8: Τύχη τὴν Τύρον ἔσεισεν αὐτῷ, im. F. A.² 447, 25: ἡ δὲ πάλιν αὐτῷ τὰς Θήβας ἐνέσεισε...

- δὲ κερτῆσθαι καὶ Δολερόν, ὥσπερ ὀφθαλμὸν... τεταραγμένον. Es.¹ 109, 11: οὕτω δὴ καὶ διὰ σώματος Δολερού καὶ διακόρου καὶ βαρυνομένου τροφαῖς ἀσυμφύλοις.
- Δραῖώ· frango; met. debilito. F. A.¹ 425, 10. ἀλλὰ Δραῖουσιν οἱ καιροὶ παρὰ τὰ δεινὰ τοὺς λογισμοῦς, ... al. Ar. Aspas. Orph. h. Hdn.
- Δυρίον· ostiolum. Soll. 28, 2. Ἐπίσχες, ὦ Αὐτόβουλε, καὶ παραβαλοῦ τὸ Δυρίον τῆς κατηγορίας cf. 940 F: „ἐπίσχες“ εἶπεν ἠὲ Λαμπρία, καὶ παραβαλοῦ τὸ Δυρίον τοῦ λόγου...“ Quae placuerant, non dedignatus est iterare; iam plura superius probata suffragio sunt, ut credamus Plutarchum lectione multa copiosam sibi comparavisse locutionum supellectilem, quarum nonnullas iterum ac saepius producere sibi permetteret.
- κατακοιμίζω· sorpio; met. placeo, securum reddo. Gl. Ath. 457, 26. — 458, 1. ἐξαπατήσας δὲ καὶ κατακοιμίσας οὕτω τοὺς πολεμίους ἀνέξευξε νυκτὸς ἐκ τῆς Λακωνικῆς; proprie: „cum effecisset, ut negligentis quieti se traderent...“; ex quo liquet nonnunquam propriam et translata significationem ex grammatica tantummodo pendere ratione; nec tamen, quam vana sit notio „figurae“, persequi necessarium est.
- καταχέω· effundo; met. abunde tribuo. F. A.¹ 422, 10. καταχέασθαι γένους παντὸς εὐδικίαν καὶ εἰρήνην. F. A.² 431, 23: τύχης... πλουσίαν ὕλην καταχεαμένης καὶ παραβαλοῦσης, al.
- κενεμβατέω· pede labor; in. univ. labor. F. A.² 434, 5. οὕτως ἐρρέμβετο κενεβατοῦν καὶ σφαλλόμενον ὑπ’ ἀναρχίας τὸ μέγεθος αὐτῆς i. e. regni Macedonici Alexandro mortuo. (i. W: II. 891 a, I. 375 a). im.
- κενοτάφιον· inane sepulcrum. v. s. v. ἐκχέω.
- κλέμμα· F. R. 394, 17.
- λιποτάκτης· desertor aciei. F. A.¹ 454, 6. τοὺς δὲ λιποτάκτας ἀπεκάλει, μὴ τολμώντας αὐτῷ βοηθεῖν Alexander, cum excideretur sagitta e vulnere. Equidem Plutarcho ipsi auctorige alicui ecphraseos in hoc conscriptae argumentum sales istos tribuerem, nisi scirem etiam Alexandrum eum fuisse, qui „βωμολόχον ἔξευρέ τι“. Ideo, ut rheto-

ribus Alexander M. in deliciis erat et omnino Graecis, ita Romanis faciebat nauseam ¹⁾).

λιχνεύω· ligurio; met. avidè cupio. Gl. Ath. 459, 17. ταρακτικὰ πάδη τοῖς ἀναγιγνώσκουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος. al. (c. inf. ἄπ. λεγ. omnino?).

μάχομαι· pugno; met. refragor. F. A.² 443, 16. καὶ θάλατταν μαχομένην ἔπλευσε, ... im.

μειλίσσω· dulce reddo aliquid; met. med. demulceo. F. A.¹ 418, 9. καθάπερ ζῶα τιθασέων καὶ μειλισσόμενος (prorsus non inv. in i. W.) ἄπ. λεγ. ap. Plut.

μήρινθος· filum. F. A.¹ 425, 15. εἰ μὴ μηρίνθους φιλοσοφία περιτέθεικεν in im.

μήτηρ· mater; met. genetrix; Gl. Ath. 456, 16. Πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἢ πόλις ἦδε μήτηρ καὶ τροφὸς εὐμενῆς τεχνῶν γέγονε, im. cf. Es.¹ 103, 16: ἐχόρευσαν ὑφ' ἡδονῆς περὶ ὀρνῶν τινα καὶ φηγόν, ζεῖδωρον καὶ μητέρα καὶ τροφὸν ἀποκαλοῦντες.

νεανικός· iuvenilis; met. strenuus, splendidus, lautus. Brut. 90, 26. οὕτω νεανικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπικεχειρήκας. al.

νεαρός recens; met. integer; v. s. v. ἄδικτος p. 54.

νεκροκόσμος· pollinctor. Es.¹ 106, 5. ἀνθρώπων πλουσιῶν νεκροκόμοις ²⁾ χρωμένων μαγείροις καὶ ὄψοποιοῖς, ... ἄπ. εἶρ. omnino! Neque miror Plutarchum satis habuisse semel tale quid delinquere, neque ne tam corrupta posteriorum fuisset aetas verebar, ut inventus esset, qui nostrum in istoc monstro verbi adhibendo aemulari animum induceret.

νήφω· sobrius sum; met. cautus sum. Al. F. 436, 15. ἐν τοῖς πράγμασι νήφω. Brut. 90, 17: νήφοντι χρῆσθαι λογισμῶ.

οικόσιτος· domi suae cibum capiens; met. suis sumptibus vivens. Soll. 68, 15. φρουρεῖ δὲ τὸν κροκόδειλον οὐκ οικόσιτος, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνου λειψάνοις παρατρεφόμενος· al.

¹⁾ L. Weber, De Plutarcho Alexandri laudatore, Genethliacon Göttingense, Hal. Sax. 1888; Hoffmann, D. Literar. Portr. A. d. Gr. im griech. u. röm. Altert. 1907; Eicke, Vet. philos. quale fuerit de Alex. M. iudicium. Diss. Rost. 1909 cf. Lübker⁸ p. 44 extr.

²⁾ Marci Antonini In semet ips. 6, 13¹. Οἷον δὴ τὸ φαντασίαν λαμβάνειν ἐπὶ τῶν ὄψων καὶ τῶν τοιούτων ἐδωδῶν, ὅτι νεκρὸς ἰχθύος, οὗτος δὲ νεκρὸς ὄρνιθος ἢ χοίρου· Es.¹ 107, 4: εἰ δ' ἀναμένεις νεκρὸν γενέσθαι τὸ αἰσθανόμενον; 20; ὡςπερ ὄντως νεκρὸν ἐνταφιάζοντες.

- ὀλισθαίνω· labor; met. calamitatem accipio. Gl. Ath. 466, 16—17.
αἱ δ' Ἀλκιβιάδου (sc. νῆκαι) περὶ Σκελίαν ὀλισθοῦσαν
τὴν πόλιν ἐγείρουσιν·
- ὀράω· video; met. (ἐπ)εἶδον „vidi“¹⁾. F. R. 402, 16. καὶ τρεῖς αὐτὸν
ὁ περιρρέων τὴν οἰκουμένην Ὠκεανὸς εἶδε νικῶντα, im.
F. A.² 429, 4: μᾶλλον ἀπολωλέναι μέρος τῆς βασιλείας
ἢ Θετταλὸν ἐπιθεῖν ἠττημένον. Gl. Ath. 466, 19: ἐκ
δὲ τῶν... ἀγώνων Ἰωνίαν ἀνισταμένην ἐπέιδεν ἡ Ἑλλάς.
ὄρος· terminus; met. modus. Brut. 96, 6. τὰ δ' ἐν ὑμῖν ἀκόλαστα·
ἢ φύσις ἐντὸς ὄρων καθεύργησιν·
- ὄψιμαθία· sera eruditio. F. A.² 428, 11. ἦν δὲ καὶ Φίλιππος ἐν τούτοις
ὑπ' ὄψιμαθίας ἐαυτοῦ μικρότερος... cf. Hartman
p. 155: „Notetur in sequentibus ὄψιμαθία pro „stultitia“
et „stupore“ positum“.
- παιδεύω· pueros instituo; met. edoceo. F. A.¹ 413, 23. Ὑρκανοὺς
γαμεῖν ἐπαίδευσε.
- παλίμβολος· versatilis (plerumque transl.). F. R. 387, 16. (ἡ Τύχη)
ἀπέλιπε τὴν ἄπιστον καὶ παλίμβολον σφαίραν. al.
- πανσπερμία· omnifaria (propr. seminum) mixtio. Gl. Ath. 462, 7. τῷ
γὰρ ὄντι συγκεράσας καὶ συμφορήσας πανσπερμίαν
τινὰ²⁾ μύθων ὁ Πίνδαρος... cf. 462 F: οὕτως ἔοικε τῶν
παθῶν πανσπερμία τις²⁾ ὁ θυμὸς εἶναι; transtulit vo-
cabulum ex doctrina Democriti.
- παρακόπτω· perperam cudo; met. decedo (ab institutis). F. A.¹ 422, 25.
δεῖ καμὲ νόμισμα παρακόψαι καὶ παραχαράξαι τὸ
βαρβαρικὸν Ἑλληνικῇ πολιτείᾳ; tessera Cynicorum.
- παραπαιδαγωγέω· sublevo aliquem in instituendo (propr. pueros). F. R.
395, 28. Ἐγερίαν... παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχημα-
τίζειν τὴν πολιτείαν. ἄπ. λεγ. ap. Plut.
- πατέω³⁾ calco; met. frango; v. s. v. ἐπεμβαίνω.
- πεπνυμένος· animatus; met. prudens. F. A.¹ 423, 5. νήφοντι καὶ
πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ al.
- πιπτω· cado; met. corruo, intereo. F. A.² 452, 3. ...ἐπιβαίνοντα τειχῶν
σφαλῆναι καὶ πεσεῖν ἀπ' ἐλπίδος μεγάλης. Gl. Ath.
457, 14: ἐπεμβῆναι τῇ Σπάρτῃ πεσοῦσιν...

¹⁾ R. M. Smith p. 115.

²⁾ Cf. p. 51. adn. 1.

³⁾ Bernad. 1. praef. p. LVII.

- προϊκα· propr. dotis nomine i. e. dono, gratis. F. A.² 443, 11. τι ἀναμωτί, τί προϊκα, τί μὴ πονήσαντι τῶν μεγάλων; Gl. Ath. 466, 23: προϊκα τῆς δόξης καὶ τῶν τροπαίων: praeter. Cum non invenisem, qui προϊκα e. gen. usurparent¹⁾, facere nequeo, quin opiner insolentius istue dictum esse.
- πρόκοιτος· excubitor; in univ. custos. F. R. 405, 21. τοὺς συνεργοὺς καὶ τοὺς προκοίτους τῆς φρουρᾶς κίνας ὑπὸ κρατηθέντας. ἄπ. λεγ. ap. Plut. Pol. Dio Cass. (Byz. script. solum de personis).
- προξενέω· hospes sum publicus; met. concilio. Soll. 13, 8. λαγωὶ καὶ δορκάδες ἐσθιόμενοι προβάτων καὶ κυνῶν ἐνιαχοῦ καὶ ἵππων κρέα προυξένησαν. al.
- πυλωρέω· portae praesum custodiae. Soll. 67, 9. καὶ τῇ πίννῃ σύνεστι καὶ πυλωρεῖ τὴν κόγχην προκαθήμενος. Hippocr. ep.
- σβέννυμι· extinguo; met. compesco, reprimo; pass. aresco, cesso. F. A.² 427, 2. ὑπὸ φθόνου καὶ σμικρολογίας... τῶν κρατούντων σβέννυται καὶ φθίνει πᾶν τὸ τοιοῦτο.
- σπείρω· sero; met. spargo. Fort. A.¹ 422, 9. καὶ τὴν Ἑλλάδα* σπεῖραι καὶ καταχέασθαι γένους παντὸς εὐδικίαν καὶ εἰρήνην,...
- στόμα· os; met. (de poëtis:) carmen. Gl. Ath. 463, 13. ἡ Σοφοκλέους λογιότης καὶ τὸ Αἰσχύλου στόμα. Anth.
- στομώω· aeuo, propr. et. transl. Es.² 116, 1. καὶ κατὰ μικρὸν οὕτω τὴν ἀπληστίαν στομώσαντες... al. (στόμωμα. F. R. 408, 8—9: alia significatione).
- σύμπηξις· compages; met. consociatio. F. R. 384, 10. τηλικαύτην σύμπηξιν ἀρχῆς καὶ δυνάμεως.
- σύμφυλος· gentilis, vernaculus; met. suetus. Brut. 97, 3. ἐκάστῳ γένει ζῶον μία τροφή σύμφυλός ἐστι, ... al. cf. Es.¹ 102, 10: ἠδονὰς παρὰ φύσιν ἀσυμφύλους. Es.¹ 109, 12: τροφαῖς ἀσυμφόλοις... Es.¹ 109, 18—19: πρὸς ἀλλότρια κακὰ καὶ ἀσύμφυλα... al.; Es.² 113, 13: μέλεσι καὶ ἀκούσμασι ἀναισχύντοις (sc. ἔπονται) θεάτρα ἔκφυλα... al.
- σύμφυτος· congenitus; met. insitus, naturalis. Brut. 90, 22. τῆς ψυχῆς τὸ σύμφυτον ὄπλον...
- συνεκτιθηνέω· una cum aliquo modo nutricis foveo. F. R. 396, 14. οἷα δέ φασι τὰς ἀλκυόνων λοχείας παραδεξαμένην τὴν

¹⁾ Ap. Stephanum ne Plutarchi quidem exstat locus.

* Locus corruptus.

- θάλατταν ἐν χειμῶνι σφάζειν καὶ συνεκτιθηνεῖσθαι, ...
cf. 662 B. ἄπ. λεγ. omnino.
- συνεραρισμός· (propr. stipis) collatio, subsidium. Brut. 99, 5, χαιρεῖν ἑῶσα τὸν παρ' ἐτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρονεῖν συνεραρισμόν. ἄπ. λεγ. omnino.¹⁾ cf. Soll. 22, 14: τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ θαλάττης ἐνταῦθα συνεραρίσειν, ...
- συνιστημι· (pr. adducendo) commendo, demonstro. F. A.¹ 419, 6. ἢ τῆς στρατείας ὑπόθεσις φιλόσοφον τὸν ἄνδρα συνίστησιν, ...
- σύννομος· qui iisdem pascuis utitur. met. qui una vivit: coniunx, soror, pater etc. F. A.¹ 415, 18. ἀγέλης συννόμου νόμφ κοινῶ συντρεφομένης. Brut. 94, 24: καὶ τᾶλλα θήλεα τοὺς συννόμους αὐτῶν ταῖς ἰδίαις ὄσμαῖς ἐπάγεται, ... al.
- σύνοικος· in eadem domo habitans; met. contubernalis. Soll. 52, 5. ἐκείνον (i. e. ἐρίφου τίγριν) δὲ φείσασθαι οἰομένην σύντροφον ἔχειν ἤδη καὶ σύνοικον. al.
- σωμασκέω· corpus exerceo; met. paro... F. R. 397, 23. σωμασκήσας τὴν δύναμιν ἀξιόμαχον καταστήσαι cf. v. Aem. 8. σ. τὸν πόλεμον; dupliciter λήκυθον olet; praeter Plut. transl. adh. non in v.
- τείχος· murus, castellum; met. praesidium. F. A.² 452, 26. Λιμναῖοι γὰρ..., καὶ ὅσοι τὸ τεῖχος ὑπερβάντες ἢ ῥήξαντες ἔστησαν πρὸ αὐτοῦ, τεῖχος²⁾ ἀρετῆς ἦσαν, ... lusus verborum (v. 25 τεῖχος propr. — v. 26 transl.). Oppian.
- τιθηνός· nutritor; met. fautor. F. R. 398, 18. Τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκείνων ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν καὶ ἠφερέπολιν“ τῆς Ῥώμης κατὰ Πίνδαρον. cf. 657 E. v. Pomp. c. 77; attamen non carmina condit.
- τροφός· nutrix; v. s. v. μήτηρ.
- ὑποβολή· fundamentum (propr. et transl.); v. s. v. ἐξοικοδομέω.
- ὑποκουρέω· domi latito; met. c. acc. obiecti extran.: aliquem secreto

¹⁾ Auctor idem vocabuli exstitit ac fossor. Quantavis fuisset Plutarchi apud posteros auctoritas I.), certe non erat tanta, ut nostrum vel in iuvenilibus scriptis magistrum ducerent sermonis elegantiarum.

²⁾ Cf. πύργος Ἀχαιῶν Δ. 334. τοῖος γὰρ σφιν πύργος ἀπόλεο λ. 556. cf. H. Ammoner, De Plutarchi studiis Homericis. 1887; C. Morawski, Parallelismoi (Dissert. philol. Academiae Cracoviensis XXXIV) pp. 243—4.

I.) Hirzel, Plutarch, p. 111.

attendere. F. A.² 441, 12. τὸν δὲ Φιλώταν ὑποικουρῶν δι' αὐτῆς ὄλον ἐφώρασε, ... al. (c. acc. ap. nem. al.).

ἰψαυχενέω· cervicem effero; met. superbio. F. R. 404, 11. ... Φούριον Κάμυλλον, ὃν εὐτυχῶν μὲν καὶ ὑψαυχενῶν ὁ δῆμος ἀπεσεύσατο καὶ κατέβαλε. ἄπ. λεγ. ap. Plut.?

φάτνη· praesepe. F. A.² 428, 1. τὴν ψυχὴν ἐν ταῖς φάτναις εἶχεν, οὐχ ἵππων, ἀλλ' ὄνων ἐπιτηδειοτέραν ἀκούειν i. e. de equis solum cogitabat, neque equis animo satis digno, sed asinis. Equi animam Ateae Scytharum regi exprobravit, „equinam“ ipse commisit translationem.

χείρ· in locutione „e manibus“. Gl. Ath. 458, 22. καὶ κρατήσαντες ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἐπαμεινώνδα ἀφείλοντο τὴν Μαντίειαν.

χορός· coetus canentium et saltantium; met. chorus (omnis globus, hom. Mus. ex. gr. etc.). F. R. 386, 22. τοιοῦτος ὁ τῆς Ἀρετῆς χορὸς πρόσσειν ἐπὶ τὴν σύγκρισιν. al.

ψυχορραγέω· animam ago (propr. de luctante cum morte). F. A.² 434, 16. εὐλὰς τινας ἀνέξεσεν ἀγεννῶν βασιλέων καὶ ἡγεμόνων ψυχορραγούντων. (i. W.: II. 362 E. I. 560 E).

Fuscis videlicet avibus quaestionem de translatione institui: in gurgitem profundum demersa est oratio; sed ne rem ullam transiliat incuriose, dicendum est de imagine¹⁾. Est autem ea translationis figura, in qua res, plantae, bruta, ea, quae in rerum natura fiunt, ipsa rerum natura eiusque elementa, notiones generales, collectivae, abstractae, sensus, affectus, etc. eis, quae proprie ad personas vel animantia pertinent, induuntur proprietatibus. Per prosopopoeam fit vivida oratio. Conformantur, ne longius ab exemplis digrediamur, in imaginem:

Res:

Gl. Ath. 466, 13. ἀσπίδ' αἰχμάλωτον; αἰχμ. propr. dici solet de personis.

Soll. 54, 23—24—25. ἀργούντων... κυνῶν καὶ ἵππων καὶ δικτύου καὶ πάσης σαγήνης, ...

F. A.¹ 436, 3. ὡς ἐπὶ σκηνῆς τὸ διάδημα κωφὸν διεξῆλθε τῆς οἰκουμένης regio insigni pro persona regis posito.

442, 11. ἐπὶ Δύρας αὐτῷ τὸ διάδημα τῆς βασιλείας ἤλθε, ...

¹⁾ W. Christ-Schmid, II, 1, 381, adn. 5.

Plantae:

Es.¹ 103, 15. *δρῦν τινα καὶ φηγόν... μητέρα καὶ τροφὸν ἀποκαλοῦντες.*

Bruta:

F. R. 405, 21. *τοὺς προκοίτους τῆς φρουρᾶς κύνας; πρ. additur solum substantivis personas denotantibus.*

F. A.² 442, 8. *ὄν χρεμετίσας ἵππος εἰς τὸν Κύρου Δρόνον ἐκάδισεν,...*

Soll. 13, 6—8. *λάγωοι καὶ δορκάδες ἐσθιόμενοι προβάτων... κρέα προυξένησαν.*

67, 5. *ὣν ἐστὶ καὶ ὁ τὸ πλεῖστον ἐξαναλώσας Χρυσίππομέλαν πιννοτήρας. Me piget talia exscribere atque enodare nescioque an digniores sint istius modi figurae, quam ille Chrysippi πιννοτήρας, quae meum absument atramentum; ἐξαναλώσας est activum causativum; sequitur nova imago: v. 6: παντὶ καὶ φυσικῶ βιβλίῳ καὶ ἡθικῶ προεδρίαν ἔχων.*

Soll. 71, 9—10. *Σαρροῦντες μὲν οἱ σπογγοθήραι κατακολληβῶσι, Σαρροῦντες δὲ τίκτουσιν οἱ ἰχθύες,...*

Rerum natura:

Brut. 96, 6. *τὰ δ' ἐν ὑμῖν ἀκόλαστα... ἡ φύσις... ἐντὸς ὄρων καθείργνυσιν...*

Es.¹ 106, 19—22. *ἡ φύσις... ἐξόμνυται...*

F. R. 396, 13. *τὰς ἀλκύνων λοχείας παραδεξαμένην τὴν Δάλατταν...*

402, 16. *καὶ τρεῖς αὐτὸν ὁ περιρρέων τὴν οἰκουμένην Ὀκεανὸς εἶδε νικῶντα.*

F. A.² 431, 13—15. *ἐμὲ δ' ὁ Καύκασος δείξει καὶ τὰ Ἠμωδὰ καὶ Τάναϊς καὶ τὸ Κάσπιον πέλαγος, αὐταὶ τῶν ἐμῶν ἔργων εἰκόνες¹⁾.*

¹⁾ Vox *εἰκόν* instar pestilentiae grassabatur apud scriptores rhetoricos. Spero fore, ut detur locus enumerandis singulis vocibus, quae admodum rhetoricum produnt colorem occurruntque ap. Plutarchum. Nunc satis habeo ad K. Borinski, Die Antike in Poetik u. Kunsttheorie I. ablegare, quo in opere cum in textu ipso tum in annotationibus silvam locorum invenies de aequatione: ut pictura I.) poesis. Tamen nihil affert ex Plutarcho; tanto gravioris erit mihi curae Plutarchum *εἰκονίζοντα* expiscari. Sed de his iam iamque.

I.) Ap. nostr. cf. Gl. Ath. 456, 20—457, 12. 458, 23—459, 3.

- F. A.² 443, 15—16. θάλατταν μαχομένην ἔπλευσε...
 Aqu. 9, 18. τέχνας δὲ πάσας καὶ ἀνεύρε τὸ πῦρ καὶ σὺζει.
 Es.¹ 103, 20—21. τί καταφρεύδεσθε τῆς γῆς ὡς τρέφειν μὴ δυναμένης.

Notiones concretæ:

- Gl. Ath. 456, 8. Μαραθῶν¹⁾ τὴν Μιλτιάδου νίκην προπέμπει, καὶ Σαλαμῖς τὴν Θεμιστοκλέους, χιλίων σκαφῶν ναυαγίους ἐπιβεβηκυῖαν.
 10. φέρει ἢ μὲν Κίμωνος (sc. νίκη).
 12. ἢ δὲ Δημοσθένους καὶ Κλέωνος τὴν Βρασιίδου ἀσπίδ' sc. φέρει.
 14. τειχίζει δὲ τὴν πόλιν ἢ Κόνωνος sc. νίκη.
 15. ἢ δὲ Θρασυβούλου (sc. νίκη) κατὰγει τὸν δῆμον.
 16—17. αἱ δ' Ἀλκιβιάδου τὴν πόλιν ἐγείρουσιν sc. νίκαι.

Generales:

- F. R. 387, 11. οὕτως ἢ Τύχη²⁾ καταλιπούσα Πέρσας... Μακεδονίαν μὲν ἐλαφρὰ διέπτῃ καὶ ἀπεσεΐσατο ταχέως Ἀλέξανδρον, ... cf. F. R. 383, 2. 8. 12. 384, 3. 9. 386, 3. 4. 7. 16. 18. 24. 387, 2.
 393, 4. τὴν μὲν Τύχην ὑποβολὰς κατατεθεισθαι, τὴν δ' Ἀρετὴν ἐξωκοδομηκέναι;
 F. A.¹ 408, 14. πρὸς τὴν Τύχην τοῖς κατορθώμασιν αὐτὴν ἐπιγράφουσιν.
 410, 12. Τύχης ἀνταγωνιζομένης οὐ συμμαχούσης.
² 431, 22—24. ὑπὸ τύχης... πλουσιαν ἔλῃν καταχεαμένης καὶ παραβαλούσης.
 433, 15. ποιησάτω τούτοις ἢ Τύχη μέγαν Ἀριδαῖον.
 439, 8. Τύχη τὴν Τύρον ἔσεισεν αὐτῷ, καὶ Τύχη τὴν Αἴγυπτον ἀνέφξε.
 443, 18—20. εἰ γὰρ ἦν ὡς πρὸς ἄνθρωπον ἀγαγεῖν Παρρησίαν ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν Τύχην, οὐκ ἂν εἶπε (sc. ἢ Παρρησία)...

1) Cic. Off. 1, 18, 61: Hinc rhetorum campus de Marathone.

2) Eug. Lassel, De fortunæ in Plutarchi operibus notione, diss. Marp. Catt. 1891. Alexandrinorum ætate deorum sola Fortuna superstes erat, quin immo adeo creverat auctoritate, ut omnipotens nuncuparetur; nec postea umquam deposuit sceptrum: vide ex. gr. quantum sæviat ap. Lucanum. De Fortunæ ap. alios scriptores partibus cf. Christ-Schmid, II, 1, 26, adn. 5; 296, adn. 9; II, 2, 632.

- 450, 25—451, 3. ἐνταῦθ' ἄρ' ἡ Τύχη μεγάλη καὶ λαμπρὰ διέφηνεν ἔργα τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον εὐμενείας, ὅτ' αὐτὸν... ἐμβαλοῦσα κατέκλεισε καὶ περιετείχισε... ὑπεσκέλισε καὶ κατεκρήμνισε.
- 451, 6. τὸν μὲν εὐθὺς ἀνήρπασε καὶ προανείλεν sc. ἡ Τύχη. De turbine ventorum cogitabat et, ni fallor, observabantur ei Homericæ versus δ. 515. v. 63: ...ἀναρπάξασα Δύελλα.
- 452, 5—6. τῆς δὲ νῦν ἐξεταζομένης Τύχης, οἷον τὸ ἔργον.
- F. A.¹ 412, 5. παρασκευασθὲν ὑπὸ τῆς Τύχης ἐφόδιον.
- ² 433, 23. μικροὺς ἡ Τύχη ποιεῖ καὶ ταπεινόφρονας.
- 434, 20. εἰπεῖν πρὸς τὴν τότε Τύχην οὐκ ὀκνήσω.
- 439, 5. πρὸςγραφον, εἰ βούλει, τῇ Τύχῃ τὰ Ἄρβηλα...
- 445, 7. Ἐὐγ' ὦ Τύχη...
19. βαρύτερα... κεχρησθαι Τύχῃ...
- 446, 11. παρὰ μικρὸν διὰ τὴν Τύχην Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε...
- Gl. Ath. 456, 6. ὅτι Τύχης μέγαν ἀγῶνα καὶ Ἀρετῆς θεάται, ...
- 8: διὰ Τύχην... 9: δι' Ἀρετήν;
10. Τύχης καὶ δαίμονος φθονεροῦ καὶ νεμέσεως ἔσται τὸ ἔργον.
- 11—12. ...Ἀρετῇ... ἐξοίσεται τὸ νικητήριον;
16. μέσον ἔθηκεν ἡ Τύχη τὸ τεῖχος.
- 459, 14. ὑπὸ τῆς Τύχης φυλαττόμενος αἰὲ καὶ δορυφορούμενος,...
- Soll. 12, 5—8. τὴν θηρευτικὴν ἄξιον ἐπαινεῖν, ὅτι... τὸ πολὺ δεῦρο τρέψασα... παρέχει...

Collectivæ:

- F. R. 404, 11. Φούριον Κάμιλλον, ὃν εὐτυχῶν μὲν καὶ ὑψαυχεῶν ὁ δῆμος ἀπεσεῖσατο καὶ κατέβαλε,...
- F. A.² 434, 5—6. οὕτως ἐρρέμβετο κενεμβατοῦν καὶ σφαλλόμενον ὑπ' ἀναρχίας τὸ μέγεθος αὐτῆς i. e. τῆς δυνάμεως.
10. οὕτως ἀφείσα τὸν Ἀλέξανδρον ἡ δύναμις ἥσπαιρεν, ἐπάλλετο, ἐφλέγμαине.
- Gl. Ath. 456, 16. Πολλῶν μὲν δὴ καὶ ἄλλων ἡ πόλις ἦδε μήτηρ καὶ τροφὸς εὐμενῆς τεχνῶν γέγονε,...
- F. R. 390, 8. τὴν Ῥώμην ἀντίρροπον χρυσῷ κεκλιμένην ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ... καθεῖλεν,...

- F. A.¹ 410, 5—6. καὶ Κιλικία μοι πλατείαν Αἴγυπτον, Κιλικίαν δὲ Γράνικος,...
- 411, 11. ἔτι τοῖς Φιλιππικοῖς πολέμοις ἐπέσπαιρεν ἡ Ἑλλάς, ἀπεσεῖοντο δ' αἱ Θῆβαι τῶν ὀπλῶν τὴν Χαίρωνικὴν κόνιν ἐκ τοῦ πτώματος ἀνιστάμεναι, καὶ συνῆπτον αἱ Ἀθῆναι τὰς χεῖρας ὀρέγουσαι πᾶσα δ' ὑπουργία ἢ Μακεδονία πρὸς Ἀμύνταν ἀποβλέπουσα.
- 415, 2—5. οὐκ ἂν εἶχεν Ἀλεξάνδρειαν Αἴγυπτος, οὐδὲ Μεσοποταμία Σελεύκειαν οὐδὲ Προφθασίαν Σογδιανὴ οὐδ' Ἰνδία Βουκεφαλίαν, οὐδὲ πόλιν Ἑλλάδα Καύκασος παροικοῦσαν...
- ² 452, 3. οὐδὲ τῶν Βαβυλῶνος ἐπιβαίνοντα τειχῶν σφαλῆναι καὶ πεσεῖν ἀπ' ἐλπίδος μεγάλης.
- Gl. Ath. 456, 2. καὶ Κόνωνα πάλιν ἐμβιβάζοντα τὰς Ἀθῆνας εἰς τὴν θάλατταν, ... Non solum illustrium virorum colligit dicta, verum etiam studet sententiolis, quae de illis circumferebantur; Athenas in epibatae speciem repraesentavit.
- 457, 14. ἐπεμβῆναι τῇ Σπάρτῃ πεσοῦση καὶ πατῆσαι τὸ φρόνημα... τῆς πόλεως ἠδέλησε.
- 458, 22—23. καὶ κρατήσαντες ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἑπαμεινώνδα ἀφείλοντο τὴν Μαντινείαν.
- 466, 19. Ἰωνίαν ἀνισταμένην ἐπεῖδεν ἡ Ἑλλάς.

Abstractae:

- F. A.¹ 412, 12—13. οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν,...
- 419, 5—6. Οὐκοῦν πρώτη μὲν ἢ τῆς στρατείας ὑπόθεσις φιλόσοφον τὸν ἄνδρα συνίστησιν.
- 425, 15. εἰ μὴ μηρίνδους φιλοσοφία περιτέθεικεν.
- Soll. 64, 5. ἡ γὰρ ψιλότης οὐ βοηθεῖ πρὸς τὴν τραχύτητα.
- Brut. 89, 13. ὡς δ' ὑμεῖς, κατὰ νόμων ἀνάγκην οὐχ ἐκούσιον οὐδὲ βουλομένην¹⁾ ἀλλὰ δουλεύουσιν ἔθεσι καὶ ψόγοις...
- 423, 5. νήφοντι καὶ πεπνυμένῳ τῷ λογισμῷ.

¹⁾ Verbum βούλομαι proprie de animantibus ratione praeditis usurpatur cf. W. Fox, Βούλεσθαι und ἐδέλειν. Berl. Philol. Wochenschr. 37 (1917), 19. col. 597 sqq., 20. col. 633 sqq., 26. col. 832.

Brut. 89, 14. δόξαις ἐπήλυσι.

90, 17. νήφοντι χρῆσθαι τῷ λογισμῷ.

Soll. 53, 9. ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεῖς ἑαυτῷ παύσεται,...

Es.² 111, 4. προσφάτους ἡμᾶς ὁ λόγος παρακαλεῖ.

Sensus:

Soll. 38, 18—20. ἡ γὰρ αἴσθησις αὐτῆ... τοῦ θηρίου τὴν φυγὴν ἐπιδεικνυσι, χαίρειν λέγουσα διεξευγμένος.

Brut. 94, 5—10. ἡ δ' ὄσφρησις ἡμῶν... διαισθανομένη... παρήσι... ἀπελαύνει καὶ οὐκ ἐᾷ θιγεῖν...

Es.¹ 101, 11. πῶς ἡ ὄψις ὑπέμεινε... πῶς ἡ ὄσφρησις ἤνεγκε... πῶς τὴν γεῦσιν οὐκ ἀπέτρεψεν...

107, 10. ἢ γέυσις ἐξαπατηθεῖσα προσδέξεται τᾶλλότριον.

Affectus:

F. A.² 446, 2—4. εἰ δὲ μὴ μέγ' ἦν τὸ Ἀλεξάνδρου φρόνημα μὴδ' ἀπ' ἀρετῆς ὀρμώμενον μεγάλης ἐξανέφερε καὶ διηρείδετο πρὸς τὴν Τύχην,...

Gl. Ath. 463, 9—10. ὡς ἡ Θεμιστοκλέους δεινότης ἐτείχισε τὴν πόλιν, ὡς ἡ Περικλέους ἐπιμέλεια τὴν ἄκραν ἐκόσμησεν,...

Soll. 12, 9—10. ἅμα τέχνης καὶ τόλμης νοῦν ἐχούσης πρὸς ἀνόητον ἰσχὺν καὶ βίον ἀντιταττομένης καὶ ἐπαινούσης τὸ Εὐριπίδειον...

Brut. 87, 17. ἡ ἀλκὴ μετὰ τοῦ θυμοειδοῦς... πηδᾶ καὶ ἀγανακτεῖ,...

Es.² 115, 19—21. καὶ γευσάμενον οὕτω καὶ προμελετησαν ἐν ἐκείνοις τὸ φονικὸν ἐπὶ βούν ἐργάτην ἦλθε...

Inversa conformatione personae vel res animatae ut vita et sensu carentes tractantur:

Gl. Ath. 456, 3. Ξενοφῶν μὲν γὰρ αὐτὸς ἑαυτοῦ γένονεν ἱστορία,...

Soll. 11, 12. ...νεανίσκους... πρὸς τοῦτο παντάπασι ῥυέντας·

48, 17. τοῖς ἀδιδάκτοις γηρύμασιν ὄση μουσα καὶ χάρις ἔπεστιν, ... prosopopoeiam credo fuisse in hac voce priorem catachresi.

Brut. 90, 11. ὅτι τῆς μὲν ἀνδρείας οἶον βαφή τις ὁ θυμός ἐστι καὶ στόμωμα.

12. τούτῳ (i. e. τῷ θυμῷ) δ' ἀκράτῳ τὰ θηρία χρῆται

πρὸς τοὺς ἀγῶνας, ... ἄκρατος propr. de vino cf. v. 13—14:
 ὑμῖν δὲ πρὸς μεμιγμένους πρὸς τὸν λογισμὸν ὥσπερ
 οἶνος πρὸς ὕδωρ ἐξίσταται...

Priusquam ad prosopopoeiam in dialogo adhibitam transeam, exponam pauca de genere quodam imaginis, quo fit, ut abstracte loquamur. Radford in dissertatione quae inscribitur „Personification and the use of abstract subjects in the attic orators and Thucydides“ (Baltimore, 1901) adnumerat etiam prosopopoeiae „the use of the participle as an abstract noun in such phrases as τῆς γνώμης τὸ δυνούμενον“ Thuc. 7, 68, 1¹⁾. Dubium non est, quin hoc quoque modo formetur prosopopoeia; haud ita facile tamen discerni potest, utrum id fiat adornandae imagine orationis gratia, an ratione quadam naturali cum progressu sermonis cohaerente, ita ut sit aptius genus istud ad historicam linguae grammaticen reicere, quam in rhetorico colore investigando explicare²⁾. Iam, ut breviter perstringam, quam ratione usi sint veteres auctores in participio in neutro genere pro substantivo ponendo, aliquot locos e Balseri dissertatione referre liceat, ut nobis via praemuniatur ad solvendam quaestionem, arbitrio-ne id factum sit scriptoris, an linguae consuetudine tale quid poscente et per se concipiente:

Bals. p. 47: „Apparet igitur in hoc ordine progressio aliqua, sed admodum exigua. Causa autem horum discriminum potius in ipsa cuiusque scriptoris materie posita est“.

p. 48: „Videtur hic usus aetati horum trium scriptorum (sc. Eur. Antiph. Thuc.) proprius esse, nam perraro leguntur talia apud scriptores paulo iuniores“.

p. 48: „Postea autem saepe reperiuntur talia apud scriptores, quos constat Thucydidis dictionem esse imitatos. Imprimis apud Plutarchum, sed exstant etiam apud Dionysium Halicarnassensem in Archaeologia, apud Lucianum, Laërtium Diogenem, Cassium Dionem, Procopium, alios“.

¹⁾ Ib. p. 32.

²⁾ De linguae Graecae participio in neutro genere substantive posito dissertationem scripsit Herm. Bals. Lips. 1878, cf. porro Schanzii Symbolae: J. Fr. Birklein, Entwicklungsgeschichte des substantivierten Infinitivs, Würzburg 1888; etenim ponitur infinitivus quoque substantive neque ullum video discrimen inter particip. et infinit. hoc in genere prosopopoeiae usurpando; cf. etiam, quae ibi laudantur; Radford p. 6²⁾. 7¹⁾.

Quid autem causae esset, cur vario modo eo genere uterentur scriptores, non enodavit Balserus, utpote qui, cum satis perspexisset in ipsa uniuscuiusque scriptoris materie eam positam esse, tamen neque rerum scriptores ab oratoribus seiunxisset neque in naturam ipsius formationis inspexisset. Non enim oratores huius formationis auctores habendi sunt ¹⁾. Quid quod Thuecydidis propria videtur esse generis dicendi? Quid quod historicorum ac philosophorum? Binis igitur causis illud dicendi genus ductum videtur esse: ponebatur enim participium substantivi loco, quo concisior et expeditior procederet oratio et ut suppeteret copia abstractis formandis, quae maturescente iam ingenii humani acumine desiderabantur non solum in dialectica, verum etiam in usu vitae cotidiano; neque tamen propeensa erat lingua graecanica ad propria substantiva abstracta conformanda ²⁾. Duplici igitur Plutarchus obstringebatur necessitate, ut frequentius quam ceteri scriptores abstractam usurparet formationem: quippe qui et rerum gestarum scriptoris gereret partes et philosophiam minime abnueret; accedit quod et inferioris fuit aetatis.

Inest etiam articulo, in eiusmodi constructionibus adhibito, vis quaedam propria ac peculiaris. Propterea haud iure emendasse censeo Bernadaecen, Soll. 48, 13: ἡ καὶ πολὺς κατὰ γελως τὸ πρὸς ταῦτα καταλιπεῖν ἐκείνοις σύγκρισιν, ... ann. 13: τὸ πρὸς] πρὸς?; eruditus ac nequaquam spernenda praeditus linguae graecae ut vernaculae notitia editor, certe Plutarchi usum dicendi inspicere debuisset; qui qualis in hac re fuerit, iam exemplis illustrem:

Aqu. 9, 9. καίτοι γ' εἰς τοῦναντίον λάβοι τις ἄν, τὸ χρησιμώτερον εἶναι τοῦτο...

Soll. 54, 19. οὐ γὰρ βούλομαι Πινδάρου ζηλωτῆς ὦν ἀκούσαι τὸ τιθεμένων ἀγώνων πρόφασις etc.

63, 22. τὸ μὲν γὰρ αὐτοῦ τὰς πλεκτάνας κατεσθίειν αὐτὸν ψεῦδός ἐστιν.

64, 1. τὸ δὲ μύραιναι δεδιέναι καὶ γόγγρον ἀληθές ἐστιν.

¹⁾ Radford, p. 7: „in Demosthenes such a subject as τὸ τῆς φύσεως βάρβαρον (21, 150.) is very exceptional“.

²⁾ Nomina in -μα cf. W. Schmid 2 p. 225 s. v. φιλανδρόπενμα; in -σις Radford p. 7; (Berl. Phil. Wochenschr. [1917] 37, n. 30—31, p. 921; Wochenschr. f. Klass. Philol. 34 [1917], n. 38—39, p. 851); Charles W. Peppler, The suffix -μα in Aristophanes

- Brut. 84, 24. οὕτω σὺ διεκρούσω τὸ ἄλλος ἐξ ἄλλου γενέσθαι, ...
 87, 12. ἀλλὰ φύσει φεύγοντα τὸ κρατεῖσθαι...
- Es.² 113, 15. διὰ τοῦτο διέταπεν ὁ θεῖος Λυκούργος ἐν ταῖς τρισὶ
 ῥήτραις τὸ ἀπὸ πρίονος καὶ πελέκεως γίγνεσθαι τὰ θυ-
 ρώματα...
- 114, 23. εἰ μὴ νῆ Δία ἐκείνων καθαρμός ἐστι τὸ περὶ τούτων
 διαλέγεσθαι...
- 116, 9. ταῦτ' οὐκ ἀποτρέπει τῶν ἀνηρημένων τὸ ἀκόλαστον τὸ
 καὶ σώματι νόσους καὶ βαρύτητας ἐμποιεῖν.
- 118, 19. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἤδη σκεψόμεθα, τὸ μηδὲν εἶναι
 πρὸς τὰ ζῆα δίκαιον ἡμῖν.

Paene omnibus his locis, praecipue autem 9, 9. 84, 24. 87, 12., omisso articulo τὸ integra, ni magno opere fallor, manebit sententia, at si, ut in reliquis, articulus omitti nequit, studium adhibendi art. manifestum est, cum singulae enuntiationis partes per eum inchoatae quasi tituli quidam et proposita premantur, quorum demonstrandorum causa reliqua sequatur oratio. Aliae etiam rationes sunt in Plutarcho usu articuli considerandae, nam et hiatum interposito articulo vitavit, et variandi sermonis studio tum apposuit, tum neglexit (saepius autem, ubi non opus, apponit, quam, ubi desideratur, neglegit) et interdum etiam oratorie et poëticae articuli rationem, qualem sibi pedestris vindicat oratio, non habuit.

Minutissimam quaestionem de articuli usu ut latius exponam, eo ducor, quod ante aliquot annos laboriosam admodum scripsi lubricationem de ratione usurpandi articuli in Vitis Plutarchi; quo factum est, ut penitus consuetudinem eius hac in materia perspicerem. Propterea liceat mihi hoc loco pauca enarrare, quae ex iuvenilibus Plutarchi excussi libellis, eaque eo fine, ut demonstrarem altero quoque loco erravisse Bernadacem, cum versa vice priore loco articulo deleto altero addiderit, meo iudicio, haud merito.

Variandi igitur sermonis gratia usurpat Plutarchus articulum ex. gr. Soll. 54, 26: ἐκεχειρίας... δεδομένης τὸ σήμερον. Oratorie, licentiam vindicans sibi ferme poëticam, omisit articulum passim in Aqu., qui libellus, de quo etiam separatim agam in addendis, mihi in schedis tantum adumbratus videtur comparere, cum aut recitatus non sit, aut post recitationem non perpolitus:

Aqu. 6, 15. ὥστε καὶ αὐτῷ φθορὰ πυρὸς ἐνδεια.

18. θάνατος ὕδατι καὶ ὄλεθρος ἐπιλειψίς θερμότη-
τος¹⁾. Etiam
Es.² 112, 6. οἷα νῦν πολλὰ δρῶσιν οἱ μὲν εἰς σφαγὴν ὑῶν ὠδοῦν-
τες ὀβελούς διαπύρους, ἴνα... qui locus alienus
a Plutarcho mihi videtur. Etenim primum velim animad-
vertas singularem numerum σφαγὴν paululum insolentius
c. plurativo ὑῶν coniunctum; deinde vocem σφαγή signi-
ficatione iugulum rariorem esse et poëticam (Aeschyl.
Antiph. Thuc. Plut. Galb. 27); postea numeros aure pen-
sites rhythmicos $\underline{\quad}$, $\underline{\quad}\underline{\quad}$, $\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}$, $\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}$, $\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}$, $\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}\underline{\quad}$;
denique desiderari articulum ap. σφαγὴν et ὑῶν, ut plene
prosa fiat oratio.

In universum tamen diligentem fuisse Plutarchum in articulo
adhibendo et omittendo persuasum mihi habeo. Non eadem fuerunt
diligentia imitatores Plutarchi: v. Aem. Paul. c. 10: ...ὁ Περσεὺς...;
Ps. Plut. Apophthegm. Aem. Paul. 2: ...Περσεὺς... quamvis fere ad
verbum exscriptus sit locus e vita Aemilii.

Locus, quem emendare Bernadaces statuit, hic est:

- F. R. 394, 6. ἐν μέρει ἐκατέρου στόμα τῇ χηλῇ διοίγων, ἐνετίθει
ψώμισμα... ann. 6: στόμα] τὸ στόμα?

Quaeritur, quod sit enuntiationis propositum, ob quod sententia
formetur? ²⁾. Cave tamen ne putes logica semper ratione inquiri id
posse: scriptor ipse saepe diversis de causis varie propositum mutat
enuntiationis, quare color quidam induitur sententiae, quem is tan-
tummodo percipiat, cuius vernacula lingua loquatur auctor; ex. gr.:

- F. R. 386, 17. Μούκιος ἐκεῖ Σκεύολας τὴν φλεγομένην χεῖρα δείκνυσι
βοῶν... i. e. illam, quae fama pervulgata erat, manum
flamine corrosam protendit et exhibet...

20. (18: Μάρκος Ὀράτιος...) σκάζοντα μηρὸν παρέχων, ἐκ
βαθείας ὑποφδέγγεται δίνης... cum femur claudicans
ostendat, i. e. altero se esse pede claudum; illic rem no-
tam in memoriam revocat, hic incognitam indicat, licet
possint et χεῖρα et μηρὸν, utroque membro suae quoque

¹⁾ Heracliti stilum elatiorem appetere videtur cf. Berl. Philol. Wochenschr.
37 (1917) n. 39, 1214—1215.

²⁾ Nihil refert praefinitumne iam sit substantivum et noto cui adsignatum
vel omnino ad quod certum relatum sit.

adsignato personae, pari modo, quod ad articulum attineat, tractari. Similiter

F. R. 389, 3. Ἄρ' οὖν ταύτην¹⁾ τις ἀρχὴν ποιησάμενος οἰκείαν... Si te ἀρχὴν offendit, quod articulo caret, cum praecedat ταύτην, memento id quaeri, quid proprie enuntiatum sit enuntiatum: nempe quod inchoat aliquis. Tum intellexeris ἀρχὴν ποιησάμενος non nisi per verborum ambitum, qui proprius Plutarchi est, ut mox demonstrabimus, dici pro ἀρξάμενος οὕτως. Itaque 394, 6: enuntiatum os aperiri neque refert quod praecedat ἐκατέρου, ut non referebat 389, 3: ταύτην. Etiam si pro στόμα διοίγων unum verbum poni non possit, sunt tamen eiusmodi substantivi cum verbo compositiones, ut ὄπλοφορεῖν, καταδοκεῖν, οἰονοσκοπεῖν, θεοκλυτεῖν, στασιοποιεῖν, alia innumera.

Dari crimini potest enuntiationis propositum nihil aliud esse, quam quidem praedicatum; quod ita se non habere ut patefaciam, primum monendum est propositum in uno enuntiationis membro secundum grammaticam rationem denominato non haerere neque esse certam et specie immutabilem eiusdem enuntiationis partem; deinde cum praedicatum in una enuntiatione unum utique sit, propositum in plura singula vocabula et verba dispersum esse posse; quo fieri, ut substantiva in descriptionibus subiecti vel praedicati participiorum ope constructis posita careant articulis. Nec tamen praeter hoc obliviscendum est articulum esse etiam demonstrativa vi instructum, quo fit ut saepe, ubi articulus ipse minus desideretur, tamen ponatur loco pronominis.

Soll. 42, 23. legimus: οὐκέτι γὰρ προσμαχονται τοῖς ὑποπεσοῦσι καὶ γεγονόσι ταπεινοῖς τὰς ἕξεις ὁμοίως, quasi dictum esset οἶον τεταπεινωμένοις τὰς ἕξεις, quod tamen minus ele-

¹⁾ J. Dornseiffen, De articulo apud Graecos eiusque usu in praedicato, Amstelodami 1856. p. 19: „...ubi Stallbaumius addidit: „Nam pronomen ubi pro subiecto habendum est, substantivum autem praedicati locum obtinet, articulus omittitur“. Tota ratio quaerendi, utrum substantivum subiecti an praedicati sit, quam sit vana, nostro manifestum est loco: ἀρχὴν caret articulo, at praedicatum non est. Non quaeritur enim, num initio fecerit, id quod fecerat, sed quale fuerit id, quod exorsus esset. Qua ratione cum Dornseiffenii tota composita sit quaestio, non multum ad rem expediendam eam valere videtur.

ganter sonaret; attamen et τοῖς ταπεινοῖς eadem significatione (non eodem prorsus sensu) scribi posset.

Ut iam, quod aiunt, luce sit clarius quod dico, quamvis inhabili dicam modo, unum insuper referam exemplum omissi articuli:

Brut. 92, 2. ταῖς δ' ἐπιθυμίαις ἐνοραῖς που μυρίαν διαφοράν, καὶ τὴν μὲν περὶ τὴν βρώσιν καὶ τὴν πόσιν ἅμα τῷ φυσικῷ καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἔχουσιν· cf. Es² 111, 23: αἱ περὶ τὴν ἐδώδην ἀκρασίοι...

96, 23. (20: Οὕτω δὲ φαῦλοι καὶ ἀκρατεῖς περὶ τὰς εἰρημένας ἐπιθυμίας ὄντες ἔτι μᾶλλον ἐν ταῖς ἀναγκαῖαις ἐλέγχονται πολὺ τῷ σωφρονεῖν ἀπολειπόμενοι τῶν θηρίων) αὐταὶ δ' εἰσὶν αἱ περὶ βρώσιν καὶ πόσιν.

Priore loco dicitur aliquid aliud de cupidine edendi et potandi; secundo loco, cupido est, de qua dicitur, eaque nominatur in numero necessariarum. Tamen:

Soll. 48, 17. τούτων δὲ καὶ τοῖς αὐτοφνέσι καὶ τοῖς ἀδιδάκτοις γηρύμασι ὄση μοῦσα καὶ χάρις ἔπεστιν, ... secundum τοῖς delendum censeo, ut insertum a quodam, qui primi καὶ sensum¹⁾ exquirere non potuerit, ita, ut esset καὶ... καὶ²⁾.

Priusquam ad propositum redeam, quod est de participio et infinitivo substantive ap. Plut. positis, naturam eiusmodi formationis indicare placet. Non pro substantivo quovis ponitur participium vel infinitivus, sed pro subst. abstracto i. e. carente articulo (non pronomine demonstrativo!). Particip. aut infinit. articulo instructa vim habent substantivi articulo privati, ex. gr.

Soll. 52, 16. αἱ νόησιν ἀριθμοῦ καὶ δύναμιν τοῦ ἀριθμεῖν ἔχουσαι φύσεις: nimirum res est ἀριθμός, actio autem τὸ ἀριθμεῖν; pari tamen modo sunt abstracta. Τὸ λέγειν λόγος est, articulo τὸ vim habente solam substantivi, est etiam ὁ λόγος, cum τὸ insuper demonstret.

Quae ex participiis pro substantivo in Plutarchi scriptis iuvenilibus positae enotavi, sunt fere haec:

¹⁾ Qui est: etiam.

²⁾ Sed habet res cautionem: accidit, ut utrumque ex synonymorum pari proprio praeditum sit articulo, vi sc. demonstrativa; Es.¹ 109, 12—13: τὸ γάνωμα τῆς ψυχῆς καὶ τὸ φέγγος...

- Soll. 16, 19. ἂν μὴ παρῆ τὸ φρονοῦν.
 47, 25. τῷ ἀπολήγοντι τῆς οὐράς ἐμαστίγου τὰς κνήμας, ...
 27. πλέον ἔχουσαν τοῦ κολάζοντος τὸ φειδόμενον ὀργήν...
 58, 22—23. τῇ οὐρᾷ περιρραπίζων τὸ ἐδώδιμον καὶ ἀνακάπτων τὸ ἀποκρουόμενον. Subaudiri potest μέρος, ut saepius.
 62, 17. κύκλω δὲ περιουῶσα τὸ θηρευόμενον...
 79, 3. τὸ ζητούμενον ὑπὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων ἐκεῖνο, ...
 Es.¹ 107, 4—5. εἰ δ' ἀναμένεις νεκρὸν γενέσθαι τὸ αἰσθανόμενον...
 112, 1. (εἰ ἀδύνατον τὸ ἀναμάρτητον), αἰσχυρόμενοι τῷ ἀμαρτάνοντι χρυσόμεθα.
 113, 3. οὕτως ἀκοή νοσήσασα μουσικὴν διέφθειρεν, ἀφ' ἧς τὸ θρυπτόμενον καὶ ἐκλυόμενον αἰσχροῦ ποδεῖ ψηλαφήσεις...
 116, 15—16. εἰ μὴ πίστεως ἄξιον τὸ ἀποδεικνύμενον, ...
 Infinitivus¹) substantive adhibetur his locis:
 F. R. 389, 21. ...τὴν ἀνδρείαν..., ἢ πλείστον εἰς τὸ νικᾶν τύχης μέτεστι. i. q. εἰς νίκην.
 395, 28—396, 1. (26: τὸ μὲν γὰρ...) παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν...
 F. A.² 428, 23—26. ..., ταῖς δ' ἄλλαις τέχναις τὸ τιμᾶν ἄνευ τοῦ ζηλοῦν ἀπεδίδου κατὰ τὸ ἔνδοξον αὐτῶν καὶ χάριεν, τῷ τέρπειν δ' οὐκ ἦν εὐάλωτος εἰς τὸ μιμεῖσθαι. Nonne simpliciter fuisset dicere: τιμὴν ἄνευ φθόρου ἀπεδίδου κατὰ τὸ ἀξίωμα αὐτῶν καὶ τὴν εὐφυΐαν, τοῖς δὲ τέρπουσι οὐκ εὐάλωτος ἦν εἰς μίμησιν —? Sed maluit scriptor obstruere orationem, ut res, ut ita dicam, fere oculis pervia, horreret abstractis notionibus.
 451, 8. ὅσον ὀράν καὶ συναισθάνεσθαι μόνον ἀπέιχε τοῦ τεθάναι.
 Soll. 16, 24—17, 1. ὄθεν ἀνάγκη πᾶσιν, οἷς τὸ αἰσθάνεσθαι, καὶ τὸ νοεῖν ὑπάρχει, εἰ τῷ νοεῖν αἰσθάνεσθαι πεφύκαμεν.
 24, 11. γίγνεται γὰρ ἢ τὸ ἀδικεῖν ἀναγκαῖον ἡμῖν... ἢ... 13: τὸ ζῆν ἀδύνατον...

¹) Cf. W. Christ-Schmid, G. d. Gr. L. II, 1, 299, adn. 7.

- 30, 10. καὶ ταῦτα τὸ κυνηγεῖν καλὸν πεποίηκε· τὸ δ' ἀλι-
εύειν ἀπ' οὐδενὸς ἔνδοξον.
- 32, 15. ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν.
- 33, 9. ὑπὲρ τοῦ μὴ παραφέρεσθαι...
- 35, 18. μεταβάλλον εἰς τὸ φύειν...
22. ἐπὶ τῷ καταμανθάνειν...
- 32, 4. τῷ δὲ μὴ ψοφεῖν θαρρούσα δηλθε. Saepe totis sen-
tentis in participia et infinitivos adstrictis quasi per
notas scribit.
- 45, 4. σφίζοντες αὐτοὺς τῷ λανθάνειν, ὅτι τῷ φεύγειν
οὐ πεποίθασιν.
- 48, 10—11. συνηγορεῖν τοῖς ἄλλοις ἐν τῷ μανθάνειν,...
13—14. ἢ καὶ πολλὸς κατάγελως τὸ... καταλιπεῖν...
20. ἐπεὶ δὲ τοῦ μαθεῖν τὸ διδάξαι λογικώτερον,...
23—24. μαρτυρεῖ δ' αὐτῷ τὸ φανλότερον ἄδειν...
- 49, 2. οὐ διὰ μισθὸν οὐδὲ πρὸς δόξαν ἀλλὰ τῷ χαίρειν
διαμελιζόμεναι.
- 50, 28. Γελοῖοι δ' ἴσως ἐσμὲν ἐπὶ τῷ μανθάνειν τὰ ζῶα
σεμνύνοντες,...
- 52, 17. αἰ νόησιν ἀριθμοῦ καὶ δύναμιν τοῦ ἀριθμεῖν ἔχουσαι
φύσεις,...
- 63, 20. μηχανῇ χρώμενος τοῦ λανθάνειν...
22—23. τὸ μὲν γὰρ... κατεσθίειν... ψευδὸς ἐστίν. 64, 1:
τὸ δὲ... δεδιέναι... ἀληθές ἐστίν·
- 65, 18. ταῦτὸν ἔχουσα τοῦ ζῆν καὶ τοῦ κινεῖσθαι πέρασ·
- 69, 23. διὰ τὸ κοινὸν αὐτοῖς πολέμιον εἶναι τὸν ἀετόν.
- 72, 9. ἄχρι ἂν ἐν δυνάμει τοῦ βοηθεῖν αὐτοῖς γένηται.
- 73, 15. κρίσει τὸ φιλεῖν οὐ πάθει νέμουσα.
- 79, 3—4. τὸ ζητούμενον... ἐκεῖνο, τὸ φιλεῖν...
- Brut. 84, 17. καὶ τῷ φρονεῖν πολὺ τῶν ἄλλων ἀνδρώπων ἐδόκει
διαφέρειν,...
- 87, 10. καὶ μετ' ἐμφανοῦς γυμνοῦ τε τοῦ θαρρεῖν...
12. ἀλλὰ φύσει φεύγοντα τὸ κρατεῖσθαι...
- 88, 11. ὅτι τὰ θηρία πρὸς τὸ θαρρεῖν εὐπέφυκε.
- 89, 17—18. οὐ πρὸς ταῦτα θαρροῦντες, ἀλλὰ τῷ ἕτερα μᾶλλον
τούτων δεδιέναι.
- 91, 19. ...Πηνελόπην ἐνάκις ἀπολείπεσθαι τῷ σωφρονεῖν
ἣς βούλει κορώνης.

- 92, 16—17. τὸ δὲ σωφρονεῖν καὶ μᾶλλον εὐνομεῖσθαι...
σφόδρα διαφυλάττεται.
- 93, 26—94, 1. πρὸς τῷ τὸ ὄφελος καὶ προῖκα καὶ ἀπλοῦν
ἔχειν ἅμα χρεῖαν τινὰ συμβάλλεται...
- 96, 22. πολὺ τῷ σωφρονεῖν ἀπολειπόμενοι τῶν θηριῶν.
- 99, 4. χαίρειν ἕωσα τὸν παρ' ἐτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρο-
νεῖν συνερανισμόν.
6. παίζοντες εἰς τὸ μανθάνειν καὶ μελετᾶν ἄγουσι,...
18. αἱ τε γὰρ πέριδες ἐν τῷ προφεύγειν τοὺς νεοττοὺς
ἐδίξουσι ἀποκρύπτεισθαι...
- 100, 11. οὕτως οὐκ ἂν ἐδόκει ζῶν ἕτερον ἐτέρου τῷ φρονεῖν
ἀργότερον εἶναι...
- 20—21. ὅσον ἀνθρώπος ἀνθρώπου τῷ φρονεῖν καὶ λο-
γίζεσθαι καὶ μνημονεύειν ἀφέστηκεν.
- Es.¹ 106, 13. ὅτι γὰρ οὐκ ἔστιν ἀνθρώπῳ κατὰ φύσιν τὸ σαρκο-
φαγεῖν...
- 109, 24. τοῦ παραιρουμένου τὸ ζῆν καὶ φονεύοντος·

Hactenus de participiis et infinitivis. Sed longe magis Plutarcho usitata sunt adiectiva netrius generis, quae substantivorum vice funguntur, aequo tamen modo ac ratione atque illa usurpata:

- F. R. 384, 17. γῆς μὲν τὸ ἐμβριθεὲς καὶ στάσιμον αὐτῷ συμβαλομένης,...
- F. A.¹ 414, 14. οὐδένα πέπεικε αὐτῇ χρῆσθαι διὰ τὸ αὐστηρόν·
423, 15—18. ἰδεῖν γοῦν ἔστιν ἐν Ἀλεξάνδρῳ τὸ μὲν πολεμικὸν φιλάνθρωπον, τὸ δὲ πρᾶον ἀνδρῶδες, τὸ δὲ χαριστικὸν οἰκονομικόν, τὸ δὲ θυμικὸν εὐδιάλλακτον, τὸ δ' ἐρωτικὸν σῶφρον, τὸ δ' ἀνεμῆνον οὐκ ἀγρόν, τὸ δ' ἐπιπονον οὐκ ἀπαραμύθητον. Quattuordecies uno anhelitu!
- ² 438, 21. ἐπεὶ δὲ τάληθεὲς ἔγνω βασανίσας πανταχόθεν,...
- 439, 20. θανμάσας τὸ ἐν ἡδονῇ καὶ πόνοις καὶ χάρισιν ἀνίκητον.
- 445, 22. πρὸς δ' Ἀλέξανδρον αὐτῆς τὸ δυσμενὲς γέγονε φιλόνεικον...
- 447, 6. ἀλλ' ὅλος ἐν τοῖς κυριωτάτοις ἦν τῆς ἡγεμονίας,...
- Soll. 12, 2. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔδοξε μοι τὸ ῥητορικὸν ἐγεῖραι διὰ χρόνου,...

6. τοῦ πεφυκότος ἐν ἡμῖν ἢ μεμαθηκότος χαίρειν μάχαις ἀνδρῶν...
- 30, 6—9. ὡςπερ ἐνταῦθα τὰ μὲν θυμοειδῆ τὸ φιλοκίνδυνον καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀσκεῖ τῶν μαχομένων, τὰ δὲ πανουργα τὸ φροντιστικὸν καὶ συνετὸν τῶν ἐπιτιθεμένων, τὰ δὲ ποδώκη τὸ ῥωμαλέον καὶ φιλόπονον τῶν διωκόντων. In tot substantive positis ne unum quidem substantivum proprium! Si nihil ex lingua graeca compareret praeter sola ista, quae apposui, verba, opinarentur nonnulli indiguisse linguam graecanicam nomine substantivo.
- 18—19. τὸ γὰρ ἀγεννὲς καὶ ἀμήχανον ὄλως καὶ ἀπανουργον αὐτῶν...
- 32, 11. καὶ γὰρ ἡ τοῦ νήματος ἀκρίβεια καὶ τῆς ὑφῆς τὸ μὴ διεχῆς μηδὲ στημονῶδες, ἀλλὰ... ἀπειργασμένον...
- 33, 13. οἷον ἐπιστομίζοντες αὐτῶν καὶ χαλινούντες τὸ φιλόφωνον καὶ λάλον,...
- 36, 13—14. ὦν... τὸ ποικίλον καὶ περιπτὸν...
- 42, 12—15. ἀλλ' ἐμφαίνεται καὶ τῷ φιλοστόργῳ τὸ φιλότιμον αὐτῶν καὶ τῷ γενναίῳ τὸ θυμόσοφον, ἢ τε πανουργία καὶ τὸ συνετὸν οὐκ ἀπήλλακται τοῦ θυμοειδοῦς καὶ ἀνδρώδους. Uno nomine genuino excepto reliqua sunt vicaria.
- 44, 3. ἄλλην δὲ πανουργίαν ὁμοῦ μετὰ τοῦ φιλοστόργου.
- 46, 3. Τό γε μὲν κοινωνικὸν μετὰ τοῦ συνετοῦ τοὺς ἐλέφαντας ἀποδείκνυσθαι φησιν ὁ Ἰόβας.
- 49, 3. τὸ καλὸν ἀγαπᾶν μᾶλλον ἢ τὸ χρεῶδες τῆς φωνῆς.
27. ἄσκησις ὡς ἔοικε καὶ ἀναχώρησις εἰς ἑαυτὸ τοῦ μιμητικοῦ,...
- 56, 27. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔστω τοῦ μὴ παντάπασι ἐκφύλου μηδ' ἀσυμπαθοῦς... δείγματα...
- 57, 2. τῆς δ' ἀκράτου καὶ φυσικῆς συνέσεως μέγα δῆλωμα τὸ κοινόν ἐστιν.
22. ὅπως μὴ... ἐκταράτῃ τὸ ὑποπτον αὐτῶν.
- 58, 22. τῇ οὐρᾷ περιραπίζων τὸ ἐδώδιμον...
- 59, 15. ἀλλὰ δ' ἐπιδείκνυται μετὰ τοῦ συνετοῦ τὸ κοινωνικὸν καὶ τὸ φιλάλληλον,...
- 60, 11. πολλὰ... τῶν ἐνάλων... μηδὲν ἀπολειπόμενα τῷ κοινωνικῷ καὶ συνετῷ τοῦ σοφωτάτου τῶν χερσαίων.

- 63, 16. ᾧ τεκμαίρεται τὸ πνευματικὸν αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τὰς μεταβολὰς εὐτρεπτον.
- 65, 3. (1: ἡ Θάλασσα) πιέζει καὶ οὐκ ἀνίστησι τὸ φρικῶδες.
- 70, 11. τῶν ποτίμων ὑδάτων τὴν πραότητα καὶ τὸ ἄσαλον διώκοντες·
13. καὶ τὸ ἄθηρον ἅμα ταῖς λίμναις ἔνεστι καὶ τοῖς ποταμοῖς. Totam sententiam in unum substantivum τὸ ἄθηρον coaretavit.
- 71, 25. τοῦ δὲ γαλεοῦ τὸ φιλόστοργον...
- 74, 9—11. ποίας γὰρ ἀηδόνας ἄξιον τῷ φιλομούσῳ τῆς ἀλκυνόος ἢ τῷ φιλοτέκνῳ χελιδόνας ἢ τῷ φιλάνδρῳ πελειάδας ἢ τῷ τεχνικῷ παραβάλλειν μελίττας;
24. οὐ διὰ τὸ ἀκόλαστον·
- 75, 4. τῷ δὲ φιλοτέκνῳ καὶ πεφροντικότι¹⁾ τῆς σωτηρίας τῶν γεννωμένων...
- 14—15. μηδὲν ἄλλο τοῦ φιλοπόνου καὶ φιλοτέχνου συνεργόν,...
- 77, 4. οὐδὲν ἔναλον τὸ παράπαν.
- 78, 11—12. εἰκὸς μὲν οὖν ἦν καὶ τὸ φιλόμουσον ἀγαπᾶν τοῦ θηρίου τὸν θεόν·
17. ἀλλὰ μᾶλλον ἔοικε τὸ φιλάνθρωπον αὐτοῦ θεοφιλὲς εἶναι.
- Brut. 87, 14. ἐγκαρτερεῖ καὶ διαφυλάττει τὸ ἀήττητον·
17. ἡ ἀλκὴ μετὰ τοῦ θυμοειδοῦς...
- 88, 10. ὥσπερ ἀπογυμναίωσιν τοῦ θυμοειδοῦς.
- 92, 3. (ἐπιθυμίαν) ἅμα τῷ φυσικῷ καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἔχουσαν·
- Es.¹ 104, 15. τὸ φυτάλμιον καὶ εὐκαρπον τῶν ἡμερωτάτων καὶ βιωφελεστάτων καρπῶν,...
- 105, 18. οὐ πανουργία ψυχῆς, οὐ τὸ καθάριον ἐν διαίτῃ καὶ περιττὸν ἐν συνέσει...
- 106, 19. τρέφει καὶ κατεργάσασθαι δυνατὴ τὸ βαρὺ καὶ κρεῶδες.
- 107, 6. τί παρὰ φύσιν ἐσθίεις τὸ ἔμψυχον;

¹⁾ H. R. Grundmann, Quid in elocutione Arriani Herodoto debeatur, diss. Berol. 1884, p. 86: „Participia enim perfecti apud Arrianum nonnunquam certam notionem assumpserunt, qua prorsus ad vim adiectivorum pervenerunt, ...“; idem valet ad Plutarchum; de perfecti usu ap. Plut. v. infra.

11. ἴν' ἡ γεῦσις ἐξαπατηθεῖσα προσδέξεται τ' ἀλλότριον.
 16. οὕτως ἐν τῷ μαιφόνῳ τρυφῶμεν.
 110, 17—18. τὸ γὰρ ἐν ἡμῖν ἄλογον καὶ ἄτακτον καὶ βίαιον...
 2111, 19—112, 1. εἰ ἀδύνατον νῆ Δία διὰ τὴν συνηθεῖαν τὸ ἀναμάρτητον, ...
 22. ἐξέπεσεν εἰς τὰ ἄρρητα.
 23. αἱ περὶ τὴν ἐδωδὴν ἀκρασίαι τὸ φυσικὸν παρελθούσαι.
 115, 20. καὶ νευσάμενον οὕτω καὶ προμελετήσαν ἐν ἐκείνοις τὸ φονικὸν ἐπὶ βοῦν ἐργάτην ἤλθε...
 116, 4—6. καὶ τὸ νῦν λογικὸν αὔδις γίγνεται ἄλογον καὶ πάλιν ἡμερον τὸ νῦν ἄγριον, ...
 16—17. εὐλαβείας γε μεγάλης καὶ δέους (sc. ἄξιον) τὸ ἀμφίβολον.
 118, 13. τὸ δ' ἀνήμερον τῆς πολυτελείας καὶ φονικὸν οὐ παραιτοῦνται.
 17. τὸ μὴ χρήσιμον μὴδ' ἀναγκαῖον ἐν ἡδονῇ πανταχόθεν ἐξελαύνοντες.

Attici, cum proprie oporteret adiungi nomini attributum congruens in genere, casu, numero, vicario substantivo ex adiectivo facto, genuinum nomen genetivo ponebant casu; ap. nostr.:

- Soll. 11, 16. οὕτως ἔδιγέ μου πυκνὰ καὶ πιθανὰ τῶν ἐπιχειρημάτων ἐπάγων ὁ λόγος.
 39, 26—40, 1. παραρρνεῖς γὰρ ἄνθρωπος εἰς τὸν νεὼν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὰ εὔογκα τῶν ἀργύρων καὶ χρυσῶν ἔλαβεν ἀναδημάτων...
 68, 21—22. χαίρει τὰ λεπτὰ τῶν ἐνισχομένων τοῖς ὀδοῦσι σαρκῶν ἐκλέγοντος... τῷ ῥάμφει...
 Es.¹ 109, 2. τῶν χαλκωμάτων τὰ λεπτὰ τοὺς ψόφους ἐν κύκλῳ διαδίδωσιν, ...
 2118, 16. οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ μύρον... οὐδὲ πρὸς τὰ ξενικὰ τῶν ἡδυσμάτων.
 F. A.² 437, 3. εἰς τοσοῦτον ὑπεροψίας ἔφθασε καὶ θρασύτητος, quod nos diceremus εἰς τοσαύτην ὑπεροψίαν. Minime accedentibus tamen pronomibus ad amussin reliquarum partium orationis, quod prima specie figuris adnumerandum videtur, ratione proprie insita pronomibus fieri id necesse est concedamus.

Nec minus Atticarum erat elegantiarum ponere adiectivum genere neutro in praedicato, cuiusvis esset generis subiectum, neglecta syntaxi congruentiae:

- F. R. 383, 8—9. κατηγορεῖται δ' Ἀρητὴ μὲν ὡς καλὸν μὲν ἀνωφελές δέ, Τύχη δ' ὡς ἀβέβαιον μὲν ἀγαθόν δέ.
 11—13. τίς οὖν οὐχὶ λέξει... ἢ λυσιτελέστατον Ἀρετὴν... ἢ βεβαιότατον εὐτυχίαν, ...
 387, 1. (386, 24: Τῆς δὲ Τύχης... Φρασὴν τὸ φρόνημα) καὶ μεγάλαυχον ἢ ἐλπίς.
 395, 19. ἀρχὴ μὲν δὴ μέγιστον ἐν παντί, ...
 Soll. 65, 13. ἀλλὰ τῆς γεράνου σοφὸν ἢ τοῦ λίθου περιδραξίς, ...
 76, 7. οὐδενὸς δ' ἦσσαν ἀξιοθαύμαστόν ἐστιν ἢ τε συμμετρία τό τε σχῆμα...
 Brut. 97, 8—12. ὁ δ' ἄνθρωπος... μόνος γέγονε τῶν ὄντων παμφάγον.
 Es.¹ 109, 17. Χωρὶς δὲ τούτων ὁ πρὸς φιλανθρωπίαν ἐδισμὸς οὐ δοκεῖ θαύμαστόν εἶναι;
² 111, 17—18. ἢ γε γαστήρ οὐ μισαιφόνον ἐστὶν ἀλλὰ μισαινόμενον ἀπὸ τῆς ἀκρᾶσίας.

Restat, ut consimile genus conformationis commemorem, quod fit, cum subicitur articulo genetivus vel praepositio cum nomine suo quasi unum substantivum efficiens, idque duabus de causis, aut ob subrogandam in locum enuntiationis secundariae coarctationem paucorum verborum logica magis quam grammatica constructorum ratione, aut studio circumlocutionis i. e. unius vocabuli per ambitum verborum enuntiandi. Afferemus locos annotatis aut ellipseos aut periphraseos ¹⁾ vocabulis:

- Aqu. 1, 11—12. ἀλλὰ τὸ μὲν τῶν μαρτύρων ἐκατέροις ἴσον· aut per ellipsim potest verti, ut in Duebneri translatione ²⁾: „ceterum testium in utramque partem aequalia sunt momenta“, aut, si τὸ τῶν μαρτύρων per anfractum pro simplici nomine οἱ μάρτυρες dictum acceperis, possis etiam interpretari: testes quidem utrique pari numero parti. Non ego quidem negaverim esse quidem quandam

¹⁾ W. Schmid, D. Att. 4, 612 der periphrastische Ausdruck mit Artikel u. Genetiv.

²⁾ 2, p. 1170, 9—10.

- coloris varietatem inter vocabulum simplex et periphrasī descriptum¹⁾, tamen me non fugit nulla prorsus aut admodum exigua esse vi vocabulum „momentum“, quo adhibito studuerat interpres colorem conformationis reddere.
- Soll. 33, 14. τῶν δὲ γεράνων καὶ τὸ περὶ τὴν πτῆσιν εὐδοκιμεῖ per. Patet etiam in verbo finito conformatio²⁾. Vernacula lingua dixeris: żurawi także i ciąg jest sławny, aut: także historya z ciagiem żurawi jest sławna. Erant iam quidem et in linguis antiquis certa nomina, vaga vi, non ita per se ponenda ac valentia, quam auxiliaria, ut *άνήρ*, *πράγμα*, *χρῆμα* (lat. ex. gr. res); multo frequentiora sunt tamen in linguis recentioribus; quibus quidem vocabulis ad auxilium vocatis, aut certe subaudiendis, perficitur circumlocutio. Itaque in propatulo est, si altius in rem inspexeris, confundi re vera ellipsin cum periphrasi; quod etiam exemplo sit, quam inania sint plura rhetorica „figurarum“ discrimina.
- 37, 23. οὐ δοκῶ μοι παρήσειν δι' ὁμοιότητα τὸ τῆς ἀλώπεκος. ell.
- 42, 9. Οὐκ άγνοῶ δ' ὅτι τὸ τῶν παραδειγμάτων ὑμῶν φανεῖται τι ποικίλον, per.
- 46, 23. οὐχ ἤττον δὲ κοινωνικὰ τὰ τῶν λεόντων. Pura circumlocutio! Nam utrum veritas: „quod ad leones spectat, nihil minus societatis iungendae inest studii“, an: „nec minus leones societatem sui appetunt“³⁾, nihil re quidem differt, colore autem eatenus, ut τὰ τῶν λεόντων putida videatur et inlepida loquacitas sophistae, οἱ λέοντες autem, si ita scriptum esset, sensum mire simplicem⁴⁾ et sanae quidem menti valde acceptum redderent.

¹⁾ Etenim sola sonorum diversitas diverso sensus percipientes imbuit colore, quamvis res immutato argumento eadem remaneat, sensibus tamen, inquam, diverse affectis.

²⁾ *Εὐδοκιμεῖν* proprie de personis dicitur.

³⁾ Duebnerus 2, 1190, 7—8: „Neque minus societatem colunt leones“.

⁴⁾ In declamationibus (F. R. F. A. Gl. Ath. Es.) periphrases cum τὸ non inveniuntur, tantum vero in „dissertationibus“ in formam artificiosi dialogi I.) redactis et ementito eruditionis fuce illitis. „Aquane“ quae perquam est consideratione digna dissertatio, numeros suos, ut iam dixi, non accipit.

I. C. Kahle, De Plutarchi ratione dialogorum componendorum, diss. Göttingen, 1912.

- 61, 18. οὐκ ἄξιόν ἐστι τὸ τῆς σηπίας παρελθεῖν. ell.
 65, 15. καὶ πόσῳ σοφώτερον τὸ τοῦ δελφίνου, ... ell.
 70, 20. τὸ δὲ τοῦ ἀνδίου θαυμασιώτατόν ἐστιν, ... ell.
 79, 7. ὦν τὰ μὲν Ἀρίωνος οὐδεὶς ἀγνοεῖ. ell.
 81, 18. Ἄλλ' ἡμῖν γε πάλαι τὸ τοῦ Σοφοκλέους δεδογμένον
 ἐστίν. ell.
 Brut. 86, 15. ταῦτόν γάρ ἐστι τῷ περὶ τῆς χώρας, ὡς ἀμείνων
 ἦτις ἄνευ... ell.
 91, 2—3. σὺ δὲ σπεύδεις ἀκοῦσαι τὸ περὶ τῆς σωφρο-
 σύνης, ... ell.
 96, 25—26. ἡμεῖς δὲ τὴν ἡδονὴν μᾶλλον ἢ τὸ κατὰ φύσιν
 τῆς τροφῆς διώκοντες... per.

Postremo, antequam de prosopopoeia per dialogum efficta agatur, etiam de abstractis nominibus¹⁾ nonnulla disputanda sunt. Vere enim rhetorica figura nunc in scaenam prodit, forsitan eo magis mirabunda, quod in recentiores linguas talis conformatio aut nequaquam cadit aut perraro²⁾, unde periculum redundat, ne nimis ineptus in hoc Plutarchus nobis videatur³⁾. Itaque nomen abstractum iam per se ipsum conformatio est cuius linguae usitata; altior quasi conformationis gradus est, cum 1) nomen abstractum ponitur numero plurali (quoniam ex abstracto singulari numero posito surgit concretum plurale per conformationem); 2) nomen abstractum attributi loco positum habet genetivum substantivi concreti⁴⁾, cum rectius esset abstractum pro attributo subiungere substantivo concreto; 3) concreti cum abstracto copulatio. Quod vero ipse perspexisti, nisi categoriarum laboras morbo, coalescunt magna ex parte tria ista genera inter se vicissim, fuissetque magis subtiliter quam rectius actum certos et separatos inscribere locis titulos. Quare potius censeo eo, quo excersi, ordine testimonia proferre, tum demum disquisitione ad obrussam trium istorum generum transacta notam apponere, quae genus, sive genera, conformationis designaret. Aliter

¹⁾ Christ-Schmid, H. L. G.: „...Neubildungen, besonders auf dem Gebiet der abstracten Substantive, die, von der Sophistik in Schwung gebracht...“

²⁾ E. et J. de Goncourt, Madame Gervaise p. 11: tirant par la main l'ennui trainard de son enfant.

³⁾ Iuvenem fuisse nugatorem primi nominis nisi totus libellus hic ostendit, spem auctoris fefellit.

⁴⁾ O. Ribbeck, Geschichte der röm. Dichtung 3, 32.

necesse esset exemplis pluribus sub inscriptionibus saepius repetitis, lectori stomachum movere:

- F. R. 396, 13. *οἶα δέ φασι τὰς ἀλκυνόνων λοχειίας παραδεξαμένην τὴν θάλατταν...* 1. 2. parturientes alcyones¹⁾; et plurali numero augetur conformatio et conversione.
- 404, 25—405, 1. *φελλοῦς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος καὶ τὸ σῶμα τῇ κονφότητι τοῦ ὀχήματος παραθέμενος...* 2. i. e. corpore vehiculi levitati commisso, seu: corpore levi vehiculo commisso; et conversionem habes, et conformatam imaginem in *παραθέμενος*²⁾.
- F. A.¹ 411, 8—10. *Καὶ μὴν τὰ μὲν αὐτῆς τῆς στρατείας χειμῶνες, ἀνχοί, βάρη ποταμῶν, ἄγρια ὕψη, θηρίων ὑπερφυεῖς ὄψεις, ἄγριοι δίαται, μεταβολαὶ δυναστῶν, παλιμπροδοσίαι*. 1. 2. *θη. ὑ. ὄ.* bestiae enormi specie³⁾; et abstractum plurali positum est numero, et conversio abstracti cum concreto, quam sub 2. commemoravi, adhibita est. At *ὄψεις*, ut latine species, concretorum fere vice fungebantur; quam ob rem et *ὄψεις* plurali numero usu veniunt apud scriptores rhetoricae minime studentes. Concedo — verum enimvero positae absolute i. e. sine genetivo attributivo nominis concreti.
- 417, 11. *...γάμοις σόφροσι καὶ κοινωνίαις παίδων τὰ γένη συνάπτοντες.* Per liberos communes amborum generum⁴⁾.
- ²443, 14. *βάθεισι χιόνων κατακεχυμένα ἔθνη...* si vernacula lingua interpretatus essem „głębiami śniegów zasypane ludy“, carmina loqui me putare posses; in lingua graecanica deest ipsum metrum.
- 445, 26—446, 1. *ἢ τίνας οὐκ ὠχύρωσε τῶν πολεμίων πλήθει ὀπλων ἢ βάθεισι ποταμῶν ἢ τραχύτησι κρημνῶν ἢ θηρίων ἀλκαῖς ἀλλοφύλων;* 1. 2. Vocabulum *πλήθει* fere concreti vim habet, plurali numero in *τραχύτησι* et *ἀλκαῖς* liberius usus est Plutarchus.
- Gl. Ath. 446, 4. *νήσοι καὶ ἥπειροι, καὶ ναοὶ χλιιστάλαντοι καὶ δῆμων ἀποικισμοὶ μυριάνδροι,* 1. 2. 3. Ne ἀποικία quidem,

¹⁾ *λοχεύω*, *λοχεία* proprie de personis resp. feminis usurpatur.

²⁾ *παρατίθεμαι* est depositum alicuius fidei servandum tradere.

³⁾ Duebnerus 1, 402, 2: ferarum conspectus naturam excedentium...

⁴⁾ Duebnerus 1, 404, 48: prolis communione gentes uniendo.

- adeo ἀποικισμός, si formae grammaticae ratio habenda est, rem, sed actionem significat; sed ἀποικίας quidem inveteratus est ut concreti vocabuli usus; actio exprimebatur voce ἀποίκισις, verum ἀποικισμός et recens (Arist.) erat vox et primo ad actionem solam designandam adhibebatur. Atqui ponitur haud raro pro ἀποικία apud posteriores, ut in universum senio tabescente sermone abstracta vicem concretorum obtinuerunt. Certe, sed quid *μυριάνδροι*? Non conformatio haec, non conversio, non abstractum plurale, non abstracti cum concreto (*νήσοι, ἤπειροι, ναοὶ*) copulatio, non ebrius denique ululatus et vacillans temulentia, non vino madens sed... sudore?
- Soll. 30, 23—24. *μνήμαι καὶ πάθη καὶ τέκνων ἐπιμέλειαι... καὶ μνησικακία... 1.*
- 35, 6—7. *αἶ τε τῶν δυσφόρων... διαβρώσεις καὶ διαιρέσεις... 1.*
8. *τὰς δὲ τῶν κημάτων διαθέσεις καὶ διαψύξεις... 1.*
- 38, 25. *οὐ τὰς μὲν ἐν ἄγραις ἐγκρατείας καὶ πειθαρχίας καὶ ἀγχινοίας γελοῖος ἔσομαι λέγων... 1.*
- 55, 10. *τῶν δὲ πλείστων κατακαλύπτει γενέσεις τε καὶ φυλακὰς... 1. Usitata omnia.*
- 70, 7—8. *περὶ τὰς γενέσεις καὶ τεκνώσεις, 1. Non adeo actionem ut actum exprimunt.*
- 74, 13. *τὰ μὲν γὰρ Λητοῦς γονὰς μίαν ἐδρασθεῖσαν ὑποδέξασθαι νήσον ἱστοροῦσι. Refero, ut videas, quas vices peragant vocabulorum significationes: γονή foetus, prolem significat, γοναί partum et prolem, nec refert hic, quod Lato geminos peperit liberos; de partu Latonae dicitur et adhibetur pluralis non festive, sed secundum consuetudinem. Ipsa tamen vox, ut in prosa oratione, paululum elatior.*
- Brut. 97, 17. *σφαγαῖς ζῶων μετερχόμενος. 1. Sic iam antiquitus.*
- 99, 8. *ἡ διάνοια... ἀναλαμβάνει τὰς μαθήσεις. 1. i. e. eas, quae discendi actione in mentem inculcantur, disciplinas, vel, ut respondeat ad τὸ μανθάνειν (v. 6), mens... patet disciplinis percipiendis¹⁾; exacto iudicio μαθήσεις non idem sunt ac μαθήματα.*

¹⁾ Duebnerus 2, 1214, 4: „horum intelligentia... assequitur illius artificii facultatem“.

- 100, 14—15. ἐννόησον δ' ὅτι τὰς ἐνίων ἀβελτερίας καὶ βλακειᾶς ἐλέγχουσιν ἐτέρων πανουργίαι καὶ δριμύτητες, ... 1.
- Es.¹ 106, 16. οὐ γρυπότης χείλους, οὐκ ὀξύτης ὄνυχος, οὐ τραχύτης ὀδόντος... 2.
- 19—23. ἀλλ' αὐτόθεν ἡ φύσις τῇ λειότητι τῶν ὀδόντων καὶ τῇ σμικρότητι τοῦ στόματος καὶ τῇ μαλακότητι τῆς γλώσσης καὶ τῇ πρὸς πέψιν ἀμβλύτητι τοῦ πνεύματος ἐξόμνται τὴν σαρκοφαγίαν. 2.
- 107, 23—24. δεινὰς βαρύτητας ἐμποιεῖ καὶ νοσώδεις ἀπεψίας. 1. Non ita rara.
- 108, 9—10. ...αἱ κρεοφαγίαι... 1.
17. τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ἡμᾶς οἱ Ἀττικοὶ... ἀναισθήτους... μάλιστα διὰ τὰς ἀδηφαγίας προσαγορεύουσιν. 1.
- 110, 15. καὶ τὰ Τιτάνων... τολμήματα... κολάσεις τε τούτων καὶ κεραυνώσεις... 1.
- ²112, 23. αἱ περὶ τὴν ἐδωδὴν ἀκρασίαι... 1.
- 113, 4—5. αἰσχρὰς ποδεῖ ψηλαφήσεις καὶ γυναικώδεις γαργαλισμούς. 1.
11. οὕτως ἔπονται παρανόμοις τραπέζαις ¹⁾ συνουσίαι ἀκρατεῖς, ἀφροδισίαι αἰσχροῖς ἀκροάσεις ἄμουσοι, ... 1.
16. τὰ θυρώματα τῶν οἰκιῶν καὶ τὰς ἐρέψεις, ... 1. Pro ὀρόφους vel -άς ²⁾.
- 115, 6. αἱ ἄπυροι δίαιται. 1. δ. primitus abstractum est, tum potest esse etiam concretum.

Abstractorum et concretorum copulatio inter rhetoricas figuras fere nominatur. Afferam pauca, certe non tam clara quam Ovidianum illud „vela fidemque“, sed tamen quibus idem studium ³⁾ prodatur:

F. R. 385, 9—10. φθόρου καὶ πλάνης καὶ ναυαγίων μεστὰ πάντα, ...

¹⁾ Mensa pro epulis in utraque lingua metonymiae vim amisit.

²⁾ Cf. ad hunc locum Steph. Thes. I. gr. t. III. col. 2007 C.

³⁾ Abst. c. concr. cop. saepe zeugmatis ad sensum genus est, de quo zeugmate infra.

21. ἔδραν ἔσχε τὰ μέγιστα καὶ ἀσφάλειαν, ... ἔ. sedes proprie est, sed interdum stabilitatem denotat rei collocatae.
- 389, 11. ἤδη τότε λόγων καὶ σοφισμάτων καὶ στρωμυλίας παρεισρνεύσης εἰς τὴν πόλιν...
- 392, 4. ταῖς ἐκείνων ἀριστεταῖς καὶ νίκαις καὶ στόλοις καὶ πολέμοις καὶ στρατοπέδοις.
- 401, 27. οὐ χερσὶν ἀνθρώπων οὐδ' ὀρμαῖς προχωροῦσαν ἡγεμονίαν, ...
- F. A.² 447, 27—448, 1. δεινὴν... διὰ φόνον καὶ σιδήρου καὶ πυρὸς ἀνάγκην ἀμύνης, ... Aut omnia possunt abstractorum loco haberi, aut omnia concretorum, aut denique σιδήρου καὶ πυρὸς concretorum, φόνον abstracti.
- Gl. Ath. 466, 4. νῆσοι καὶ ἡπειροὶ, καὶ ναοὶ χλιοτάλαντοι καὶ δῆμων ἀποικισμοὶ μυριάδων,
- Soll. 13, 11. ἐφ' ἠδονῆ καὶ ὄψῳ διασπῶντες...
- 14, 12. σὺν οἴνῳ καὶ παρὰ πότον...
- 39, 14—15. ἐξέδραμε μετὰ φωνῆς καὶ θυμοῦ.
- 43, 11. ὡς οὐ κρεῶν χάριν ἀλλὰ νίκης καὶ φιλονεικίας ἀγωνιζόμενοι.
- Brut. 91, 26. καιρῶ δὲ καὶ μετριότητι κοσμοῦσα τὰς ἀναγκαίας (sc. ἐπιθυμίας).
- Es.¹ 104, 3. οὐκ αἰδέσθε τοὺς ἡμέρους καρποὺς αἵματι καὶ φόνῳ μὴ γνόντες; φ. in poesi saepe dicitur de sanguine ¹⁾.
- 107, 2. ἄνελε δὴ γματι βούν ἢ στόματι σὺν, ... Dum isocolo et homoioteleuto studet, tautologiam usurpat; et δὴ γματι (abstr.) et στόματι (concr.) posita sunt pro ὁδοῦσι.

Postliminio tandem ad prosopopoeiam in dialogo ²⁾ perveni. Iam apud Sophoclem producitur Fortuna personata ³⁾; qualem autem

¹⁾ Steph. Thes. I. gr. VIII, 1000, C. in.

²⁾ Qua de materia, quae inspexi, vel perlegi, sunt fere haec: R. Hirzel, Der Dialog, Leipz. 1895; O. Hense, Poëtische Personification in Griech. Dichtungen, Halle 1868; idem, Beseelende Personification in Griech. Dichtung, Schwerin 1877; Radford in dissertatione laudata; Kuehlbrandt item; de allegoriae usu ap. Plut. Bern. 7, praef. IX; cf. etiam Seidelii dissertationem: Vestigia diatribae, qualia reperiuntur in aliquot Plutarchi scriptis moralibus, Berol. 1906.

³⁾ Kuehlbrandt p. 9.

apud alios auctores adierit favorem, cf. Radford¹⁾. Iudiciali contentione instituta vivae personae inter se de praestantia sive de mutuis iniuriis certabant. Plutarchus praecipue declamationem de Fortuna Al. in eiusmodi contentionis Fortunae cum Virtute formam redegit. Itaque non executiam, quae passim per totum vagantur libellum, cum et nimis iam sint decantata et in aliis vestigiis diatribae, minus adhuc perspectis, describendis ea sim enarraturus. Ex. gr. de Virtute duos apponam locos:

F. A.² 446, 19. Ἀλεξάνδρῳ δ' ἐπέταττε μὲν ἢ Ἀρετῇ²⁾ τὸν βασιλικὸν καὶ θεῖον ἄδλον,...

452, 22. ἢ δ' Ἀρετῇ παρῆν, θάρσος... ἐμποιοῦσα.

Tota fere contentio per compellationes fit et responsa, quae cum etiam in aliis Plutarchi scriptis iuvenilibus, ubi contentio iudicialis non adhibetur, inveniuntur, excitant quaestionem cuinam generi scribendi recte tribuantur? Quae Seidelius diatribes³⁾ vestigia appellavit, ego, cum rhetoricum magis premere colorem propositum habeam, malo ethopoeiae adnumerare; simul certis diatribae vestigiis addenda etiam alia censeo, quae diatribes non erant, aut, si erant, tamen non sophisticen profitentium erant propria. Vereor tamen, ne falsae insimuler opinionis, quasi Plutarchum iuveni aetate cynicae fuisse sectae opiner. Sophistam quidem fuisse Plutarchum affirmare ausim, cynicum nequaquam. Nimirum popularis erat diatribe, quasi litteratoria quaedam via ac ratio docendi, ut nunc in formam epistularum aut conversationum varia rediguntur enchiridia⁴⁾. Singulariter autem studebant ei Cynici, quippe qui profanum non odissent vulgus, immo divitibus oblatrantes, angiporum tribuni et vulgaris signiferi doctrinae, quo possent a vulgo optime intellegi modo, morale suum ac sociale componere sibi adnitendum putarent evangelium. Ideo ethopoeia, qua nihil aptius ad delectationem audi-

¹⁾ pp. 5. 30. 40. G. Siefert, De aliquot Plutarchi Scriptorum Moralium compositione atque indole, diss. Lips. 1896, p. 115—118.

²⁾ Quare hic Ἀρετή minuscula scribatur apud Duebnerum (I, 418, 52) et Bernadacen, non assequor; Virtus opponitur hic Eurystheo: cf. v. 15: ἀλλ' ἐκείνῳ (sc. Ἡρακλεῖ) μὲν εἶς ἀνὴρ ὑβριστῆς ἐπέταττε λέοντας αἰρεῖν...: nec locus sequens, qui maiusculam exhibet, magis manifestam continet conformationem.

³⁾ W. Christ-Schmid, II, 1, 381, adn. 10.

⁴⁾ T. Sinko, O t. zw. diatrybie cyniczno-stoickiej. Eos XXI (1916), p. 21—63.

toris erat, qua modice adhibita iam *σπουδογέλαστον* parabatur, iam modulata voce et gestibus verba, quae proferebantur, comitantibus et illustrantibus, paene mimus¹⁾ ridendo castigans mores effiebat, ea inquam ethopoeia nonnullis visa est viris doctis inter diatribes vestigia numeranda. Sed Plutarchus primores Romae sibi captabat. Quo pacto igitur cynicis assignandus? Certe populari studebat aurae; etenim illis, illis — insisto — temporibus Seneca illud protulit: homo sum (noverat comicos); non poterant iam vere esse graves illius aetatis philosophi, specie tantum *σεμνοί*, re vera nimis humani²⁾. Intercuti morbo laborabat saeculum. Nolo Plutarchum denigrare, sed nemo, quamvis magnus sit, pervadit saeculum impune, ut non inficiatur aetatis suae vitiis. Boeotius³⁾ quidem erat et vir bonus — popularitatem non detestabatur. Itaque neque ethopoeiam repudiabat, non tamquam cynicus, sed tamquam popularis, non Diogenis utique zelo accensus, sed circulatorum et recitationum frequentator, saeculi aequare gestiens fastigium, perpetuo recens et intactus situ. Propter quae ego Plutarchum si compellem sophistam, mussandum non putaverim. At a cynicis toto caelo eum distare quis est qui scriptis eius perlectis non pro certo habeat? Ergo quae apud eum „diatribes“ vestigia offendimus, non magis diatribes sunt, quam ethopoeiae oratoriae, quod vocabulum et maiorem numerum complectitur vestigiorum et a suspicione longe abest, quasi Plutarchi studium in verba cynicae sectae iurandi indicet. Ethopoeiae vocabulum eo magis mihi placet, quo magis universae scribentis voluntatis rationem habet, colorem totius orationis prodit, quo scripserit auctor consilio, quo animo, quo etiam affectu ostendit, de moribus, ingenio, cogitationum indole eius coniciendi facultatem praebet; omnino vivae mentis imaginem in oratione vivis sentiis animata depictam deprehendere permittit. Figura sterile est verbum scholasticum, dissecat sermonem velut corpus emortuum, pura est deductio. Ethopoeiae investigatio inducit, venas adtrectat orationis, pulsum percontatur; ne plura, psychologica progreditur ratione.

Iam antiqui artium scriptores noverant rationem, quae inter figuras et ethopoeiam intercedit et hoc discrimen ita Alexander Nu-

¹⁾ Ut nostra quae dicuntur popinaria soliloquia ac carmina, eo tantum discrimine, quod nullis fere philosophiae salibus nostra condiuntur.

²⁾ Luciani Symposium.

³⁾ Es.¹ 108, 15—17.

menii definivit¹⁾: *σχῆμά ἐστι μεταβολὴ εἰς ἡδονὴν ἐξάγουσα τὴν ἀκοήν. οὐ πάντοτε δὲ μεταβάλλεται· καὶ γὰρ καὶ ἡδικεῖται καὶ ἐμφαιτικώτερον ποιεῖ τὸν λόγον.* Vitiosa ista definitio, nam et angustior est et latior debito, cum dividat figuras in metaphoram, ethopoeiam et emphasin, tamen eo digna, quae commemoretur, quod morale elementum inducit in siccitatem doctrinae oratoriae. Ceterum et alii technici multi erant in ethopoeia describenda; quantopere ἡθος in Plutarchea rhetorica valeret, enarravit Jeuckensius²⁾, locis qui ad ἡθος dicentis sive scribentis pertinerent, ex omnibus Plutarchi scriptis non incuriose collectis. Nos et alioqui morem imprimis scribentis respicientes, de rhetoricis Plutarchi artificiis disseruimus et nunc οἰώζειν categoriis λέγοντες, ita ethopoeiam percensebimus, ut salva diligentia in praebenda materia cognoscendis Plutarchei sermonis proprietatibus idonea, etiam rhetoricum colorem sermonis ac stili, et sophisticum iuvenis Plutarchi ingenium, largiore in universum adumbrata imagine, accuratius singulis insistentes, depingamus.

Ut tandem denique compellationem perlustremus, per secundam personam prorsus adloquitur aut 1) dialogi ficti personam (in oratione continua, nam earum libellorum partium, quae in modum dialogi Platonici conscriptae sunt, rationem non habuimus, cum perscribendae fuissent totae paginae), aut 2) audientes sive lectores, instantiae causa, quod est insigne genus in diatriba:

*F. A.¹ 411, 25. τοῖς τρισμυρίοις, οἷοισθ' ἄν, πεζοῖς καὶ τετρακισμυρίοις ἱππεῦσι πιστεύσας. 2. Ironice.

413, 15. *439, 5. Soll. 14, 10. εἰ βούλει. 1. 2. Ceterum formula est urbanitatis.

442, 16. βούλει μαθεῖν, πῶς βασιλεύουσιν ἄνθρωποι διὰ Τύχην; 2.

*445, 7. Ἐγώ, ὦ Τύχη, τὸν Ἀλέξανδρον αὔξεις καὶ μέγαν ποιεῖς. 1.

Gl. Ath. 466, 20. τῶν δ' ἄλλων ἐκάστης ἂν πύδῃ τί τῆ πόλει γέγονεν... 2.

¹⁾ Spengelius III. 44.

²⁾ R. Jeuckens, Plutarch von Chaeronea und die Rhetorik, diss. Argentor. XII. 4. Strassburg 1908.

* οἷοισθ' ἄν ex coniectura pro οἶσθαι; v. coniectanea.

- Brut. 98, 1. *Εἶεν· ἀλλ' ὄψοις χρῆσθε τούτοις ἐφηδύνοντες τὴν τροφήν.* 1. 2.
19. *ἂν γὰρ εἴπῃς, ὅπερ ἀληθές ἐστὶ...* 1. 2.
22. *ἢν εἰ μὴ λόγον οἴεσθε δεῖν, μὴδὲ φρόνησιν καλεῖν,* 1. 2.
- Es.¹ 106, 23. *εἰ δὲ λέγεις πεφυκέναι σεαυτὸν ἐπὶ τοιαύτην ἐδωδὴν...* 1. 2.
- 107, 4. *εἰ δ' ἀναμένεις νεκρὸν γενέσθαι τὸ αἰσθανόμενον, καὶ δυσωπεῖ σε παρούσα ψυχὴ ἀπολαύειν τῆς σαρκός, τί παρὰ φύσιν ἐσθίεις τὸ ἔμψυχον;* 1. 2.
- ² 113, 19—20. *εἰδὼς ὅτι... οὐκ εἰσοίσεις... οὐδὲ τολμήσεις.* 1. 2.
- 114, 14. *σὺ μὲν καταγελάς τοῦ τὸ πρόβατον μὴ ἐσθίουτος.* 1. 2. Per totum libellum, qui est continua declamatio, lectorem sec. pers. instanter, ut in diatriba, adloquitur, velut si eum sibi tamquam carnivorum adversarium quendam obloqui praesentem oculis cernat et auribus audiat.
- 117, 3. *ἐκείνο δεινὸν φήσετε πάντες.* 2.
4. *σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγωδίᾳ Μερόπην...* 1. 2. cf. F. A.¹ 413, 16: *Καὶ πρῶτον τὸ παραδοξώτατον, εἰ βούλει, σκόπει...* 2. Gl. Ath. 470, 6: *σκόπει δὲ σοφιστικὴν μικροφροσύνην.* 2. Es.² 114, 9: *σκόπει δ' ἡμᾶς πότεροι βέλτιον ἐξημεροῦσι...* 1. 2.
- 117, 17. *ἀλλὰ καὶ τούτων ἀποτρέπεσθε...* 2.

Instantiam denotat sane et dativus qui dicitur ethicus¹⁾, qui sub 2. numerandus est, ex gr.:

Es.² 115, 11. *οὕτω τοι καὶ οἱ τυραννοῦντες ἄρχουσι μαϊφονίας.*

Etiam in dialogo, cum necessarius non sit et aliquatenus abundet, pro ethico haberi potest, ni tantum *τοι* tibi ἡδικεῖται:

Soll. 11, 10. *μὴ... ἐπάρῃ τοῦ μετρίου πέρα τοὺς φιλοδήρους ἡμῖν νεανίσκους,*

Brut. 86, 18. *ΟΔ. Ἔστω σοι καὶ τοῦδ' οὕτως.*

89, 9. *τί οὖν ἔτι σοι λέγω τὰς Καρίνας ἢ Μαιονίδας;*

91, 18. *ὥστε σοι τὴν καλὴν Πηνελόπην ἐννάκις ἀπολείπεσθαι ἥς βούλει κορώνης.*

¹⁾ Dat. eth. in vulgari sermone frequentissimum fuisse etiam ex vernacula cognoveris.

Dubito de:

Gl. Ath. 455, 13. (7: ἀνελε τὴν περικλέους πολιτείαν)... καὶ Θεουκ-
δίδης σοι διαγέγραπται.

Nam in universum dativus (imprimis dat. pronom.) e. perf. pass. verbi finiti non plane idem est, atque ὑπό c. gen., quidquid dicant grammatici.

Aliud ethopoeiae genus est interrogatio, quae secundum grammaticos antiquos σαφήνειαν et εὐκρίνειαν orationi impertit, ex quibus constat καθαρότης. Interrogatio variat ac reficit orationem, erigit curiositatem audientium, acuit attentionem:

1. Per sec. pers. instituitur interrogatio ex. gr. (1 a. cum ficta persona; 1 b. cum lectore colloquitur):

F. A.² 443, 20. ποῦ σὺ καὶ πότε ταῖς Ἀλεξάνδρου πράξεσιν ὁδὸν ἔδωκας; Percontatur a Fortuna declamator.

Es.¹ 107, 6. τί παρὰ φύσιν ἐστὶ Δίεις τὸ ἔμφυχον; interrogatur fictus adversarius.

2. aut saepius: a. in neminem dirigitur interrogatio, b. utique neminem certum (τις), ut dicitur, oratorie, quod genus locos numero 2 a, b. apposito designare libet (3 pers. sing. et plur.).

3. Nonnunquam semet ipsum interpellat percontando auctor; quae tamen exempla potius ad dispositionem oratoriam spectant, ut ex. gr.:

Aqu. 3, 6. καὶ τί μικρολογοῦμαι τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπερχόμενος φύσιν; (1 pers. sing. rarius plur.).

4. Ipse quaestionem cum audientibus lectoribusve communicat (1. pers. plur.). Reliquos locos, ordine, quem in lectione Plutarchi servavi, tradere iam incipio:

F. R. 389, 3. Ἄρ' οὖν... τις ἐπάγοιτο μάρτυρας...; 2 b.

391, 23—392, 1. Τί δέ; ὁ τούτου... υἱός, ... οὐκ αὐτὸς... εὗξατο τοῖς θεοῖς...; 2 a.

393, 2. εὐθὺς γοῦν τις οὐκ ἂν εἴποι c. acc. c. inf. 2 b.

401, 25. acc. c. inf. ...τις οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν; 2 b.

403, 23. Τί δ' οὐχὶ καὶ περὶ τὰς μεγίστας συμφορὰς ὄρθη τὴν πόλιν ἢ Τύχη; 2 a.

406, 15. Τίς γὰρ οὐκ ἂν... ἐκπλαγείη... c. part.; 2 b.

407, 16. Ἀλλὰ τί δεῖ περὶ ταῦτα διατρίβειν, ἄ...; 2 a. (proprie 3., tamen non nominat se expresse).

- F. A.¹ 412, 8. Ἄβουλος οὖν καὶ προπετῆς Ἀλέξανδρος... c. part....; οὐ μὲν οὖν. 2 a.
10. τίς γὰρ ἀπὸ μειζόνων... ἀφορμῶν ἀνήγετο...; 2 b.
- 413, 10. πόθεν οὖν ἐπιστεύθησαν ἐκείνοι φιλοσοφεῖν; ἀφ' ὧν... 2 a.
- 419, 20. τίς οὐκ ἂν εἴποι c. acc. c. inf. 2 b.
- 420, 16. ταῦτ' οὐκ ἔστι διανοίας φιλοσόφου...; 2 a.
18. πῶς γὰρ αὐτὸν οἶει τοῖς ἰδίαις ἀγάλλεσθαι τραύμασι...; 1 b.
- 423, 1. Εἶεν· αἱ δὴ πράξεις αὐτοῦ πότερον...; 2 a.
19. τίς ἔμιξε πολέμοις ἐορτάς; τίς δὲ... (subaud. idem verb. fin.); τίς δὲ (item)...; 21: τίς (sc. ἐστὶ)...; 22: τίς... (item)... 2 b.
- 424, 15. εἰ γὰρ ταῦτ' οὐκ ἔστι φιλοσόφως, τίς ἐστὶν ἄλλα; 2 a.
25. τὸ δὲ δοῦναι, οὐ; 2 a.
- 25—27. ἢ οὐχ ὁμοίως... δοκοῦμεν c. acc. c. inf. 4.
- 425, 3. τοῦτο ποσάκις Ἀλέξανδρος εἶπε...; 2 a.
- ²428, 2—4. τίς ἂν οὖν παρὰ τοιούτοις βασιλεύσιν αὔξησις ἢ τιμῆ... γένοιτο; 2 a.
- 431, 17. ἔσθ' ὅστις ἂν ἰδὼν ὑπέλαβε c. acc. c. inf....; 2 b. (19: οὐδεὶς ἂν οἶμαι).
19. τί δὲ τὸν κεραυνοφόρον; 20: τί δὲ τὸν...; 2 a.
- 21—27. εἶτ' ἀνδριάντος μὲν... ἄνδρα δὲ...; 2 a.
- 433, 10. τί οὖν; ἐάσωμεν τὴν Τύχην c. inf....; 4.
13. τί γὰρ αὐτῷ πλέον ἔδωκεν...; 2 a.
- 14—15. ὄπλων, ἵππων, βελῶν, χρημάτων, δορυφόρων; 2 a.
- 434, 20. ἐγὼ δὲ τοῦτ' εἰπεῖν πρὸς τὴν τότε Τύχην οὐκ ὀκνήσω „τί σου τὸ μέγεθος, τίς δ' ἢ δόξα, ποῦ δ' ἢ δύναμις, ποῦ δὲ τὸ ἀνίκητον, ἄν... 1 a.
- 435, 5. τίς μέγας...; 2 b. (sc. ἐστὶ).
24. Ἀριδαῖον δὲ τίς ἂν ἐποίησε μέγαν, ὄν...; 2 b.
- 442, 4. σκοπῶ τί τὸ Τύχης ἔργον ἐν ἐκείνοις γέγονε, δι' ὃ... 2 a.
6. πῶς γὰρ οὐχὶ τὸν ἄτρωτον, ὦ Ζεῦ, τὸν... τὸν...; 2 a.
10. ἢ κολακευθεὶς ἀνὴρ... ὡς...; 2 a. (ad 6, 10: subaudiantur verba finita ex praecedenti sententia).
11. ἐπὶ θύρας αὐτῷ τὸ διάδημα... ἦλθεν, ὥσπερ... 16...; 2 a.
16. βούλει μαθεῖν πῶς βασιλεύουσιν ἄνθρωποι διὰ Τύχην; 1 b.

- 443, 10. Ἀλεξάνδρῳ δὲ τί παρ' ἀξίαν, τί ἀνδρωτί, τί ἀναμωτί, τί προΐκα, τί μὴ πονήσαντι τῶν μεγάλων; (sc. ἐγένετο) 2 a.
 20—25. (18: εἰ γὰρ ἦν ὡς πρὸς ἀνδρωπον ἀγαγεῖν Παρρησίαν ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν Τύχην, οὐκ ἂν εἶπε (sc. ἡ Παρρησία) „ποῦ σὺ καὶ πότε... ἔδωκας; ποίαν πέτραν... διὰ σὲ εἶλε; ποίαν πόλιν... παρέδωκας ἢ ποίαν... φάλαγγα; τίς εὐρέθη βασιλεὺς...; 1 a.
 445, 23. ποίους γὰρ Τυφῶνας... οὐκ ἀνέστησεν...; 25: ἢ τίνας οὐκ ὠχύρωσε...; 2 a.
 446, 2—9. εἰ δὲ μὴ... οὐκ ἂν ἔκαμε καὶ ἀπηγόρευσε c. part. ... 2 a.
 12. τίς γὰρ ἂν... ἐξεμόχθησεν...; 2 b.
 448, 11. Τίνες οὖν ἦσαν αἱ ἐλπίδες, ἐφ' αἷς...; 2 b.
 449, 3. ἄρ' οὐκ ἂν εἴποιμεν c. acc. c. inf...; 4.
 450, 19. τίνι ἂν τις εἰκάσειεν ἢ πυρὶ...; 2 a.
 452, 5—6. τῆς δὲ νῦν ἐξεταζομένης Τύχης οἶον τὸ ἔργον; 2 a.
 453, 5. τίς οὖν οὐκ ἂν εἴποι... ὅτι 2 b. ...; 9—12...;
 Gl. Ath. 460, 20. ἄρ οὐκ ἂν ἐδόκει πᾶσαν ὑπερβάλλειν ἀναΐδειαν, ὄπου...; 2 a.
 463, 7—11. τίν' οὖν αἱ καλαὶ τραγωδίαί... ὄνησιν ἤνεγκαν...; 2 a.
 18. Βούλεσθε τοὺς ἀνδρας εἰσάγωμέν...; 1 b. 4.
 469, 10. πῶς γὰρ οὐκ ἔμελλεν ἀνδρωπος... φοβεῖσθαι...; 2 a.
 470, 7—9. ἀλλὰ νῆ Δία... ἄξιόν ἐστι c. acc. c. inf... 2 a.
 9: τὸν...; 11: τὸν...; 2 a.
 Aqu. 1, 18. Ἄρ' οὖν οὐ χρησιμώτερον ἐκεῖνο, οὐ... 2 a.
 3, 22. καὶ τί δεῖ καταριθμεῖσθαι με καὶ οἶνον καὶ ἔλαιον...; 3.
 5, 17. πῶς οὖν οὐ χρησιμώτερον ὕδωρ στοιχείῳ περιπτεῦον; (sc. ἐστὶ). 2 a.
 19. Ἦ πρὸς τοῖναντίον ἂν τις ἐντεῦθεν ἔχων λέγοι; 2 a.
 7, 3. πῶς τοῖνυν δυεῖν οὐκ ὠφελιμώτερον, ὄ...; 2 a.
 9, 12. ἐπεὶ τί λόγου χρησιμώτερον...; 2 a.
 13—15. τί οὖν; διὰ τοῦτο ἦττον ὠφελιμῶν...; 2 a.
 17. τί τέχνης τῷ βίῳ λυσιτελέστερον; 2 a.
 10, 2. εἰ τοῖνυν... πῶς οὐκ ἂν εἴη πάντων ὠφελιμώτατον; 2 a.
 4. Καὶ μὴν, οὐ..., οὐκ ἂν εἴη λυσιτελέστατον; 2 a.
 5. οὐχ ὀρᾶς οὖν, ὡς... 13...; 1 b.
 Soll. 14, 20. ΑΥΤ. Τίς δέ, ὦ φίλε Σώκλαρε, τοῦτ' ἠξίωσεν...; 2 b.
 (initium orationis continuae).
 21, 11. καίτοι διὰ τί δένδρον δένδρου οὐ λέγομεν ἀμαθέστερον, ...; 4.

- 14—19. ἢ καδάπερ... 16: οὕτως...; 2 a.
- 30, 14. καὶ τί θανμαστόν, ὅπου...; 2 a.
- 68, 8. Καὶ τί ἂν τις ἐν τούτοις κοινωνίαν θανμάσειεν ὅπου...; 2 a.
- 69, 20. ἄρ' οὖν ἄξιόν ἐστι c. acc. c. inf...; 2 a.
- 74, 8. ποίας γὰρ ἀηδόνας ἄξιον c. inf...; 2 a.
11. τίνος δὲ γενέσειεις... ὁ θεὸς οὕτως ἐτίμησε; 2 b.
- Brut. 89, 8—9. τί οὖν ἔτι σοι λέγω τὰς Καρίνας ἢ Μαιονίδας; 1 b. 3. (continuatur oratio inde ab 86, 26. usque ad 90, 23).
- 90, 19. πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον c. acc. c. inf... 2 a.
- 98, 1. τί οὖν c. part. 1 a, b. Si particeps dialogi per novem paginas uno spiritu continenter respondet, soliloquium edit.
14. παρὰ τίνος γὰρ ἡμεῖς ἐμάθομεν... c. inf...; 2 b.
15. τίς δὲ τὰς χελώνας ἐδίδαξε... c. inf...; 2 b.
- Es.¹ 101, 4—5. ἐγὼ δὲ θανμάζω καὶ τίνι πάθει καὶ ποία ψυχῆ ἢ λόγῳ ὁ πρῶτος ἄνθρωπος... 2 a.
10. πῶς ἢ ὄψις ὑπέμεινε... 12: πῶς ἢ ὄσφρησις ἠνεγκε... πῶς τὴν γεῦσιν οὐκ... v. f. 2 a.
- 102, 13—14. οἷον βίου λαχόντες αἰῶνα καρποῦσθε...; 1 b. (15: ὅσα τρυγάται; ὅσον πλοῦτον..., ὅσας... ἠδονὰς δρέπεσθαι πάρεστιν; 2 a.).
- 103, 18. ὑμᾶς δὲ τοὺς νῦν τίς λύσσα καὶ τίς οἴστρος ἄγει...; 1 a, b.
20. τι καταψεύδεσθε...; 21: τι... ἀσεβεῖτε...; 1 a, b.
- 104, 2. οὐκ αἰδέισθε... μὴγνόντες; 1 a, b.
- 107, 6. (εἰ δ' ἀναμένεις)..., τί παρὰ φύσιν ἐσθίεις τὸ ἐμφυχον; 1 a, b.
- 108, 5—9. οὐ γάρ, ... προεκινδύνευσεν ὁ φιλόσοφος...; 2 a.
- 109, 16—17. Χωρὶς δὲ τούτων ὁ πρὸς φιλανθρωπίαν ἐδισμὸς οὐ δοκεῖ θανμαστόν εἶναι; 2 a.
17. τίς γὰρ ἂν ἀδικήσειεν...; 2 a.
- ²114, 3. Ποῖον οὖν οὐ πολυτελὲς δεῖπνον, εἰς ὃ οὐ... 2 a.
4. μικρὸν ἀνάλωμα ἠγούμεθα ψυχῆν; 4.
- 115, 8. Τίνες οὖν ὑστερον τοῦτ' ἔγνωσαν; 2 b.
- 116, 22. τί βέλτιον... c. inf...; 2 a.
- 117, 13. πότερον ἀδίκημα μείζον, ... c. inf...; 2 a.
21. τί γὰρ εἰ...; c. v. f...; 2 a.

22—118, 2. ἴσος γε, ὦ θεοί, καὶ ὁμοῖος ὁ κίνδυνος ἔχει,
 ἄν... ἄν... 2 a.

118, 4. τίς γὰρ ὁ πολὺς τόνος εἰς...; 2 a., 5—8: τί... ἐσπου-
 δάκασι; 2 a.

Si interrogatio reficit tantum orationem, exclamatio et obsecratio ¹⁾ ultro incitant; difficilis per ista est incessus et admodum lubrica via, instatque periculum, ne ad Diogenis prolabare vociferationem. Magis erat in his κύων Plutarchus quam rhetor. Sed aliud est cynicam profiteri doctrinam, aliud ineptiis cum ineptissimis sodalitiis iungere in vulgi procacis favore appetendo. Minime Plut. cynicorum erat sodalis per doctrinam, quod excusabilius esset; gestu erat cynicus, remissis frenis, iuvenili impetu et asperae frementisque „ad maiora“ vehementiae. Manus attollere, turbare capillos, scindere vestimenta aequè cynicum ac iuvenile et litteratorum hominulorum. Non ignoro Platonis scriptorum imitari voluisse in sermone vivacitatem, verum et iuvenis erat et Boeotius:

F. R. 392, 15. πολλάκις σχολαζόντων εἰς παιδιὰν σφαίρας ἢ κύβων
 ἢ νῆ Δία θρεμμάτων ἀμίλλης,...

Gl. Ath. 464, 23. καὶ νῆ Δία οἱ τρυήραρχοι τοῖς ἐλαύνουσιν ἄλφιστα
 παρασκευάζοντες,...

468, 1. Ἀλλὰ νῆ Δία παιδιὰ τὰ τῶν ποιητῶν.

470, 7—8. ἀλλὰ νῆ Δία τοὺς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος
 λόγους ἄξιόν ἐστι... Ironice.

Aqu. 2, 1. καὶ νῆ Δία φίλος ὁ πάσης ὥρας καὶ παντὸς καιροῦ
 παρὼν ἔτοιμος;

Soll. 30, 15. σὺν μὲν καὶ ἔλαφον καὶ νῆ Δία δορκάδα καὶ λαγῶν...

Brut. 82, 10. ΟΔ. Ὅτι νῆ Δία καλὴν ἂν μοι δοκῶ...

Es.¹ 104, 10. ἀποκτιννύομεν, ἂ νῆ Δία καὶ κάλλους ἔνεκα...

19. ἢ νῆ Δία τὴν γῆν ταύτην ἀποβλέψας...

105, 4. ἐπὶ βοηθείᾳ κινδύνων, ἢ νῆ Δί' ἐλέγχῳ...

10. ἂ δεῖ τρέψαι καὶ μεταβαλεῖν ἢ νῆ Δία πρᾶναι...

² 111, 19. οὐ μὲν ἀλλ' εἰ καὶ ἀδύνατον νῆ Δία διὰ τὴν συνή-
 θειαν τὸ ἀναμάρτητον,...

114, 22. εἰ μὴ νῆ Δία ἐκείνων καθαρμός ἐστι τὸ περὶ τούτων
 διαλέγεσθαι...

¹⁾ Kühnlein, De vi et usu precandi formularum; Car. Ansfeld, De Graecorum precationibus quaestiones. Lips. 1903.

Praeter 111, 19 particula obsecrationis *νὴ Δία*, semper post coniunctiones (octies post monosyllabum, ter praecedente coniunctione ex duabus formata syllabis) ponitur; ut puto, per catachresin, sola vi affirmativa.

- F. A.¹ 413, 26. ὦ *Δαυμαστῆς φιλοσοφίας*, δι' ἣν Ἴνδοι...¹⁾
 423, 7. οὐ γὰρ ἔστιν εἰπεῖν διακρίναντά με μὰ τοὺς *θεούς*, ὅτι...
²431, 16. Ἄλλὰ φέρε, πρὸς *θεῶν ἐκτελεσθῆναι καὶ φανῆναι τοιοῦτον ἔργον*.
 Soll. 17, 23. φόβων καὶ ναὶ μὰ *Δία φθόνων καὶ ζηλοτυπιῶν*.
 66, 3—4. πρότερον δέ, ναὶ μὰ *Δία*, τὴν ὀπτικήν, (sc. ἄκουσον).
 74, 5. Ἄλλ' οἶον, ὦ φίλε *Πόσειδον*, ὀλίγου πάθος ὡς ἄτοπον πέπονθα...
 Brut. 83, 13. *KIP*. Οὐχ οὕτω γ' ἀπλῶς, μὰ τὴν *Ἑκάτην*.
 90, 24. *ΟΔ. Παπαί*, ὦ *Γρύλλε*, δεινός μοι δοκεῖς γεγονέαι σοφιστής, ... (i. W. 1087 B I. 893).
 93, 17. οὐδὲν ἂν μὰ *Δί'* ἥδιον ἦ... cf. F. A.¹ 416, 22: ἐγὼ δ' οὐδὲ τούτου μὰ *Δία* τοῦ *θεάματος* *ζηλῶ* τοὺς *ιδόντας*, ...
 Es.¹ 106, 3. ὦ τῆς ὀμότητος· δεινὸν μὲν ἐστὶ καὶ...
 108, 5. ...προκινδυνεύω.“ καλόν, ὦ *Ζεῦ*, κίνδυνον·
²112, 11. ...ἀναδεύσαντες, ὦ *Ζεῦ* κατὰ *θάρασιε*, φάγωσι...
 117, 22. ἴσος γε, ὦ *θεοί*, καὶ ὁμοῖος ὁ κίνδυνος ἔχει, ...

Quod de Plutarchi iactantiore gestu dixi, plane intellegi poterit, cum et verba affectuum, quibus et quam supra modum usus sit, exposuero. Quae cum Plutarchi studium non minus sophisticum illud quidem (nempe necopinata atque inedita proferendi) produnt, tum nihilo minus et id demonstrant, quod nunc nobis cordi est, affectatam et parum naturalem orationem:

- F. R. 393, 8. εὐτυχίας *Δαυμαστῆς*. Gl. Ath. 462, 25. *Δαυμαστὸν ἀκρόαμα καὶ θεάμα*.
 395, 25—26. εὐτυχία... *Δαυμαστί*. 470, 16. ...λόγοι τοῦτ' ἔχουσι *Δαυμαστὸν*, ὅτι...

¹⁾ ὦ sec. indicem Wytt. octies in Moralibus contra unicum locum traditum ex Vitis habes.

- 398, 17—18. Τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκείνων ἐ-
 Δαύμασαν βασιλεῖς
 ὡς πρωτόπολιν...
- 406, 15. τίς γὰρ οὐκ ἄν...
 Δαυμάσειεν... (24): ὡς...
- F. A.¹ 413, 26. ὃ Δαυμαστῆς
 φιλοσοφίας.
- 414, 1. Δαυμάζομεν τὴν
 Καρνεάδου δύναμιν, εἰ...
 5. Δαυμάζομεν τὴν διά-
 δεσιν Ζήνωνος, εἰ...
- 415, 12. ἢ πολὺ Δαυμάζο-
 μένη πολιτεία...
- 417, 26. τὴν μὲν αὐτόχρον
 χλαμίδα Δαυμάζειν,
- 418, 12. ἐγκαλοῦσιν, οὐχὶ
 Δαυμάζουσι τὴν σο-
 φίαν.
 16. Ἀρίστιππον Δαυμά-
 ζουσι, ὅτι...
- 421, 14. σοφοὺς ἄνδρας
 Δαυμάζειν...
- ² 427, 25. Δαυμαζόντων
 δὲ τῶν ἄλλων καὶ κρο-
 τούντων,...
- 432, 7. κέρατα Δαυμαστὰ
 τῷ μεγέθει...
- 439, 19—20. Δαυμάσας
 τὸ ἐν ἠδοῇ... ἀνίκητον.
- 64, 12—13. ὃς ἐΔαύμαζε
 καὶ γεράνων... πτῆσιν.
- Soll. 17, 21. Δαυμαστὸν ὅτι δὴ
 παρορῶσιν...
- 21, 20. Ἄλλὰ Δαυμαστὸν
 ὅσον ἄνθρωπος... διαφέ-
 ρει...
- 30, 14. καὶ τί Δαυμαστὸν,
 ὅπου...
- 32, 9—10. τὰ... ἔργα... οὐ κατ'
 ἐν ἄν τις Δαυμάσειε'
- 33, 3. ἐΔαύμασα πῶς νοεῖ
 καὶ συνήσιν...
 26. ὥστε μὴ πάνυ Δαυμά-
 ζεῖν τοῦ Ἡρακλέους, εἰ..
- 36, 10—11. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι
 Δαυμάζουσι τοῦ ἐλέ-
 φαντος, ὅσα c. ind.
- 37, 16. ἄλλα τε Δαυμάσια
 καὶ τὰ περὶ... ἰστοροῦσι'
- 43, 16. ὄν-οὐχ ἥκιστα Δαυμα-
 σθῆναι λέγουσιν ὁρέως
 τέχνη περιγεγόμενον.
- 49, 8. Δαυμαστὸν τι χρῆμα
 πολυφώνου... κίττης ἔτρε-
 φε, ...
 20. τοῖς οὖν πρότερον αὐτῆς
 Δαυμάζουσι τὴν φω-
 νήν, ...
21. Δαῦμα μείζον ἢ σιωπῆ
 παρείχε, ...
- 50, 23. Δαυμασάντων abs.
- 52, 15—16. Ἦττον δὲ ταῦτα
 Δαυμαστὰ, καίπερ ὄντα
 Δαυμάσια...
- Brut. 86, 10. ἐπανῶ δὲ καὶ Δαυ-
 μάζω τὴν ἐκείνων (χώ-
 ραν).

- 69, 9. Καὶ τί ἂν τις ἐν τούτοις τὴν κοινωνίαν Φαυμάσειεν, ὅπου...
11. ὁ κροκόδειλος Φαυμαστόν ἐαυτὸν ἐπιδείκνυται...
- 70, 20. τὸ δὲ τοῦ ἀνδρίου Φαυμασιώτατόν ἐστιν,...
- 72, 9—10. Φαυμαστὴ δὲ καὶ ἡ τῆς χελώνης... ἐπιμέλεια...
20. ὁ δὲ τούτου Φαυμασιώτερόν ἐστιν,...
- 76, 7. οὐδενὸς δ' ἦσσαν ἀξιοΦαυμαστόν ἐστιν ἡ...
- 91, 9. οὐ Φαυμαστόν μὲν οὖν ἐστίν, εἰ...
- 98, 25. ἀμείνονα καὶ Φαυμασιωτέραν... δύναμιν·
- 99, 26. Φαυμάζω τοὺς λόγους ἐκείνους...
- Es.¹ 101, 4. ἐγὼ δὲ Φαυμάζω καὶ τίνι πάθει... ἤψατο.
- 103, 10. τί Φαυμαστόν, εἰ... ἐχρησάμεθα...
- 104, 14. μὴ τοῦτο Φαυμάζοι τοῦ φερομένου,...
- 109, 17. ὁ πρὸς φιλανθρωπίαν ἐδισμὸς οὐ δοκεῖ Φαυμαστόν εἶναι;
- Soll. 23, 21. ὁ μὴ λέγων c. acc. c. inf. ... ἄτοπός ἐστι·
- 74, 6. ὀλίγου πάθος ὡς ἄτοπον πέπονθα...
- Brut. 85, 7. μεστὸς ἀτόπων καὶ διαλελωβημένων παντάπασι δοξῶν·
- 90, 19. πῶς γὰρ οὐκ ἄτοπον αἰτιάσθαι μὲν ὑμᾶς τὴν φύσιν.
- Soll. 60, 7. ἱστορία... ἔκτοπός ἐστι δεινῶς καὶ ἄλλοδαπή,...
- Es.¹ 101, 19. τὸ δέ γε δείπνον ἀληθῶς τερατῶδες,...
- F. A.¹ 413, 15. καὶ πρῶτον τὸ παραδοξότατον... σκόπει,...
- Es. 106, 3. δεινὸν μὲν ἐστὶ καὶ τιθεμένην ἰδεῖν τράπεζαν...
6. δεινότερον δ' ἀποκομιζομένην·
- 107, 23. δεινὰς βαρύτητας ἐμποιεῖ...
- ² 117, 3. ἐκεῖνο δεινὸν φήσετε πάντες.
- F. A.¹ 416, 22. ἐγὼ δ' οὐδὲ τούτου... τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας.
- 422, 11. ἐζήλουν ἂν τὴν Διογένους εὐτέλεια.
13. Ἡρακλέα μιμούμαι καὶ Περσέα ζηλῶ.

- F. R. 391, 20. τὸ δὲ τοῦτων ἀπισ-
τότερον, φηγῆν...
- Soll. 75, 16. χαλεπὸν ἐστὶ πεισ-
θῆναι μὴ καταμαθόν-
τας ὄψει...
- Es.² 115, 4. περὶ ὧν Ἡρόδοτος
ἱστορῶν ἀπιστεῖται.
116, 15. εἰ μὴ πίστεως
ἄξιον τὸ ἀποδεικνύ-
νενον,...
- F. R. 406, 15. τίς οὐκ ἄν... ἐκ-
πλαγείη καὶ θαναμά-
σειεν,...
- F. A.¹ 417, 28. τοῦτοις δ' ἐκπε-
πλήχθαι (cf. 26:
θανμάζειν).
- F. A.² 452, 16. ἔσχατον δὲ τῶν
δεινῶν, ὁ μὲν...
- F. R. 399, 18. τὸ τῆς ἰξευτρίας, εἰ
καὶ γελοῖον, ἀλλ' ἔχον...
- Soll. 38, 26. γελοῖος ἔσομαι λέ-
γων πρὸς ὑμᾶς τοὺς
ὀρῶντας.
- 48, 13. ἦ καὶ πολλὺς κατὰ-
γελῶσι¹⁾ τὸ πρὸς ταῦτα
καταλιπεῖν ἐκείνοις σύγ-
κρισιν.
- 50, 27. Γελοῖοι δ' ἴσως ἐσμὲν
ἐπὶ τῷ μανθάνειν τὰ ζῆα
σεμνύνοντες.
- 53, 1. Λίβνες δ' Αἰγυπτίων
καταγελῶσι μυθολο-
γούντων...
- 74, 6. ὀλίγον πάθος ὡς ἄτο-
γον πέπονθα καὶ κατα-
γέλαστον,...
- 76, 22. καταγελᾶν τῶν ἐρω-
τημάτων ἐκείνων,...
- Brut. 83, 19. ΟΔ. Τί μου κατα-
γελᾶς, ὦ μακαρία;
- 91, 16. τὴν δὲ Πηνελόπης σω-
φροσύνην μυρία κορῶνα

¹⁾ Non fuit contentus risisse, nisi et derisisset, immo etiam multum derisisset. Tamen saepius admiratur, quam ridet. Si de meo iudicio quaeris, malle rideret, quamvis inepte effuseque, rictu ad aures dehiscente, potius quam totiens vasto oris stuperet hiatu. Attamen, si mecum reputo de temporibus illis, quibus Horatianum illud „nil admirari“ occupabat cultiora ingenia I.) velut tessera quaedam elegantiae, scio et ipse: hominibus animi cultura nimis, ut sibi videntur, delicatis atque emunctis accidere, ut subditicio et sponte dicam an inscienter simulato affectu exsultent, in maius omnia accipiant, in maximum celebrant, et, dum enthei esse volunt, subridiculi evadant. Iam saeculum hoc fert secum, quod metris solutis carmina efferimus, in versibus autem humillimis aridam Musam exercemus. Saepe audiui dicentes „incredibile auditu“, quibus aut pauca aut nihil fere inauditum fuisset, vidi carentes commovendi se facultate, cum perversis oculis voluptuosa murmurarent voce „mirifice“. Dum haec, inquam, mecum revolveo, certior fio et Plut., quamquam Boeotium illum quidem, utique graeculum, aut consulto simulavisse aut nisi falsos sentire non potuisse affectus, sed ut sophistam, ut lepidum, ut εὐφυνῆ.

I.) Cicero.

- Soll. 60, 7. ἱστορία... ἔκτοπός ἐστι δεινῶς καὶ ἀλλοδαπή,...
- Es. 114, 14. σὺ μὲν καταγελάῃς τοῦ τὸ πρόβατον μὴ εἶσθίοντος.
19. ἀλλ' ἡμεῖς γε... θεασάμενοι... μὴ τι γε λάσσωμεν;
- A. F.¹ 412, 23. (19: ἂν δέ τις φῆ...)...καταφρονοῦμεν.
- Brut. 84, 16. σοῦ πάντες ἡμεῖς καταφρονοῦμεν, ...
85, 19. ἐφ' αἷς ὀρωμεν ὑμᾶς μέγα φρονοῦντας, ...
87, 1. ἐφ' ἣ σὺ φρονεῖς μέγα καὶ οὐκ ἐγκαλύπτῃ...
- F. A.¹ 409, 4. ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου δυσχεραίνοντος καὶ ἀγανακτοῦντος, εἰ προῖκα δόξει...
- 417, 27. ...τὸν δὲ περιπόρφυρον χιτῶνα δυσχεραίνειν· ἢ πάλιν ἐκείνα μὲν ἀτιμάζειν...
- F. A.¹ 418, 18—19. Ἀλεξάνδρῳ δ' ἐγκαλοῦσιν, ὅτι...
² 436, 14. ᾧ μέθην τινὲς ἐγκαλοῦσι καὶ οἴνωσιν.
- Soll. 27, 22. τοῖς δ' ἀπὸ σκύνων... ἐλεεινῶς ἀγομῆνοις.
- Brut. 84, 9. οἰκτεῖρω μὲν ἅπαντας οὕτως ἔχοντας,...
- F. A.¹ 422, 12. νῦν δὲ σύγγνωθε, Διόγετες, ...
- Soll. 50, 27. ὥστε πάντας ἀνθρώπους... συμπαθεῖς γένεσθαι.
- Es.² 113, 20. οὐδὲ τολμήσεις εἰς οἰκίαν λιπὴν ἀργυρᾶς εἰσενεγκεῖν τραπέζας. (19—20: οὐκ εἰσίοσεις). Quare tam indignabundus: τολμήσεις? Nonne minus cynice esset: ἀξιώσεις?

Vulgaris ista omnia esse sermonis indicia hoc credo demonstrari posse modo, si inveniemus ea in Epicteti dissertationibus, quae egregium nobis cynici stili exemplum praebent. Iterum tamen moneo, ne cynica tantum putes, quae ap. Epict. occurrant, sed popularia et ad captandum vulgi favorem idonea. Constat sophistam esse, qui temporum et hominum eorumque iudiciorum in arte sua exercenda rationem habeat. Plut. iuvenis cynice loquebatur, quia hoc populare erat, non quod cynicus esset:

νή Δία· quinquies decies; post καὶ octies, ἀλλὰ bis ¹⁾, πολὺ bis,
ἢ semel, ὅτι sem., Π 12₂₀ τὸ αὐτοῖς νή Δία τούτοις...

ὦ c. genet. et adiect. novies.

μὰ Δία· sem.

ὦ Ζεῦ· bis.

Δαυμάζω· quinquagies sexies; Δαυμαστός· duodevicies;
Δαυμασμός sem.

ἄτοπος· octies.

παράδοξος· ter decies.

ἄπιστος· quater; ἀπιστέω ter;

ἐκπλήσσω· ter.

δεινός· vicies.

ζηλῶ· sem.*

γελοῖος· octies; γέλως· bis; γελῶ· quinquies; καταγελῶ· vicies
quinquies; κατάγελως· bis.

καταφρονέω· vicies semel; μέγα φρονέω· sexies.

τολμάω· decies.

δυσεραίνω· bis; ἀγανακτέω· undetricies; ἀτιμάζω· septies; ἐγ-
καλέω· quadrages.

ἐλεεινός· sem.*; οἰκτείρω· sem.*

συγγενώσκω· quater; συγγνώμη· sem.; συμπαθήσαι τι· sem.

Illustratur etiam exaggeratio rhetorica, ad quam ab exclama-
tionibus decurri, crebro adhibito vocabulo μυρίαί = sescenti, ut
cui quoque affectati sermonis insit color:

F. R. 396, 10. μυρίων πόνων... Gl. Ath. 469, 21—22. μυρίους... πο-
λέμους...

398, 6. μυρίων sc. πολέμων... Soll. 22, 16. μυρία... παραδείγματα...

400, 3. μυρίαί... τιμαί... 24, 16. ἀνεξευρέτους ἀριθμῶ
μυριάδας, ...

408, 11. μυρίοις... πολέμοις. 54, 1. ἀλλὰ δὴ μυρίων μυριάκις

F. A. 411, 3. μυρίοις ...βέλεσιν... εἰπεῖν παρόντων, ἃ προ-
δείκνυσιν...

414, 19. μυριάδες ἀνδρώ- Brut. 83, 6. μυρίων... κακῶν...
πων...

415, 9. μυρία γένη... 91, 15. μυρία κορῶναι...

¹⁾ In indice Schenkeli error operarum impressum est I 17₂₆ pro I 17₁₆
p. 467 s. v. Ζεύς.

* voc. poet. vel litteratoris orationis.

- ²431, 5. πόλιν... μυριάδρον... 92, 1. μυρίαν διαφοράν, ...
 cf. 448, 12—13: πόλεων Es.¹ 107, 10. ἡδύσμασι μυρίοις...
 μυριάδρων... Gl. Ath. Apud Epictetum:
 466, 4: ναοὶ χιλιστά- μυριάκις· quater,
 λαντοὶ καὶ δήμων ἀποι- μυρίοι· quinquies usu veniunt.
 κισμοὶ μυριάδρον, ...
 446, 6. ἀποστάσει μυρί-
 αῖς, ...
 20. μυρίων καμήλων...
 447, 18. μυρίας ἀσχορίας...

Multa eorum, quae modo exposui, ad copiam dicendi pertinent, de qua separato capite agetur. Nunc ad propositum revertar. Ethopoeiae et quidem compellationis genus est quoddam, quod constat usurpando imperativo. Eisdem, quibus prius, distinguamus locos notis. Imperativus vivacitatis aliquid infert orationi:

- F. A.¹ 413, 12. ἀπὸ τούτων κρινέσθω καὶ Ἀλέξανδρος· 2 a.
 419, 28. μὴ γὰρ ἄς οἱ ποιηταὶ... μεγαληγορίας ἐπεχάραττον, ...
 σ κο π ῶ με ν· 3. 4.
 424, 16. Παραθῶμεν τὰ τῶν ὁμολογουμένων φιλοσόφων. 3. 4.
²433, 15. ποιησάτω τούτοις ἡ Τύχη μέγαν Ἀριδαῖον.
 23. εἴπωμεν οὖν, ὅτι μικροὺς ἡ Τύχη ποιεῖ... 3. 4.
 434, 26. ποιήσων ἄλλον εἰ δύνασαι μέγαν, in apostropha ad
 Fortunam. 1 a.
 435, 6. ἄφελε τὴν ἀρετὴν τοῦ εὐτυχοῦντος καὶ πανταχοῦ
 μικρός ἐστιν, ... item. 1 a.
 439, 5. πρόσγραφον, εἰ βούλει τῇ Τύχῃ τὰ Ἄρβηλα... 1 a.
 443, 26. ἄπιθι πρὸς Ἀντίοχον... 1 a. 444, 2: ἄπελθε πρὸς
 Πτολεμαῖον. 1 a.
 444, 7. τὸ σῶμα ἰδοὺ κατατετρωμένον. (1 a). N. T. Ap. Epict.
 septies. Abiit in particulam.
 450, 4. φέρε θεῶν τὸν Ἀλέξανδρον ἅπασι παραβάλλων. (1 b). 3.
 cf. F. R. 401, 20. φέρε... τὸν λόγον μεταγάγωμεν. (1 b). 4.
 Gl. Ath. 455, 6. ἄνελε τὴν Περικλέους πολιτείαν, ... καὶ Θεουκυδίδης
 σοὶ διαγέγραπται. 1 b.
 13. ἄνελε τὰ περὶ Ἑλλήσποντον Ἀλκιβιάδου νεανειύματα...,
 καὶ Κράτιππος ἀνήρηται. 1 b.
 F. A.² 431, 16. Ἀλλὰ φέρε πρὸς θεῶν ἐκτελεσθῆναι τοιοῦτον
 ἔργον. 1 b.

- 450, 4. φέρει θεῶ τὸν Ἀλέξανδρον. (1b). 3.
 Soll. 53, 10. φέρει... εἴπωμεν... (1b). 4.
 Brut. 91, 21—22. φέρει χρῆσωμαι τάξει τινὶ τοῦ λόγου,... (1b). 4.
 Praene particula est imperativa.
 Gl. Ath. 460, 14. φέρει δ' εἴ τις... 20: ἄρ' οὐκ ἂν ἐδόκει... (1b).
 461, 5. ἀμέλει δὲ καὶ ἐγκωμιάζονται... (1b). cf. Aqu. 2, 7.
 6, 19. 7, 23. Soll. 17, 17. Brut. 98, 24. Exoleta vi imperativi particulae affirmativae partes egit¹⁾.
 463, 20. ἐνθεν μὲν δὴ προσίτωσαν... 2a. 464, 5: ...Θεόδωροι καὶ Πῶλοι συνίτωσαν. 2a.
 464, 11. χορηγία πολυτελῆς παρασκευαζέσθω. 2a.
 465, 10. Τοὺς δὲ στρατηγούς αὖ πάλιν ἐνθένδε παριόντας σκοπῶμεν,... 3. 4.
 466 14. ἢ τοῖς κοινοῖς στεφάνοις... τὸν Δημοσθένους περὶ τοῦ στεφάνου παραβάλωμεν,... 3. 4.
 470, 6. σκόπει δὲ σοφιστικὴν μικροφροσύνην,... 1b.
 Aqu. 1, 16. σκεψώμεθα τοὺς εἰς ἑκάτερον λόγους... 3. 4.
 3, 18. Μετίωμεν ἀπὸ τῶν χρωμένων ἐπὶ ταῦθ' οἷς χρώμεθα. 3. 4.
 9, 7. τοῦτο ῥητέον καὶ περὶ τῶν ἄλλων ζῶων,... 2a.
 Soll. 17, 1. ἔστω δὲ μὴ δεῖσθαι τοῦ νοῦ τὴν αἰσθήσιν... 2a.
 22, 7. οὐκοῦν ὁμοίως μὴδὲ τὰ θηρία λέγωμεν... 3. 4.
 20—21. ἐκείνοις... ἄδικτα πρὸς τὸν λόγον ἐγκαλλωπισασθαι καταλείπωμεν. 3. 4.
 30, 27. σκοπῶμεν τὰ ἔναλα, εἰ... 3. 4.
 31, 6. πρῶτον οὖν ὄρα προθέσεις καὶ παραθέσεις ταύρων... 1b.
 38, 5. καὶ τοῦτο μὴ λέγωμεν αἰσθήσεως ἄλογον ἀκρίβειαν,... 3. 4.
 48, 21. ἤδη πειστέον Ἀριστοτέλει λέγοντι... 2a.
 56, 26. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔστω τοῦ μὴ παντάπασιν ἐκφύλου... 2a.
 67, 4. ἀλλὰ μάλλον ἐπὶ τὰς... ἰτέον. 2a.
 Brut. 83, 10. ΟΔ. Ἐχέτω ταῦτα, ὡς λέγεις, ὦ Κίρκη. 2a.
 86, 18. ΟΔ. Ἐστω σοὶ καὶ τοῦθ' οὕτως. 2a.
 100, 14. ἐννόησον δ' ὅτι... 1a, b.

¹⁾ Plutarcho in deliciis fuisse eam ostendit Schellensius in disputatione De hiatu... p. 8.

Es.¹ 107, 2. ἀνελε δῆγματι βούν ἢ στόματι σὺν. 1 a, b.

3. ...ἢ ἄρνα ἢ λαγῶν διάρρηξον καὶ φάγε προσπεσῶν ἔτι ζῶντος, ... 1 a, b.

² 114, 9. σκόπει δ' ἡμᾶς πότεροι βέλτιον ἐξημεροῦσι... 1 a, b.

117, 4. σκόπει δὲ καὶ τὴν ἐν τῇ τραγωδίᾳ Μερόπην... 1 a, b.

118, 17. ἀλλὰ καὶ τούτων ἀποτρέπεσθε, ... 1 a, b.

19. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἤδη σκεψόμεθα, τὸ... 3. 4.

Invocationis unum habeo exemplum:

Soll. 76, 20. ἴλεως δ' ὁ θεὸς εἶη καὶ πρὸς τι μουσικὸν ὄντα καὶ νησιώτην, ...

Epithetis ¹⁾ utitur in compellationibus tantum in libello qui inser. Brutane, iisque ita, ut a ceteris, quae percensui, scriptis prorsus sit hic usus alienus. Parodia dictionis Homericæ in his apparet exemplis:

Brut. 82, 8. ὦ ποθοῦμεν Ὀδυσσεῦ. Ar. In dialogo dixerim potius arcessitum quam exquisitum.

83, 15. ὦ γενναῖε ironice [ind. W. II. 975 c. I. 793 a.] cf Soll. 54, 17: κραιπαλῶσι γὰρ ἔτι τὸ χριζὸν καὶ βεβαπτισμένοις νήφων, ὡς ὀρᾶς, ὁ γενναῖος, ἐκ παρασκευῆς ἐπιτέθειται.

83, 19. ΟΔ. Τί μου καταγελαῖς, ὦ μακαρία alloquitur Circen. Ar. Xen. Plat.

22. ΚΙΡ. Θάρρει, φιλοτιμότατ' ἀνδρῶπων.

85, 11. ΓΡ. Οὐδέτερα τούτων, ὦ βασιλεῦ Κεφαλλήνων.

85, 21—22. ἀπόκριαι δὴ μοι, σοφώτατ' ἀνδρῶν.

87, 3. ὅστις, ὦ σχετλιώτατε, ...

88, 12—13. ὦ βέλτιστ' Ὀδυσσεῦ, ... cf. 100, 5: ὦ βέλτιστε Ὀδυσσεῦ, ...

Cum semel in epitheta inciderim, etiam reliqua tradam, quamvis non ad compellationem, verum ad copiam dicendi, periphrasin, antonomasian pertineant.

In narratione usus est epitheto, praeposito nomine proprio, ex. gr. Soll. 56, 11—12: Φιλῖνος ὁ βέλτιστος; omisso nomine ita ut periphrasis esse videatur ex. gr. Brut. 86, 12: ὁ φρονιμώτατος ἀν-

¹⁾ Cf.; Frid. Seitz, De fixis poetarum latinorum epithetis. 1, Ebersfeldae 1890.

Δρώπων (sc. Epicurus); sunt quaedam, quae cum iisdem eadem fere soleant coniungi nominibus epitheta ex. gr.:

F. R. 386, 20. ἐκ βαθείας ὑποφδέγγεται δίνης

cf. Φ. 239. ἐν δίνησι βαδείσιν.

ζ. 116. βαδεία δ' ἔμβαλε δίνη.

βαθυδίνης Υ. 73. Φ. 143. 212. 228. 329.

-ίνη κ 511.

-υήεντος Φ. 15. -υήεντα Φ. 603.

F. A.² 438, 2. ἐδείπνει δὲ πρὸς ἐσπέραν βαδείαν, ... Luc. Gall. c. 8. Pausan. 4, 18, 3. Dio Cass. 59, 28. Charito 1, 7.

Soll. 50, 22. ὡς περ ἐξ ὕπνου βαθείος ἀναφερόμενος, ... Luc. Asin. c. 56. Theocr. VIII, 65. Anth. Pal. VII. 170.

Gl. Ath. 458, 21. ὑπὸ τὰς πύλας καὶ τὸ τεῖχος ἔδεικτο καρτερὰν ἵππομαχίαν.

Cf. Grudmann p. 71: „καρτερὰ μάχη frequentatur ab Arriano... quae locutio sumpta est ex Herodoti I. 76, 16: μάχη καρτερῆ. VIII. 12, 10: ἵππομαχία καρτερή... Posteriores hoc quoque imitati sunt, ut Plut. Alc. 31. Phoc. 13 etc.“ Stephani Thes. s. v. καρτερός (IV. 989 A. fin.) Herodotum laudans addit: „In quo etiam loquendi genere ceteri Historici eum sunt imitati, ut...“ (sequuntur loci ex Plut., quos e Stephano exscripsit Grudm.). Ceterum censeo Herodotum copulationem istam ex Homero sumpsisse, quia et poëtae, qui Homerum imitati sunt, illud epithetum cum vocabulo μάχη (aut simili significatione) iungere amabant: N. 483: ὃς μάλα καρτερός ἐστι μάχη ἐν φῶτας ἀναίρειν. I. 53: Τυδείδῃ περὶ μὲν πολέμῳ ἐν καρτερός εἶσσι... Pind. Isth. VII, 15: ἢ ὅτε καρτερᾶς | Ἄδραστον ἐξ ἀλαλᾶς ἄμπεμψας ὀρφανόν | μωρίων ἐτάρων ἐς Ἄργος ἵππιον; Aesch. Sept. 517: εἰ Ζεὺς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχη. Ad ea, quae Stephanus praebet, ex meo addam penu: Plut. Cinc. c. 13: καρτερὰ μάχη; Arist. c. 14: ἀγών; Demetr. c. 46: πολιορκία; Arist. c. 9: τῆς μάχης τὸ καρτερώτατον. Omnia tale genus epitheta aut amplificandi studio ponuntur, ut graeci vocant, δεινώσεως, ex. gr. F. R. 406, 26: σκότει φοβερῶ, aut periphraseos, aut quae dicitur antonomasiae, in universon ob copiam dicendi ostentandam et colorem rhetoricum orationi induendum. Pauca illustrandi causa apponam enarremque:

F. A.¹ 409, 10. πρὸς ἀμάχους δυνάμεις καὶ ἄπειρα φῦλα καὶ ποταμοὺς ἀπεράτους καὶ πέτρας ἀτοξεύτους, ...
vare δεινῶς.

F. A.² 435, 18. *νήπια βρέφη*. Alterutrum superfluum, nam neque *νήπια*¹⁾ nisi *βρέφη* neque *βρέφη* non *νήπια* esse possunt. Adhibetur autem tum adiectivum, cum est necessarium, cum et aliud aliquid dici potest de nomine; quapropter adiectivo nomen, cui illud additur, prope definitur. Aliter abundat plus minusve, ut hic, ubi copiae studet scriptor.

445, 24. *Τυφῶνας ἢ πελωρίους γίγαντας*. De Titanibus Aesch. Prom. 151 et scholia ad hunc locum.

F. A.¹ 103, 6. *πηλοῖς βαθέσι καὶ λόχμαις ἀφόροις*; ex consuetudine iam rhetorica dicitur palus alta copiae et amplificationis causa.

² 115, 20. *καὶ γευσάμενον οὕτω καὶ προμελετήσαν ἐν ἐκείνοις τὸ φονικὸν ἐπὶ βοῦν ἐργάτην ἦλθε καὶ τὸ κόσμιον πρόβατον καὶ τὸν οἰκουρὸν ἀλεκτρυόνα Βοῦν ἐργάτην* (sc. γῆς i. e. agricolam) Archilochus²⁾ invenit, Sophocles³⁾ mutuatus est, civitatis iure in pedestri donavit oratione Polybius⁴⁾. Plut. tria illa epitheta ob movendam misericordiam carnivori hominis adhibuit et bovi — credo prae patriae caritate — poëtico et nimis amaro illacrimavit latice. *Οἰκουρὸν* anatem appellavit Aratus⁵⁾.

Aqu. 5, 15. *γράμματα δὲ μνημόσυνα λήθης ἐκόμισεν*,... cf. Eur. fr. 578 (N p. 542): *τὰ τῆς γε λήθης φάρμακ' ὀρῶσας* (sc. Palamedes), *...ἐξεῦρον ἀνδρώποισι γράμματ' εἰδέναι*,...

Soll. 33, 11. *λίθον εὐμεγέθη*... cf. Ar. Pl. 543: *λίθον εὐμεγέθη*.
40, 3. *ὁ δὲ φρουρὸς κύων, ὄνομα Κάππαρος*,... Pausan. 2, 26, 4; Philo 1, 335, 43 de cane.

Antonomasiae⁶⁾ haec praeter ea, quae iam commemoravi, erui exempla:

Soll. 43, 4. *τοὺς δασύποδας*; 44, 12: *οἱ δὲ δασύποδες*. De lepore usitatum, quamvis minus frequenter quam *λαγῶς*; forsitan

¹⁾ *νήπια* per antonomasian saepe absolute ponuntur pro *βρέφη*.

²⁾ Fr. 39 (8) Bergk-Rubensbauer 1915. II, p. 393.

³⁾ Ath. 686 a. (N. fr. 138).

⁴⁾ 3, 93, 4. ⁵⁾ 969.

⁶⁾ De adiectivis pro substantivis positus cf. Rausch, Quatenus Hesiodi in Theogonia elocutio ab exemplo Homeri pendeat. diss. p. 19.

locale nomen habendum est, aut speciale quoddam leporis genus significat. Plut. tamen et in hoc rhetor, quod usus est rariore atque insolentiore vocabulo pro magis trito.

54, 2—3. τὰ πεζᾶ καὶ τὰ πτηνά; 4: τῶν ἐνύδρων¹⁾. al. Brut. 97, 24: οὔτε τι πτηνὸν οὔτε νηκτόν. Solita sunt neque rhetorica.

Antonomasiae quasi conversionem — ut et in aliis figuris — adhibuit Plut.:

Brut. 92, 11. ξένος ὄχλος; imitatus est Platonem²⁾; in prosa oratione ξένος fere pro substantivo ponitur.

Compellatione fere peracta perlustremus responsa, quae in speciem dialogi — vero dialogo extra quaestionem, ut iam adnotavi, posito — compellationibus redduntur.

Brevissima est responsi forma Platonis peculiaris εἶεν, quae cum ap. Epict. non inveniatur³⁾, verum ap. Aesch. Soph. Ar., minime dubium est, quin Attici atque elegantis fuerit sermonis⁴⁾. Ap. Plut., expedita quaestione — in sermone continuo — quasi finem deliberationi faciat, novum caput incipit, superioris facta conclusione per εἶεν:

F. A.¹ 423, 1. c. 11. Εἶεν· αἱ δὴ πράξεις αὐτοῦ πότερον...

Brut. 98, 1. c. 9. Εἶεν· ἀλλ' ὄψοις χρῆσθε τούτοις... (Soll. 29, 8: usurpatur εἶεν in vero dialogo et significat approbationem: nihil impedio).

Commune Atticis cum Epicteti⁵⁾ genere dicendi est εἰκότως:

F. R. 389, 1. (καὶ τὰ παρ' ἡμῶν ἐν Χαιρωνείᾳ τρόπαια κατὰ τῶν Μιδρατικῶν οὕτως ἐπιγέγραπται,) καὶ εἰκότως⁶⁾... γὰρ... quasi praestruat dubitationi. Reliquis locis continuo filo cum textu et cursu verborum cohaeret:

F. A.¹ 415, 10. εἰ (7: τοίνυν... φαίνεται... μεταβαλὼν...) εἰκότως ἂν φιλοσοφώτατος νομίζοιτο.

¹⁾ Soll. 54, 4. 56, 21.

²⁾ Tim. Loer. 104d. τιμωρία ξέναι; ita et Luc. Deor. Conc. 1. ξένοι θεοί.

³⁾ Qui tamen habet negativam huius responsi formam: μὴ γένοιτο.

⁴⁾ Verisimile igitur est particulam hanc resuscitari a Plutarcho studio imitandi Platonis, illius temporis sermoni alienam. Ceterum de εἶεν cf. Lechner, p. 30.

⁵⁾ Ap. Epict. quinques. ⁶⁾ κ. εἰκ. ap. Epict. bis.

Gl. Ath. 468, 3. ...ἐξ ὧν εἰκότως Αἰσχίνης σκώπτων...

Brut. 85, 14. ὅτι ταῦτα πρὸ ἐκείνων εἰκότως ἀγαπῶμεν¹⁾.

Absolute positum adverbium *εἰκότως* in ficto dialogo vel deliberatione in eis, quos excussi, libellis non inveni²⁾.

Interrogationem fictam, in sermone continuo, sequitur Platonica clausula: ...μὲν οὖν:

F. A.¹ 412, 10. Ἄβουλος οὖν καὶ προπετῆς Ἀλέξανδρος...; οὐ μὲν οὖν.

Interrogationem fictam, in sermone continuo, sequuntur, ut responsum, versus (incerti poetæ): Es.² 115, 8. Τίνες οὖν ὕστερον τοῦτ' ἔγνωσαν; respondetur hexametris.

Clarum est oratorium genus responsi, quod appellatur *epiphonema*; ap. Plut.:

F. A.¹ 424, 2. κάμοι δὴ ταῖς Ἀλεξάνδρον πράξεσιν ἔπεισιν ἐπιφω-
νεῖν ἀεὶ „φιλοσόφως“.

5. Ῥωξάνης ἐρασθεῖς... οὐχ ὕβρισεν ἀλλ' ἔγημε· φιλοσό-
φως.

9. Δαρεῖον ἰδὼν κατηκοντισμένον οὐκ... ἐπαιάνισεν, ἀλλὰ...
φιλοσόφως.

14. ἐπιστολὴν... Ἠφαιστιῶνος συναναγιγνώσκοντος, οὐκ ἐκώ-
λυσεν, ἀλλὰ... φιλοσόφως³⁾.

Eodem respondetur, quo interrogatur verbo:

Soll. 29, 8—10. ΣΩΚΛ. ...γέγονέ τις ὑμῖν περὶ τάξεως ὁμολογία;
ΦΑΙΔΙΜΟΣ. Γέγονεν, ὦ Σώκλαρε,...

Scriptor fictis, quae veros adversarios obiecturos fuisse suspicatur, criminationibus obviam it in responso et refellendo firmat id, pro quo militat, propositum:

F. A.¹ 412, 8—10. Ἄβουλος οὖν καὶ προπετῆς Ἀλέξανδρος...; οὐ μὲν οὖν.

413, 10—12. πόθεν οὖν ἐπιστεύθησαν ἐκείνοι φιλοσοφεῖν; ἀφ' ὧν εἶπον ἢ ἀφ' ὧν ἐβίωσαν ἢ ἀφ' ὧν ἐδίδαξαν.

² 431, 17—19. εἴθ' ὅστις ἂν ἰδὼν ὑπέλαβε κατὰ τύχην γεγο-
νέναι...; οὐδεὶς ἂν οἶμαι.

¹⁾ Quinquies in iudice Wytt.; duodecies ap. Aristiden.

²⁾ De epicrisi per *εἰκότως* conficienda cf. W. Schmid, Att. 3, 112.

³⁾ Cf. Sen. ep. V, 67: torqueor, sed fortiter: bene est, occidior sed fortiter: bene est.

Aqu. 9, 13. ἀλλ' οὐ πάρεστι τοῖς ἀλόγοις. τί οὖν; διὰ τοῦδ' ἦπτον...; Es.² 114, 15. ἀλλ' ἡμεῖς γε, φήσουσι, ... μή τι γελάσωμεν; Respon-
detur ei, qui deridet nolentem comedere carnem ovis (v. 14).

118, 14. „ναί, φησί, οὐδὲν γὰρ ἡμῖν πρὸς τὰ ἄλογα δίκαιον ἔστιν. οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ μύρον, φαίη τις ἄν, οὐδὲ πρὸς...

Expositis aliquot, quae verbis fiunt singulis certaue verbi forma, ethopoeiae figuris, ad eas sum transiturus, quae universo quodam sententiae colore produntur, neque tamen grammaticis deprehendi possunt rationibus; mentis ¹⁾ vel sententiae appellantur figurae, cum animi significant motus, extrinsecus nulla habeant indicia. Varia variis eiusmodi ethopoeiae visa sunt genera; quin etiam contendere ausim nihil prorsus, quod ad rhetoricum spectet colorem, ita extra ethopoeiam positum esse, ut *διανοίας σχημάτων* comprehendi nomine nequeat, si quidem omnia, quae oratorie formantur, aliqua procul dubio mente et certo utique animi motu eduntur, quem cum lectore sive auditore communicaturus est auctor.

Quae si probare vellemus, ad extremas deduceremur incitas, nam omnibus ethopoeiae tributis extincta foret tota rhetorica et potius animum scribentis scrutaturi essemus et, ut ita dicam, „psychologia“ percensenda esset orationis, ingenio auctoris subtiliter dispiciendo, excutiendo, describendo. Negari nequit nudam rhetoricen inane quid ac sensu cassum emersuram, nisi doctrina de ipsis animae proprietatibus suppleretur. Medium, ut adsolet, iter optimum; itaque ubi singulis verbis aut verborum compositionibus intinctus sit color rhetoricus, verba aucupari eaque eruere nobis liceat; nec secus in mentis figuris singula non sunt negligenda verba, quae cum sola per se percipere nequeat mens, certis verborum indicibus, quasi ancoris, memoriae nostrae infiguntur. Ne proprio autem Marte hanc profiteri videar opinionem, testibus utar Radfordio ²⁾ qui et ipse secundum antiquos scriptores prosopopoeiam *ἐναργείας* efficiendae adhiberi censet gratia et W. Schmidio ³⁾, qui ita scribit s. v. *πάνυ* „sein häufiges Vorkommen giebt der Rede des Dio Chr. ein eigenes Ethos, indem es eine gewisse Eindringlichkeit der Vorstellung bezweckt; es ist bekanntlich auch dem Plato sehr beliebt, ebenso dem Xen. Strabo hat es bei seinem trockenen Vortrag

¹⁾ *σχήματα διανοίας.*

²⁾ p. 24. ³⁾ 1, 131.

im ersten Buch nur zweimal, Hdn. im 1-sten Buch nur einmal“; idem alio loco ¹⁾ tradit particulam πάνυ solam per se positam secundum antiquos auctores ἀφέλειαν efficere, ut rursus ²⁾ adverbium ἡσυχῆ linere γλυκύτητι. Nos haec omnia suo loco percensebimus. Unum solum hic cautum habere volumus: meram et per se conspicuam neque ullo adminiculo egentem ethopoeiam nunc protrahi.

Egregie oratorium ethopoeiae genus est ἀποσιώπησις, cum negamus nos dicere, et tamen dicimus. Ethopoeia est propterea quod scriptor, quasi taedio copiae affectus, simulatur se reliqua omittere aut prorsus dicere nolle; qua re maioris speciem rei, quam est, praebet; idem fit saepe et ironiae causa. Loci sunt eius figurae ap. Plut. hi fere:

Soll. 43, 12—15. Πανουργίας δὲ πολλῶν παραδειγμάτων ὄντων, ἀφείς ἀλώπεκας... ἔστι γὰρ δῆλα, μάρτυρι χρῆσομαι Θαλῆ...

48, 2—5. περιβόητοι γὰρ εἰσι καὶ πολλῶν οἶμαι διηγημάτων τοιούτων διακορεῖς ὑμᾶς εἶναι· διὸ ταῦτα μὲν ἀφίημι.

55, 1—6. ἀλλὰ μὴ φοβηθῆτε· χρῆσομαι γὰρ αὐτῇ μετρίως, οὔτε δόξας... οὔτ'... μύθους... οὔτ' ἀμαρτύρους... ἐπαγόμενος... διηγῆσεις· ἃ δὲ πανταχοῦ μάρτυρας ἔχει... ὀρόμενα καὶ δίδωσι τῇ ὄψει πίστιν, τούτων ὀλίγα παραθήσομαι. Loco superiore, quae nota essent, omisit, hic ex adverso solum nota ministrare par censet. Quid aliud est τὸν ἥττω λόγον κρείττω ποιεῖν aut, ut nostrates dicunt, felem cauda sursum evertere? Notitia exemplorum iam excusationi est, ne enumerentur, iam causae, quare quidem enumerentur; ergo locus est communis, qui in utramque partem assumi queat. Ceterum vulgatissimis tantum promissis attulit omnia, quae modo ex naturalium et mirabilium libris excutere potuit.

56, 26—27. Ἄλλὰ ταῦτα μὲν ἔστω τοῦ μὴ παντάπασιν ἐκφύλου μηδ' ἀσυμπαθοῦς πρὸς ἡμᾶς ἱκανὰ δείγματα· scilicet cavet a lectoris fastidio.

61, 16—18. ἔτι δὲ πολλῶν... ὄντων παραδειγμάτων, οὐκ ἄξιόν ἐστι τὸ τῆς σηπίας παρελθεῖν. Sic advocati „ut cetera omiserim, unum hoc...“

1) 2, 140. 2) 3, 130.

26. ἀλλὰ τούτων μὲν ἄλις. quasi silentio obruat reliqua (innumera).
- 67, 1—4. τῶν δ' ἄλλων γενῶν... οὐκ ἄν τις εἴποι τὸν ἀριθμόν, ἀλλὰ μάλλον ἐπι... ἰτέον. Missa facit, quae numero comprehendi nequeant.
- 81, 15. ἐπιτίθημι δίκην ἐμαντῶ· παύομαι γὰρ ἤδη λέγων. iam: quasi invitus, qui haberet et alia, quae enumeraret.
- Brut. 89, 9. τί οὖν ἔτι σοι λέγω τὰς Καρίνας ἢ Μαιονίδας; Clementis ac propitii gerit personam misereturque adversarii, cui prostrato insistere aspernatur.
- 99, 8—9. ἐὼ γὰρ ἰχνεύειν σκύλακας..., ἀλλὰ... nec secus ego quoque ἀποσιώπησιν.

Clarissima ethopoeiae figura est ironia. Qua frequentissime utitur Plut. — varia fortuna ac dispari eventu:

- F. A.¹ 411, 25. τοῖς τριςμυριοῖς, οἷοισθ' ἄν, πεζοῖς καὶ τετρακισχιλίοις ἰππέυσι πιστεύσας.
- 412, 5. τὸ δὲ λαμπρὸν αὐτῷ καὶ μέγα παρασκευασθὲν ὑπὸ τῆς Τύχης ἐφόδιον ἐβδομήκοντα τάλαντα ἦν, ... 24: ὅτι δηλαδή περὶ συλλογισμῶν οὐδὲν οὐδὲ περὶ ἀξιωματῶν ἔγραφεν sqq. Quis? Alexander.
- 437, 2. Λυσίμαχος τὰ περὶ Θράκην ὥσπερ ἐσχατίας τινὰς τῆς βασιλείας κατασχών...
- 441, 14—16. οὐκ ἐν οἴνῳ ποτὲ τὴν ὑπόνοιαν ταύτην ἐξέφηεν ὁ μεθύων¹⁾, οὐ δι' ὀργὴν ὁ θυμοειδής²⁾, οὐ πρὸς φίλον ὁ πάντα πιστεύων Ἠφαιστίῳ καὶ πάντων μεταδιδούς³⁾ Sic fere accidit, cum Boeotius vult esse amarus.
- ²442, 11. ἐπὶ Δύρας αὐτῷ τὸ διάδημα τῆς βασιλείας ἦλθεν; idem dicit ἐπὶ Δύρας, quod nos „pod nos“.
- 450, 25. ἐνταῦθ' ἄρ' ἡ Τύχη μεγάλη καὶ λαμπρὰ διέφηεν ἔργα τῆς πρὸς Ἀλέξανδρον εὐμενείας, ... Fortunam accusat — ut ebriosus, qui in puteum inciderat.

¹⁾ Acidius quam verius; cf. L. Sternbach, Wien. Stud. 16 (1895), p. 8 sqq.

²⁾ Maius credo est clementiae indicium secreta iratum non exserere, quam irae Clitum occidisse!

³⁾ Laudet obiurgatne Alexandrum equidem nescio.

- 451, 13. ὁ δ' εὐτυχῆς βασιλεὺς καὶ ὑπὸ τῆς Τύχης φυλαττόμενος αἰεὶ καὶ δορυφορούμενος...
- Gl. Ath. 463, 7—8. τίν' οὖν αἱ καλαὶ τραγωδίαὶ ταῖς Ἀθήναις ὄνησιν ἤνεγκαν...
- 467, 1—3. οὐδ' ὅτε Καρκίνος Ἀερόπη συνῆν ἢ Ἐκτορι Ἀστυδάμας, ἀλλ' ἔκτη μὲν... Si cognoscere vis, quo modo recte ac lepide ludificentur poëtae, Ranas legas quaeso ac Thesmophoriazusas totumque omnino Aristophanem ¹⁾; minime autem decebat Plutarchum, qui et ipse in oratiunculis putidissimis πνευμόνων πολὺν desudavisset πόνον.
18. ἐπὶ τούτοις Πίνδαρος ἠέρισμα τῆς Ἑλλάδος“ προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, οὐχ ὅτι ταῖς Φρυνίχου τραγωδίαις καὶ Θέσπιδος ὄρσθων τοὺς Ἕλληνας. Si temporum longe remotorum causa sophisticam virtutis simulationem, qua in artem invehitur, bene perspicere nequis, revoca in mentem, quod vides in nostris, quae ab elegantiore frequentantur societate, ecclesiis: abbatem calamistratum — evangelium pauperum praedicantem.
- 468, 14—17. ...ἐν ᾧ τοῦτο λαμπρότατον καὶ λογιώτατον ὁ ῥήτωρ πεποιήκεν, ὁμόσας τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, οὐ τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μειράκια προδιδάσκοντας. Celebratum apud rhetores fuisse istud Demosthenis ius iurandum ²⁾ patet ex multitudine locorum apud scriptores: auct. de sublim. XVI, 2. 3. XVII, 2. Hermog. (H. Rabe 1913) 266, 24. 327, 15. 436, 14. Quintil. Inst. IX, 2, 62. 98. XI, 3, 168. XII, 10, 24. Ceterum indignabundus dixit et hoc ipso excusabilis.
18. ἐφ' οἷς οὐ τοὺς Ἰσοκράτεις καὶ Ἀντιφῶντας καὶ Ἰσαίους, ἀλλὰ τούτους (i. e. τοὺς προκινδυνεύσαντας) ἢ πόλις δημοσίαις ταφαῖς ἔθαψεν, ... Eo tantum bonus discipulus, quod non erat supra magistros, tanto peior erat iuvenis meus, quod melioribus se oblatrare aequum censebat.

¹⁾ Cf. praecip. Ran. vv. 1013—1017.

²⁾ Cf. 469, 18—19. de Isocratis oratione panegyrica, quam decem annos scripsisse fertur Isoer. (cf. auct. περὶ ἕψους 4, 2).

- Soll. 24, 17. ἀλλ' ἡμῖν τοῖς ἡμέρωσ καὶ φιλανδρώπως ζῆν δοκούσι...
- 38, 20. ἡ γὰρ αἴσθησις... χαίρειν λέγουσα διεζευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπληγμένοις. cf. 412, 24.
- 54, 17. ...βεβαπτισμένοις νήφων, ... ὁ γενναῖος ἐκ παρασκευῆς ἐπιτέθειται. Post tot insulsos iocos laudare iam firmo capto consilio video quid? Platonem expilavit.
- Brut. 85, 5. ΟΔ. Ἐμοὶ σύ, Γρύλλε, δοκεῖς οὐ τὴν μορφὴν μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν διάνοιαν ὑπὸ τοῦ πώματος ἐκείνου διεφθάρθαι... Χλευασμός.
- 88, 9. ὑπέμειναν τὴν καλουμένην ἐξημέρωσιν... sic excanduit caritate bestiarum, ut quasi suo inflammaretur nomine.
- 90, 24—27. ΟΔ. Παπαί, ὦ Γρύλλε, δεινός μοι δοκεῖς γεγονέναι σοφιστής, ὅς γε καὶ νῦν ἐκ τῆς συηνίας φθεγγόμενος οὕτω νεανικῶς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν ἐπικεχείρηκας.
- 91, 19. ὥστε σοὶ τὴν καλὴν Πηνελόπην ἐνάκεις ἀπολείπεσθαι τῷ σωφρονεῖν ἢς βούλει κορώνης. Scitula Penelope castitate inferior novies quavis cornicula!
- 93, 16. ταῖς δὲ σαῖς χλανίσι καὶ τάπησιν οὐδὲν μὰ Δί' ἦδιον ἢ βαθεῖ καὶ μαλακῷ πηλῷ μεστὸς ὢν ἐγκατακλιθεῖν ἀναπανόμενος. In una voce σαῖς delitescit ironia; altera est, quae totam pervadit sententiam, quasi intercutis, vere porcina et concinne ἡδικευμένη.
- 95, 14. ὑμῶν δὲ πολλὰ τοιαῦτα τῶν σεμνῶν καὶ ἀγαθῶν.
- 97, 25—26. τὰς ἡμέρους δὴ λεγομένας ὑμῶν καὶ φιλοξένους τραπέζας. Gauderet vir humanus, si nos vidisset panem e serragine confectum edentes, de carne ne somniantes quidem. Scripsit unus ex nostris scriptoribus somnium de pane, nemo tam fecundo fuit pectore, ut somnium de carne commentus esset. Quam vana, quam ostentationis avida, quam sophistica ¹⁾ sit bestiarum caritas, vere carnificibus perspicitur demum temporibus. Sedenim non cotidie nascuntur philanthropi ideoque excusandus est Plut., qui alioqui sincere humanus fuerat; quodsi nugatur, iuvenis erat et pacis vivebat in umbra amoena, nec tantū obduruerat belli immanis aestibus.

¹⁾ Quod ipse serius fassus est: Sept. Sap. Conv. 159 C. τὸ δ' ἀπέχεσθαι σαρκῶν ἐδώδης... σόφισμα μᾶλλον ἢ φυγὴ τῶν περὶ τὴν τροφὴν ἀδικημάτων ἐστί.

- 99, 4. *χαίρειν ἔωσα τὸν παρ' ἐτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρονεῖν συννερανισμόν.* In ind. Wytt. praeterea quater in scr. Mor., sem. in Vitis; ut alias, ita et hic maiore sedulitate imitatus est aetate iuvenili Platonici sermonis vivacitatem.
- Es.¹ 108, 14. *καὶ ἵνα μὴ τοῖς ἀθληταῖς ἀπεχθάνωμαι, συγγενέσι χρῶμαι παραδείγμασι.* Hesiodus vetat meiere in fontes, quod pueri, postquam sitim expleverunt, malignitate iuventae facere videlicet solebant; Plut. identidem hausit ex isto communi sophistarum fonte, magno popularitatis suae compendio, ac postea minxit! Ἐνεανείσατο!
- ² 113, 18. *οὐ πολεμῶν δήπου τερέτροις καὶ σκεπάροις...* Ironia in uno posita vocabulo genus est emphaseos, quae fit, si unum vel pauca vocabula quavis de causa maiore vocis instantia ac peculiari modulatione premuntur.
- 118, 4. *τίς γὰρ ὁ πολὺς τόνος εἰς τὴν γαστέρα καὶ τὰ ὀπτανεῖα.* Miscetur cum ironia et tragica emphasis. Nos cautiores sumus in talibus miscendis.

Ἦσκειέται Plutarchus etiam per deminutiva, quibus inest contemptio color. Vergente iam lingua scatebat eis sermo vulgaris, nec tamen, addito suffixo deminutivo, fiebat ulla in significatione mutatio. Longe alia est ratio deminutivorum nominum in oratione Plutarchi aequae atque in cynica diatriba: nam quae ludificantur res, ob contemptioem efficiendam deminutivo nuncupantur vocabulo; nihilo minus habebat ex eo nescio quid populare oratio, ut solemus in consuetudine frequentius quam in scribendo adhibere deminutiva, utpote quae et dulcedinem quandam praestent et ironiae sint aptae. Saepe, ut dixi, sensus vocabuli non variatur, color tamen inest tamquam familiaritatis aut simplicitatis et utimur deminutivis ne nimis graves, emendati, prisca videamur: habet suave quid in se omne deminutum. Locos, quos ex Plut. expiscatus sum, in haec disposui genera:

1) Deminutiva sec. morem diatribes adhibita:

- F. A.² 452, 7. *τείχεσιν ἀδόξον πολίχνης περιβαλοῦσης... τὸν τῆς οἰκουμένης βασιλέα καὶ κύριον,...*
- Es.¹ 105, 19. *ἀλλὰ σαρκιδίου¹⁾ μικροῦ χάριν ἀφαιρούμεθα ψυχῆς ἥλιον...*

¹⁾ Ap. Epict. sec. ind. Schenkelii septies.

² 113, 20. εἰδὼς ὅτι διὰ τοιούτων ἔργων οὐκ εἰσοίσεις κλινίδιον¹) ἐπίχρυσον...

2) sec. consuetudinem i. e. stante significatione:

Soll. 41, 19. περὶ τὸ κλινίδιον αἰωρούμενον ἐκφερομένου... lectus funebris, ap. Tac. lectulus.

Es.² 115, 1. εἰ δὲ θεῖη τις τὰ βιβλία παρ' ἄλληλα... al.

3) studio variandae orationis:

Soll. 73, 9. ἐκλαπέντων δὲ τῶν σκύμων... 17: μικρὸν δὲ προάγουσαι τὰ σκυμνία...

4) ut re vera parvum aliquid designaretur:

Soll. 33, 9. ἐρματίζουσιν ἐαυτάς, ... μικροῖς λιθιδίοις: cf. Soll. 64, 17: ἐρματίζομένους λιθιδίοις, ... 19: ἀλλ' ἐπιμένωσι ἀραρότως τοῖς πετριδίοις.

67, 11—12. ἰχθυδίων· 69, 1: ἰχθυδίων, ... Es.¹ 107, 12. ἰχθυδίων.

Ab ironia et contemptu haud separari potest indignatio:

Gl. Ath. 465, 4—7. τοῖς δὲ νικήσασιν ὁ τρίπους ὑπῆρχεν, οὐκ ἀνάθημα τῆς νίκης, ὡς Δημήτριός φησιν, ἀλλ' ἐπίσπρισμα τῶν ἐκκεχυμένων βίων καὶ τῶν ἐκκλειοπέτων κενότατον οἴκων. Qui hodie legit ephemeridas, obsoletiora ei videbuntur illa. Tunc temporis indignatione tali, quae nos cotidie ferit, ictus, mortuus concidisses. Nunc quadrantaria haec tonitrua ridemus, neque ullus diurnorum scriptor celebrabitur ut medicus mentium.

Brut. 89, 5. ὥσπερ ἢ σὴ γυνή... οὐδ' ἂν οὐδ' ὄσον αἰ χελιδόνες ἀμυνομένη τοὺς ἐπ' αὐτὴν καὶ τὸν οἶκον βαδίζοντας, καὶ ταῦτα Λάκαινα οὔσα.

Es.¹ 105, 21. εἰδ' ἅς φθέγγεται καὶ διέτρισε φωνὰς ἀνάρθρους εἶναι δοκοῦμεν, οὐ παραιτήσεις καὶ δεήσεις καὶ δικαιολογίας... Ne de Progne dicam, barbarorum sermonem Graeci cum hirundinis stridore comparabant. In Aristophanis comoedia Aves graecanice concinunt et quidem divine. Plut. non erat poëta, ideoque indignandi sibi locum repudiatis mythis sumpsit.

¹) Ap. Epict. pro κλινίδιον usu venit forma vulgarior κλινάριον: bis; forma κλινίδιον in consuetudine idem, quod olim κλίνη, significabat (cf. nostrum: lóžko); loco laudato sane colorem prae se fert diatribes.

H. Stein ¹⁾ in editione sua Herodoti inter rhetorica artificia refert, ut Christii utar verbis, „eine gewisse Geheimniskrämerei in religiösen Dingen“. Vix tenui venula in haec quoque ruit meus iuuenis:

Es.¹ 110, 2—5. τὴν δὲ μεγάλην καὶ μυστηριώδη καὶ ἄπιστον ἀνδράσι δειλοῖς, ἢ φησιν ὁ Πλάτων, καὶ θνητὰ φρονούσιν ἀρχὴν τοῦ δόγματος ὀκνῶ μὲν ἔτι τῷ λόγῳ κινεῖν, ... Gravi vultu secretum postulat. Notum est pueros et mulieres maxime secretis studere. Quo sub nomine censeatur figura illa ethopoeiae, nescio; frequens autem est apud comicos recentes, cum parvas res agens magnus sibi aliquis videtur, minimis satagens, negotiis distentus occultandis, semper grave quid agenti similis, efficiens nihil, inani spe maiora quando assequendi fervens, stolide agens, nonnunquam callide, ridicule semper. Paulatim sollertia tali tributa personae, ortum est comicum genus derisoris, quem Francogalli vocant „mystificateur“. Oratoribus accepta erat figura ista, acuendae curiositatis gratia.

Est etiam quod cacozeilon appelletur ethopoeiae genus, immo vitium. Ultra modum sinceri in eo committendo erant antiqui sophistae; itaque non ita in cassum iacta est ab Aegyptio sacerdote ea, quam Plato commemoratur, reprehensio: ὦ Ἕλληνες, Ἕλληνες παῖδες ἐστέ. Revera, si tibi aliquot cacozeila attulero, videbere tibi pensum discipuli legere, aut, quod multo peius, primam patroni in iudicio defensionem.

Prius tamen de emphasi pauca sunt proferenda. Emphasis in declamatione multum valet. Unaquaque in enuntiatione unum aut aliquot inveniri possunt vocabula, quae maiore vocis contentione pronuntiandae sint; per emphasin dicis, quod verbis exprimi nequit: multiugum orationi emphasis induit colorem passimque etiam in cotidiano adhibetur sermone. Quare, cum ea quidem multis ethopoeiae inserviat generibus suffulciendis, neque ipsa aliud quid praeter vocis modulationem contineat, — solum ex. gr. paucis hic ostendenda est testimoniis:

¹⁾ W. Christ-Schmid, Gesch. d. Gr. Litt.⁶ 470_g.

- F. R. 407, 5. τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἀριστεῖς καὶ ἡγεμόνας... χῆνες ἀνέστησαν... Incidi in cacozelon. Non vidit iuvenis, quam nihil commune haberent anseres cum emphasi.
- 413, 26—27. ὦ θαναμαστῆς φιλοσοφίας, δι' ἣν Ἴνδοὶ θεοὺς Ἑλληνικοὺς προσκυνοῦσι, σκύθαι θάπτουσι τοὺς ἀποθανόντας, οὐ κατεσθίουσι. Ut iam sermonis graecanic i omittam naturalem sonoritatem, non haec, cum declamantur, cantilenae similia sunt?
- 414, 22—23. τοὺς δ' ἡνάγκασεν εὐδαιμονεῖν ὁ νικήσας. Quot verba, tot colores; figurae quidem plures, quam verba.
- F. A.² 438, 17. λαβεῖν ἀδικίας ἔγκλημα τὴν χρηστότητα. Emphasis firmat antithesin.
- 454, 4—5. μὴ δεδιέναι τοὺς ἀτρώτους θαρρύνων ipse saucius; est etiam emphasis genus quoddam ellipseos.
- Gl. Ath. 466, 24. ταῦθ' ἡ πόλις ἐορτάζει καὶ ὑπὲρ τούτων θύει τοῖς θεοῖς, ... Emph. significatur dispositione verborum; hoc genus emphaseos dicitur epanaphora cum polyptoto; cf. 467, 16: ταῦτα τὴν πόλιν ἡγειρεν εἰς δόξαν, ταῦτ' εἰς μέγεθος. ubi habemus meram epanaphoram; item 469, 19: τούτους... 21: καὶ τούτους...
- 470, 6. τὸ ἕνατον μέρος τοῦ βίου εἰς ἓνα λόγον καταναλίσκουσιν¹).
- Aqu. 7, 22. οὐχ ἡ ὑγρότης ἀναδίδωσιν, ἀλλ' ἡ θερμὴ ὑγρότης. Cf. Soll. 27, 23—24: οὐ γὰρ οἱ χρώμενοι ζῶσις ἀδικοῦσιν, ἀλλ' οἱ χρώμενοι βλαβερώς καὶ ὀλιγώρως καὶ μετ' ὀμότητος. Es.¹ 106, 2: ἵνα φάγῃς ἀπόκτεινον, ἵνα δ' ἡδιον φάγῃς, μή μ' ἐναίρει. Vox, quae priore colo desideratur, tamquam iam in animo, priusquam dicta esset, suppleta, quodam modo repetitur et, ut maximi in enuntiatione momenti, voce elevata promitur.

Ne in altum proreptus singula enodem, quae suo quaeque loco recensenda servare melius erit, cumulum afferre quaestioni iam gestio. Videtur autem cogendo agmini aptum, ut rationem reddam, cur maiorem solito emphasi gyrum tribuerim. Secundum enim rhetoricam definitionem emphasis altiolem praebet intel-

¹) Isocraten per decem annos in panegyrica sudavisse oratione componenda pertaesum non est centies rhetores referre. Quint. Inst. X, 4. 4; auct. de sublim 4, 2.

lectum, quam quem verba per se ipsa declarent. Ista definitione ea solum pro emphasi habenda est figura, quae, ut subaudiamus quid et quasi suppleamus, nos adducit, id sc., quod iam in ipso verbo altius sit conditum vel ex verborum contextu collatum. At saepius nihil altius habet verbum, quod prematur per emphasin, praeterquam id modo, ut verbum distinguatur et prae ceteris in se attentionem vertat audientium. Nonnunquam animadverti nos in graeca oratione interpretanda parum respicere: longe alias fuisse antiquo scriptori construendi sermonis rationes, quam nobis hodie: non habuisse illum notas, quibus oratio distingueretur atque singulae inter se enuntiationes, non esse usum distenta scriptura neque verbis linea subnotandis, ut nos, cum praecipui habere quiddam ponderis verbum admonere volumus. Ex. gr. saepe Graeci particulam *γε* usurpant, ubi nos aut notam exclamationis apponeremus, aut verbum subnotarem, sive sola cum emphasi pronuntiarem. Itaque, in declamatione utique, omnia emphasi adnumeranda esse, quae qualibet de causa prae ceteris emineant, enuntiationis verba censeo.

Iam tibi pensum pueri ostendam cacozelis ¹⁾ maculatum!

F. R. 394, 3. ὡςπερ ὠδῖνα δευτέραν ἀποτιθεμένη τὴν τοῦ γάλακτος. Rhetor erat Scaligeri pater idem et medicus. En qui aptus fuisset tali similitudini recensendae. Ego quidem confiteor nimis mihi medicam eam videri.

F. A. ² 427, 10. Ἀλέξανδρος δ' ὁ Φεραίων τύραννος (ἔδει δὲ τοῦτο μόνον αὐτὸν καλεῖσθαι καὶ μὴ κατασχύνειν τὴν ἐπωνυμίαν)... Aristophanis temporibus Orestes fuit latro quidam nobilis Athenis; praeclarus comicus festive in praedonem iocatus, herois nullam fecit mentionem. Sancta Scriptura plures nominat Iesus disparis famae. Legi etiam in Aboutii fabula romanensi rectorem disciplinae publicae fuisse Athenis, iam Graecia rediviva, quendam cyrum Periclen, eundem perniciosissimum sicarium; novos Graecos tandem caput ei dempsisse, nomen praetermisisse, quamvis antiquae studiosissimos gloriae. Meus philalexander urbanior Aristophane, verecundior Sacra Scriptura, patriae

¹⁾ O. Ribbeck, *Gesch. der röm. Dichtung* ² 2, 7: „...die mit der Zeit überwuchernde Neigung für die stärksten Würzen u. bisweilen ein Umschlag aus dem Erhabenen ins Lächerliche“.

- amantior novis Graecis esse studuit. Quorum quid impudentissimum, non dicas.
- 428, 1—2. καὶ τὴν ψυχὴν ἐν ταῖς φάτναις εἶχεν, οὐχ ἵππων ἀλλ' ὄνων ἐπιτηδειοτέραν ἀκούειν.
- 443, 12. αἵματι κεκραμένους ποταμούς ἔπιε...
18. ἐν Θαλάσση πρότερον ἢ ἐν γῆ φυτὸν εἶδεν. Credo ipse tale excogitavit miraculum; non fuerunt tanto opere ingeniosi ipsi Indicopleustae. Erravit iuvenis in ratione studiorum suscipienda: debuerat naturalium libros conscribere, sive, quod idem tum erat, mirabilium, ut est exemplo reverendus Plinius.
- 446, 10. Ἄτοπόν τι δόξω λέγειν, ἐρῶ δ' ἀληθές· παρὰ μικρὸν διὰ τὴν Τύχην Ἀλέξανδρος ἀπόλεσε τὸ δοξεῖν Ἄμμωνος εἶναι. Igitur vere infensa fuit Alexandro Fortuna, siquidem insanire eum non prohibuit. Plutarchus non solum, ut pollicitus erat, ἄτοπον dixit, verum etiam frigidum.
- 449, 18—20. ποθεινότερος δὲ τοῖς προσήκουσιν Ὀδυσσεώς· ἐκείνου μὲν γὰρ ἡ τεκοῦσα διὰ λύπην ἀπέθανε, τούτῳ δ' ἡ τοῦ πολεμίου μήτηρ ὑπ' εὐνοίας συναπέθανε. Gaudebant sophistae tales fabricantes comparationes; quo magis arcessitae ac necopinatae erant, tanto lepidiores videbantur. Ulixen sophistarum more perstrinxit. Nam sicut Hercules ille ἐστυκῶς ἀνήρ et lurco a comicis, ita Ulixes versipellis a sophistis vexabatur¹⁾. At dicitur cornicem cornici oculum non effossuram. Animadvertas quaeso et antithesin et homoeoteleuton.
- 451, 12. τυπτόντων τὰ τείχη καὶ χερσὶ γυμναῖς περιρρῆξαι καὶ μονονὸν διαφαγεῖν βιαζομένων. Sat modicus, ut iuvenis, quod μονονοῦ interposuit.
19. ἀλλ' οὕτω δύσερις ἦν καὶ βάσκανος ἡ Τύχη καὶ φιλοβάρβαρος καὶ μισαλέξανδρος, ὥστε... Nunquam minus caeca Fortuna fuit, quam cum μισαλέξανδρος fuit. Φιλοβάρβαρος καὶ μισαλέξανδρος antithesin ad sensum efficiunt, cum μισαλέξανδρον idem valere ac μισέλληνα conspicuum sit.

¹⁾ Ioannes Osw. Schmidt, Ulixes posthomericus, diss. Berol. 1855; imprimis p. 79; Apul. Met. X, 33: „praefertur Ulixes modicus (i. e. exiguae virtutis) Aiaci maximo“.

Soll. 74, 12. τὰς μὲν γὰρ Λητοῦς γονὰς μίαν ἐδρασθεῖσαν ὑποδέξασθαι νῆσον ἱστοροῦσι, τῇ δ' ἄλκῶνι τικτούση... πᾶσαν ἴσθησι θάλασσαν ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον. Poëtae saepe aves in gratia ap. deos et sanctos fuisse viros finxerunt; Plutarchus in oratione soluta Latonem ab Alcyone gratia superari fabulatur.

79, 2. τῷ δὲ δελφῖνι¹⁾ παρὰ πάντα καὶ μόνῳ τὸ ζητούμενον ὑπὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων ἐκείνο, τὸ φιλεῖν ἀνευ χρείας, φύσει πρὸς ἀνθρώπους ὑπάρχει. Narrat Athenaeus dixisse nescio quem, nisi medici exstissent, grammaticorum ineptissimum inter mortales futurum fuisse genus. Et nobilis haec in geminas pestes evasit contumelia. Quanto secius res cessit philosophis: narrat Plut. solum marinum id adeptum esse monstrum, quod nobilissimi in philosophia mirarentur tantum averentque.

Es.¹ 101, 19. πεινῆν τινα τῶν μυκωμένων ἔτι, ... De Romanae dicit immanitate culinae, quae adhuc tremebundas ori ministrabat carnes, et Homericum laudat v. μ. 395; quae tamen carnes heroicae erant.

107, 2—3. ἄνελε δῆγματι βούνῃ ἢ στόματι σῦν, ἢ ἄρνα ἢ λαγῶν διάρρηξον καὶ φάγε προσπεσὼν ἔτι ζῶντος, ὡς ἐκεῖνα. Tamen μυκώμενα paulo ante comedere vetuit; nunc troglodytarum ut imitemur mores, nobis commendat. Imaginere Crassum natando murenas consequentem, Lucullum avium uropygia in modum canis hianti aucupari ore. Crudeles re vera interdum evadunt elementes. Nec Rousseau adeo efferari nos concupivit.

108, 5—9. οὐ γὰρ, ὡς Πελοπίδας... ἢ ὡς Ἀρμόδιος... προεκινδύνευσεν ὁ φιλόσοφος ὡμῶ πολλύποδι διαμαχόμενος, ... Reapse non levi sententia subit periculum praestigiator, qui deglutat gladios, si Diogenes ὡμῶ πολλύποδι διαμαχόμενος humanitatis visus est iuveni servator. Verum enimvero scurra erat ille cynicus vorax, vafer autem sophista meus vulgi plausui sedulo atque observanter adplaudebatur.

¹⁾ Qui Soll. 79, 21—8°, 7 narrantur delphinorum amores, Alexandrinis Musis debentur; cf. Aeg. Forcellini Totius Latinitatis Lexicon s. v. delphinus; Pauly-Wissowa 8, 2505, 38—2506, 25.

Dixi de emphasi, iam pridem aposiopesin percensui, verba affectuum enumeravi; quae omnia ethopoeiae genera contingit *ὑπερβολή* i. e. veritatis superlatio. Vano, ut mea fert opinio, conatu multiplices ethopoeiae species inter se secernuntur: tamquam et emphasi et aposiopesi et verbis affectuum non insit superlatio veritatis. Nihilo secius ob servandum ordinem et hyperboles exempla addamus:

- F. A² 437, 27—28. ...οὐδεὶς ἂν ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ διελθεῖν. Et aposiopesis.
- 438, 10. ἄς δ' εἶδε μᾶλλον ἢ ἄς οὐκ εἶδε παρήλαθε Alexander captivas. Verbum finitum bis et diversa usurpatur ratione; nam primum praeteriisse dixit Alexandrum, quas vidisset i. e. neglexisse, dein, quas ignoraret, i. e. omisisse. Ad rhetoricas valde commoda cavillationes figura pro vitio in logica habetur.
- 441, 23. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἂν τις ἀπέειποι λέγων. Et apos.
- 444, 7—9. Ἀλεξάνδρου... τὸ σῶμα... κατατετρωμένον ἐξ ἄκρας κεφαλῆς ἄχρι ποδῶν διακέκοπται καὶ περιτέθλασται τυπτόμενον...
- 450, 5. Σόλων χρεῶν ἀποκοπὴν ἐν Ἀθήναις ἐποίησε, σεισάχθειαν προσαγορεύσας. Ἀλέξανδρος δὲ τὰ χρέα τοῖς δανείσασιν ὑπὲρ τῶν ὀφειλόντων αὐτὸς ἐξέτισε. Ergo maior est legumlator Alexander Solone atque omnino quisquis pro aliquo solverit aes alienum.
- Soll. 35, 15. ὑπερβάλλει δὲ πᾶσαν ἐπίνοιαν συνέσεως ἡ...
- 71, 26. τοῦ δὲ γαλεοῦ τὸ φιλόστοργον οὐδενὶ τῶν ἡμερωτάτων ζῳῶν ὑπερβολὴν γλυκυθυμίας πρὸς τὰ ἔκγονα καὶ χρηστότητος ἀπολέλοιπε.

Prodeat porro mirabilium enarratio ¹⁾. Sane omnes auctores Graeci talibus studebant et vulgus, ut vulgus, pronum in fidem, gaudebat incredibilia audiens. Omnino Graeci fabulatorum gens erant; per totum diem in foro et porticibus versantes commenta impudenter serebant et credebant temere. Notum vitium Demostheni, Paulo, nemini non Romanorum. Ex Plutarchi scriptis iuvenilibus, quae percensui, „Brutane...“ et „De Soll.“ veri sunt mirabilium libri;

¹⁾ Christ Schmid, G. d. Gr. L. II, 1, 184. 322.

praecipue inspicias quaeso libelli „De Soll.“ paginas 33—34 (editionis Teubnerianae).

Inducit historiam his verbis:

Soll. 37, 15—17. *περὶ δὲ... ἄλλα τε θαυμάσια καὶ τὰ περὶ τὰς διαβάσεις τῶν ποταμῶν ἱστοροῦσι· προβαίνει γὰρ...*

42, 9—10. *Οὐκ ἀγνοῶ δ' ὅτι τὸ τῶν παραδειγμάτων ὑμῖν φα- νεῖται τι ποικίλον· Simul et fidem narrandis facere studet cf. 32, 21: ἄλλως δ' ἂν ἐδόκει μῦθος, ὥσπερ ἡμῖν ἐδόκει τὸ τῶν ἐν Λιβύῃ κοράκων, οἷ...*

Duo tantum eaque sane brevissima mirabilium exempla satis erit afferre, ne, si iterum recentium cum antiquis instituta sit comparatio, ut olim a Perraultio, ephemerides nostrae palmam fraudis ferant.

Soll. 29, 19—20. *κεστρέως δὲ γένος, οὓς παρδίας καλοῦσιν, ἀπὸ τῆς μύξης τρέφονται τῆς ἑαυτῶν·*

20—21. *ὁ δὲ πολύπους αὐτὸν ἐσθίων κάθηται χεῖμωνος...*

Hartman operis sui p. 145 animadvertit „Contra doctum se haberi gessit, doctrinae ostentat tantum, quantum fert oratio etiam ad indoctos habita“. Si ostendero, qualis doctrinae qualia ediderit specimina, manifestus erit Plut. iuv. non „etiam ad indoctos“, sed tantum ad indoctos declamavisse et non doctrinam exhibuisse, verum fuco eruditionis infecisse orationem. Sane alia erat antiquae ratio doctrinae, qua praesertim Alexandrini pollebant, et nostrorum temporum; sed non de ratione agitur. Quid quod serinia inepte ostentat, cum strepitu quatit, exemplorum, commemorationum, aptorum pariter atque ineptorum ad laudandum locorum excutit farraginem, aures obtundit, adspergit oculos nominibus auctorum? Ne plura, πάντα κάλων ἐκτείνει, ut stupeat subabsurda audientium plebs? Pauca modo hic apponere statui, ut esset mihi potestas separato loco agere, qua ratione usus sit Plut. in auctoribus laudandis; item quas immiscuerit orationi definitiones admodum scholasticas. Nunc solum de fuco eruditionis inepte venditando agere fert animus.

Cum pugnae Marathoniae mentionem fecisset et ad ea, quorum causa illam commemoraverat, pergere eum oporteret, addidit scriptor umbraticus:

Gl. Ath. 460, 7. *τὴν τοίνυν ἐν Μαραθῶνι μάχην ἀπήγγειλεν, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἱστορεῖ, Θέρσιππος ὁ Ἐρωεύς· οἱ δὲ πλείστοι λέγουσιν Εὐκλέα...*

- 462, 9—10. ἀλλ' ὅτι μὲν ἡ ποιητικὴ περὶ μυθοποιῶν ἐστὶ, καὶ Πλάτων εἴρηκεν. Sc. parcit lectori. Attamen ne Plato quidem hic ad rem pertinet; sed laborat meum περιπατοῦν μουσεῖον peste, quae hodie appellari potest bibliographica.
- Soll. 70, 20—71, 2. τὸ δὲ τοῦ ἀνδίου θανμασιώτατόν ἐστιν, ὃν Ὅμηρος ἠερὸν ἰχθύν¹⁾ εἴρηκε· καίτοι μέγαν¹⁾ τινὲς οἰονται τὸν ἱερὸν καδάπερ ὄστούν ἱερὸν τὸ μέγα, καὶ τὴν ἐπιληψίαν, μεγάλην νόσον²⁾ οὔσαν, ἱερὰν καλοῦσιν· ἐνιοὶ δὲ κοινῶς τὸν ἄφετον³⁾ καὶ ἱερωμένον. Ἐρατοσθένης δὲ τὸν χρύσοφρυν εἰοικεν... λέγειν· πολλοὶ δὲ τὸν ἔλλοπα, ... Non potuisset Plut. illa de se dicere, quae iactaverat Euripides κωμωδοῦμενος in Ranis: εἴτ' οὐκ ἐλήρουν ὃ τι τύχοιμ', οὐδ' ἐμπεσὼν ἔφυρον.
- 81, 4. ἡ δ' Ὀδυσσέως ἀσπίς ὅτι μὲν ἐπίσημον εἶχε δελφίνα καὶ Στησίχορος ἰσθόρηκεν· ἐξ ἧς δ' αἰτίας, Ζακύνδιοι διαμνημονεύουσιν, ὡς Κριθεὺς ἰστορεῖ. Quibus impediri se non sentit, quominus Isocrati σοφιστικὴν μικροφροσύνην⁴⁾ obiciat.

Ad nimium spectat etiam generalitas rhetorica, quae per tales voces prodi solet, ut soleo, semper, nusquam, itemque per imperfectum iterativum. Nihil de hac re enotatum habeo, nisi quod impugnavit vir quidam doctus Wyttenbachium Plutarcho ἀεὶ subinde sic adhibitum esse affirmantem⁵⁾, ut propemodum abundare videretur. Cum de copia dicendi ap. Plut. agetur, clarum erit temere ac perperam refutari ea, quae unicus Plutarchi iudex subtiliter perspexit.

Antequam alteram conformationis in dialogo adeam partem, in qua de apostrophe et de vivis imaginibus tractaturus sum, restat ut dicam de amplificatione per pluralem numerum efficta, de parenthesi, de auctoris inter res enarrandas sui prima persona mentionem faciendi oratorio artificio.

Unius personae nomen plurali auget numero his fere locis:

¹⁾ Lex. Hom. ed. H. Ebeling p. 585 s. v. 1.) in.

²⁾ Steph. Thes. L. gr. IV, 543 A - D; ὄστούν 543 D - 544 A; ἰχθύς 544 B fin. - C.

³⁾ Ut Aristonicus. ⁴⁾ Gl. Ath. 470, 6.

⁵⁾ Ad 364c. (Animadv. 3, 169).

- F. R. 407, 3. τοὺς μεγάλους ἐκείνους ἀριστεῖς καὶ ἡγεμόνας Μαλλίου καὶ Σερουίους καὶ Ποστουμίους καὶ Παπιρίους τῶν αὐτῶν οἴκων γενάρχας, ...
- F. A.¹ 410, 10. Ὀχοὶ καὶ Ἄρτοξέρξαι, ...
- 412, 20. Κριτία καὶ Ἀλκιβιάδαι καὶ Κλειτοφῶντες, ...
- ²434, 11—12. Περδίκκαις καὶ Μελεάγροις καὶ Σελεύκοις καὶ Ἀντιγόνοις, ...
- 446, 17—18. Ἀνταίους... καὶ Βουσίριδας...
- 456, 8. Κλειτόδημοι, Δύλοι, Φιλόχορος, Φύλαργος.
- Gl. Ath. 464, 3—5. Νικόστρατοι καὶ Καλλιπίδαι καὶ Μηνίσκοι καὶ Θεόδωροι καὶ Πῶλοι...
- 468, 18—19. τοὺς Ἴσοκράτεις καὶ Ἀντιφῶντας καὶ Ἰσαίους, ...
- Soll. 19, 15. τοὺς Σωκράτας καὶ τοὺς Πλάτωνα...
- 96, 12. Μινώταυροι καὶ Αἰγίπανες, ... Σφίγγες... καὶ Κένταυροι (pluralis pluralium).

Rem singulari numero poni solitam poëtarum more effert per pluralem:

- F. R. 388, 4. ἐνιδρύσατο τοῖς Ῥωμύλου Δρόνοις cf. F. A.¹ 410, 11: τῷ Κύρου Δρόνῳ ἐνίδρυσας.

Variis modis Plut. format parentheses¹⁾: interiectis exclamatione, obsecratione, vocativo, verbo dicendi sentiendive, saepius brevi sententiola secundaria, nonnunquam primaria, coniunctione instructa, rarissime absoluta:

- F. A.¹ 411, 25. τοῖς τρισμυρίοις, οἷεσθαι*, πεζοῖς καὶ τετρακισχιλίοις ἰππεύσι πιστεύσας: ...
- ²427, 3. ὡς φασὶ cf. Gl. Ath. 469, 1. Soll. 80, 15—16. 81, 7. Aqu. 5, 2. ὡς ἂν τις εἴποι.
- Es.¹ 114, 15. ἀλλ' ἡμεῖς γε, φήσουσι, ...
- 118, 16. οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ μύρον, φαίη τις ἂν, ... Φασὶ c. inf. F. A.² 428, 12. abs.²⁾ Aqu. 2, 19.

¹⁾ Quaenam ratio fuisset ap. decem oratores Atticos in parenthesi adhibenda, exposuit C. Grünwaldius in Schanzii symbolarum opusculo 19; de parenthesi ap. Plut. cf. Bern. 4. praef. LXI.

* v. coniectanea.

²⁾ Aqu. 6, 2: καὶ τοῦ φύνειν γε, φασί, καὶ γεννῶν, ... Φασὶ delevit Reiskius. Mihi γε, φασί ex προσέτι I.) ortum esse videtur. Scriptione turbata librarius, falsa deceptus opinione, simili modo φασί abundare, ut 2, 19 (ἐχθρὸς φασί καὶ νῦν),

- Soll. 14, 10. *εἰ βούλει* cf. Brut. 84, 2. 86, 27. 91, 20. *ἤς βούλει κορώνης...*
- 30, 12. *ὦ ἐταῖρε* in or. contin. dialogi.
- 43, 7. *ὁ γίγνεται πολλάκις...*
14. *ἔστι γὰρ δῆλα.*
- 50, 6. *ὄπερ ἔφην* cf. Bern. 1. praef. LXXIV. 4. praef. XL—XLI.
- 54, 17. *ὡς ὄρᾳς* in dial.
- 60, 5. *φίλε*. 65, 15. 79, 8—9. *ὦ φίλε* in or. contin. dialogi.
- 66, 12. *ὡς ἔοικε*¹⁾ cf. F. A.¹ 423, 12. ²426, 1. 434, 16. Soll. 14, 2. 47, 21. 49, 26. 62, 13. Es.¹ 109, 24.
25. *οἶμαι δὲ καὶ ταῖς πηλαμύσι* cf. Gl. Ath. 458, 16: *ἀλλ' οὐκ ἂν οἶμαι... προδειήτε...* Soll. 25, 17: *συμκρὸν οὕτω πρᾶγμα καὶ φανλὸν οἶμαι*. Brut. 90, 7: *οἶμαι... ὀνομάζουσιν...* 93, 12: *εἶχε δέ τι καὶ ἡ πόρπη χρυσὸς οὔσα παίγνιον οἶμαι τορεΐαις δηκριβωμένον* et simul tota sententia in parenthesi et uncis inclusa est. Es.¹ 109, 22: *οὐκ ἔστι δέ, οἶμαι, ...*; c. inf. Soll: 27, 16. 48, 3. Brut. 100, 19.
- 72, 21—22. *ἡμέραν ἐκφυλάξασα τεσσαρακοστήν, ἐν τοσαύταις γὰρ ἐκπέττεται καὶ περιρρήγνυται τὰ φά, πρόσεισι*. Quae subnotavi linea, uncis sunt includenda.
- 77, 17—18. *ὡς οἱ μυθογράφοι λέγουσιν*.
- 81, 12. *καὶ αὐτὸς οὐκ οἶδ' ὅπως... ἔλαθον*.
- Brut. 96, 13. *ὡς δ' ἐγφῶμαι καὶ Σφίγγεις ἀναβλαστάνουσι...*
- 97, 24. *ὡς ἔπος εἰπεῖν*. Sec. Wytt. ind. novies in scr. Mor., sem. in Vit.; iuvenili ardore secutus est primum Platonem²⁾.
- Es.¹ 101, 8—9. *καὶ προσέτι εἰπεῖν*.

Omissis libellis in vicem dialogi conscriptis, his fere locis

ubi tamen proverbium laudari denotat, φασί, ut inter duo verba per καὶ coniuncta, repetivit.

I.) Es.¹ 101, 8: *τραπέζας ὄψα καὶ τρυφὰς καὶ προσέτι εἰπεῖν τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν βρυχώμενα μέρη...*

¹⁾ Guil. Nachstädt, De altera Plutarchi declam. quae est „de Al. F.“ diss., Berol. 1894, p. 26.

²⁾ Cf. Indicem Astii 1, 631—632.

facit sui mentionem scriptor, non ut hominis, sed ut auctoris; quae hic desiderantur, in dispositionis oratoriae vestigiis tradendis inueniuntur:

- F. R. 392, 10. ἐγὼ γὰρ καὶ Κλεοπάτρην αὐτὴν τύχην Καίσαρος
τίθειμι, ...
407, 21. ἐγὼ δὲ τίθειμαι καὶ τὴν Ἀλεξάνδρου τελευτήν...
- F. A.¹ 409, 14. Οἶμαι δ' ἂν αὐτὸν εἰπεῖν πρὸς τὴν Τύχην...
416, 21. ἐγὼ δ' οὐδὲ τούτου μὰ Δία τοῦ θεάματος ζηλώ τοὺς
ιδόντας, ...
24. ἠδέως ἂν μοι δοκῶ γενέσθαι τῆς καλῆς καὶ ἱερᾶς νυμφα-
γωγίας θεατῆς, ...
417, 6. ἠδέως γὰρ ἂν εἶπον, ...
423, 7. οὐ γὰρ ἔστιν εἰπεῖν διακρίναντά με μὰ τοὺς θεοὺς, ὅτι...
23. ἔπεισέ μοι τὸ τοῦ Πύρου δεῦρο μετενεγκεῖν.
424, 1. κάμοι δὲ ταῖς Ἀλεξάνδρου πράξεσιν ἔπεισιν ἐπιφω-
νεῖν...
²434, 19. ἐγὼ δὲ τοῦτ' εἰπεῖν πρὸς τὴν τότε Τύχην οὐκ ὀκνήσω...
445, 18. ἐμοὶ μὲν οὐδεὶς βαρυτέρα δοκεῖ κεχρηῆσθαι Τύχη τῶν
βασιλέων, ...
446, 10. Ἀτοπὸν τι δόξω λέγειν, ἐρῶ δ' ἀληθές·
465, 22. ὦν τὰς νίκας ὄραν μοι δοκῶ προσερχομένης, ...
- Aqu. 3, 23. καὶ τί θεὶ καταριθμείσθαι με...
9, 22. ἐγὼ δ' ἂν εἶποίμι...
- Es.¹ 109, 20. ἐμνήσθην δὴ τρίτην ἡμέραν διαλεγόμενος περὶ Ξενο-
κράτους...
110, 2. καὶ ταῦτα μὲν ἐκεῖ κοινότερον ἔλεγον·
5. ὀκνῶ μὲν ἔτι τῷ λόγῳ κινεῖν, ...
114, 5. οὐπω λέγω τάχα... ὡς ἔλεγεν Ἐμπεδοκλῆς·

(Ut hominis mentionem facit sui:

F. R. 388, 25. καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἐν Χαιρωνείᾳ τρόπαια...

Es.¹ 108, 15. τοὺς γὰρ Βοιωτοὺς ¹⁾ ἡμᾶς οἱ Ἀττικοί...).

Itaque ea, quam adhuc percucurri, conformationis in dialogo proprietas, si non ita cynicae diatribes, at certe popularis et iuveniliter rudis atque exsultantis elocutionis ostendit indicia; quae sequitur altera, inter oratoria ac sophistica artificia optimaē notae est. De apo-

¹⁾ Hanske, Plutarch als Bööter Pr. 1884.

strophā¹⁾ dico et viva imagine. Sedenim res est nota et apud omnes pervulgata; ne igitur prudentes docere videar, loci iam sunt afferendi:

F. R. 386, 17—18. καὶ Μούκιος ἐκεῖ Σκευόλας τὴν φλεγομένην χεῖρα δείκνυσι βοῶν ἠμὴ καὶ ταύτην τῇ Τύχῃ χαρίζῃ. Ne fortasse aliquis Plutarcheae factionis ipsum auctorem ingeniose talia excogitavisse putet, Senecae locum ex epistula III, 24. referam, ubi Mucii facinore commemorato pergit Seneca: „decantatae“ inquis „in omnibus scholis fabulae istae sunt; iam mihi, cum ad contemnendam mortem ventum fuerit, Catonem narrabis“. Sen. Controv. VIII, 4. Homicida, inquit, est, quia se occidit. Huic irasceris? pro quo irasceris? Non aliud Scaevolae Mucio cognomen dedit... quam vilitas sui. Ib. X, 2, 3. deceptus sum, dum cogito mecum Horatium Etruscas acies corpore suo summoventem et Mucium in hostili ara manum urentem et dum te Deci cogito qui et ipse noluit patri cedere. Ib. X, 2, 5. Tu Mucio diceres: „non est quod ostendas istam manum?“ Quint. Inst. XII, 2, 29—30. an... contemptum doloris ac mortis melius alii docebunt quam Fabricii Reguli Decii Mucii? Mart. 1, 21. 8, 30. 10, 25; Val. Max. 3, 3, 1. Lübker⁸ 681.

18. καὶ Μάρκος Ὀράτιος ἀριστέως παραποτάμιος... ἐκ βαθείας ὑποφδέγγεται δίνης ἠοῦκοῦν κἀγὼ κατὰ τύχην πεπήρωμαι;“

388, 22. ἀντικρυς οὔτος (i. e. ὁ Σύλλας) τῇ Τύχῃ... ἐαυτὸν εἰσποίει βοῶν κατὰ τὸν Οἰδίποδα τὸν Σοφοκλέους...; sequitur OR. v. 1090.

F. R.¹ 409, 15. Οἶμαι δ' ἂν αὐτὸν εἰπεῖν πρὸς τὴν Τύχην... ἠμὴ μου διάβαλλε τὴν ἀρετὴν...

417, 6—7. ἠδέως γὰρ ἂν εἶπον· ἠὼ βάρβαρε Ξέρξη καὶ ἀνόητε...“

F. A.² 434, 20. ἐγὼ δὲ τοῦτ' εἰπεῖν πρὸς τὴν τότε Τύχην οὐκ ὀκνήσω ἠτί σου τὸ μέγεθος, τίς δ' ἢ θόξα...“

443, 18—444, 2. εἰ γὰρ ἦν ὡς πρὸς ἄνθρωπον ἀγαγεῖν Παρ-

¹⁾ Quint. Inst. XII, 10, 23: Non oratione ficta dat tacentibus vocem?; Gaetano Curcio, L'apostrophe nella poesia latina, Catania 1903.

ρησίαν ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου πρὸς τὴν Τύχην, οὐκ ἂν εἶπε·
 „ποῦ σὺ καὶ πότε...

Es.¹ 102, 11. ...ἀλλ' εἶποιεν ἂν αἰσθῆσιν... καὶ φωνὴν λαβόντες· ὧ
 μακάριοι καὶ Θεοφιλεῖς...

106, 1. παραιτήσεις... λέγοντος „οὐ παραιτοῦμαί σου τὴν ἀνάγκην...“

Plenus dialogus, i. e. cum responso, efficitur per apostrophēn his locis:

Es.² 114, 14—19. σὺ μὲν καταγελαῶς τοῦ τὸ πρόβατον μὴ ἐσθίουτος·
 ἀλλ' ἡμεῖς γε (σε Wyt.), φήσουσι, Θεασάμενοι..., μὴ τι
 γελάσωμεν;

117, 20. εἶτα λέγει τῶν φιλοσόφων ὁ μὲν „κατάκοψον, ἄλογόν
 ἔστι τὸ ζῶον“. ὁ δὲ „ἀνάσχου· τί γάρ...“

Viva imago ea est descriptio, quae res ex conformatione animatas et quasi ad spectandum dispositas subicit sub oculos. Sine conformatione pura descriptio est i. e. sub oculos subiectio ¹⁾ et τοποθεσία, vel ut Quintilianus tradit, τοπογραφία, i. e. locorum dilucidatio. Et viva imago et descriptio et toposhesia praecipua fuerunt ornamenta pedestris orationis Alexandrina aetate, ita ut nullum fere exstet ex illis temporibus scriptum, quin eis scateat, sint autem, quae tota in descriptionis redacta sint formam. Lucianus, Philostratus, erotici scriptores Graeci passim, Vergilius in Aeneidos libro primo, Propertius, Plinius j., Apuleius ex. gr. nominentur. In amoenitate locorum depingenda Platonem aemulabantur scriptores, qui in Phaedro ²⁾ Pissi regione in modum picturae operis topiarii graphice enarrata, egregium posteris ad imitandum suppeditaverat exemplum. Platoni postea ad latus accesserunt Theocritus, Vergilius. Plutarchus toposhesiae dedit operam efficiendae hoc loco:

F. R. 393, 22. ἀλλὰ τοῦ ποταμοῦ τις ἦν ὄχθη χλοερῶ λειμῶνι ³⁾

¹⁾ Gl. Ath. 460, 3—4: τῇ διαδέσει καὶ τῇ διατυπώσει τῶν γιγνομένων γραφικῆς ἐναργείας...

²⁾ Christ-Schmid, G. d. Gr. Lit. 1, 694, adn. 3.

³⁾ Ach. Tat. 1, 1: Ἐν τῇ γῆ λειμῶν... ἐκόμα πολλοῖς ἄνδρεσιν ὁ λειμῶν· δένδρων αὐτοῖς ἀνεμέμκτο φάλαγξ... Ὑδωρ δὲ κατὰ μέσον ἔρρει τοῦ λειμῶνος τῆς γραφῆς, τὸ μὲν ἀναβλύζον... Longi Pastor. 11: καὶ ἡ Θάλασσα προσέκλυζεν ἠϊόνι... Eumath. 1, 1: Θαλάσση στεφανοῦνται, καὶ ποταμοῖς καταρρέεται, καὶ λειμῶνι κομᾶ...

προσβλύζουσα καὶ περισκίαζομένη χθαμαλοῖς δένδροισιν·
ἐνταῦθα...

Caelum depingit:

Es.¹ 102, 20. ἔτι μὲν οὐρανὸν ἔκρυπτεν αἴθρ, καὶ ἄστρα θολερῶ...

In loco iniquo pugnantes:

F. A.² 451, 9. κεναὶ δ' ἔξωθεν προσδρομαὶ... Saepius enuntiationes, quibus descriptio conficitur, carent verbo finito¹⁾; quo facto accedit imagini quaedam, ut ita dicam, vivacitas et prospectus continuatio; nec secius Plut. in Thucydidis descriptionibus referendis copulas exposit: Gl. Ath. 459, 18—24. Eodem modo, cum enumerat verbo finito omisso, ut Gl. Ath. 466, 6—7. ὦν ἀγάλματα καὶ σύμβολα παρ-
θενῶνες, ἐκατόμπεδοι, νότια τείχη, νεῶν οἴκοι, προπύλαια, Χερρόνησος, Ἀμφίπολις, quasi catenam praetervolantium imaginum producit; si copulam *εἰσί* post ἀναδήματα iniecisset, pure fuisset enumeratio sine usurpatione prospectus.

F. A.² 452, 6—454, 10. Periculum, quod adiit Alexander, ostendit graphice magis an tragice et theatriali ostentatione non dicam. De Alexandri bacchica per Indiam pompa fuisse, quod disparuisset, archetypon suspicari me iam dixi.

Gl. Ath. 458, 2—459, 3. Pugnam ap. Mantineam commissam sec. Euphranoris tabulam describit.

In pagina 93 (Brut.), quae tota Homericis filis intertexta est, Ulixis vestis invenitur descriptio, in qua in modum Homeri fibulae signatae mentionem facit: v. 11—12 (εἶχε δέ τι καὶ ἡ πόρπη χρυσὸς οὔσα παύγιον οἶμαι τορεΐαις διηκριβωμένον).

Victimam ad aram adductam Voluptatis, certantibus de caede eius philosophis, commoto adumbrat calamo: Es.² 117, 18—20. εἰς ἡδονῆς μέρος ἔστηκεν ἱερεῖον ἀνακεκλασμένῳ τραχήλῳ ὑποκείμενον, εἶτα λέγει τῶν φιλοσόφων ὁ μὲν... primariam pergīt ducere sententiam. Occasione data expositurus sum mox pauca de rhetorica verborum ap. Plut. iuv. constructione; etiam nunc conspicuum est paratactice i. e. per enuntiationes primarias Plut. identidem vividam reddere orationem, brevibus colis instructas, tum parentheticas, aut verbo finito carentes.

¹⁾ Ach. Tat. fabulae rom. initium.

Coetus pompicos producit:

F. R. 386, 22. τοιοῦτος ὁ τῆς Ἀρετῆς χορὸς πρόσεισιν...

Gl. Ath. 463, 18. Βούλεσθε τοὺς ἄνδρας εἰσάγωμεν αὐτοὺς τὰ σύμβολα... κομίζοντας, ... 20: ἔνθεν μὲν δὴ προσίτωσαν ὑπ' αὐλοῖς καὶ λύραις ποιηταὶ λέγοντες καὶ ἄδοντες...

465, 15. ... Ἀρήιος ὁ κῶμος οὗτος...

466, 8. ... Μαραθῶν τὴν Μιλτιάδου νίκην προπέμπει... 10: φέρει δ' ἡ μὲν Κίμωνος... 14: ...τειχίζει δὲ τὴν πόλιν ἡ Κόνωνος, ...
Personatae Victoriae. Tritum istud in pictura.

Ipsa sub oculos subiectio atque imaginis vivae introductio praenuntiatur:

F. R. 386, 1. Νυνὶ δέ μοι δοκῶ... καθορᾶν..

15. ὁρῶ δὲ...

388, 1. λαμπροὶ δὲ καὶ διαπρεπεῖς ἄνδρες οὐκ ὀλίγοι μετ' αὐτῆς ὁρῶνται, ...

Gl. Ath. 457, 12. τὸ δὲ ἔργον ἔσχεν οὕτως·

463, 18. Βούλεσθε τοὺς ἄνδρας εἰσάγωμεν...

Pariter ac descriptio rem sub aspectum paene subicit praesens quod dicitur historicum, quo adhibito vivida surgit oratio, tamquam nunc et in praesentia nostri eis, quae narrantur, accidentibus. Ap. Plut. innotuerunt mihi ¹⁾:

F. R. 386, 5—7. ἐπανθεῖ δέ τι καὶ τῷ προσώπῳ πρὸς τὴν ἄμιλλαν ἐρύθημα τῆς φιλοτιμίας, καὶ πολλὴ μὲν ὑστερεῖ σπουδούσης τῆς Τύχης, ἄγουσι δ' αὐτὴν...

387, 2. φθάνουσα δὲ τὴν Ἀρετὴν ἐγγύς ἐστίν, ... 3: πρόσεισιν. 4: εἴτ' ἄπεισιν ἀηδῆς· 12: ἔχει... 388, 2: ὁρῶνται... 6—7: μεγαλύνει (bis). 15: προγράφεται... 19: ἐπιτίθησι...

466, 5. ἀναστέφονται... 8—9: προπέμπει... 10: φέρει... 14: τειχίζει... 15: κατάγει...

Christius ²⁾ Aiace[m] Sophoclis iuvenili aetati poëtae tribuit, quod usu veniat in illa tragoedia descriptio locorum et graphica gravium atque excitantium momentorum enarratio. De Phaedro Platonis adhuc res est in controversia. Plutarchi eae, quas attigi descriptiones, tam expressum prae se ferunt rhetoricum colorem, ut nisi iuvenili aetate auctoris excusari nequeant.

¹⁾ De ea quae fertur parataxi in constructione enuntiationum v. infra.

²⁾ Gesch. d. Gr. Litt. ⁶ 326.

C. III: De reliquis figuris ¹⁾.

Figuris sententiarum numerosiores sunt apud Plutarchum verborum cavillationes, quarum bonam partem obtinet „sonorum aequalium cumulandi aucupium“ ²⁾. Bonae famae scriptoris studiosus usque quaque designabo, quae magis naturali quam rhetorica ratione usurpata esse videbuntur. Saepe libros recentioribus conscriptos temporibus legens deliberavi, num etiam nunc talia luderemus, quaeve essent potissimum rhetoricae compositionis apud recentes vestigia; conditis analectorum scriniis expectatione plura inveni. Ex eis, quae nunc nostram occupaturae sunt attentionem, frequentissime apud recentes invenimus omnis generis allitterationes et zeugmata, copulata necopinatum studio ex eis, ἂ ἂν ἤκιστά τις προσδέχοιτο.

Ut ad Plut. revertar rhetorem, quid in lusum iocatus sit verborum, primum ostendam et paronomasiae afferam locos:

F. R. 397, 24—25. οὐδὲ γὰρ λιμὸν οὐδὲ λοιμὸν οὐδ' ἀφορίαν γῆς... cf. F. A² 435, 17—18. Ὅθεν οὐκ ἐν τῇ κτήσει τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει τὸ μέγ' ἐστίν,... Superioris aetatis scriptoribus ingeniosa exquisitaque talia videbantur; Plut., quanta religione coleret auctoritates, quovis damno proprii acuminis, et alibi ostentare non neglexit. Saepe furta Plutarchi inveniebam, cum consulerem Stephanum existimationem confirmaturus eum ἀμάρτυρον οὐδὲν αἰεῖδειν.

F. A.¹ 425, 15. εἰ μὴ μηρίνδους φιλοσοφία περιτέθεικεν.

Fortuitum non esse testimonio sint:

Gl. Ath. 468, 1. Ἀλλὰ νῆ Δία παιδιὰ ³⁾ τὰ τῶν ποιητῶν.

Es.² 110, 19. ἀλλ' εἰ καὶ ἀδύνατον νῆ Δία διὰ τὴν συνήθειαν.

F. A.² 429, 27. δυεῖν Ἀλεξάνδρων ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δ' Ἀπελλοῦ ἀμίμητος. Dictum. Aliud trimetro compositum refert Gl. Ath. 456, 23: „μωμήσεται τις μάλλον ἢ μιμήσεται“.

¹⁾ Christ-Schmid, G. d. Gr. L. II, 1, 402: „Die Figuration der Rede spielt bei ihm kaum eine Rolle“.

²⁾ C. Morawski, De Glor. Ath... p. 17.

³⁾ Moneo Platonem in Phaedro studia a se quondam in eloquentiam collata παιδῶν nuncupavisse. Neque postea plane se tenuit ab istius modi ludicris, ut ex. gr. ostendit parechesis Ep. VII (348a) ποῦθ' ἂν ποῦθεν ἀναπτέσθαι.

443, 10. Ἀλεξάνδρῳ δὲ τί παρ' ἀξίαν, τί ἀνδρωτί, τί ἀναιμοσί, τί προῖκα...

²452, 25—26. ὅσοι τὸ τεῖχος ὑπερβάντες... ἔστησαν πρὸ αὐτοῦ, τεῖχος ἀρετῆς ἦσαν.

Gl. Ath. 462, 13—14. τῶν ἱστορούντων οἱ πλάττοντες τὰς πράξεις ὑστεροῦσιν...

Soll. 50, 6—7. τῆς εὐμαθείας λογικώτεραν εἶναι τὴν αὐτομάθειαν ἐν αὐτοῖς... cf. Brut. 99, 1: οὐκ ἀμαθείς οὐδ' ἀπαίδευτος, αὐτομαθείς δέ τις μᾶλλον οὐσα... Vocabulum αὐτομαθείς, quod creberrime ap. recentissimos invenitur auctores, nondum firmo stetit pede Plutarchi temporibus ex his locis videmus, ubi bis in oppositione, sem. cum excusatione (τίς) occurrit.

76, 13—14. ἰδόντι καὶ θιγόντι...

Brut. 94, 15. συνάγειν εἰς ταῦτο καὶ συμφαγεῖν ἀναγκάζουσα...

Es.² 111, 17—18. ἐπὶ ἧ γε γαστήρ οὐ μαισιφόνον ἐστίν, ἀλλὰ μαισινομένον ἀπὸ τῆς ἀκρασίας. cf. F. R. 407, 14—15: οὐχί... περισπάσασα τοὺς πολεμίους, μᾶλλον δ' ἀποσπάσασα... F. A.² 426, 12. οὐ κατ' Ἀλέξανδρον ἀλλὰ δι' Ἀλέξανδρον. Brut. 99, 1. οὐ ἀμαθείς..., αὐτομαθείς δέ τις μᾶλλον...

C. P. Schulzius in Quaestionibus grammaticis ad Xenophontem pertinentibus ¹⁾, cum agnominatiois exemplorum, quae ap. ant. scriptores Gr. iuveniuntur, collectanea indicavisset, addidit ²⁾: „quorum plurima ex sermone cotidiano sumpta definitum quendam verborum ordinem servant“. Videtur mihi potissimum de ea agnominatio cogitare, quae maxime in pronomina cadit. Nos rationem agendi, quam iam prius instituimus, et hic servabimus, ut de agnominatio in pronomibus seorsum agamus. Paronomasiae, quae attuli, exempla a sermone cotidiano aliena ³⁾ fuisse contendere audeam.

Figurae, quae fertur etymologica, haec fere erui apud Plut. testimonia:

F. A.² 439, 18. τὴν δὲ μεγάλην καὶ ἀναντίρρητον ἦτταν ἠττήθη Δαρεῖος...

446, 23. ἀλλ' ἐνὶ κόσμῳ κοσμήσαντα πάντας ἀνθρώπους...

¹⁾ Wissensch. Beil. z. Pr. des Friedr.-Werd. Gymn. zu Berl. 1888 Nr. 53.

²⁾ p. 1. ³⁾ Plus sive minus, prout et reliquae figurae.

- Gl. Ath. 463, 2—3. ...ἀπάτην, ὡς Γοργίας φησιν, ἦν ὅ τ' ἀπατή-
σας...¹⁾
- 468, 19—20. ἀλλὰ τούτους ἡ πόλις δημοσίαις ταφαῖς ἔδα-
ψεν,...
- Soll. 24, 14. καὶ τρόπον τινὰ θηρίων βίον βιωσόμεθα,...
- 74, 5—6. πάθος ὡς ἄτοπον πέπονθα καὶ καταγέλαστον,...
- Brut. 88, 16—17. ἀγωνίζεσθαί τε τοὺς ὑπὲρ τῶν τέκνων ἀγῶνας.
97, 1—2. ἐκ μᾶς πηγῆς... τῆς πλησμονῆς... ὑμᾶς ἐμπί-
πλησι.
- Es.¹ 108, 5. ἐγὼ παραβάλλομαι καὶ προκινδυνεύω. καλόν, ὦ Ζεῦ,
κίνδυνον.

Figuram etymologicam, nisi instantiae gratia in speciem con-
duplicationis apponatur, ego quidem sermonis vulgaris propriam esse
credo, cum et ipse in platea nuper audiverim puerum ex plebe cla-
mantem: „ja mam silnā silē“ i. e. validam vim habeo ego. Namque
cum commode dicendi habet excusationem (cum variare sermonem
proprie rhetoris sit), tum etiam effuse, ut est mos vulgo, negarique ne-
quaquam potest inesse sermoni vulgari nativum quoddam allitterationis
studium, quod in proverbiiis et vulgo dictis conspicuum est, ut:
manus manum lavat, similis simili gaudet, oculus pro oculo, dens
pro dente, alia innumerabilia.

Declinationem, polyptoton, pronominum agnominationem, ana-
phoram aggressurus praemonendum existimo, si non sat certis inter
se segregata finibus atque saepenumero implicata visa fuerint ista
tria allitterationis genera, non mihi dandum hoc esse crimini, qui
ordinis servandi studio scholasticam tenuissem discriminis rationem,
verum potius linguae ipsius naturae, quae si quas leges in allittera-
tione observaverit, aequae utique loco habeat polyptoton et anapho-
ram: Potest enim polyptoton fieri per anaphoram, potest anaphora
polyptoton arcessere, sive rhetorica ratione, ob variandum sermonem,
sive syntactica, prout ratio postulabit sententiae. Neque vero rhetorici
subest grave coloris discrimen inter polyptoton et anaphoram, cum
fiat utrumque instandi gratia atque amplificationis; verum enimvero
sola interest verborum dispositionis diversitas et formarum. Quae
natura linguae videntur leges in allitteratione constare sunt hae:
1) praecipue iunguntur inter se pronomina; 2) maxime in proxima
collocantur vicinitate; 3) ut antitheseos ita et agnominationis quae-

¹⁾ Verba Gorgiae.

dam sollemnes occurrunt figurae. Cetera omnia rhetorica fiunt ratione. Declinationem¹⁾ primum illustratum eo. Coniunctionem similiter sonantium signabo nota s.(imilium) s.(onorum) c.(oncursus). Perquam vago limite sonos similes et aequales dividente, haec distinguere nolui:

- F. R. 383, 12. *εἰ τηλικαῦτα τοὺς ἀγαθοὺς δέδρακεν ἀγαθά.*
 384, 11. *συνελθεῖν καὶ συνελθούσας ἐπιτελειῶσαι... s. s. c. interposita coniunctione. cf. Es.¹ 107, 22—23. κρατῆσαι, καὶ διακρατηθείσης δὲ...*
 402, 3—4. *τρόπαια τρόπαισις ἐπανάσταται καὶ θρίαμβοι θρίαμβοις ἀπαντῶσι, s. s. c.*
 F. A.¹ 415, 18. *ἀγέλης συννόμου νόμῳ κοινῷ συντρεφομένης. s. s. c.*
 Soll. 21, 11. *διὰ τί δένδρον δένδρου οὐ λέγομεν ἀμαδέστερον... 12—13: οὐδὲ λαχάνου λάχανον ἀνανδρότερον... s. s. c.*
 27, 16. *τὸν γὰρ παίζοντα καὶ παιζόμενον οἶμαι συμπαίζουσι δεῖν χρῆσθαι... s. s. c. ¹intp. coni. ²intp. verbo. cf. Soll. 34, 20. μύρμηκας ἐλθεῖν ἐπὶ μυρμηκιὰν ἐτέραν μύρμηκα νεκρὸν φέροντας· ἀνιόντας οὖν ἐκ τῆς μυρμηκιᾶς...; utrumque simile quid mihi videtur atque illud in Xenophontis Cyropaedia scholasticum problema: παῖς μέγας μικρὸν ἔχων χιτῶνα παῖδα μικρὸν μέγαν ἔχοντα χιτῶνα... Ipse etiam sonus *μυρ* ad talem lusum verborum invitabat, qui et in francogallico illo occurrit versu: le mur murant Paris rends Paris murmurant. Narratio haud scio an ex vulgari fabula sit hausta.*
 52, 16—17. *αἱ νόησις ἀριθμοῦ καὶ δύναμις τοῦ ἀριθμοῦ ἐχουσαι φύσεις, ὥςπερ ἔχουσιν αἱ...*
 62, 18—19. *φαρμάττουσα τὸ ὕδωρ πρῶτον, εἶτα τὸ ζῶον διὰ τοῦ ὕδατος.*
 63, 22. *τὰ μὲν αἰρεῖ μὴ φεύγοντα, τὰ δ' ἐκφεύγει παρερχόμενα...*
 78, 18. *μόνος γὰρ ἄνθρωπον ἀσπάζεται, καδ' ὁ ἄνθρωπος ἐστι.*
 Brut. 83, 1—2. *ἐμὲ γοῦν ἀτεχνῶς ποιούσα θηριον, εἰ πείσομαί σοι ὡς συμφορά ἐστιν ἄνθρωπον ἐκ θηρίου γενέσθαι.*

¹⁾ Declinationem a polyptoto hoc differre accipimus, ut polyptoton declinatio sit cum anaphora i. e. initio ponatur coli repetiti, pura autem declinatio quamvis positionem in collocatione verborum admittat.

- 87, 6—7. ὄνομα τῆ πανουργία προστίθης τῆς ἀρετῆς, ἥκιστα πανουργίαν προσιεμένης.
23. οὐδὲ δουλεύει λέων λέοντι καὶ ἵππος ἵππῳ δι' ἀνανδρίαν, ὡς περ ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ... s. s. e.
- 91, 3. σὺ δὲ σπεύδεις ἀκοῦσαι τὸ περὶ τῆς σωφροσύνης, ἐπεὶ σωφρονεστάτης μὲν ἀνὴρ εἶ γυναικός, ἀπόδειξιν δὲ σωφροσύνης αὐτὸς οἶε δεδωκέναι... ¹s. s. e. intr. partic. Brevitatis causa sub titulo polyptoti recenseo etiam copulationes derivatorum a communi radice, quarumlibet partium orationis sint; cuius figurae nomen mihi ignotum est.
- 95, 18. εἶτα καλὸν καλῶς ἐαυτὸν βαπτίζων... Cf. Ar. Eccl. 730: καλὴ καλῶς; quo manifestum esse credo fuisse istam formulam in sermone vulgari usitatam, ut et hanc: κακὸν κακῶς θεοὶ ἀπολέσειαν. Dem. de cor. 267; κακῶν κάκιστε Ar.
- 11—12. ὄθεν οὐτ' ἄρρενος πρὸς ἄρρεν οὔτε θήλεος πρὸς θήλυ μῆξι... s. s. e. intr. praep.
- 25—26. ἀλεκτρυῶν δ' ἀλεκτρυόνος ἐπιβαίων s. s. e. intr. partic.
- 100, 19. οὐ γὰρ οἶμαι θηρίου πρὸς θηρίον (s. s. e. intr. praep.) ἀπόστασιν εἶναι τοσαύτην, ὅσον ἄνθρωπος ἀνθρώπου... ἀφέστηκεν. s. s. e.
- Es.¹ 107, 16—17. ὡς τ' ὄψων τὸ κρέας προσαγορεύομεν, εἴτ' ὄψων πρὸς αὐτὸ τὸ κρέας δεόμεθα. Repetitio vocabuli κρέας nec παλλογία est neque ἀναδίπλωσις nec denique ἐπιαναφορά. Plures, videmus, Plut. fabricavit figuras, quam rhetorice praebet vocabula.
- *117, 5. ἐπὶ τὸν υἱὸν αὐτὸν ὡς φονέα τοῦ υἱοῦ πέλεκυν ἀραμένην...
14. ἐχθροῦ κόλασιν ἐκλιπεῖν διὰ τὸν υἱὸν ἢ τεκνοκτονία περιπεσεῖν ὑπὸ τῆς πρὸς τὸν ἐχθρὸν ὀργῆς;
- Magis artificiosa est declinatio κατ' ἐναλλαγὴν constituta:
- F. R. 403, 15—17. διὰ τοῦτον Ἀντίοχος μὲν ἡσχολεῖτο, πολεμουμένου Φιλίππου, Φίλιππος ¹) δέ, κινδυνεύοντος Ἀντιόχου, προητημένος ἔπιπτε·

¹) s. s. e.

- F. A.¹ 410, 5—6. Κιλικία μοι πλατείαν ανέφξεν Αἴγυπτον, Κιλικίαν δὲ Γράνικος,...
- 422, 24—25. δι' ἐμὲ κακείνοι Διογένη γινώσκονται καὶ Διογένης ἐκείνου.
- ²435, 22. οὐκ ἦν μέγας ὁ νήπιος, ἀλλ' ὁ τῷ νηπίῳ τὸ πατρῶν ἀποδοῦς γέρας...
- Gl. Ath. 462, 12. λόγος μὲν ἔργου, καὶ λόγου δὲ μῦθος...
- Soll. 73, 8. μὴ βρεχομένων αὐτὸς βρεχόμενος ἐπάφξῃ. s. s. e. intr. pronom.

Ερανὰφορα¹⁾ his reperitur locis:

- F. R. 399, 3. καὶ τάξιν μὲν ἐπιθεῖς ταῖς ψηφοφορίας, τάξιν δὲ ταῖς στρατείαις,...
- F. A.¹ 414, 1—4. Θανμάζομεν τὴν Καρνεάδου δύναμιν, εἰ... Θανμάζομεν τὴν διάθεσιν Ζήνωνος, εἰ...
- ²432, 17—18. ὅτι δὲ νοῦς ὠφελεῖ καὶ νοῦς κοσμεῖ καὶ νοῦς τὸ νικῶν...
- 433, 15—16. ποιησάτω τούτοις ἡ Τύχη μέγαν Ἀριδαῖον εἰ δύναται· ποιησάτω τούτοις μέγαν Ἄμασιν...
- 439, 7—8. Τύχη τὴν Τύρον ἔσεισεν αὐτῷ, καὶ Τύχη τὴν Αἴγυπτον ανέφξε·
- 450, 1—2. μέγαν δὲ στρατηγὸν καὶ μέγαν νομοθέτην καὶ μέγαν ἐν ἀρχαῖς...
- Gl. Ath. 455, 6—13. ἀνελε τὴν Περικλέους πολιτείαν... ἀνελε τὰ περὶ Ἑλλήσποντον Ἀλκιβιάδου...
- Soll. 71, 9—10. ἀλλὰ θαρροῦντες μὲν οἱ σπογγοθήραι κατακόλυμβῶσι, θαρροῦντες δὲ τίκτουσιν οἱ ἰχθύες.

Polyptoton:

- F. A.² 439, 6. τῇ Τύχῃ... 7: Τύχη... 8: Τύχη... 9: διὰ Τύχην... 12—13: ἀπὸ Τύχης... διὰ Τύχην... ἡ Τύχη... 441, 25. διὰ Τύχην... 26: τῇ Τύχῃ... 27: τὴν Τύχην... 442, 2. τῆς Τύχης...
- Soll. 34, 14. ἔνεστιν... 15: ἔνι... 16: ἔνι... 16: ἔνεστι... 71, 4—5. στεφανοῦνται μὲν αὐτοί, στεφανοῦσι δὲ τὰς ἀλιάδας,...

¹⁾ C. Morawski, De contentionibus litterariis ap. Romanos imprimis ap. Cic. (Eos XIX, 1913, p. 1—18) p. 14: „color quidam oratorius, cum frequentissimis anaphoris, tum acerbitate forensi insignis“.

Pronominum agnominatio offenditur his fere locis:

- F. R. 383, 1. πολλοὺς πολλάκις s. s. c. 385, 17. πᾶσα πάντων s. s. c.
- F. A.¹ 420, 26. ἄλλον ἄλλον s. s. c. 423, 9. πᾶν ἔργον ἐκ πασῶν... ἀρετῶν... cf. Soll. 17, 16—17. πάντα... πᾶσιν. F. A.² 430, 24. Gl. Ath. 456, 3. αὐτὸς ἑαυτοῦ s. s. c.
- Soll. 21, 14. ἕτερον ἕτερον s. s. c. cf. Brut. 100, 8. 11. — Soll. 21, 18. ἄλλοις δ' ἄλλως s. s. c. intrp. partic. 36, 23. αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ s. s. c. intrp. praep. 44, 12—13. ἄλλον ἀλλαγῆ s. s. c. 52, 20—21. ἐκάστη... καθ' ἡμέραν ἐκάστην... 54, 1. μυρίων μυριάκις s. s. c. 60, 2. ἐτέρῳ δ' ἕτερον s. s. c. intrp. partic. 65, 25. τὸ δ' αὐτὸ δρᾶν καὶ Δύννους ἀπὸ τῆς αὐτῆς αἰτίας λέγουσιν. 68, 6. ἐτέραν ἐτέρας... s. s. c. 70, 2—3. πᾶσαι καὶ πάντες s. s. c. intrp. coni. 3: ἐτέρῳ δὲ καθ' ἕτερον ἕτερον s. s. c. (intrp. partic. et praep.). 77, 14. αὐτὸς ἑαυτῷ s. s. c. 79, 5. μηδενὸς γὰρ εἰς μηδέν... s. s. c. intrp. partic. et praep. 14: ἕτεροι παρ' ἐτέρων s. s. c. intrp. praep. 80, 6. αὐτὸς ἑαυτὸν... s. s. c.
- Brut. 84, 24. ἄλλος ἐξ ἄλλου... s. s. c. 86, 18. ΟΔ. Ἔστω σοι καὶ τοῦδ' οὕτως s. s. c. 89, 26. τοῦ δι' ἐτέρων ἕτερα φεύγειν s. s. c. 94, 17. πρὸς οὐδὲν οὐδαμῶς χρησίμων... s. s. c. cf. 99, 15. εἰς ἄλλο οὐδὲν οὐδαμῶς χρησίμων. 97, 14. ἄλλα ἐπ' ἄλλοις s. s. c. intrp. praep. 98, 7. ἕκαστον πρὸς ἕκαστον s. s. c. intrp. praep. 8: αὐτόθεν ἐξ αὐτῆς s. s. c. intrp. praep. 100, 13. ἄλλα δὲ μᾶλλον καὶ ἦττον ἄλλων πῶς μετείχεν.
- Es.¹ 106, 25. αὐτὸς διὰ σεαυτοῦ s. s. c. intrp. praep. *118, 22. ἀλλὰ τοῖς πάθεσιν ἐμβλέψαντες τοῖς ἑαυτῶν καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἀνθρώπικῶς λαλήσαντες... s. s. c. intrp. coni. et praep. Sonorum aequ. concursus efficiendi studium impulit, ut opinor, Plutarchum, ut pro ἡμῶν αὐτῶν poneret ἑαυτῶν; quamquam talia ap. eum identidem obveniunt.

Epanaphora in pronominiibus:

- F. R. 403, 6—9. οὗτος Ἀντίβαν... οὗτος τὸ Κίμβρων καὶ τὸ Τευτόνων στρατεύμα...
- F. A.¹ 423, 7—8. οὐ γὰρ ἔστιν εἰπεῖν διακρίναντά με μὰ τοὺς θεοὺς, ὅτι τοῦτο μὲν ἀνδρείας, τοῦτο δὲ φιλανθρωπίας, τοῦτο δ' ἐγκρατείας *433, 15. τούτοις... 16: τούτοις...

- Gl. Ath. 467, 15—16. ταῦτα τὴν πόλιν ἡγειρεν εἰς δόξαν, ταῦτ' εἰς μέγεθος· 468, 19—21. ἀλλὰ τούτους ἡ πόλις... ἔθαψεν... καὶ τούτους ἀπεδέωσε...
- F. A.² 441, 15. ὁ θυμοειδής... ὁ πάντα πιστεύων...
- Gl. Ath. 466, 21—23. ἡ μὲν... ἡ δὲ... ἡ δὲ... ἡ δὲ... ἡ δὲ... ἡ δὲ...
(F. A.¹ 417, 19—20. ὡς μὲν φιλόσοφος... ὡς δ' ἡγεμῶν...)
- F. A.¹ 413, 11. ἀφ' ὧν εἶπον ἢ ἀφ' ὧν ἐβίωσαν ἢ ἀφ' ὧν ἐδίδαξαν.
13: ὀφθήσεται γὰρ οἷς εἶπεν, οἷς ἔπραξεν, οἷς ἐπαίδευσε φιλόσοφος.
- Gl. Ath. 460, 18—19. ἡξιον τιμὰς ἔχειν ἅς Κυνέγειρος ἔσχεν, ἅς Καλλιμαχος, ἅς Πολύζηλος,...
- F. A.² 443, 21—22. ποίαν πέτραν ἀναίμωτὶ διὰ σὲ εἶλε; ποίαν πόλιν...
- Soll. 24, 18—19. ποῖον ἔργον ἀπολείπεται γῆς, ποῖον ἐν θαλάττῃ,...
- (Es.¹ 101, 10—12. πῶς ἡ ὄψις ὑπέμεινε... πῶς ἡ ὄσφρησις ἠνεγκε...
F. A.² 434, 21. ποῦ δ' ἡ δύναμις, ποῦ δὲ τὸ ἀνίκητον... 441, 6. ποῦ δ' ὁ Ἄμμων, ποῦ δ' οἱ δράκοντες...)
- F. A.¹ 423, 18—19. τίς ἔμιξε πολέμοις ἐορτάς; τίς δὲ κόμοις στρατείας; τίς δὲ...² 443, 10—11. Ἀλεξάνδρῳ δὲ τι παρ' ἀξίαν, τί ἀνδρωτί, τί ἀναίμωτὶ, τί προῦκα, τί μὴ πονήσαντι τῶν μεγάλων;
- Soll. 24, 19—20. τίς ἐν ὄρεσι τέχνη, τίς κόσμος διαίτης,...
- Es.¹ 103, 18—19. ὑμᾶς δὲ τοὺς νῦν τίς λύσσα καὶ τίς οἰστρος ἄγει... 20—21. τί καταφρεύδεσθε τῆς γῆς... τί τὴν θεομοφόρον ἀσεβεῖτε Δήμητρα... (Anaphoram efficiunt etiam interrogationes continua quasi catena porrectae: F. A.² 442, 6—17).
- Brut. 86, 12—13. ἄλλα μὲν οἶεται δεῖν ἐπαινεῖν... ἄλλα δ' αἰρεῖσθαι...
- (Es.² 112, 2—3. ἐδόμεθα σάρκας, ἀλλὰ πεινῶντες... ἀναιρήσομεν ζῶον, ἀλλ' οἰκτεῖροντες...)
- F. R. 391, 3. πολλὴν μὲν ἐν γῆ, πολλὴν δ' ἐν θαλάσῃ... 397, 7. πολλῆς μὲν εἰρήνης, πολλῆς δ' ἡσυχίας.
- F. A.¹ 423, 3—4. πολλὴν μὲν ἀνδρείαν καὶ δικαιοσύνην, πολλὴν δὲ σωφροσύνην καὶ πραότητα...
- Soll. 17, 22. κινήματα πολλὰ μὲν θυμῶν, πολλὰ δὲ φόβων... 28, 16—17. πολλοῖς μὲν ἐνάλου, ὄρειου δὲ πολλοῖς ἄγρας ἀκροδινίους. 34, 17. πολλὰ μὲν ἐγκρατείας σπέρματα,

- πολλὰ δὲ φρονήσεως... 48, 14—15. οἷς οὐδ' ὅσον ὠρύσασθαι μέτεστιν οὐδ' ὅσον στενάξει φωνῆς.
 Es.¹ 102, 14—15. ὅσα φύεται ὑμῖν; ὅσα τρυγάται;
 F. R. 402, 10. μιᾷ μάχῃ Φίλιππος ἀπέβαλε Μακεδονίαν, μιᾷ πληγῇ παρεχώρησεν...
 F. A.² 446, 24. μιᾶς ὑπηκόους ἡγεμονίας καὶ μιᾶς ἐδάδας διαίτης...
 Soll. 75, 13. ἐν ὄργανον ἀπλοῦν, ἐν ὄπλον, ἐν ἐργαλείον...
 Gl. Ath. 467, 2—4. ἕκτῃ μὲν ἰσταμένον... ἕκτῃ δ' ἐπὶ δέκα...
 Soll. 74, 17. ἐπτὰ μὲν ἡμέρας, ἐπτὰ δὲ νύκτας...
 F. A.¹ 416, 26—27. ἑκατὸν Περσίδας νύμφας καὶ ἑκατὸν νυμφίους.
 Soll. 22, 16. μυρία μὲν εὐμαθείας μυρία δ' εὐφύϊας παραδείγματα...

Epanaphora particularum, praepositionum, coniunctionum, adverbiorum:

- F. A.¹ 413, 11. ἀφ' ὧν εἶπον ἢ ἀφ' ὧν ἐβίωσαν ἢ ἀφ' ὧν ἐδίδαξαν. 414, 2—5. θανατούμεν... εἰ... θανατούμεν... εἰ. 28—415, 1. οὐκ ἂν ἡμερώδησαν, εἰ μὴ ἐκρατήδησαν· οὐκ ἂν εἶχεν Ἀλεξάνδρειαν Αἴγυπτος... cf. Soll. 43, 4—6. εἰ ἂν μὲν αὐτοὶ κτείνωσιν, ... εἰ ἂν δ' ἀπογονοὺς ἑαυτὸν. Es.² 118, 1—2. ὁμοῖος ὁ κίνδυνος ἔχει, ἂν ἀπειθῶ φαγεῖν κρέας, ἂν ἀπιστῶ...
²435, 8—10. ἐν χάρισι διὰ σμικρολογίαν, ἐν πόνοις διὰ μαλακίαν, παρὰ θεοῖς διὰ δεισιδαιμονίαν, πρὸς ἀγαθοὺς διὰ φόβον, ἐν ἀνδράσι διὰ φόβον, ἐν γυναιξὶ διὰ φιληδονίαν.
 Soll. 22, 3—4. ἀλλὰ καὶ θέομεν εἰ καὶ βραδύτερον ἐλάφον, καὶ βλέπομεν εἰ καὶ χεῖρον ἱεράκων· 53, 16. τρέπειν ἐπὶ τε κίνησιν ἐπὶ τε φωνὰς... 17: νῦν μὲν ἐνστατικά, νῦν δὲ φερόν...
 Brut. 98, 11—12. οὐ μόνον πρὸς ἴασιν... ἀλλὰ καὶ πρὸς διατροφήν καὶ πρὸς ἀλκὴν...
 Es.¹ 106, 2. ἵνα φάγῃς ἀπόκτεινον, ἵνα δ' ἥδιον φάγῃς, μή μ' ἀναίρει.

Negationum:

- F. R. 402, 23. οὐκ... 24: οὐδὲ... οὐδὲ... 25: οὐδ'... 403, 1. οὐδ'... οὐδὲ...

F. A.² 441, 13. οὐκ... 15: οὐ... οὐ... Acrius in negationibus instantiam ostendit asyndeton.

Es.¹ 105, 16. οὐ... 17: οὐ... οὐ... 17: ...οὐ... ² 112, 2—3. ἀλλὰ πεινῶντες οὐ τρυφῶντες... ἀλλ' οἰκτεῖροντες... οὐ χύβριζοντες... 116, 11. μὴ... 12: μὴ... μὴ... μὴ...

Negationes per anaphoram iteratas longum est exscribere, partimque tractabuntur sub capite de polysyndeto et asyndeto; hic ex gr. sola, quae ex Brut. enotavi, apponam:

82, 17. οὐχ... οὐδὲ...	93, 23. οὐτ'... οὐτ'...
85, 23. οὐτ'... 24: οὐτε... 25: οὐδὲν...	94, 9. οὐκ... οὐδὲ...
87, 11. οὐτε... οὐτ'...	95, 8. οὐτε... οὐτε...
14. οὐ... 15: οὐδ'...	11. οὐτ'... 12: ...οὐτε.
21. οὐκ... οὐδ'... 22: οὐδ'... οὐδὲ...	97, 5. οὐδὲν... 6: οὐδ'...
89, 6. οὐκ... οὐδ'.	12. οὐδεμᾶς... 13: οὐδ'...
13. οὐχ... οὐδὲ...	23. οὐτε... 24: οὐτε... οὐτε...
90, 20. μὴ... 21: μηδ'... μηδ'...	98, 5. οὐκ... οὐδὲ... 6: οὐδὲ...
92, 7. μήτ'... μήτε...	22. μὴ... 23: μηδὲ...
17. οὐτε... 18: οὐτ'...	99, 1. οὐκ... οὐδ'...
93, 2. οὐτε... οὐδ'...	100, 8. οὐκ... οὐδ'...
7. οὐ... 8: οὐδὲ...	

Polyptoton in pronomibus:

F. R. 383, 4. ποτέρας γέγονεν ἔργον καὶ ποτέρα τὴν τηλικαύτην δύναμιν γεγέννηκεν.

402, 10—11. μιᾷ πληγῇ παρεχώρησεν Ἀντίοχος Ἀσίας, ἅπαξ Καρχηδόνιοι σφαλέντες...

12. εἷς ἀνὴρ μιᾶς ὀρμῇ στρατιᾶς.

F. A.¹ 418, 26. ἐνὸς ὑπήκοα λόγου... καὶ μιᾶς πολιτείας...

419, 2. εἷς ἂν νόμος... καὶ πρὸς ἓν δίκαιον...

406, 9. οὗτος... 15: διὰ τοῦτον...

Gl. Ath. 466, 24. ταῦτ' ἡ πόλις ἐορτάζει καὶ ὑπὲρ τούτων θύει τοῖς θεοῖς.

467, 16. ταῦτα τὴν πόλιν ἡγειρεν εἰς δόξαν, ταῦτ' εἰς μέγεθος· ἐπὶ τούτοις...

Es.² 113, 5. ταῦτα... 10: οὕτως...

F. A.² 444, 2. ἐκείνους... 3: ἐκείνοι... 4: ἐκείνοι... 5: ἐκείνων ἕκαστος...

Soll. 50, 5. μεταβολὰς πάσας καὶ κρουμάτων διεξιούσα πάντας ῥυθμούς·

Brut. 98, 14. *παρὰ τίνος...* 15: *τίς...*

Es.¹ 102, 14. *ὅσα...* 15: *ὅσα... ὅσον... ὅσας...*

Ephorae (quae figura et ἀντιστροφή fertur et hoc modo conflatur, si plura membra desinunt in eadem verba) unum habeo, quod tradam exemplum:

F. R. 392, 20. *ἐνδοξότερος εἶ, πρεσβύτερος εἶ...* Nisi forte et hoc:

F. A.² 449, 19—20. *ἐκείνου μὲν γὰρ ἡ τεκοῦσα διὰ λύπην ἀπέθανε, τούτῳ δ' ἡ τοῦ πολεμίου μήτηρ ὑπ' εὐνοίας συναπέθανε.*

Casu, ut credo, et negligentia, non per anaphoram, ab eodem verbo incipit sequens sententia ac prior:

Soll. 65, 3. *τοῦτο μὲν οὖν...* 5: *τοῦτον δέ φασι...*

70, 5. *Ἔτι δὲ μᾶλλον...* 17: (sententia a relata ordine tertia) *ἔτι δ' ἤ...*

Brut. 84, 16. *ὡς quod (= ea de causa, quod)...* 17: *ὡς quod nempe (post verb. affect.)...* 20: *ὡς ut (= quo modo).*

Es.¹ 101, 18. *τοῦτο...* 102, 3. *τούτων.*

106, 23. *εἰ δὲ λέγεις...* 107, 4. *εἰ δ' ἀναμένεις...*

Vehementer laboro, quo nomine denotem genus certum adnominationis, vacillans inter declinationem et anaphoram, cum nec membrum incipiat sententiae, et formam vocabuli non mutet; est ubi longius inter se distantia, quam ut pro consulto admissa accipiatur, habeat vocabula; at iterantur, ergo sit ei nomen iterationis:

F. R. 388, 6—7. *Παῦλος Αἰμίλιος... μεγαλύνει τὴν Τύχην· μεγαλύνει δὲ καὶ Καικίλιος...* epanaphora vocari posset, ratione collocationis posthabita. Figura rhetorica utique est.

393, 1. *ἀρχὴν τοῦ λόγου τὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως λαβόντας.*

395, 22—23. *ἡ μὲν γὰρ Ἀρετὴ μέγαν ἐποίησε Ῥωμῖλον, ἡ Τύχη δ' ἄχρι τοῦ γενέσθαι μέγαν ἐτήρησε.*

F. A.² 441, 25. *εἰ διὰ Τύχην μέγας γέγονε, μείζων ἐστίν, ὅτι τῇ Τύχῃ¹⁾ καλῶς κέχρηται.*

442, 4—5. *τί τῆς Τύχης ἔργον²⁾ ἐν ἐκείνοις γέγονε, δι' ὃ φασιν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς Τύχης μέγαν γεγονέναι.* Cum potuisset satis habere dicto ὑπ' αὐτῆς, maluit iterare, ut planam faceret instantiam.

¹⁾ Cum emphasi et instantiae gratia.

²⁾ 452, 6. 453, 10—11.

Gl. Ath. 461, 7—8. οὐ γὰρ οἱ λόγοι ποιούσι τὰς πράξεις, ἀλλὰ διὰ τὰς πράξεις καὶ ἀκοῆς ἀξιούνται.

Aqu. 8, 3—4. πρὸς μὲν τὴν πυρὸς ὡς πυρὸς χρῆσιν.

Soll. 20, 5—6. λόγος μὲν γὰρ ἐγγίγνεται φύσει, σπουδαῖος δὲ λόγος καὶ τέλειος cf. 22, 10. μηδὲ κεκτῆσθαι λόγον, ἀσθενῆ δὲ κεκτῆσθαι καὶ θολερὸν,...

27, 23. οὐ γὰρ οἱ χρώμενοι ζῴοις ἀδικοῦσιν, ἀλλ' οἱ χρώμενοι βλαβερῶς... cf. F. R. 407, 14—15. οὐχὶ περισπάσασα... μᾶλλον δ' ἀποσπάσασα. F. A.² 426, 12. οὐ κατ' Ἀλέξανδρον, ἀλλὰ δι' Ἀλέξανδρον. Brut. 99, 1. οὐκ ἀμαθῆς, αὐτομαθῆς δέ τις μᾶλλον... Es.¹ 106, 2. ἵνα φάγης ἀπόκτεινον, ἵνα δ' ἥδιον φάγης, μὴ μ' ἀναίρει... Novam hanc epanorthoseos cognoscimus figuram: iteratur: 1) idem vocabulum (426, 12. 20, 5—6. 22, 10. 27, 23. 106, 2.) I.) additis, quae subtilius sensum eius definirent, paucis verbis (20, 5—6. 22, 10. 27, 23. 106, 2.), aut II.) eis, cum quibus vocabulum coniunctum erat, mutatis (426, 12.) 2) paulo immutatum (407, 14—15.).

32, 21—22. ἄλλως δ' ἂν ἐδόκει μῦθος, ὥσπερ ἡμῖν ἐδόκει τὸ... necessario repetitur, at non sine emphasi: videbatur tantummodo, erat autem verum.

Es.¹ 105, 3. λόγον ῥήτορος ὁρῶν πληθύνοντα καὶ φερόμενον... 6: ῥέοντα δὲ καὶ φερόμενον... 7: ὁμοῦ πάθει πολλοῖς... 8: εἰς ψυχὰς ὁμοίως πολλὰς...

Omnino, omisso prorsus, quod repetitur, vocabulo, salva maneret sententia et constructio verborum.

Aliud est genus iterationis, quod mox, ubi de oratione varianda verba faciam, commemorabo, aliud, de quo nunc quaestionem instituo, nempe de vocibus ceteroqui rarius usu venientibus, quae, postquam semel positae sunt, non longa intercedente mora rursus occurrunt. Minime hic de tropo cogitandum. Cum tamen indicet inscium sui aliquod animi studium iterum usurpandi vocabula modo pauloque ante adhibita, alioqui rariora, apponamus testimonia eo consilio, ut quaestione ista a me inchoata, ultra ab aliis promota, lucis inde aliquid redundet in agnitionem omnisque generis allitterationem, saltem ex parte, psychologica explicandas ratione. Video iam Radkeium¹⁾ viam istam

¹⁾ In diss. De Tropis apud Tragicos Graecos.

ingressum nec vero me longius progressum. Quod igitur nobis curae est, iam proferamus ¹⁾ :

F. R. 385, 16. ἀμήχανος. 24. μηχανισαμένοις — Soll. 66, 20. εὐθύς. 69, 10. — 70, 15. πλείστα. 18. πλείστων.

387, 12. κοσμουμένην. 388, 12. κοσμουμένων — Brut. 92, 1. πον. 5.

396, 17. κραδαινομένην. 397, 10. κραδαινομένοις — Brut. 94, 3. γνώμων. 6.

397, 19. τοὺς ὕστερον. 24. τοῖς ὕστερον — Brut. 94, 23. τὲ-καὶ. 25.

F. A.¹ 416, 2. ἀρμοστής. 417, 5. ἀρμοστής — Es.¹ 104, 10. νῆ Δία. 19. ² 443, 11. ἀναμοτί. 21. — Es.¹ 105, 4. νῆ Δία. 10.

Soll. 41, 1. διό. 4 — Es.¹ 104, 16. πον. 22. 23.

44, 23. μάλιστα. 26 — Es.¹ 105, 16. δυζωπέι. 107, 5.

46, 12. τὲ-καί. 17-18. 21-22 — Es.¹ 109, 12. ἀσυμφύλοις. 18-19. ἀσύμφυλα.

23. οὐχ ἦπτον. 47, 9.

60, 8. καθάπερ. 16 — Es.¹ 109, 16. φιλανθρωπίαν. 19. φιλαν-θρόπως.

20. τὲ-καὶ. 20.

62, 25. τὲ-καί. 63, 4-8 — Es.² 111, 7. συνηθείας. 19. συνήθειαν.

64, 17. ὅπως. 23.

Repetuntur syllabae praefixae vocabulis, vi parecheseos:

54, 2. προδεῖκνυσι... καὶ προσημαίνει... 4. προδοκούντι...

Es.¹ 110, 9. ἀλληγορεῖ. 11. ἀλληλοφαγίας...

Frequentissima ea est alliterationis figura, cum duo plurave verba ab eadem littera vel adeo ab eadem syllaba, vel in totum simili incipiunt sono. Nachstädtius ²⁾ animadvertit praecipue frequentes ap. Plut. occurrere allitterationes, cum duo vel plura verba, proxime aut haud ita longe a se posita, ab ἀ-privativo incipiant. Rhetoribus adamatum fuisse istud praesertim allitterationis genus satis constat ³⁾. At testimoniis, quae iam enarratum eo, planum fac-

¹⁾ Apud alios scriptores: Eur. Med. 80. ἀτὰρ σὺ γ' 84. ἀτὰρ κακός γ'. Nep. v. Alc. 6, 1. proinde ac si cf. 6, 4; Sen. Ep. IV. 66, p. 203 v. 13. dominus, v. 14. dominium. Animadvertas quaeso occurrere talia etiam apud recentes.

²⁾ p. 15.

³⁾ Itaque duobus, quae mihi extra Plutarchum nuper innotuerunt, aequie-verim exemplis: Gell. Noct. Att. 1, 3, 5. ἄμουσος, ἀναφρόδιτος, ἀπροσδιόνυσος. 1, 8, p. 50: ἀθεώρητος, ἄμουσος, ἀγεωμέτρητος.

turum me spero non demum ab *ἀ-* privativo, ut exploravit Nachstädtius, verum etiam ab qualibet *ἀ-* vocali incipientia verba congregari apud Plutarchum. Qua de causa omnia, quae ab *ἀ-* vocali exordium capiunt, quaecumque istud *ἀ-* est (praesertim cum saepius in eadem verborum serie varia genera *ἀ-* vocalis offendantur, ut exempla cum *ἀ-* priv. ab exemplis cum *ἀ-* copul. aut euphon. aut them. separari nequeant), refero:

F. R. 383, 9. *ἀβέβαιον μὲν, ἀγαθὸν δέ·* 9—10. *τὴν μὲν ἄκαρπα πονεῖν λέγουσι, τὴν δ' ἄπιστα δωρεῖσθαι.* 387, 4—5. *ἀμφίβολος πρόρξεισιν, εἴτ' ἄπεισιν ἀηδής·* 396, 15—16. *ἀπόλεμον καὶ ἄνοσον καὶ ἀκίνδνον καὶ ἄφοβον,...* 401, 11—12. *ἀφνέστατος δοκεῖ γενέσθαι καὶ ἀπροθυμότατος,...* 403, 13. *συμπεσόντων ὄπλοις ἀνικήτοις φρονημάτων ἀδουλώτων.*

F. A.¹ 409, 10—11. *πρὸς ἀμάχους δυνάμεις καὶ ἄπειρα φύλα καὶ ποταμούςς ἀπεράτους καὶ πέτρας ἀτοξεύτους,* 410, 9. *ἀτρώτοις καὶ ἀναϊμάτοις·* 417, 9—10. *ἀψύχοις καὶ ἀσυμπαθέσι δεσμοῖς,...* ²430, 22. *ρίζας ἔχουσιν ἀιδίους καὶ βάρος ἀκίνητον καὶ ἀσάλευτον (v. 19: ἄφθαρτον)...* 432, 11. *ἀτόλμοις καὶ ἀνοήτοις...* 439, 13. *ἀνάλωτον ὑφ' ἠδονῆς ἢ Τύχη καὶ ἄτρωτον...* 442, 6—7. *τὸν ἄτρωτον, ὦ Ζεῦ, τὸν ἀναϊμακτον, τὸν ἀστράτευτον,...* 443, 10. *Ἀλεξάνδρῳ δὲ τί παρ' ἀξίαν, τί ἀνιδρωτί, τί ἀναιμοπι...*

Gl. Ath. 460, 17. *ἄτρωτος ἄγγελος καὶ ἀναϊμακτος,...* 462, 19. *καὶ αὐτὸς μὲν ἄγονος καὶ ἀκλεῆς γέγονε,...* 465, 11—12. *τοὺς ἀπράκτους καὶ ἀπολιτεύτους καὶ ἀστρατεύτους.*

Aqu. 2, 24. *ἄοικα καὶ ἀνέστια...* 4, 12. *ἀπροσδεές, αὐτοτελὲς ἀγαθόν.* 6, 7—8. *ἄγονος καὶ ἄκαρπος·* 8, 15—16. *...ἀνδρωπος ἀνευ...*

Soll. 12, 18—19. *ἤκειν ἐπ' ἀνθρώπους τὴν ἀπάθειαν καὶ τὴν ἀγριότητα...* 13, 24. *οὐκ ἄμουσον οὐδ' ἄχαριν.* 14, 25. *τὸ ἄψυχον ὡς ἄλογον καὶ ἀνόητον ἀντίκειται...* 19, 17—18. *ἄφρονας εἶναι καὶ ἀκολάστους καὶ ἀδίκους...* 22, 2—3. *οὐδ' ἀδύνατος οὐδ' ἄωτος ὁ ἀνδρωπός ἐστιν·* 24, 10. *ἀσυστάτου καὶ ἀνυπάρκτου...* 11—12. *γίγνεται γὰρ ἢ τὸ ἀδικεῖν ἀναγκαῖον ἡμῖν ἀφειδοῦσιν αὐτῶν,...* 13. *ἢ μὴ χρωμένων αὐτοῖς τὸ ζῆν ἀδύνατον καὶ ἄπορον·* 16. *ἀνεξευρέτους ἀριθμῶ μυριάδας,...* 30, 18—20. *τὸ γὰρ ἀγεννὲς καὶ*

- ἀμήχανον ὅλως καὶ ἀπάνουργον αὐτῶν αἰσχροὺν καὶ ἄξιλον καὶ ἀνελεύθερον τὴν ἄγρην πεποίηκε. 36, 17. ἀκράτοις καὶ ἀπαραχύτοις... 38, 6. αἰσθήσεως ἄλογον ἀκρίβειαν, ... 41, 6—7. ἄμικτα γὰρ ἐκεῖνα κομιδῇ πρὸς χάριν καὶ ἄστοργα... 9. πρὸς τὸν ἀνήμερον εἶναι δοκοῦντα καὶ ἄμικτον, ... 44, 14. ἀλλήλων ἀπέχοντας, ὅπως, ἂν ἄνθρωπος... 47, 5—6. οὐκ ἀπάνθρωπον ὠραῖσμον οὐδ' ἀναφρόδιτον ὀμιλίαν. 48, 16. τοῖς αὐτοφνέσι καὶ τοῖς ἀδιδάκτοις... 49, 12—13. μηδὲν ἄρρητον ἀπολιπεῖν μηδ' ἀμίμητον. 18. ἄφθογγος ἦν καὶ ἄναυδος, ... 26. ἄσκησις ὡς εἶκοι καὶ ἀναχώρησις... 50, 1—2. ἄφνω γὰρ αὐδῆς ἦκε καὶ ἀνέλαμψεν... 53, 24—25. τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀνοήτους... 55, 21. ἀνθρώπους ἀπφκισμένους... 23. αὐδιγενῆς καὶ ἄκρατος ἄλλοτρίοις ἦδεσι. 56, 20—21. ἄμοιρον εἶναι τὸ τῶν ἐνύδρων γένος μηδ' ἀγέραστον· 57, 4. οὐδ' ἀλώσιμον ἄνευ πραγματείας, ... 67, 16—17. οὐ γὰρ ἄψυχον οὐδ' ἄναμον... 71, 22. ἀλλ' ἀτελὲς μένει καὶ ἄναυξον. 74, 15. ἀκύμονα καὶ ἀσάλευτον. 75, 18—19. ἀπερίτρεπτον καὶ ἀβάπτιστον. 78, 23. ἀναγκαίης ἀσφαλείας.
- Brut.** 83, 3. ἀτοπώτερα πεποίηκας σεαυτόν, ὃς τὸν ἀθάνατον καὶ ἀγήρων σὺν ἐμοὶ βίον ἀφείς... 85, 1—2. ἐν ἀφθόνοις ζῶντας ἀγαθοῖς, ἀπολιπόντας ἅμα τούτοις... 86, 13. ἄλλα δ' αἰρεῖσθαι καὶ ἀγαπᾶν. 21—22. ἀνεπίτακτος γὰρ καὶ ἀδίδακτος ὥσπερ ἄσπορος καὶ ἀνήροτος ἐκφέρει καὶ αὔξει... 87, 9. ἄδολοι καὶ ἄτεχνοι... 90, 19—20. ἄτοπον αἰτιᾶσθαι... 91, 17. ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄρρην... 92, 13. ἀβάτους καὶ ἀνεπιμίκτους... 93, 5. ἄμοιρος ἀγαθῶν ἀπολελειμμένος. 23. οὐτ' ἀτάκτως οὐτ' ἀπλήστως... 95, 5—6. ἄδολον δὲ σὺν καιρῷ καὶ ἄμισθον Ἀφροδίτην... 96, 9. ἐν τοῖς ἀφροδισίοις ἀπεργάζεται... 97, 13. ὑπ' οὐδεμιᾶς ἀπορίας οὐδ' ἀμηχανίας, ... 99, 1. οὐκ ἀμαθῆς οὐδ' ἀπαίδευτος, 1—2. αὐτομαθῆς δέ τις μᾶλλον οὔσα καὶ ἀπροσδεής, 100, 2. ἄλογα καὶ ἀνόητα...
- Es.¹** 102, 14. κλήρον ἀγαθῶν ἄφθονον. 104, 8—9. τὰ γὰρ ἀβλαβῆ καὶ χειροῦδη καὶ ἄκεντρα... 109, 7—8. τὸν ἥλιον δι' αἴερος ὑγροῦ καὶ ἀναδυμιάσεων πλήθους ἀπέπτων ἀδρήσαντες... 110, 3. ἄπιστον ἀνδράσι... ²111, 19—112, 1. εἰ καὶ ἀδύνατον νῆ Δία διὰ τὴν συνήθειαν τὸ ἀναμάρτητον, αἰσχυρόμενοι τῷ ἀμαρτάνοντι... 113, 11. συνουσία ἀκρατεῖς.

ἀφροδισίοις αἰσχροῖς ἀκροάσεις ἄμουσοι... Si maxime credas omnia, quae adhuc tradidi, — ἀ- priv. excepto — casu ac non ex industria accidisse, nunc utique cantandus tibi est Plautinus ille versus: „ostendit sese iam mihi medullitus“. — 13. θεάμασιν ἀνημέροις ἀπάθεια πρὸς ἀνδρώπους...

Praeter ἀ- vocale etiam sonus ε, isque non modo in augmento, iteratur:

- F. R. 392, 7—8. ἐκείνῳ γὰρ ἐπολιτεύετο Κικέρων καὶ Λέπιδος ἐστρατήγει καὶ Πάσσας ἐνίκα καὶ Ἰρτιος ἔπιπτε... 20. ἐνδοξότερος εἶ,
 F. A.¹ 413, 13—14. οἷς εἶπεν, οἷς ἔπραξεν, οἷς ἐπαίδευσεν...
 F. A.² 434, 10. ἤσπαιρην, ἐπάλλετο, ἐφλέγμαίνε, ... 438, 1. ἠρίστα...
 2: ἐδείπνει... ἔπιπε... 3: ἐκύβευε... 4: ἔπαιζε...
 Soll. 52, 20. ἐκατὸν γὰρ ἐκάστη... 79, 15—16. ἐκθέντες, ἔδειξαν ἐσφαγμένον. 22. ἔρωσ ἔδοξε.
 Brut. 85, 14. ἐκείνων εἰκότως... 99, 15. εὐμαθείας ἐπίδειξιν εἰς...

Ab aliis vocalibus, diphthongis, consonantibus:

- Gl. Ath. 468, 21. ὄρκοις ὁ ρήτωρ...
 F. R. 383, 10. οὖν οὐχί. 395, 14. τι τελέως...¹⁾ 398, 2—3. δίπυλον, ὁ πολέμου πύλην καλοῦσιν.
 F. A.² 441, 15—16. πάντα πιστεύων. 443, 22. ποίαν πόλιν.
 Gl. Ath. 464, 11. πολυτελής παρασκευάζεσθω. πρὸς...
 Aqu. 4, 9. πλέον πλούσιοι πενήτων.
 Soll. 45, 15. παρέσχε ποτὲ πᾶσιν. 78, 9. δεῖ δεῖν. 78, 23—79, 1 φεύγουσι δὲ καὶ φοβούνται...
 Es.² 111, 17. ἦ γε γαστήρ...

Quae ab iisdem syllabis duo plurave verba exordiuntur, enotavi haec:

1. praepositionibus:

- Soll. 32, 23—24. ἀναπληροῦντες καὶ ἀνάγοντες.
 Gl. Ath. 463, 15—17. ἀντιπαραθεῖναι καὶ... ἀνταναστήσαι... καὶ ἀντιπαραβαλεῖν.
 Soll. 15, 4—5. ἀντιζῆγους ταύτας καὶ ἀντιθέτους ἔξεις...
 Es.² 112, 13. ἀπορράφαντες καὶ ἀποκλείσαντες...

¹⁾ Es.¹ 106, 26. τυμπάνῳ τινί...; utroque loco τίς redundat.

- Gl. Ath. 460, 3. τῇ διαδέσει καὶ τῇ διατυπώσει.
 Soll. 62, 3—4. διαλυόμενα καὶ διατηκόμενα.
 Aqu. 1, 14—15. ἐξ ἑαυτοῦ τε πάντα πονεῖν καὶ εἰς ἑαυτὸ ἐκλαμβάνειν κατὰ τὴν ἐκτύρωσιν.
 Soll. 34, 6. ἐνοχλούμενος ἐγκαρτερεῖ. 73, 4. ἐπικλίσει καὶ ἐπικρύψει.
 F. A.² 453, 2—3. προαποθνήσκουσιν ἐκουσίως καὶ προκινδυνεύουσιν.
 Gl. Ath. 468, 16—18. ὁμόσας τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας τῶν προγόνων, οὐ τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μειράκια προδιδάσκοντας. *Consulto et ut allitterationem efficeret, pro- in secundo verbo adiecit, mutata praepositionis significatione; in primo enim verbo pro- propugnatores denotat, in altero autem prima litterarum rudimenta edocentes, infimi ordinis magistros et trivialis scientiae; solo διδάσκοντας opposito satis contemptationis inesset.*
 Soll. 54, 2. προδείκνυσιν ἡμῖν καὶ προσημαίνει.
 Es.¹ 110, 8—9. προανακρούσασθαι καὶ προαναφωνῆσαι...
 Soll. 57, 3—4. προσέχεται καὶ προσπέφυκεν,
 F. R. 391, 16—17. συμπλεῖν, συναποδημεῖν, συστρατηγεῖν. 396, 6—7. σύνοικον καὶ σύνοδρον καὶ συνάρχουσαν. 403, 3—4. συνηβήσας καὶ συναυξηθεῖς καὶ συμπολιτευσάμενος.
 F. A.¹ 415, 18. συννόμου νόμῳ κοινῶ συντρεφομένης. ²434, 7—8. οὐκέτι συνέστηκεν οὐδὲ συμπέφυκεν, ... 446, 26. συντρεφόμενον καὶ συναυξανόμενον, ...
 Gl. Ath. 462, 7. συγκεράσας καὶ συμφορήσας...
 Soll. 32, 8. συναιρεῖν εἰς ταῦτὸ καὶ συνάγειν. 40, 28—29. συνανέστρεφε καὶ συμπαρετρόχαζεν. 52, 5. σύντροφον ἔχει ἤδη καὶ σύνοικον. 66, 14—15. συντρέφεσθαι καὶ συναγελάζεσθαι. 75, 20. συντίθησι καὶ συνδεῖ (cf. v. 19. συλλέξασα). 76, 19. συμπέπηγε καὶ συνήρμωσται... 79, 22—23. συνέπαιζε γὰρ αὐτῷ καὶ συνενήχετο...
 Brut. 94, 15. συνάγειν εἰς ταῦτὸ καὶ συμφαγεῖν.
 Es.² 112, 26—113, 1. συναναπέδεται καὶ συνακολασται cf. v. 25. συνοσεῖ.
 2. Praefixo *δυσ-* repetito conditam allitterationem offendi duobus locis:
 F. A.² 445, 22. δυσμενὲς γέγονε τὸ φιλόνεικον καὶ δύσερι.
 Soll. 76, 6. δυσδιάλυτον εἶναι καὶ δύστρωτον.

3. Verba cum nominibus, adiectivis, pronomibus composita, iterata prima compositionis parte, efficiunt allitterationem:

- Soll. 22, 14—15. φιλολόγους καὶ φιλογραμμάτους ὄντας. 42, 12—
13. ἐμφαίνεται τὸ φιλοστόργῳ τὸ φιλότιμον. 74, 9—10.
τῷ φιλομούσῳ τῆς ἀλκύνος ἢ τῷ φιλοτέκνῳ χελιδόνας
ἢ τῷ φιλάνδρῳ πελειάδας...
49, 8—9. πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου. 50, 7. τὴν αὐτο-
μάθειαν ἐν αὐτοῖς. 75, 1. γηροφορεῖ καὶ γηροτροφεῖ...

4. Repetuntur syllabae, quae vocabuli ipsius i. e. stirpis vocabuli partes sunt, vel ipsae tota ac plena sunt vocabula:

F. R. 395, 12. Σῆλυ Σηρίον.

F. A.¹ 425, 15. εἰ μὴ μηρῖνθους...² 433, 26. εὐτυχίαν τινὰ τίθεισθαι.

Similiter desinentia, quae Graeci ὁμοιοτέλευτα appellabant, aut 1) in personis coniugationum (proprie dicta ὁμοιοτέλευτα), aut 2) in casibus declinationum (ὁμοιόπτωτα) eundem referunt in cadendo sonum.

1. ὁμοιοτέλευτα:

3. p. s. praes. act. Soll. 75, 1. γηροφορεῖ καὶ γηροτροφεῖ.
1. p. pl. praes. act. Aqu. 3, 24. ὅσα τρυγῶμεν καὶ ἀμέλλομεν καὶ
βλίττομεν. Brut. 99, 16—17. εἰ δ' ἀπιστεῖς ὅτι τέχνας
μανθάνομεν, ἄκουσον ὅτι καὶ διδάσκομεν.
3. p. pl. praes. act. F. A.² 443, 8. μεταμφιέσουσι, μεταγράφουσι.
Gl. Ath. 459, 7—8. δεικνύουσι... συγγράφουσιν. Es.¹
107, 1—2. ἐσθίουσι, φονεύουσιν...
3. p. s. impf. act. F. A.² 432, 24. φάλαγγας ὥπλιζε καὶ Βαβυλῶνας
ἔκτιζε...
3. p. s. aor. I. act. F. A.² 451, 3—4. ὑπεσκέλισε καὶ κατεκρήμνισε.
3. p. pl. aor. I. act. F. A.² 451, 23. διέτρεσαν κ. ἀνεχώρησαν...
24: ἀντέστησαν.

2. ὁμοιόπτωτα:

- acc. s. 1. d. subst. fem. F. R. 397, 25. οὐδ' ἀφορίαν γῆς οὐδ'
ἀωρίαν τινὸς θέρους... F. A.² 433, 25—26. ἀλλ' οὐ
δίκαιον οὔτε κακίαν εἰς ἀτυχίαν οὔτ' ἀνδρείαν καὶ φρόνησιν
εἰς εὐτυχίαν τινὰ τίθεισθαι. 434, 23—24. τῶν ὅπλων τὴν
ἐμπειρίαν, τοῦ πλοῦτου τὴν φιλοτιμίαν. 435, 8—9. ἐν
χάρισι διὰ σμικρολογίαν, ἐν πόνοις διὰ μαλακίαν.
dat. Soll. 21, 24. ποδωκεία... 22, 1: ἀκριβεία...

- acc. s. 1. d. subst. masc. Gl. Ath. 459, 15. οἶον *Δεατὴν ποιῆσαι τὸν ἀκροατὴν...*
- nom. s. 3. d. subst. fem. in -της. Soll. 23, 3. *τυφλότης...* 4: *χωλότης...* Es.¹ 106, 16—17. *οὐκ ὀξύτης ὄνυχος, οὐ τραχύτης ὀδόντος...*
- dat. Es.¹ 106, 20. *τῇ λειότητι τῶν ὀδόντων καὶ τῇ συμκρότητι τοῦ στόματος.*
- acc. Soll. 23, 1—2. *ὀφθαλμοῦ τυφλότητα καὶ σκέλους χωλότητα καὶ ψελλότητα γλώσσης,...* Brut. 93, 9—10. *λεπτότητα... οὐλότητα...*
- nom. s. 3. d. subst. fem. in -σις. Soll. 23, 10—11. *ἡ στήρησις ἢ πήρωσις ἢ τις ἄλλη κάκωσις...* Brut. 87, 21—22. *δέησις... παραίτησις... ἐξομολόγησις.*
- acc. Brut. 92, 2—3. *περὶ τὴν βρῶσιν καὶ τὴν πόσιν.* 96, 23. *περὶ βρῶσιν καὶ πόσιν.*
- nom. et acc. pl. Es.¹ 102, 2—3. *ἀρτύσεις τινὰς καὶ ὀπτήσεις καὶ παραδέσεις.* 105, 24. *οὐ παραιτήσεις καὶ δεήσεις.*
- nom. pl. 3. d. subst. masc. in -ν. Soll. 71, 13. *ὡς σὺν ἐλέφαντες, ἀλεκτρύονα δὲ λέοντες.*
- gen. pl. 2 d. masc. in -ο + gen. pl. 3. d. subst. fem. in -κ. Soll. 22, 3. *ἀλλὰ καὶ Δέομεν εἰ καὶ βραδύτερον ἐλάφων, καὶ βλέπομεν εἰ καὶ χεῖρον ἱεράκων.*
- dat. pl. 3. d. subst. masc. in -ρ. Gl. Alth. 469, 8—9. *κολαπτήρσι καὶ ξυστήρσι...*
- nom. s. 3. d. subst. neutr. in -μα. F. R. 386, 24—387, 1. *Τῆς δὲ Τύχης ὀξὺ μὲν τὸ κίνημα καὶ θρασὺ τὸ φρόνημα...* Gl. Ath. 462, 25. *ἀκρόαμα καὶ Δέαμα.*
- dat. s. Es.¹ 107, 2. *ἄνελε δῆγματι βοῦν ἢ στόματι σὺν.*
- pl. F. R. 407, 22—23. *εὐτυχήμασι μεγάλοις καὶ κατορθώμασι.* Gl. Ath. 459, 8—9. *οἱ μὲν χρώμασι καὶ σχήμασιν, οἱ δ' ὀνόμασι (καὶ λέξεσι).*
- nom. pl. 3 d. subst. neutr. in -ς. F. A.² 430, 25—26. *πλάτη καὶ ὕψη καὶ μέλη...*
- nom. s. fem. part. praes. act. F. A.² 445, 8—9. *διορύττουσα πανταχόθεν, ὑπereiπouσα, πᾶν μέρος ἀνοίγουσα τοῦ σώματος.* 11—18. *ὑπάγουσα... παρέχουσα... ἐλαίνουσα... περιτρέχουσα... πολιορκοῦσα... ἐμποδίζουσα... περισπῶσα... ἀνατρέπουσα...*

- acc. s. masc. F. A.² 435, 1—4. προκινδυνεύοντα... τιμώντα... ἐλε-
οῦντα... σωφρονούντα... ἀγρυπνούντα...
- nom. pl. masc. Gl. Ath. 461, 4—5. ἐντυγχάνοντες καὶ ἱστοροῦντες.
Es.² 112, 3. πεινῶντες, οὐ τρυφῶντες. 4—5. οἰκτείρον-
τες καὶ ἀλγοῦντες, οὐχ ὑβρίζοντες οὐδὲ βασανι-
ζόντες.
- nom. s. fem. part. aor. I. act. F. R. 407, 14—15. περισπάσασα...
ἀποσπάσασα...
- dat. s. masc. part. aor. II. act. Soll. 76, 13—14. ἰδόντι καὶ θι-
γόντι.
- nom. s. masc. part. praes. med. F. R.¹ 415, 23—25. χρώμενος...
ἐπιμελόμενος... προσφερόμενος... Brut. 97, 9—10.
ἐξαγόμενος... πειρώμενος... ἀπογεύμενος...
- acc. Soll. 64, 25. γυμνούμενον καὶ διατραχυνόμενον.
- nom. pl. Gl. Ath. 461, 6. μνημονεύομενοι καὶ ἀναγιγνωσκόμενοι...
- neutr. Soll. 62, 3—4. διαλυόμενα καὶ διατηκόμενα.
- acc. s. masc. part. aor. I. med. Es.¹ 102, 4—5. τὸν πρῶτον ἀρξάμε-
νον, οὐ τὸν ὄψε πανσάμενον.
- nom. s. adiect. masc. 2. d. posit. F. A.² 429, 27. ὁ μὲν Φιλίππου
γέγονεν ἀνίκητος, ὁ δ' Ἀπελλοῦ ἀμίμητος. Brut. 86, 21.
ἀνεπίτακτος γὰρ καὶ ἀδίδακτος.
3. d. in -ς. Brut. 99, 1—2. αὐτομαθῆς δέ τις μᾶλλον οὔσα καὶ
ἀπροσδεής.
- gen. s. adiect. fem. 1. in d. -ικ. Soll. 62, 1. Τῆς δ' ἐπιχειρητικῆς
καὶ θηρευτικῆς δεινότητος.
- gen. pronom. masc. 2. d. F. A.¹ 424, 13. τὸν δακτύλιον αὐτοῦ τῷ
στόματι προσέθηκεν αὐτοῦ,...
- acc. s. adiect. fem. 1. d. in -ικ. Soll. 73, 1. οὐ φασι λογικὴν, ἀλλὰ
μαντικὴν εἶναι...
- acc. s. + gen. plur. neutr. 2. d. Soll. 25, 20. δεικνύναι δὲ τὸ ἄδηλον
ἢ λαμβάνειν τι τῶν προδήλων.
- acc. pl. adiect. neutr. 2. d. in -ικ. Gl. Ath. 459, 16. ἐκπληκτικὰ καὶ
ταρακτικὰ πάθη... Soll. 29, 13. τὰ χερσαῖα προσεισάγει
δίκαια τῶν ἐνάλων.
- nom. s. adiect. masc. 2. d. comp. F. A.¹ 423, 21. τίς ἀδικούσιν ἐχθρό-
τερος ἢ δυστυχοῦσιν ἡμερώτερος. Brut. 92, 24. τοῦ Δό-
λωνος ἀγεννέστερος καὶ τοῦ Πριάμου βαρυντοτμότερος.
- neutr. Soll. 21, 14—17. βραδύτερον... μικροφωνότερον... δειλότε-
ρον... ἀκρατέστερον...

- acc. fem. 1. d. Brut. 86, 20—21. εὐφροστέραν καὶ τελειοτέραν...
 nom. s. neutr. 2. d. superl. Soll. 68, 9—10. τὸ πάντων ἀμκτότατον
 καὶ τὸ θηριώδεστατον. 74, 7—8. τὸ σοφώτατον καὶ
 θεοφιλέστατον. Es.¹ 102, 17—18. σκυθροπότατον
 καὶ φοβερώτατον.
 acc. fem. 1. d. Brut. 98, 21. εἰς τὴν κυριωτάτην καὶ σοφωτάτην ἀρ-
 χὴν...
 nom. pl. masc. 2. d. Soll. 48, 17—18. λογιώτατοι καὶ καλλιφω-
 νότατοι...
 genet. 2. d. + 3. gen. d. in -ς. Es.¹ 104, 15—16. τῶν ἡμερωτάτων
 καὶ βιωφελεστάτων καρπῶν.
 adv. F. A.¹ 415, 23. τοῖς μὲν Ἑλλησιν ἡγεμονικῶς, τοῖς δὲ βαρβάρ-
 οῖς δεσποτικῶς χρώμενος, ...² 443, 10—11. τί ἀνδρωτί,
 τί ἀναμωτί, ...

Multa in allitteratione sunt, de quibus dubitetur, studione an casui an linguae tribuenda sint consuetudini. Idem cadit in figuram, cui nomen litoteti¹⁾ imponitur. Adhibetur litotes studio deleniendae existimationis, ne prosiliat effrenatius, ne plane sensus exprimatur, ne verbis expressis, ne parato ad omnia iudicio, quo aditur quaestio, ut solvatur, ni solvi potuerit, discindatur. Abest contentio ab litotete; addubitanter affirmare videtur, cum negat contraria. Percruberunt illis temporibus in utraque lingua litotetos formulae, odio definiendi mitigata sic affirmatione, ut negarentur negantia. Aliae erant formulae, quae iam antiquitus exstiterunt, at illa aetate frequentius usurpabantur. Ap. Plut. occurrerunt mihi haec:

- F. R. 388, 1. οὐκ ὀλίγοι. 397, 2. οὐκ ὀλίγους. Soll. 55, 11. οὐκ ὀλίγα.
 In formulis antiquitus acceptis litotes nihil est profecto nisi „figura“.
 404, 4. διελθεῖν ἴσως οὐκ ἄκαιρον ἐστί. Soll. 36, 6. Οἶμαι
 δὲ μὴ ἄκαιρος ὑμῖν φανεῖσθαι τοῖς μύρμηξιν ἐπεισάγων
 τοὺς ἐλέφαντας.
 F. A.² 427, 22. οὐκ ἀμούσως.
 430, 4. οὐκ ἀπιθάνως.
 431, 21. οὐκ ἂν ἄνευ τέχνης. Aqu. 2, 20. οὐκ ἄνευ ὄδα-
 τος. 3, 16. οὐ μὴδεμία ζωῆς φύσις ἄνευ ἴσταται. Es.²
 116, 11. μὴ αἵματος ἄνευ.
 Gl. Ath. 456, 19. οὐκ ἤκιστα. Soll. 12, 5. 43, 15—15.

¹⁾ C. Weyman, Studien über die Figur der Litotes.

- 457, 7. οὐκ ἀφνωῶς.
 11. οὐκ ἀνευθουσιάστως.
 464, 12. οὐ κακῶς.
 Aqu. 2, 6. οὐκ ἔστιν ὅτε ἄνθρωπος οὐ δέεται.
 5, 3. οὐδὲν ἤττον. Soll. 46, 23. οὐχ ἤττον. 47, 9. Brut. 92, 19. —
 100, 8. οὐκ ἔστι δένδρον ἕτερον ἕτερου μᾶλλον οὐδ'
 ἤττον ἄψυχον, ...
 Soll. 42, 9. Οὐκ ἀγνωῶ. 66, 4. ἦν ἔοικε μηδ' Αἰσχύλος ἀγνωῆσαι.
 79, 7. ὦν τὰ μὲν Ἀρίονος οὐδεὶς ἀγνοεῖ.
 47, 5—6. οὐκ ἀπάνθρωπον ὠραῖσμον οὐδ' ἀναφρόδιτον
 ὀμίλιαν.
 56, 20. μηδὲ... ἄμοιρον. Brut. 100, 7. συνέσεως οὐκ ἔστιν ἄμοιρος.
 59, 7. οὐ πολλάκις.
 76, 12. οἶμαι μὲν οὖν μηδένα ὑμῶν ἀδέατον εἶναι τῆς νεοτ-
 τιάς.
 80, 6—7. οὐκ ἀπέστη τοῦ σώματος, ...
 Brut. 86, 26. ΓΡ. Τίνος μὲν οὖν οὐχὶ μᾶλλον ἢ... i. e. unius cu-
 iusque.
 Es.¹ 110, 8. οὐ χεῖρον δ' ἴσως...
²111, 11—12. οὐ ράδιον.
 Transgredior ad πρόληψιν¹⁾, quae vividae ac commotae
 indicium est orationis; pauca exscribam exempla:
 F. A.¹ 423, 1. Ἐἴεν· αἱ δὲ πράξεις αὐτοῦ πότερον αὐτοματισμὸν
 ἐπιφαίνουσι...
 Soll. 31, 19. ὁ δ' ἰχνεύμων ἀκηκόατε δήπουθεν ὡς οὐδὲν ἀπο-
 λείπει...
 36, 11. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι θανμάζουσι τοῦ ἐλέφαντος ὅσα
 μανθάνων... ἐπιδείκνυται σχημάτων εἶδη...
 48, 17. τούτων δὲ... γηρύμασιν ὅση μούσα... ἔπεστιν... μαρ-
 τυροῦσι, ...
 81, 4. ἢ δ' Ὀδυσσεώς ἀσπίς ὅτι μὲν ἐπίσημον εἶχε δελφίνα
 καὶ Στησίχορος ἰστόρηκεν.
 Brut. 87, 8—9. τῶν γε θηρίων τοὺς πρὸς ἄλληλα... ἀγῶνας ὀρᾶς²⁾
 ὡς ἄδολοι...
 88, 17—18. Ἄλλὰ καὶ Κρομμωνίαν τινὰ σὺν ἀκούεις, ἢ πράγ-
 ματα πολλὰ... τῷ Θησεῖ παρέσχε.

¹⁾ W. Schmid, Att. 4, 117.

²⁾ Bernad. 1. praef. LVIII.

99, 21. καὶ τοῖς πελαργιδεῦσιν ὀρᾶς... ὡς οἱ τέλειοι... ὑψη-
γούνται τὴν πτῆσιν.

Es.² 114, 10. σκόπει δ' ἡμᾶς πότεροι βέλτιον ἐξημεροῦσι...

Prolepticæ adiectivorum usurpationis¹⁾ duos ne-
que eos insignes adscribam locos:

F. R. 387, 3. οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα κούφοις ἐαυτὴν οὐδ' ἀκρό-
νυχον ὑπὲρ σφαίρας τινὸς ἵχνος καθεῖσα...

10. ἢ Τύχη... ἐλαφρὰ διέπτῃ.

Κούφοις ritu poetarum de alis dixit, quæ allevando efficiunt,
ut levia et illa sint, quæ feruntur, et ipsæ alae; item Fortuna levis
volat, cum se pennis elevat. Summis impressum unguibus vestigium
demissæ fit demum plantæ. Vocabulum ἵχνος in locutione ἵχνος
καθεῖναι proleptice adhibitum esse non censeo, cum proprie non
vestigium sed plantam significaret, itaque eo usus esset Plutarchus:

Soll. 44, 24. πορείαν... ποιεῖται... ἐλαφρὰν ἄκροις ἐπιδιγγάνουσα
τοῖς ἵχνεσι...²⁾

De more et proverbialiter³⁾ dicebatur ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βα-
δίξεν; in qua formula dicendi adiectivum ἄκρων verbum finitum
definit (quo modo procedatur); Plutarchus, adiectivo et nomine in
unum alligatis adiectivum prolepticum, ita invento gavisus est, ut
id bis præter eum, quem iam laudavi locum, repeteret:

F. R. 394, 5—6. προσκαδίξων ἀκρόνυχος sc. ὁ δρυκολάπτης...
405, 13. ἵχνη ποδῶν ἀκρόνυχα⁴⁾.

Magis iam ad grammaticen spectat attractio:

F. A.¹ 419, 25—26. μὴ γὰρ ἂς οἱ ποιηταὶ ταῖς εἰκόσιν αὐτοῦ καὶ
τοῖς ἀνδριάσι μεγαληγορίας ἐπεχάραττον.

Soll. 80, 8. μετασχεῖν ἧς συναίτιος ἔδοξε γεγενῆσθαι τελευτῆς.

Linguae Latinae contagione aucta esse videtur temporibus Plu-
tarchi vis prolepseos et attractionis in syntaxi Graeca. Multa de-
prehendi indicia⁵⁾, quibus fulciretur suspicio magni in linguam

¹⁾ R. Kühner, Ausf. Grammatik d. Lat. Spr., 2, 1, 179. „Proleptischer Gebrauch der Adiective“.

²⁾ Apoll. Rhod. Arg. 1, 183—184. ἄκροις | ἵχνεσι τεγγόμενος...

³⁾ Steph. Thes. L. Gr. 1. 1334a.

⁴⁾ In Steph. præter hæc etiam ex vita Eumenis laudatur locus in cap. 11 et Heliodor 5, 14, p. 225 Jacobs.

⁵⁾ Ex. gr. ablat. resp. dat. abs. F. R. 396, 25. Es.² 117, 19.

Graecanicam corrumpendam fuisse tunc momenti Latinum sermonem¹⁾. Praeterea etiam rhetoricum studium variandae verborum collocatio- nis non nihil valet ad prolepsin et attractionem, saepius quam fert Graeci sermonis genuina indoles, arcessendas.

Variandae verborum collocatio- nis alia ratio et modus est ὑπερβατόν. De verborum collocatio- ne in scriptis iuuenilibus Plu- tarchi pluscula verba alio faciam loco, nunc tantummodo de prae- positionibus ἄνευ²⁾ χωρίς³⁾ πέρα sim., casibus suis postpositis, sum dicturus :

Gl. Ath. 460, 15. τοῦ ἀγῶνος ἄπωθεν.

Aqu. 3, 12. ὕδατος δὲ χωρὶς sed 2, 22. χ. πυρός. 4, 6. χ. τινος παρασκευῆς. Es.¹ 109, 16. Χ. δὲ τούτων.

16. οὐ μὴδεμία ζωῆς φύσις ἄνευ ἴσταται. Es.² 116, 11. μὴ αἵματος ἄν. sed Aqu. 3, 12. ἄν. πυρός.

Soll. 11, 9. τοῦ μετρίου πέρα.

52, 23. πείρας ἔνεκα.

68, 21. ὥστε τοῦ στόματος διαχανῶν ἐντὸς παρήσι.

Zeugmatis duo discerno genera: alterum, quod ad syntaxin pertinet, alterum in constructione ad sensum, quod praecipue ap. Romanos vige- bat oratores, ac nunc quoque recentes vexat⁴⁾ scrip- tores. Prioris generis unum enotavi locum:

Brut. 96, 19. θηρία δ' ἄνθρωποι καὶ πρὸς ταῦτα καὶ πρὸς ἄλλα πολλὰ καθ' ἡδονὰς βιάζονται καὶ παρανομοῦσι, cum rectius fuisset adicere eis αὐτά. Cf. 2, 310, 6—7. 3, 412, 5—6.

Alterius esse hoc dixerim:

Soll. 28, 4. οὐς οὔτε μεταθεῖναι ῥάδιον οὔτε λυπεῖν ἀναγκαῖον. Longe

¹⁾ A. Sickinger, De linguae Latinae ap. Plut. et reliquiis et vestigiis. Diss. Freiburg 1883; J. J. Hartman, De Plutarchi studiis Latinis. Mnem. 1906, N. LXXXIV, 3, p. 307 sqq. — Vana sunt, quae disputavit A. E. I. Holwerda, De dispositione verborum in lingua Latina et apud Plutarchum, Trai. ad Rhen. 1878.

²⁾ Bernad. 1. praef. LXI. O. Kolfhaus p. 28; ap. Plat. ἄνευ post nomen nusquam reperitur.

³⁾ Bernad. 1. praef. LXI—LXII; Schanzii Symbolarum libellus 1. Fr. Krebs, Die Präpositionen, p. 11 sqq. Quas binas praepositiones Plut. plerumque sine ullo significationis discrimine, prout hiatus evitandi ratio postulat, inter se commutat.

⁴⁾ Ut ap. Balzacium (Une fille d' Eve p. 76): „Ce trait fit porter l'actrice en triomphe et en deshabilité“.

festivius Romani; cf. Sen. epp. ad. Luc. 3. tam infeliciter quam pertinaciter; Plin. iun. epp. 2, 20. Facit hoc Regulus non minus scelerate quam frequenter. Tac. Ann. VI, 26. sua manu sera magis quam immerita supplicia persolvit. Subest tali zeugmati necopinati quiddam, quod oxymoron contingit.

Ellipsis frequentissima est 1) in enuntiationibus verbo finito carentibus 1); 2a.) cum ad praedicatum subaudiendum est obiectum substantivum; 2b.) aut ad adiectivum nomen; 3a.) denique in firmis quibusdam locutionibus, ut *ανάγκη, ὄφελος, ὥρα* sim.; 3b.) aut in proverbiiis vel in modum proverbiorum tritis formulis, ex. gr. *μὴ παιδὶ μάχαιραν*, suum cuique etc. Prima species indicium potest esse vividae orationis, multo tamen usitatior fuit antiquis quam nobis. Ex Plutarcho enotavi:

1. Aqu. 6, 18—19. *Θάνατος ὕδατι καὶ ὀλεθρὸς ἐπίλειψις θερμότητος.*
9, 17. *τί τέχνης τῷ βίῳ λυσιτελέστερον;*
Soll. 13, 17. *ἡ γὰρ συνήθεια δεινὴ... προαγαγεῖν.*
17, 21. *Θαυμαστὸν ὅτι δὴ παρορῶσιν...*
54, 15. *ΦΑΙΔΙΜΟΣ. Ἐνέδρα μὲν οὖν..., σὺν δόλῳ καταφανής·*
70, 12. *ἀγαθὴ γὰρ ἡ γαλήνη λοχεύσαι·*
71, 11—12. *ἡ δ' αἰτία δυσλόγιστος...*
79, 22. *δι' ὑπερβολὴν ἔρωσ ἔδοξε·*
Brut. 85, 16. *ΟΔ. Ἀλλὰ μὲν ἐγὼ πρόθυμος ἀκροᾶσθαι.*
Es.¹ 103, 7—8. *φορᾶς δ' ἡμέρων καρπῶν καὶ τέχνης ὄργανον οὐδὲν οὐδὲ μηχανὴ σοφίας·*
2 a. Soll. 43, 8. *ἐκλιπῆ. 80, 5. ἐξέλιπεν sensu: pereō.*
b. 17, 25. *οὐ διὰ κενῆς, ἀλλ' ἐπὶ σωφρονισμῷ.*
62, 15. *μάχεται μὲν ἐξ ἑναντίας πρὸς οὐδὲν οὐδὲ διακινδυνεύει·*
Brut. 97, 12. (8: *ὁ δ' ἄνθρωπος*) *μόνος γέγονε τῶν ὄντων παμφάγον, sc. ζῷον.*
3 a. Soll. 16, 5. *οὐτ' ὀμμάτων ὄφελος οὐδὲν αὐτοῖς παρόντων οὐτ' ὧτων·*
29, 14. *ΣΩΚ. Καιρὸς οὖν... σοὶ μὲν ἤδη λέγειν, ἡμῖν δ' ἀκούειν.*

¹) Gell. N. Att. V, 8. et „est“ autem et „erat“ et „fuit“ plerumque absunt cum elegantia sine detrimento sententiae.

Brut. 98, 23. ὥρα σκοπεῖν...

Es.¹ 109, 12. πᾶσα ἀνάγκη c. acc. c. inf.

b. Soll. 30, 3—4. οὐδ' ὅσα πρὸς ἰσχὺν... διαπονοῦσι...

Brut. 89, 7. οὐκ ἂν οὐδ' ὅσον αἱ χελιδόνες ἀμνομένη...

Sive ellipsis est, sive zeugma, sive syllepsis, utique omittitur aliquid, cum ad praedicatum sententiae prioris adiungitur sententia nova, quae ceteroquin proprium verbum postularet:

Brut. 99, 8—11. ἐὼ γὰρ ἰχνεύειν σκύλακας..., ἀλλὰ ¹⁾ κόρακας διαλέγεσθαι...

C. IV: De copia dicendi.

Duo dixi iam esse Plutarchi propria, quorum ope eius scripta a cuiusvis alius scriptoris dignoscere nobis liceret: syncrisin et synonyma ²⁾). Utrumque non iuvenilis tantum aetatis illi peccatum fuit, verum totius vitae pervasit spatium. Quin etiam, ut syncrisin primum singulis modo adhibita libellis, mox maturiori Plutarcho ingentis operis exstitit cardo atque compages, ita verborum idem significantium paria, vaga primum ac parum sibi constantia, in firmas sensim abierunt formulas serpseruntque pedetemptim ita, ut non potuisse Vitarum auctor videretur dicere quicquam, nisi et iterare id potuisset.

Rhetoris esse docet Hermogenes ³⁾ διπλασιάζει ὄνομα καὶ κῶλον. Plut. sat in figuris, ut vidimus, parcus, hic omnibus numeris rhetorem se prodit absolutum, nam et nomina geminavit et sententiae membra satis saepicule; dilata in pauxillum temporis quaestione de geminatis membris, nunc synonymis verbis edisserendis accingor.

Schmidii ingens opus de synonymis in lingua Graeca potius semasiologice in veram verborum, quae idem significant, vim ac notionem inquirat, quam historicam depingit tabulam progressus, quo verborum variabantur sensus. At certe ex re esset demonstrare, quo pacto una ex parte vis singulorum minuta esset vocabulorum, ex altera vero novae essent ortae complicatioresque notiones, quae iam uno exprimi nequirent vocabulo. Omnino indaganda videtur mihi

¹⁾ Mihi quidem persuasit Hartman, qui p. 580 in. scribit: „Pro ἀλλὰ legatur καί, nam, quae opponuntur, a verbis ἴπποι δὲ καὶ incipiunt“.

²⁾ Synonyma copulandi usus originem ab Isocrate traxit. Christ-Schmid, G. d. Gr. L. 1, 598.

³⁾ 1, 107.

ratio synonymi Graeci, num in eo videatur constare, quod antiqui per parataxin, addito, coniunctionis ope, vocabulo, id exprimere soliti sint, cuius exprimendi studio nos, quoquo modo subiungentes, secundariis instruamus enuntiationem partibus. Postremo videre mihi videor in genere dicendi per paria illud medullitus ex Graeco ingenio principium petens studium formandi omnia coniugiis; cuius studii unum iam novimus exemplum, syncerisin, quam altius descendere, quam ut pro mero haberi posset rhetorum flosculo, demonstrare conati sumus. Itaque de synonymis Graecis, i. e. non singulis vocabulis, sed vocabulorum coniugiis in historico progressu illuminandis, quaestio adhuc integra esse mihi videtur.

Forsan ex usu fuerit praecipere nonnulla, quae in universum de synonymis ap. Plut. ¹⁾ observavi. Non oratorie modo conflare synonyma necesse est putemus, siquidem etiam in sollemnibus formulis occurrunt, ex. gr. *λῶρον καὶ ἄμεινον* ap. Xenophontem ²⁾. Ap. Plut. constat synonymorum par aut:

ex duobus nominibus:

- F. R. 384, 10. 385, 9. 14. 392, 13. 395, 20. 397, 4—5. 11—12. 17—18. 401, 4—5. 23. 406, 26.
- F. A. ¹ 412, 22. 415, 16—17. 416, 2—3. 8. 418, 22. ²430, 11—12. 436, 13. 14. 438, 27. 447, 18. 23. 452, 26—27.
- Gl. Ath. 456, 12. 457, 14—15. 458, 25. 462, 13.
- Aqu. 2, 1. 1—2. 14—15. 3, 10. 4, 11. 11—12. 16. 6, 18—19. 8, 22—23.
- Soll. 13, 23—24. 14, 26. 17, 23. 19, 20. 20, 14. 22, 17. 23, 14—15. 24, 23. 25. 32, 20. 33, 13. 36, 14. 38, 23. 45, 3. 48, 17. 60, 18. 64, 7. 8—9. 10. 22. 67, 3—4. 22. 69, 21. 71, 5—6. ~~71, 26~~_{72, 1}. 72, 19. 74, 25—26. 79, 22. 81, 24.
- Brut. 86, 9. 87, 3. 89, 4—5. 90, 11. 18—19. 91, 26. 97, 13. 98, 22—23. 100, 7. 12—13. 14—15.
- Es. ¹ 101, 15. 18. 103, 8. 19. 104, 3. 20. 105, 3. 106, 5. 108, 11. 109, 12—13. ²113, 8. 114, 2. 116, 16.

adiectivis:

- F. R. 387, 4. 16. ~~387, 25~~_{388, 1}. 393, 21. 400, 22. 401, 19—20. 403, 13—14. 407, 20.

¹⁾ Bernad. 1. praef. LVII.

²⁾ C. P. Schulze p. 20.

F. A.¹ 414, 16—17. 415, 24. 417, 3—4. 15. 422, 21. ²430, 20.
447, 27. 450, 25. 451, 15.

Aqu. 6, 7—8.

Soll. 13, 17 (neutr. c. art.). 23—24. 14, 22. 22, 14—15. 19—20.
24, 10. 26, 1. 27, 3. 28, 21. 31, 2. 32, 14. 35, 6. 36, 17.
38, 17—18. 40, 17. 41, 5—6. 48, 16. 49, 8—9. 18. 52, 5.
54, 7. 55, 16—17. 18. 57, 14. 16. 63, 13. 66, 12. 67, 27.
74, 15.

Brut. 83, 7. 85, 25. 87, 9. 93, 3. 4—5. 94, 16—17. 96, 1. 97, 10—
11. 98, 3—4. 100, 2.

Es.¹ 101, 7. 102, 23. 105, 8. 107, 7. 109, 18—19. ^{117,22}/_{118,1}.

verbis:

F. R. 384, 9. 12. 20—21. 23. 393, 7. 26. 395, 21. 401, 20. 403, 11.
404, 14. 406, 15.

F. A.¹ 409, 4. 413, 23. ²427, 2. 435, 18—19. 442, 25. 443, 9. 445,
7—8. 446, 4. 26. 449, 1—2. 451, 2—3.

Gl. Ath. 456, 17—18. 457, 22—23. 469, 8.

Aqu. 3, 16—17. 6, 2. 3—4. 6. 7, 1.

Soll. 14, 17—18. 16, 13. 15. 19, 9—10. 21, 8—9. 22, 8—9. 23,
15—16. 32, 18—19. 33, 3—4. 12—13. 34, 8. 36, 11—12.
37, 4—5. 40, 29. 42, 16. 48, 9—10. ^{49,27}/_{50,1}. 56, 17—18.
57, 3—4. ^{58,23}/_{59,1}. 60, 2. 61, 23. 25—26. 62, 3—4. 67, 10.
68, 24—25. 69, 10. 13. 15—16. 74, 8. 75, 1—2. 76,
19. ^{78,23}/_{79,1}.

Brut. 83, 12. 84, 25—26. 86, 8—9. 13. 89, 20. 97, 9—10. 98, 6.

Es.¹ 102, 13—14. 103, 14. 104, 21. 105, 1. 5—6. 9—10. 21. 106,
9. 18. 109, 13—14. 23—24. ²112, 8. 116, 16. 20.

adverbiis:

Aqu. 1. 18—19. πάντοτε καὶ διηλεκῶς. Soll. 24, 17—18. ἡμέρως καὶ
φιλανθρώπως. 25, 14. ῥαδίως καὶ ἀταλαιπώρως. 66, 9—10.
ἐμφρόνως πάνυ καὶ νουνεχῶς αἰεῖ... 72, 24. ἀσμένως καὶ
προθύμως.

Es.¹ 105, 6. οὐχ ἀπλῶς οὐδὲ λιτῶς. 109, 19. πράως καὶ φιλανθρώ-
πως. ²118, 20—21. μηδὲ τεχνικῶς μηδὲ σοφιστικῶς.

ex. adiect. et participio:

Soll. 14, 18—19. ἀτελῆ... καὶ πεπηρωμένην.

Brut. 89, 13. οὐχ ἐκούσιον οὐδὲ βουλομένην...

- ex adiect. et adv.: F. R. 387, 25. ἄφθονα καὶ ῥύδην.
- ex adv. et praeeros. c. nom.: 389, 6. ὀψὲ καὶ μετὰ πολλοὺς χρόνους.
- ex praeeros. c. nom. et adv.: 383, 15. δίχα μέτρον καὶ καταλογάδην¹⁾.
- ex praeeros. c. pronom. et adiect.: Soll. 36, 16. ἐν τοῖς ἀφ' αὐτοῦ καὶ ἀδιδάκτοις τοῦ Δηρίου πάθει...
- ex praeeros. c. pronom. et pronom.: 79, 2. τῷ δὲ δελφίνι παρὰ πάντα καὶ μόνῳ τὸ ζητούμενον ἐκείνο... ὑπάρχει
- ex verbis duobus, quorum, secundum accus. habet adiectivi: F. A.² 445, 7. τὸν Ἀλέξανδρον αὖξεις καὶ μέγαν ποιεῖς.
- substantivi: Soll. 74, 23. συνεῖναι καὶ προςδέχεσθαι τὴν τοῦ ἄρρενος ὀμιλίαν.
- praepositionem c. substantivo: 65, 11—12. ἀτρεμεῖ καὶ διατρίβει περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.
- adverbium: F. A.² 447, 17. ἀπέστρεφε καὶ ἀνθεῖλκεν ὀπίσω. Soll. 75, 1—2. μηδαμοῦ προἰεμένη μηδὲ καταλείπουσα χωρὶς.
- Constat porro synonymorum par ex adiectivo et genet. pronom.: F. A.¹ 409, 1. Οὗτος ὁ τῆς Τύχης λόγος ἐστίν, ἴδιον καὶ μόνης αὐτῆς ἔργον ἀποφαινομένης Ἀλέξανδρον.
- ex adiect. c. dat. subst. et altero adiect. solo: Brut. 100, 11—12. τῷ φρονεῖν ἀργότερον εἶναι καὶ δυσεμαθέστερον,...

¹⁾ J. Hartman p. 147: „Sed insulsius etiam restat emblemata. Quis enim unquam sic locutus est: δίχα μέτρον καὶ καταλογάδην? Solum ultimum vocabulum maneat!“ Hoc modo, sublata quaestione de synonymis, nihil obstat, quominus omnium, quae modo geminantur, alterum ut interpretamentum, perperam infartum ex margine in textum, deleatur. Insulsum esse facile concedo, qui libellum scribam de insulsis ap. Plutarchum iuvenem; quare autem removeatur, non video, nisi forte paratur castigata editio „in usum delphini“. Plutarchum qui legere et cognoscere vult, ei necessario non solum virtutes, sed vitia quoque amplectenda sunt. Nihil porro ad Plut. valet, quod nemo ita sit locutus; si quis aliter sentit, alterum ei est ex libello isto tollendum caput, quod brevi proponam, nempe de eis, quae ἀπαξ λεγόμενα feruntur, ap. Plut. obvenerint. Adprime id mihi mirabile talem ab Hartmano promi sententiam, qua universa Plutarchi petitur scribendi consuetudo.

ex adiect. attributo nomini et nomine: Brut. 83, 8.

κενὸν ἀγαθὸν καὶ εἶδωλον ἀντὶ τῆς ἀληθείας διώκων.

ex nomine cum attributo pronom. et adiect. attrib.

nomini: Soll. 33, 15—16. πνεῦμα πολὺ καὶ τραχὺς

ἀήρ...

In synonymis iungendis ea maxime obvia est ratio ap. Plutarchum, cum vocabulo posteriore vocabulum prius 1. suppletur; 2. definitur; 3. mitigatur vel firmatur.

1. Vocabulum prius suppletur vocabulo posteriore ita, ut ambo in unam conflentur notionem: a. speciei in genere, ex. gr.:

Soll. 27, 2. οἱ τὰ μὲν ἄμικτα καὶ βλαβερὰ κομιδῇ κολάζοντες καὶ ἀποκτιννύοντες, ... poena mortis afficientes, supplicio.

Es.¹ 103, 16. μητέρα καὶ τροφὸν ἀποκαλοῦντες almam parentem.

104, 20. τὴν γῆν ταύτην καὶ τὴν ἄρουραν terram aratam. Secundus articulus demonstrativus est. Appellatur haec figura hendiadys.

106, 5. μαγείροις καὶ ὄψοποιοῖς coquis, obsoniorum conditoribus.

Versa vice posterius vocabulum genus denotat, prius speciem:

Soll. 69, 10. εὐδὺς διέφθαρται καὶ ἀπόλωλε πᾶν ἐμβεβυσμένον: contritum¹⁾ periit; quod conteritur, periit semper, quod periit, non utique conteritur.

Es.² 113, 8. φόνον καὶ θάνατον ἀνθρώπων.

b) α. condicionis ex perfecta actione, ex. gr.:

Soll. 34, 8. κεχηνῦαν καὶ ἀνεσπασμένην.

vice versa β. perfectae actionis in statu condicionis, ex. gr.:

67, 10. ἀνεωγμένην καὶ διακεχηνῦαν.

γ. condicionis nascentis ex actione tenente, ex. gr.:

36, 11. μανθάνων καὶ διδασκόμενος.

c) abstracti ex concreto, ex. gr.:

Brut. 91, 26. καιρῷ δὲ καὶ μετριότητι. Adiecto abstracto significatur καιρῷ non esse hic pro concreto.

Es.¹ 104, 3. αἵματι καὶ φόνῳ. ²116, 11—12. μὴ αἵματος ἄνευ καὶ φόνου.

¹⁾ φθείρω proprie corrumpo significat i. e. terendo et dissolvendo deleo; φθορά est temperies colorum, μίξις χρωμάτων.

Versa vice: Es.¹ 103, 19. τίς λύσσα καὶ τίς οἶστρος...

d) propriam ex translata, ex. gr.:

F. R. 384, 9. πρὸς ἀλλήλας αἰὲ πολεμοῦσι καὶ διαφέρονται
Τύχη καὶ Ἀρετή.

Soll. 64, 8—9. γύμνασμα καὶ μελέτην... δεινότητος καὶ συνέσεως.

Brut. 84, 25. φρίττων καὶ ὑποδειμαίνων...

Versa vice: Soll. 19, 18—19. ἀτελῆ καὶ πεπηρωμένην sc. τὴν συ-
ζυγίαν.

41, 5—6. ἄχρι τῶν ἐνάλων καὶ βυθίων.

68, 22—23. ...τὰ λεπτὰ τῶν ἐνισχομένων τοῖς ὁδοῦσι σαρκῶν
ἐκλέγοντος ἀτρέμα τῷ ῥάμφει καὶ διασκαλεύον-
τος.

69, 13. καὶ τὸ κῆτος ἔστηκεν ἀναπαυομένου καὶ ὄρμει.

2. Vocabulum prius determinatur vocabulo posteriore:

a) ut generale et quod plures admitteret interpretationes; b) ut minus usitatum et insolens. Conversio synonymorum hic usu non venit¹):

a) ex. gr. Soll. 64, 10. δεινότητος καὶ συνέσεως.

67, 3—4. τὰς κατ' ἰδίαν κοινωνίας αὐτῶν καὶ συμβιώσεις. Bi-
fariam κοινωνία, qualis sit, definitur.

69, 21. κοινωνίας καὶ συμπεριφοραῖς.

72, 19. τύπους ἰδίους καὶ σφραγίδας.

74, 23. συνεῖναι καὶ προσδέχεσθαι τὴν τοῦ ἄρρενος ὀμιλίαν.
Prius vocabulum, quippe quod plures habeat sensus, de-
terminatur toto altero membro.

Brut. 97, 9—10. πειρώμενος πάντων καὶ ἀπογευόμενος (prop.).

Es.¹ 105, 9—10. τρέψαι καὶ μεταβαλεῖν sc. τὰς ψυχάς. 106, 18.
τρέψαι²) καὶ κατεργάσασθαι sc. τὸ κρεῶδες.

109, 13—14. πλανᾶσθαι καὶ φέρεσθαι sc. τὸ φέγγος τῆς
ψυχῆς. Aqu. 7, 1. τὰ μάλιστα φερόμενα καὶ ῥέοντα
τῶν ὑδάτων.

² 114, 2. πᾶσα τρυφή καὶ πολυτέλεια.

b) ex. gr. Soll. 69, 15. ῥέμβεται καὶ πλανᾶται.

3. Vocabulum prius delenitur vocabulo altero, ex. gr.:

¹) Brut. 97, 10—11: τὸ πρόσφορον καὶ οἰκεῖον alius figurae est.

²) Hartman p. 581. Sed cf. 4, 147, 19—20.

F. R. 401, 20. ἵνα μὴ δοκῶμεν... φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν. Generalia semper mitiora esse apparet: qui se subducit, non utique fugit, fugere non potest, nisi qui decedat.

Brut. 93, 3. ἀφθόνων ὄντων καὶ ἰκανῶν.

Ex adverso: corroboratur vocabulum prius posteriore voc., ex. gr.:

Es.¹ 105, 1. καρπούσθαι καὶ ληΐζεσθαι.

Post istam, quam modo tradidi, rationem in constituendis synonymis, illa frequentissima ap. Plut. est, quae in eo consistit, quod vocabulum prius negatum copuletur cum voc. altero, vi contraria praedito, ex. gr.:

F. A.¹ 412, 22. περὶ ἀφοβίας καὶ ἀνδρείας.

Soll. 55, 18. δυσξύνετον ἅπαν καὶ νωθρὸν...

Brut. 94, 16—17. ἀνανδρον καὶ κορασιώδη.

Es.¹ 102, 23. ἀπλανῆ καὶ βέβαιον.

107, 7. ἄψυχον καὶ νεκρόν.

Ex contrario: Soll. 25, 14. ῥαδίως καὶ ἀταλαιπώρως.

„Raro evenit, ut eandem sententiam iisdem vel similibus verbis non repetat“¹⁾; quod etiam in synonyma cadere idem Plutarchi editor, cuius haec verba sunt, vidit. Nos ea, quae iterantur, synonymorum paria quasi in catenas colliganda nunc nobis proponimus, ut simul sollemnes formulas eorum detegamus, simul notionum affinitates, quam laxis orbibus meent, cognoscamus:

F. R. 384, 10. ἀρχῆς καὶ δυνάμεως. 385, 14. δυνάμεων καὶ ἡγεμονιῶν.

F. A.¹ 417, 3. μεγίστοις καὶ δυνατωτάτοις. Aqu. 6, 6. ἄρχει καὶ ἡγεμονεύει.

384, 12. ἐπιτελειῶσαι καὶ συναπεργάσασθαι. Soll. 14, 18—19.

ἀτελῆ καὶ πεπηρωμένην. F. R. 384, 20—21. συνήγαγον

καὶ ἀνέμιξαντο. 23. ἐκέρασε καὶ συνέξενξεν. Soll. 32, 18—

19. συναρεῖν εἰς ταῦτὸ καὶ συναγειν. 76, 19. συμπέπηγε

καὶ συνήρμостαι. Brut. 98, 6. κολλῶσα καὶ συμπηγύουσα.

385, 9. κλύδωνα καὶ βρασμόν. 397, 17—18. σάλον καὶ κλύ-

δωνα. Soll. 64, 22. πρὸς κῆμα καὶ ροῦν. 74, 15. ἀκίμονα

καὶ ἀσάλευτον.

¹⁾ Bernad. 1. praef. LVII.

- 387, 4. περισφαλῆς καὶ ἀμφίβολου. 16. ἄπιστον καὶ παλιμ-
βολον. Soll. 26, 1. σφαλερὰν καὶ παράκρημον.
- 387, 25. ἄφθονα κ. ῥύθην. Soll. 14, 22. πολὺ κ. ἄφθονον.
• Brut. 93, 3. ἀφθόνων κ. ἰκανῶν.
- 387, 25—386, 1. λαμπροὶ δὲ καὶ διαπρεπεῖς. 401, 19—20.
λαμπρῶν καὶ ἐναργῶν. F. A.² 450, 25. μεγάλα καὶ λαμπρά.
451, 18. ἐνδόξοις κ. μεγάλοις.
- 392, 13. οἰκειότητος καὶ συνηθείας. F. A.¹ 415, 24. φίλων καὶ
οἰκείων. ²447, 27. ὁμοφύλους καὶ συγγενεῖς. Soll. 52, 5.
σύντροφον καὶ σύνοικον. Brut. 97, 10—11. πρόσφορον καὶ
οἰκείον. (Es.¹ 109, 18—19. ἀλλότρια καὶ ἀσύμφυλα).
- 393, 7. ἰδρυσαμένων καὶ κτισάντων. 395, 20. ἰδρύσει καὶ κτίσει.
397, 4—5. γένεσιν καὶ ἰδρυσιν.
- 393, 21. ἐλέμῳν καὶ φιλάνθρωπος. Soll. 13, 16—17. τὴν πρὸς
τὰ θηρία πραότητα μελέτην ἐποιήσαντο πρὸς τὸ φιλάν-
θρωπον καὶ φιλοῦκτιμον. 24, 17—18. ἡμέρως καὶ φιλαν-
θρώπως. 27, 3. ἡμερα καὶ φιλάνθρωπα. 66, 12. κοινωνικὴν
καὶ φιλάλληλον. Es.¹ 109, 19. πρᾶως καὶ φιλανθρώπως.
- 393, 26. σπαργῶσα καὶ πλημμυροῦσα. Es.¹ 104, 20—21. ἐμ-
πεπλησμένην καὶ βρίθουσαν. 105, 3—4. πληθύνοντα καὶ
φερόμενον.
- 397, 11—12. φθόνου καὶ φιλονεικίας. F. A.² 438, 27. φιλοτιμία
καὶ ζῆλος. Soll. 17, 23. φθόνων καὶ ζηλοτυπιῶν.
- 401, 20. φεύγειν καὶ ὑποχωρεῖν. F. A.² 450, 23. διέτρεσαν καὶ
ἀνεχώρησαν. Soll. 16, 13. διαλανθάνουσι καὶ διαφεύγουσι.
61, 23. ὑπεκδῦναι καὶ ἀποδρᾶναι. 74, 8. ἐξέφυγε κ. παρ-
ῆλθε. 78, 24—79, 1. φεύγουσι κ. φοβοῦνται. (Brut. 84,
25—26. φρίττων κ. ὑποδειμαίνων. Es.² 116, 16. εὐλαβείας
κ. δέους). Brut. 89, 20. δεδιῶς κ. φεύγων.
- 401, 23. τόλμαν κ. ἀνδρείαν. F. A.¹ 412, 22. ἀφοβίας κ. ἀνδρείας.
Gl. Ath. 458, 25. ἀλκῆς κ. θυμοῦ. (Brut. 87, 17. ἀλκὴ
μετὰ τοῦ θυμοειδοῦς). Brut. 89, 4—5. θυμοῦ κ. ἀλκῆς.
90, 18—19. ἀλκὴν κ. ἄμναν. (94, 16—17. ἄνανδρον κ.
κορασιώδη).
- 403, 11. ἐχώρισε κ. διέσπασεν. Soll. 37, 4. ἀποδιαστήσαι κ. δια-
χωρίσαι. 42, 16. διαιρεῖν κ. διορίζειν.
- 406, 25. μὴ γενέσθαι μηδ' εἶναι. (F. A.² 431, 2. καλεῖσθαι κ.
εἶναι. Brut. 94, 3—4. ἐστὶ τε καὶ λέγεται). Es.¹ 105, 21.
γέγονε κ. πέφυκε.

- F. A.¹ 416, 2—3. ἄρμωστής κ. διαλλακτής. 417, 5. πατήρ κ. ἄρμωστής.
- 422, 21. πρόσφατον κ. νέαν. Soll. 22, 19—20. νεαρά κ. ἄδικτα.
- ²426, 15—16. εὐμένεια κ. τιμή κ. φιλανθρωπία. 452, 26—27. εὐνοία καὶ φιλία. Soll. 74, 25—26. εὐνοίας κ. φιλοφροσύνης. (79, 6. εὐμενής τε φίλος). 79, 22. εὐνοια κ. φιλία.
- 435, 23—24. μὴ σφετερισάμενος μηδ' ἀποστερήσας. Soll. 61, 25—26. ὑφαιρουμένους κ. διακλέπτοντας.
- 436, 13. νοῦν κ. φρόνημ'. (Gl. Ath. 457, 14—15. τὸ φρόνημα κ. τὸ ἀξίωμα). Soll. 13, 23—24. διανοίας κ. λογισμοῦ. 14, 26. λόγον κ. διάνοιαν. 22, 8—9. φρονεῖ κ. διανοεῖται. 9. μὴ διανοεῖσθαι μηδὲ φρονεῖν ὅλως μηδὲ κεκτῆσθαι λόγον. 23, 14—15. λόγον κ. διάνοιαν. 33, 3—4. νοεῖ κ. συνήσι. 38, 23. διανοία κ. λόγῳ. 54, 7. τὸ λογικὸν κ. νοερόν. 60, 18. λογισμοῦ καὶ σοφίας. (F. R. 400, 22. συνετήν κ. φρενήρη. Soll. 64, 10. δεινότητος καὶ συνέσεως. Brut. 100, 12—13. λόγου κ. συνέσεως. Soll. 55, 18. δυσξύνετον κ. νοθρόν. Brut. 100, 2. ἄλογα κ. ἀνόητα). 66, 9—10. ἐμφρόνως κ. νουνεχῶς. 81, 24. λόγου κ. συνέσεως. Brut. 98, 22—23. μὴ λόγον μηδὲ φρόνησιν. 100, 7. λόγου καὶ συνέσεως. 12—13. λόγου κ. συνέσεως. F. A.¹ 413, 23. ἐπαίδευσε κ. ἐδίδαξεν. Soll. 36, 11—12. μανθάνων καὶ διδασκόμενος. 16. ἐν τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ ἀδιδάκτοις. 48, 16. αὐτοφνεσί κ. [τοῖς] ἀδιδάκτοις. Brut. 99, 1. οὐδ' ἄμαδῆς οὐδ' ἀπαίδεντος. 100, 11—12. τῷ φρονεῖν ἀργότερον εἶναι κ. δυσμαδέστερον.
- 442, 25. φθίνειν καὶ ἀπολείπειν. Soll. 27, 9—10. οὐ γὰρ ἀναίρειται τὸ ζῆν οὐδὲ βίος ἀπόλλυται τοῖς ἀνθρώποις. 69, 10. διέφθαρται καὶ ἀπόλωλε. Es.¹ 109, 23—24. τοῦ παραιρουμένου τὸ ζῆν καὶ φονεύοντος. 104, 3. αἵματι καὶ φόνῳ. ²116, 11—12. αἵματος κ. φόνου. — Aq. 6, 18—19. θάνατος κ. ὄλεθρος. Es.² 113, 8. φόνον κ. θάνατον.
- 445, 7—8. αὐξεις καὶ μέγαν ποιεῖς. 446, 26. συντρεφόμενον καὶ συνναυξανόμενον.
- 449, 1—2. συνήρμοσε κ. συνέδηκεν. Gl. Ath. 469, 8. κολλῶν κ. συντιθεῖς.
- Aq. 2, 1. ἐργαλεῖον κ. ὄργανον. 4, 11. οὐ... ὀργάνων οὐδ' ἐργαλείων. Es.¹ 103, 8. τέχνης ὄργανον οὐδὲν οὐδὲ μηχανή... Aq. 4, 16. τέχνη κ. μετριότητι. Brut. 91, 26. καιρῷ κ. μετριότητι.

- Aqu. 2, 1—2. ὥρας κ. καιροῦ. Soll. 57, 15. ὀργάνων κ. σοφισμάτων. Brut. 87, 3. δόλοις κ. μηχαναῖς. 9. ἄδολοι κ. ἄτεχνοι. 97, 13. οὐδεμιᾶς ἀπορίας οὐδ' ἀμηχανίας. Es.² 118, 20—21. μηδὲ τεχνικῶς μηδὲ σοφιστικῶς.
- 3, 16—17. ἴσταται κ. διαμένει. Es.¹ 102, 23. ἀπλανῆ κ. βέβαιον.
- 4, 11. τοῦτ' ἔχει φιλόφρωνον, τὴν ἰσότητα, τὸ ὅμοιον. Es.² 117, 22—118, 1. ἴσος κ. ὅμοιος.
- Soll. 13, 24—14, 1. οὐκ ἄμουσον οὐδ' ἄχαριν. 48, 17. μουσα κ. χάρις. 25, 14. ῥαδίως κ. ἀταλαιπύρωσ. (67, 27. μὴ ῥαδίαν, ἀλλὰ δύσεργον).
- 26, 10. ἀμιγῆς δὲ μηδὲν μηδ' εἰλικρινές... 36, 17. ἀκράτοις κ. ἀπαραχύτοις.
- 33, 13. τὸ φιλόφωνον¹⁾ κ. λάλον. 49, 8—9. πολυφώνου κ. πολυφθόγγου.
- 34, 8. κεχηνηῖαν κ. ἀνεσπασμένην. 67, 10. ἀνεφγμένην κ. διακεχηνηῖαν.
- 57, 14. οὐχ ἀπλοῦν... οὐδὲ φαῦλον. Es.¹ 105, 6. οὐχ ἀπλῶς οὐδὲ λιτῶς.
- 58, 23—59, 1. συναγαγὼν κ. περιστείλας. 68, 24—25. συναγαγεῖν κ. κλείσαι.
- 67, 3—4. κοινωνίας κ. συμβιώσεις. 69, 21. κοινωνίας κ. συμπεριφοραῖς.
- 69, 15—16. ῥέμβεται κ. πλανᾶται. Es.¹ 109, 13—14. πλανᾶσθαι κ. φέρεσθαι.
- 72, 24. ἀσμένως κ. προθύμως. Brut. 86, 8—9. φιλῶ κ. ἀσπάζομαι. 89, 13. οὐχ ἐκούσιον οὐδὲ βουλομένην.
- Es.¹ 101, 7. νεκρῶν κ. ἐώλων. 107, 7. ἄψυχον κ. νεκρόν.
- 102, 13—14. καρπούσθε κ. νέμεσθε. 105, 1. καρπούσθαι κ. ληΐζεσθαι.
- 105, 9—10. τρέψαι κ. μεταβαλεῖν. 106, 18. τρέψαι κ. κατεργάσασθαι. 107, 9. ἀλλοιοῦντες κ. τρέποντες verb. fin. μεταβάλλουσι (lin. 8).
- ²112, 8. θρύψη κ. μαλάξη. 114, 2. τρυφή κ. πολυτέλεια.

Non paria modo idem significantium reperiuntur:

F. R. 385, 16—17. φορὰ κ. πλάνη κ. μεταβολή.

¹⁾ Bernad. 1. praef. LVIII.

- 389, 11—12. λόγων ¹⁾ καὶ σοφισμάτων κ. στωμυλίας.
 F. A. ² 426, 15—16. εὐμένεια κ. τιμὴ κ. φιλανθρωπία.
 431, 18—19. τὸ σχῆμα κ. τὴν διάθεσιν κ. τὸ εἶδος.
 434, 8—9. ἐξίσταται κ. διαλύεται ἀπ' ἀλλήλων κ. ἄπεισι κ.
 φεύγει.
 445, 22—23. φιλόνεικον κ. δύσερι κ. δυσεκβίαστον.
 447, 16—17. ἐνίστατο... κ. ἀπέστρεφε κ. ἀνδείλκεν ὀπίσω ²⁾).
 Gl. Ath. 458, 25—26. ἀλκῆς κ. θυμοῦ κ. πνεύματος.
 Aqu. 2, 23—3, 1. ἄοικα κ. ἀνέστια κ. ὑπαίθρια.
 4, 1—2. μεταβολῆ κ. σήψει κ. διαχύσει τοῦ ὑγροῦ.
 Soll. 16, 7—8. πονεῖν κ. λυπέεισθαι κ. ἀλγεῖν.
 22, 9—10. μὴ διανοεῖσθαι μηδὲ φρονεῖν ὅλως μηδὲ κεκτῆσθαι
 λόγον.
 23, 7—8. φρονεῖν κ. διανοεῖσθαι κ. λογίζεσθαι.
 31, 4. λαμπρὰ κ. ἐναργῆ κ. βέβαια παραδείγματα.
 41, 6—7. ἄμικτα γὰρ ἐκεῖνα κομιδῇ πρὸς χάριν καὶ ἄστοργα
 κ. πάσης ἄμοιρα φιλοστοργίας.
 52, 13—14. ἐπ' οὐδὲν... ἄλλο... φέρονται καὶ ζηλοῦσι καὶ διώ-
 κουσιν ἢ τὸ δίκταμνον.
 55, 22—23. ἴδιος... καὶ αὐθιγενῆς κ. ἄκρατος ἀλλοτρίοις ἤθεσι.
 61, 16—17. εὐλάβειαν κ. προφυλακὴν κ. ἀπόδρασιν.
 74, 11—12. γενέσεις κ. τόκους κ. ὠδῖνας.
 Brut. 96, 8. δεινὴν ὕβριν κ. ταραχὴν κ. σύγχυσιν.
 Es. ¹ 105, 10—11. πρᾶναι κ. ἡμερώσαι κ. καταστῆσαι.
 108, 16. κ. παχεῖς κ. ἀναισθήτους καὶ ἠλιθίους.

Synonyma verba adhibentur nonnunquam, cum variare ³⁾ cupiens scriptor orationem pro vocabulo iam semel posito, aliud deligit, sono diverso, vi eadem aut affini:

- F. R. 384, 5. εἰ διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς, ὡς ὑπὲρ γῆς κ. θα-
 λάττης κ...
 387, 4. ὑπὲρ σφαίρας... περισφαλῆς κ. ἀμφίβολος πρόσεισιν.
 16. τὴν ἄπιστον κ. παλίμβολον σφαίραν.

¹⁾ Cum emphasi.

²⁾ Liceat afferre, quae de ὀπίσω non memini qua in dissertatione inveni-
 „tum saepius in locutionibus invenitur, ubi Attici πάλιν usurpare consue-
 Interdum ap. Plat. talia inveniuntur: Phaedr. p. 254B: εἰς τοῦπίσω ἐλκύσαι τὰς
 ἡνίας (pro εἰς τοῦμπάλιν) et Rep. VII, p. 528a“.

³⁾ Bernad. 1. praef. LX—LXI.

- 390, 4. ἄγαλμα. 10. ἔδη.
- 402, 1—2. οὐ χερσὶν ἀνθρώπων... προχωροῦσαν... Δεῖα δὲ πόμπη... ἐπιταχυνομένην...
- 10—11. μᾶ μάχη Φίλιππος ἀπέβαλε Μακεδονίαν, μᾶ πληγῇ παρεχώρησεν Ἀντίοχος Ἀσίας,...
- 21—22. δημοσίᾳ τύχῃ χρώμενος, εἶδ' ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀνετράπη μοίρας.
- 447, 24—25. αὐδῖς ὄρητο καὶ ἔσπευδε πρὸς τὴν διάβασιν πάλιν.
- 25—26. ἡ δὲ πάλιν αὐτῷ τὰς Θήβας ἐνέσεισε καὶ πόλεμον Ἑλληνικὸν ἐμποδὼν κατέβαλε.
- 449, 18—19. ἐκείνου μὲν γὰρ ἡ τεκοῦσα διὰ λύπην ἀπέθανε, τούτῳ δ' ἡ τοῦ πολεμίου μήτηρ...
- 452, 9—10. ὄπλοις ἀτίμοις καὶ σκεύεσι τοῖς παρατυχοῦσι.
- Gl. Ath. 462, 14—15. τοσοῦτον τῶν ἱστορούντων οἱ πλάττοντες... ὑστεροῦσιν, ὅσον ἀπολείπονται...
- 463, 15—17. ἀντιπαραθεῖναι... ἀνταναστῆσαι... ἀντιπαραβαλεῖν.
- 464, 1. προσωπεῖα. 8. προσώπων cf. Soll. 45, 11. σκυμνίων — 18. σκύμων. F. R. 407, 7. βίβλω — al. βιβλίον.
- 469, 5—6. οὐ γὰρ ἀκονῶν ξίφος οὐδὲ λόγχην χαράττων...
- Soll. 13, 20. χθές. 22. ἐχθές.
- 20, 15—16. polysyndeton variatur cum asyndeto v. 17.
- 30, 16. λαγῶν ἐλεῖν κάλλιον ἢ πρίασθαι. 17. ἀμίαν σεμνότερον... ὄφρωνεῖν ἢ ἀλιεύειν.
- 43, 4. δασύποδας. 7. λαγῶς.
- 45, 16. παρέσχε... ἡμῖν ἐρπούσης ἢ βαδιζούσης σταφυλῆς οὕτως ἀνάπλεως ἐχώρει...
- 52, 15—16. Ἦπτον δὲ ταῦτα θαυμαστά, καίπερ ὄντα θαυμάσια...
- 54, 6. εἰς τὸν ἄθεον... ἀπέρριπται τόπον ὥσπερ ἀσεβῶν χῶρον.
- 64, 17. λιθιδίοις. 19. πετριδίοις.
- 68, 15—16. οὐκ οἰκόσιτος, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνου λειψάνοις παρατρεφόμενος.
- 70, 22. τινὲς οἴονται. 71, 8. οἱ δὲ πλείστοι... νομίζουσιν.
- Brut. 84, 22—23. ἐκ νοσερῶν κ. ἀνοήτων ὑγιεινοτέρους κ. φρονιμωτέρους ποιοῦσιν αὐτούς.

- 87, 14. οὐ γὰρ ἡττᾶται κρατούμενα.
 88, 14—15. ἐν γὰρ τοῖς θηρίοις ἰσορροπεῖ πρὸς ἀλκὴν ἢ φύσιν καὶ τὸ θῆλυ τοῦ ἄρρενος οὐδὲν ἀποδεῖ.
 92, 19—20. ἐξέπληττε μὲν χρυσὸς... 21. ἦρει δ' ἄργυρος.
 94, 21. συγγίγνεσθαι. 22. εἰς ταῦτό φοιτῶεν.
 97, 5. βορᾶς. 6. τροφήν.
 Es.¹ 101, 11. πῶς ἡ ὄψις ὑπέμεινε. 12. πῶς ἡ ὄσφρησις ἤνεγκε.
 102, 13. βίου λαχόντες αἰῶνα. 18. βίου καὶ χρόνου μέρος.
 104, 21. ἐμπεπλησμένην... καρπῶν καὶ βρίθουσαν ἀσταχύων.
 107, 2. ἀνελε δὴγματι βοῦν ἢ στόματι σὺν.
 8—9. μεταβάλλουσι... ἀλλοιοῦντες...
 109, 1. κρουσθέντες ἠχοῦσι, γενόμενοι δὲ πλήρεις (sc. οἱ πίθοι) οὐχ ὑπακούουσι ταῖς πληγαῖς.
 *116, 5. τὸ νῦν λογικὸν αὐθις γίγνεται ἄλογον καὶ πάλιν ἡμερον τὸ νῦν ἄγριον.
 117, 1. προέσθαι τὸν ἐχθρὸν ὡς φίλον. 3. ἀνελεῖν τὸν οἰκεῖον ὡς πολέμιον.

Variandi causa nomini succedit eius deminutivum:

Soll. 73, 9. σκύμων. 17. τὰ σκυμνία.

Variantur: syntaxis, ex. gr.:

F. R. 387, 18—19. κατὰ Πίνδαρον. 21. ὡς γενεαλογεῖ Ἀλκμάν.

403, 10—11. μᾶ πληγῆ. 11—12. ἄπαξ... σφαλέντες...

Soll. 24, 19. ποῖον ἔργον ἀπολείπεται γῆς. 19. ποῖον ἐν θαλάττῃ.

Numeri:

F. R. 388, 4. ἐνιδρύσατο τοῖς Ῥωμύλου θρόνοις¹⁾. F. A.¹ 410, 11.

τῷ Κύρου θρόνῳ ἐνίδρυσας. 416, 21. ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καθεζόμενον.

Gl. Ath. 468, 21. τούτους ἀπεδέωσε τοῖς ὄρκοις¹⁾ ὁ ῥήτωρ.

F. R.¹ 398, 13. χρόνον οὐ πολὺν. Gl. Ath. 470, 1. ὄσφ χρόνῳ. Soll.

33, 24. 49, 16—17. 72, 13. πολὺν χρόνον. 47, 11. χρόνον

πολὺν. Brut. 91, 17. οὐκ ὀλίγον χρόνον. — F. R. 389, 6.

μετὰ πολλοὺς χρόνους. F. A.² 426, 7. χρόνοις ὕστερον.

Gl. Ath. 469, 20. ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις.

Tempora:

F. A.² 443, 26. ἀπίθι πρὸς Ἀντίοχον. 444, 2. ἀπελθε πρὸς Πτο-

λεμαῖον.

¹⁾ poët.

Soll. 33, 24. ὅταν δ' ἀνωσιν, ἐκπεσὼν ὁ λίθος ταχὺ διήγειρε¹⁾
τὴν προεμένην.

67, 12—13. παρειαῖον... συνέκλεισε. 14. κατεσθίουσι.

Es.¹ 103, 11—12. ὅτ' ἰλὺς ἡσθίετο καὶ φλοῖος ἐβρώθη.

Modi:

inf. post ὥστε: F. A.² 429, 19—20. 25—26. 437, 4. 438, 16—17.
444, 13—14. 447, 12. 451, 21—22. Aqu. 3, 2—3. 8, 13.
8, 23—9, 1. 9, 2. Soll. 33, 19. 25—26. 39, 16—18.
43, 20—21. 44, 1—2. 46, 10. 50, 6—7. 25—27. 56,
19—20. 59, 11. 65, 9. 67, 26—27. 70, 14. 73, 5—6.
74, 22—23. 75, 23. 76, 5—6. 11. Brut. 86, 1. 91, 18—19.

ind. (vel. alius quivis modus praeter inf.): F. A.² 427, 8. Gl. Ath.
460, 4—7. 462, 23. Soll. 66, 14—16. 68, 20—21. Brut.
89, 12—15. Es.¹ 107, 16—17.

Irrealis caret partic. ἄν: Soll. 79, 11. Es.² 111, 11.

Adiectivorum suffixa:

Soll. 51, 7. φαρμακευτικῶ. Brut. 94, 14. φαρμακίδος τέχνης.

F. A.¹ 422, 26. Ἑλληνικῆ πλιτεία. F. A.¹ 415, 4. πόλιν Ἑλλάδα.

F. A.¹ 413, 6—7. πόλεις Ἑλληνίδας.

Particulae enuntiationum secundariarum:

ὅπως: F. R. 394, 18. Soll. 17, 6. 25, 18. 29, 3. 33, 13. 44, 14.
57, 21. 64, 17. 65, 14. 69, 5.

ἵνα: F. R. 391, 21. 401, 18. 403, 11. F. A.¹ 415, 14. 417, 22. 424,
23. 425, 2. ²428, 16. 435, 27. 446, 16. Gl. Ath. 456, 6.
12. 469, 19. Soll. 15, 4. 20, 24. 25, 14. 31, 14. 35, 18.
36, 7. 53, 9. Brut. 89, 21. Es.¹ 106, 2. 2. 107, 10. 108,
1. 9. ²112, 6. 10.

ὥστε: cf. supra; ὡς- consecutivum²⁾: Brut. 94, 20.

¹⁾ Διήγειρε aoristus est, non imperfectum; annotavi eam ob causam, quoniam in Schulzii Quaest. gramm. ad Xen. pert. p. 25 lego „de aoristo inusitatius pro imperfecto, quod exspectes, posito v. Kühner Gr. 386, 4, 7, adn. 3“. Quid sibi velit aor. pro impf. positus, nescio. Certe exigit ad vernaculi sermonis temporum rationem Germanus homo. Videlicet quare et gnomicus nuncupetur, cum et praeter sententias in actionibus, quae iterari solent, describendis versetur, non video. Videris ipse, quid gnomici habeant tales loci, ut: Soll. 67, 23—24. 25—26. 73, 12. Brut. 95, 8. 96, 15. Es.² 112, 22.

²⁾ Grundmann p. 88; W. Schmid, D. Att. 4, 87: „nach Remacle, observat. in Luc. Hermot. 1, 16 wäre ὡς c. inf. bei Plut. nur 8 mal...“

Quo pari proposito videmus non ob hiatum vitandum variari inter ὄσπερ et ὄσ, nam eliso ε amovebitur hiatus; nec quod varia vi inter sese sint; immo potius ὄσ particula ut insolentior et ex ionica consuetudine arcessitur a κοινῆς scriptoribus, ut multa alia, variandi gratia. Antequam alias adeam particulas, ubi clarum non est, cuius rei causa succedant per alternas vices, admonitio ad lectorem nostratem est praetexenda: meminerit etiam in vernacula oratione, quae hiatus ignorat vitationem, inveniri quaedam, maxime particularum, nonnunquam solarum terminationum, paria, ex. gr. ze-iz, ale-lecz, bo-bowiem-albowiem, krom-okrom-κρομία, mia-sto-zamiast, wedle-według, prócz-oprócz, koło-okóło, zdawna-zdawien, uczniów-uczni, pewien-pewny etc., quae prorsus nullum habeant significationis discrimen et libero arbitrio usurpentur. Non multo secus in Graecanica lingua mihi accidere videtur, ut commutentur tantum ob varietatem efficiendam particulae, quarum altera fere usitatior, altera insolentior est.

ὄσπερ in exemplorum enarratione: F. R. 407, 6. F. A.² 430, 2. 442, 11—12. Soll. 13, 15. 15, 14. 17, 17. 20, 16. 27, 17. 28, 10. 30, 12. 13. 65, 4. Brut. 98, 24. 100, 17.
καθάπερ ¹⁾: F. A.¹ 417, 19. Aqu. 6, 17. 7, 5. 18. Soll. 51, 25.
ὄσ: Gl. Ath. 465, 5. 467, 19. Aqu. 9, 4. Soll. 71, 19. Es.¹ 107, 4. 108, 5. 6.

ὄσπερ in similitudinum enarratione cf. pp. 34—35. οἶον: Soll. 33, 12. 40, 18. 29. 44, 7. 67, 20. 68, 5. 71, 23. Brut. 90, 11. 98, 8.

ὄσ: F. R. 397, 14. F. A.² 445, 20. Gl. Ath. 456, 12. 15. 458, 9.
Particulae relativae modales, ὄσ: Gl. Ath. 463, 2. ὄσ Γοργίας φησίν, ... Soll. 52, 26. ὄσ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἱστορήκε.
ἦ: Aqu. 10, 11. ἦ Πλάτων φησί, ... Es.¹ 110, 4. ἦ φησιν ὁ Πλάτων.

Olim, immo ad nostram usque aetatem, utebantur nonnulli scriptorum Graecorum editores ea ratione in textu emendando, ut semel diiudicato, fuissetne Attici sermonis munditiarum studiosus auctor, an potius secutus esset temporum suorum consuetudinem, — tum ad grammaticorum antiquorum decreta, quae illi de Atthide vel κοινῆ severa et temporum studio atque contentione inquinata fecerant,

¹⁾ In ὄ. et κ. particulis mutandis valet studium evitandi hiatus.

orationem scriptoris constituerent. Dum rigidam exercent ipsi regulam, obliiti sunt sane viva, quantumvis coërcita, locutos esse ac scripsisse antiquos lingua. Alia audientibus, scribentibus alia, plane accidebat, ut promiscue scriberent¹⁾. Itaque negligentia tantum scriptoris diversas — quae quidem comparent et librariorum notas vitaverunt — exstare formas quis est quin suspicetur? Orationis variandae gratia lusisse interdum Plut. in diversae aetatis formis confundendis pro comperto igitur habeamus. Quod Metzdorffius²⁾ in Herodoto recte observavit „ut nostrates scriptores et forma „ich frug“ et forma „ich frage“ etiam in eodem opere utuntur, sic Herodotus *ἐὰν δὲ* praeter *ἤνδ᾽ αὖ* usurpavit“ — valet etiam in Plut.

In varietate formarum, ubi posita sit varietas, praetereundum non est. Si illa occupat aut primam aut ultimam vocabuli syllabam, hiatus vitandi studium variationi esse causae potest. Praeter varietatem formarum vitatur etiam hiatus mutata verborum collo- catione.

Quatenus, quae praefatus sum hic, omnia ad Plutarchei sermonis colorem rhetoricum spectant? Varietate orationem distinguere rhetores praecipiebant; huc quoque facit, si variatur oratio hiatus evitandi gr.; sola negligentia excluditur, nisi ea quoque fit dedita opera; quae tamen, cum plerumque nulla habeat indicia, quibus pro certo discerni queat, extra quaestionem ponenda est.

His de causis, in oratione mutanda, quam usus sit Plut. in iuvenilibus scriptis ratione, dilucidaturus, eum instituo ordinem, ut primum inquiram, quatenus Atticistarum sequatur praecepta, tum adhibueritne aliquam in vitando hiatus diligentiam.

¹⁾ De illius temporis consuetudine formis et vocabulis indifferenter utendi cf. C. L. Rothii praefationis in Suetonii editionem Teubnerianam (1894) p. XXXVI; Reinhold, De Graecitate patrum apostolicorum librorumque apocryphorum Novi Testamenti quaest. Gramm., Diss. phil. Hallens. 1901, p. 92: „scriptor Homiliarum nimirum ut Atticistae (cf. Schmid, Att. 1, 85, 232) formis Atticis et vulgaribus promiscue utitur“. Itaque sunt quaedam et ap. Plut., quae non tantum mutandae arcessantur orationi, quantum sermonis Graeci senescentis indicia sint. Quae tamen, ut ap. omnes Atticistas, potius in vitiosa syntaxi delitescunt, quam in singulis vocabulis, ap. Plut. et pro portione sunt exigua, neque istis curis conveniunt, quae non sint de Plutarchei sermonis elementis.

²⁾ p. 143.

Plutarchum sibi in puritate sermonis observanda non constituisse inter omnes constat, qui de hac materia scripserunt¹⁾. Quae in evolutione aliquot iuvenilium scriptorum Plutarchi mihi obvenerint, tradere iam occipio :

Aqu. 5, 3. Soll. 46, 23. 47, 9. Brut. 92, 19. 100, 8. ἦττον. — Soll. 76, 7. ἦσσον.

F. R. 384, 6. Soll. 61, 21—22. 65, 20. Θαλάττης. Soll. 57, 27. Θαλάττη. 396, 13. F. A.² 443, 15—16. Soll. 54, 25. 55, 4. 70, 10. Θαλατταν. Soll. 30, 2. Θαλαττίον.* Soll. 64, 15. Θαλαττίους. — 55, 8. 65, 1. Θαλασσα. 41, 10. 74, 19. Brut. 92, 15. 95, 17. Θαλάσσης. F. A.² 443, 17. Θαλάσση. Aqu. 5, 3. Soll. 55, 1. 74, 15. Θαλασσαν. Soll. 68, 11. Θαλασσαί. Soll. 20, 20. Θαλάσσια.

Soll. 21, 10. Brut. 99, 18. νεοττούς. 71, 23. νεοττιάν. 75, 7. 76, 13. νεοττιάς. Soll. 21, 3. νεόττια. — Soll. 48, 22. νεοσσόν. Soll. 27, 22. νεοσσών. Brut. 88, 3. νεοσσοίς. Brut. 99, 23. νεοσσούς.

Soll. 49, 17. κίττα v. 9. κίττης. Aqu. 5, 20. τέτταρα. Soll. 56, 11. περιμάττειν. Soll. 36, 23. αναταττόμενος. 61, 6. ταραττόμενος. 62, 18. φαρμάττουσα. 72, 17. ἀμύττειν. Es.² 113, 14. διέταττεν. — Soll. 45, 24. ἐμφράσσουσι. 52, 4. σπαράσσειν.

Soll. 72, 21. ἐκπέττεται. Brut. 88, 6. ὑποπεττεύματα καταφαρμάττοντες. 82, 21. ταράττεις κ. ὑποφαρμάττεις. 93, 9. περιττώς. F. R. 408, 15. ἐλάττους. F. A.² 434, 13. διάττονσι. — Soll. 14, 9. συντασσομένους. 67, 25. χαρασσόμενος. 72, 21. τεσσαρακοστήν. 14, 2. 54, 26. σήμερον. Es.¹ 106, 21. γλώσσης.

F. A.² 436, 25. Soll. 25, 16. σμικρόν. Es.¹ 106, 20. σμικρότητι. F. A.² 427, 1. σμικρολογίας. 435, 8. — ίαν. — F. A.² 436, 17. Soll. 44, 10. 53, 12. Es.² 114, 4. μικρόν. F. A.² 435, 13. μικρότητας. Gl. Ath. 470, 6. μικροφροσύνην. Soll. 21, 15. μικροφωνότερον.

Brut. 96, 10. ὕων. — Soll. 30, 15. σὺν. Brut. 94, 23. σύες. 90, 25. συνηίας. Soll. 57, 10. ὀσμῆ. Brut. 94, 24. ὀσμαίς²⁾.

Soll. 55, 18. δυζξύνετον. — Soll. 55, 11. συνέσεως.

¹⁾ Ex. gr. Bernad. 1. praef. LXXVI; Kolfhaus p. 25.

* Verba aliena. ²⁾ 4, 146, 14. ὀδμῶν.

- Brut. 93, 17. *μαλθακῶ*. — Es.¹ 106, 21. *μαλακότητι*.
 Gl. Ath. 466, 7. *Χερρόνησος*. Soll. 81, 13. *πορρωτέρω*¹⁾; 60, 3.
πορρωτάτω. Aqu. 7, 18—19. 8, 12—13. *πόρρωθεν*. —
 Soll. 42, 7. *πρόσω*.
 Soll. 21, 3. 43, 4. 6. Brut. 83, 16. Es. 116, 2. *εάν*²⁾. — F. A.² 441, 7.
 Soll. 16, 18. 24, 20. 25. 27, 11. 37, 19. 51, 22. 58, 23.
 68, 23. Brut. 83, 15. 85, 12. 91, 17. 98, 19. Es.² 118,
 1. 2. *αν* (= *εάν*). Soll. 38, 1. 4. 46, 27. *κάν*.
 F. A.² 429, 26. Aqu. 4, 5. 18. 7, 3. 8, 8, Soll. 78, 9. *δυεῖν*³⁾.
 Soll. 13, 20. *χθές*⁴⁾. — Aqu. 2, 19. Soll. 13, 22. *εχθές*.
 Aqu. 3, 11. *ιπταμένοις*.
 Aqu. 7, 18. *όστᾶ*. Soll. 70, 22. *όστούν*. F. R. 405, 4. 406, 26. *σκό-*
*τει*⁵⁾. — F. A.² 444, 14. 453, 25. *όστέον*⁶⁾.
 F. R. 404, 3. *πλείω* (acc. pl.)⁷⁾. 408, 15. *ελάττους* (nom. pl.). F. A.²
 439, 25. *βελτίους* (nom. pl.). — Soll. 21, 3. *πλείονα χρό-*
νον. Es.¹ 106, 6. *πλείονα* (nom. pl.).
 Soll. 39, 25. *Ἀθήνησιν*. F. A.² 450, 5. Soll. 12, 23. *ἐν Ἀθήναις*.
 Soll. 12, 22. *σφαττομένοις*. Es.¹ 101, 11. *σφαζομένων*. F. R. 386, 11.
σταλάζοντες, ...
 Soll. 25, 16. *διδόασιν*⁸⁾. Es.¹ 107, 18. *ἀναμιγνύντες*. Soll. 47, 27—
 48, 1. *ἀποδεικνύμενος*. 25, 19. *δεικνύναι*. — F. R. 407, 19.
δεικνύει. Es.¹ 104, 10. *ἀποκτινύομεν*. Soll. 25, 23. 30, 21—
 22. *δεικνύουσιν*. Es.¹ 104, 3. *μιγνύοντες*. 107, 9. *σβεν-*
ώνοντες.

Hiatus⁹⁾ evitatur: 1. duarum particularum, quarum aut a) altera a vocali incipit, altera a consonanti, aut b) altera in vocali

¹⁾ Sec. ind. Wytt. *πόρρω* longe frequentius ap. Plut. inv. quam *πρόσω*.

²⁾ O. Hoffmann, *Gesch. d. Gr. Sprache* p. 123.

³⁾ Dualis ap. Plut. tantum vicies occurrit, nusquam invenitur verbum positum duali numero. Cf. Schanzii *Symbolarum*, 2, St. Keck, *Ueb. d. Dual b. d. Gr. Redn.*, Würb. 1882 p. 20; Ad. Maidhof, *Zur Begriffsbestimmung der Koine*, Würzb. 1912 p. 48; Aug. Bieber, *De duali numero ap. epicis, lyricis, Atticos diss.* Jenae 1864; Christ-Schmid, *G. d. Gr. L. II*, 1. 244, 1. 281, 3. 2, 619, 3.

⁴⁾ Bernad. 1. praef. LXXXV.

⁵⁾ Bernad. 1. praef. LXIX.

⁶⁾ Bernad. 1. praef. XCI.

⁷⁾ O. Hoffmann, *Gesch. der Gr. Sprache* p. 131.

⁸⁾ O. Hoffmann, *Gesch. d. Gr. Sprache* p. 149.

⁹⁾ W. Christ-Schmid, *II*, 1, 402, adn. 5.

desinit, altera in consonanti, aut denique c) altera utrimqueseus vocales habet, altera consonantes, — ea adhibenda, quae post vocabulum in vocali desinens a consonanti incipiat, ante vocabulum a vocali incipiens, desinat in consonanti.

ὥσπερ — καθάπερ¹⁾). Post vocab. in vocali desinens nunquam ὥσπερ admisit, semper posuit καθάπερ, exceptis his locis: F. R. 407, 6. *εἰ δέ, ὥσπερ Πολύβιος...* Brut. 89, 12. *δεδιέναι ὥσπερ οὖν...* i. e. post interpunctionem. Soll. 70, 22. *τὸν ἱερὸν καθάπερ ὄστουν ἱερὸν.* Post voc. desinens in cons. posuit κ., ut compar (*πάρισον*) membrum redderet utrumque.

ἄνευ²⁾): F. A.² 428, 23. Aqu. 3, 12. 16. *οὐ μηδεμία ζωῆς φύσις ἄνευ³⁾ ἴσταται κ. διαμένει.* 6, 7. 8, 7. 16. Soll. 16, 10. 52, 8. 57, 4. 61, 7. 79, 4. Es.² 116, 11. — *χωρίς:* F. A.² 431, 26. 432, 20. Aqu. 2, 22. 3, 4. 12. 4, 6. 10, 6. Es.¹ 109, 16.

ἔνεκα: Soll. 52, 23. Es.¹ 104, 11. — *ἔνεκεν:* (Aqu. 5, 4. *ἔνεκεν καί...*).

ἄχρι: F. R. 393, 18. 395, 23. 402, 18. F. A.² 444, 8. 11. Soll. 41, 5. 51, 17. *ἄχρι οὐ.* 59, 7. *ἄχρι ἄν.* 65, 12. 21. 67, 11. *ἄχρι οὐ.* 72, 8. *ἄχρι ἄν.* 75, 4. 78, 6. *ἄχρι οὐ.* 81, 3. *ἄχρι οὐ.* — *μέχρι:* F. R. 385, 17. *μέχρι οὐ.* 389, 13. 394, 10. 398, 11. 402, 14. 17. 406, 8. F. A.² 428, 10. 447, 21. Soll. 32, 24. *μέχρι ἄν.* 34, 6. *μέχρι ἄν.* *44, 10. *μ. ἄν.* 61, 4. *μ. ἄν.* 63, 2. *μ. ἄν.* *73, 19. *μ. ἄν.* 80, 21. Brut. 87, 13. 20. *μ. ἄν.* 95, 13.

καίτοι⁴⁾): F. A.¹ 413, 2. *καίτοι γ' οὐδὲ.* 418, 15. *κ. γ' Ἀρίστιππον.* 425, 4. ²445, 19. Gl. Ath. 469, 21. Aqu. 9, 9. *κ. γ' εἰς.* Gl. Ath. 470, 2. Soll. 21, 11. 22, 6. 55, 6. 59, 25. 70, 21. Brut. 96, 14. Es.¹ 107, 11. 110, 12. ²116, 14. — *καίπερ:* Soll. 34, 19. 52, 15. 57, 19. Brut. 94, 18.

¹⁾ Grundmann, pp. 76. 88.

²⁾ Bernad. 1. praef. LXI; Kolfhaus p. 28.

³⁾ Cf. adn. crit. in ed. Bern. ad hunc locum; lectio *ζωή*, ut bona, sic non necessaria; alteram coniecturam (translocatione verborum) probare nequeo. Nec Plut. ita impediisset orationem!

* Duebnerus: *μέχρις.*

⁴⁾ Bernad. 1. praef. LXV, LXVII.

- δήπου: Soll. 62, 6. Es.² 113, 18. — δήπουθεν¹⁾: Soll. 31, 19. δήπουθεν ὡς.
- ὀλίγου²⁾: F. A.² 440, 3. φωραθεῖς, ὀλίγου διέφθειρεν. Soll. 74, 5. Ἄλλ' οἶον, ὦ φίλε Πόσειδον, ὀλίγου πάθος. Brut. 92, 9. ὑμῶν μὲν ὀλίγου δεῖν τὰς... — μικροῦ: (F. A.² 427, 16. οὗτος μὲν οὖν μικροῦ καί). Gl. Ath. 469, 18. Ἴσοκράτης δὲ μικροῦ τρεῖς.
- οὕτω ex. gr.: F. A.² 452, 3. Aqu. 9, 5. — οὕτως ex. gr.: F. A.² 428, 16. 429, 25.
- δέλω: F. A.² 430, 12. μιμῆσθαι δέλοντες.
- σπαίρω³⁾: Soll. 54, 9. μορίῳ, σπαίρουσι...
- ἀσταχύς⁴⁾: Es.¹ 104, 21. βρίθουσαν ἀσταχύων.
- Vitatur porro hiatus augmento intus locato in compositis: F. A.¹ 422, 11. τρυφῶν ἐξουσία καδήμην. Gl. Ath. 469, 27. οἴκο καδήστο⁵⁾.
- Compositis: ὅστις: F. R. 392, 2. τὴν Τύχην, ἣτις αὐτὸν ἐπιθῆσα... Aqu. 10, 9. ἢ ὄψις, ἣτις ὀξυτάτη... Brut. 86, 16. ἀμείνων, ἣτις ἄνευ πόνου... — ὅσπερ: F. A.² 451, 4. τριῶν δ' οἴπερ ἐφθησαν. Brut. 96, 27. νοσημάτων ἅπερ ἐκ μιᾶς... 98, 19. ἂν γὰρ εἴπης, ὅπερ ἀληθές ἐστί.
- Simplicibus: πῶς: F. A.¹ 423, 25. πυθόμενον πῶς αὐτῷ χρῆσθαι.
- Particula ὦ in vocativo omissa: Soll. 60, 5. ἱστορία, φίλε, sed cf. Soll. 65, 15. σοφώτερον, ὦ φίλε. 74, 5. Ἄλλ' οἶον, ὦ φίλε Πόσειδον. 79, 8—9. ἡμᾶς, ὦ φίλε. Brut. 88, 12. ἐκέειθεν δ' ἄν, ὦ βέλτιστ'... 100, 5. τοῦτοις, ὦ βέλτιστ' Ὀδυσσεύ. 24. φῶμεν, ὦ Ὀδυσσεύ.
- Variandis inter se particulis temporalibus: ὅτε⁶⁾: F. R. 390, 7. F. A.¹ 416, 17. — ὡς: F. A.¹ 423, 24. ἐκείνος γὰρ ὡς ἤχθη. ²440, 11. ἀπογραφάμενος, ὡς ἐλήφθη. 446, 26. συναυξανόμενον, ὡς ἀφίκοντο. — ἐπεὶ: F. R. 390, 23. F. A.² 438, 21. Soll. 37, 1. 39, 13. 40, 3—4. ἐπεὶ μηδεῖς. 50, 19. (58, 16). (65, 26).

1) Sexies decies in Mor. scr., quater in Vitis sec. ind. Sed ipse multo plura enotavi.

2) Bernad. 1. praef. LXVI.

3) Bernad. 1. praef. LXII.

4) Bernad. 1. praef. LXIII.

5) Bernad. 1. praef. LXIV.

6) Tantum variandae orationis gratia.

πρὶν ἢ¹⁾: F. A.² 440, 8. 449, 9. Soll. 39, 4. 44, 20. Brut. 94, 11. —
Ceteroqui: πρὶν.

Causativis: διό²⁾: F. R. 384, 3. F. A.² 430, 7. Gl. Ath. 462, 11.
Aqu. 9, 18. Soll. 16, 19. 20, 7. 29, 24. 39, 18. 41, 1. 4.
48, 4. 53, 20. 70, 14. 77, 10. — ὅτι: Brut. 91, 1. Ὅτι
ῥῆμν. — διότι: Aqu. 5, 20. λέγοι; διότι τέτταρα. — διόπερ:
Aqu. 9, 22. ...εἶπομι διόπερ σκότος... — ὄθεν: F. A.² 428,
12. 435, 17. Soll. 16, 23. 46, 16. 64, 25. 66, 7. 73, 1. 74,
16. 78, 8. 81, 9. Brut. 95, 11. — ἐπεί: F. R. 401, 10. Aqu.
1, 12. 7, 10. Soll. 56, 21. 57, 24. (58, 16). (65, 26).

Post verba dicendi, sentiendi, cogitandi, cett. ὅτι: F. R. 400, 4. εἰδῶς
ὅτι μεγάλη... F. A.¹ 418, 16. θαναμάζουσι τὸν Σωκρατικὸν
ὅτι καὶ...² 424, 25. πέμφαντος, ὅτι οὐκ ἔλαβε, θαναμάζομεν.
Brut. 88, 10. δῆλον, ὅτι τὰ θηρία... 90, 20. αἰτιάσθαι μὲν
ὑμᾶς τὴν φύσιν, ὅτι μὴ... Es.² 113, 19. εἰδῶς, ὅτι διὰ...
116, 3. προσαποδείξει τις, ὅτι χρῶνται... — ὡς: Gl. Ath.
464, 12. οὐ κακῶς εἶπεν, ὡς ἀμαρτάνουσιν. — εἰ: F. A.¹
414, 2. θαναμάζομεν τὴν Καρνεάδου δύναμιν, εἰ... 414, 5.
θαναμάζομεν τὴν διάθεσιν Ζήνωνος, εἰ Διογένη...

Coniunctionibus adversativis: πλὴν: Gl. Ath. 406, 12. ...ἐκπνεῦσαι.
πλὴν οὗτος μὲν... — ἀλλά: F. A.² 446, 14. ...Ἡρακλῆς; ἀλλ'
ἐκείνῳ μὲν...

Particula γε interiecta: καίτοι γ' cf. p. 191. (F. A.² 445, 7. Ἐγὼ,
ὦ Τύχη...) ³⁾. Aqu. 3, 15. τῷ γ' ἐντὸς ὑγρῷ. Brut. 83, 13.
Οὐχ οὕτω γ' ἀπλῶς, ὦ Κίρκη

2. „Hiatus evitandi causa verba variis modis transponit“ ⁴⁾.
Priusquam explicabo enodatus Plutarchi collocationem verborum,
liceat aliquot locos, ubi profecto hiatus causa verba transpo-
nuntur, exscribere:

F. R. 395, 22—23. ἡ Τύχη δ' ἄχρι τοῦ... pro ἡ δὲ Τύχη ἄχρι...
Soll. 40, 4. ἐπεὶ μηδεὶς (1) ὑλακτοῦντι (3) τῶν ζακόρων (2) ὑπήκου-
σεν (5) αὐτῷ (4). Impeditus verborum ordo pro digno,
in quo coniveatur, agnoscetur, si ipse enodare laqueos
collocationis tentaveris, ita tamen, ut non committatur

¹⁾ Cf. p. 18.

²⁾ Seifert p. 121: „voce διό, qua Plut. aliquid novi inducere solet“.

³⁾ Cf. F. A.² 435, 27: εὐ γε ποιῶν (II. 191 F. 196 A. 208 D. 219 D).

⁴⁾ Bernad. 1. praef. LVI.

hiatus. Cuius experimenti tria, quae sola contexi possunt, afferam specimina: 1. ἐπ. μηδ. (τ. ζακ.) ὑλακτοῦντι ὑπήκουσεν αὐτῷ (τ. ζακ.). 2. ...ὑπήκουσεν αὐτῷ ὑλακτοῦντι... 3. ...ὑλακτοῦντι αὐτῷ ὑπήκουσεν... quorum duo priora unum habent hiatus, in tertio duo etiam exstant.

Es.¹ 102, 21. διαστατοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ.

Atque hoc loco erroris convincam Schellensium, qui hiatus declinandi studium causae esse autumat, cur Plut. sollemni atque iusto verborum ordine contempto in confragosae dictionis deflexerit Maendros, nec non reprehendam Schellerum, haec scribentem: „Impeditae enim atque salebrosae dictionis, propter quam a non nullis male Plut. audivit, nunc demum in hiatus evitandi studio rationem esse repertam et excusationem non dubito, quin consensurus sis, ubi in hanc rem intentus aliquot libros perlegeris vere Plutarcheos“. Periculosum esse nonnunquam pigritiae lectoris confidere discat Schellerus. Ego aliquot verissime Plutarcheos inconivis elucubravi vigiliis libellos, cum in hanc rem excubias agerem Regulo vigilantiores, et repperi talia:

F. R. 383, 12—13. εἰ τηλικαῦτα τοὺς ἀγαθοὺς δέδρακεν ἀγαθά.

385, 22. ἓνα κύκλον τῆς ἡγεμονίας ἄπταιστον...

* F. R. 386, 4. πρᾶόν (a, 1) τε τὸ βᾶδισμα (b, 2) καὶ τὸ βλέμμα (b, 1) καθεστηκός (a, 2).

16. Μούκιος ἐκεῖ Σκενόλας.

388, 16—17. ἐκ τῶν Νικοπόλεως τῆς ἐταίρας ἀναλαβοῦσα καὶ βαστάσασα κόλπων.

18. τῶν Κιμβρικῶν Μαρίου Σριάμβων.

389, 16—17. καὶ ὁμοῦ τι τοῖς πρώτοις καταμεμιγμένα τῆς πόλεως Σεμελιοῖς.

* 402, 7—8. βασιλείαις (b, 1) αἰχμαλώτοις (a, 2) καὶ δεδουλωμένοις (a, 1) ἔθνεσι (b, 2).

* Ut clarum esset identidem Plutarchum ob merum distinguendi studium collocationem verborum commutare, duos hos perscripsi locos, in quibus, binis substantivis praeditis attributis, si prius attributum nomen suum antecedit, alterum sequitur ex contrario casum, cui est additum; sin prius post nomen collocatur, alterum inversum occupat ordinem i. e. ante nomen ponitur. Cf. praeterea:

Soll. 28, 17. πολλοῖς (a, 1) μὲν ἐνάλον (b, 2), ὀρείου (b, 1) δὲ πολλοῖς (a, 2) ἄγρας ἀκροθίνις.

- F. R. 407, 8. *περὶ τῶν τότε τὴν Ῥωμαίων πόλιν καταλαβόντων
ἱστορήκε Κελτῶν,...*
- Aqu. 1, 6—7. *τὴν δευτέραν ἀντικρυς τῷ πυρὶ χώραν ἔδωκε.*
- Soll. 40, 1—2. *τὰ εὐογκα τῶν ἀργυρῶν καὶ χρυσῶν ἔλαβεν ἀναθη-
μάτων.*
- 68, 21. *τοῦ στόματος διαχανῶν ἐντὸς παρησι.*
- 74, 25—26. *ἀλλ' ὑπ' εὐνοίας ὥς περ γυνὴ γαμετὴ καὶ φι-
λοφροσύνης.*
- 76, 19. *διὰ μόνων τῶν δεξιῶν συμπέπηγε καὶ συνήρμοσται
κεράτων.*
- 77, 10. *διὸ ταύτην ὡς φιλάνθρωπα καὶ σωτήρια ζῶα
τὴν ἄδειαν ἔχουσι.*
- Brut. 88, 2—3. *τὸν πρὸ δουλείας ἐπάγεται καὶ ἀγαπᾷ θάνατον.*
Etiam si πρὸ δουλείας, ni egregie fallor, cum verbo
finito proprie iungendum fuisset, omissio articulo, maluit
adhibito θάνατον nuncupare τὸν πρὸ δουλείας i. e. eam
mortem, quae servituti praeponebatur.
- 91, 3. *σωφρονεστάτης μὲν ἀνὴρ εἶ γυναικός.*
- Es.¹ 101, 6—7. *καὶ τεθνηκότος ζῶου χεῖλεσι προσήψατο σαρ-
κός. Videlicet ne duos deinceps accumularet genitivos
articulis non distinctos.*
- 106, 14. *ἀπὸ τῶν σωμάτων δηλοῦται τῆς κατασκευῆς.*
- 14—15. *οὐδενὶ γὰρ ἔοικε τὸ ἀνδρώπου σῶμα τῶν ἐπὶ
σαρκοφαγία γεγονότων.*
- 109, 8. *ἀναθυμιάσεων πλήθους ἀπέπτων...*

Multi de Plutarchea dictione ut intricata ac nodosa conque-
runtur ¹⁾; qui non modo de iuvenilibus libellis cogitabant, verum
etiam de Vitis omnibusque scriptis Moralibus. Quibuscum et mea
facit modestia neque cum Patzigio consentire possum, qui nescio
qua pagina dissertationis suae, quae inscribitur: Quaestiones Plutar-

Gl. Ath. 458, 25. *ἀλκῆς καὶ θυμοῦ* — Brut. 89, 4—5. *θυμοῦ καὶ ἀλκῆς.*

Soll. 78, 24—79, 1. *φεύγουσι καὶ φοβοῦνται* — Brut. 89, 20. *δεδιώς καὶ φεύγων.*

Aqu. 2, 1. *ἐργαλεῖον καὶ ὄργανον* — Aqu. 4, 11. *οὐ... ὄργανων οὐδ' ἐργαλείων.*

Brut. 98, 15. *χάριν τῶν καρκίνων* — Es.¹ 105, 19. *σαρκιδίον μικροῦ χάριν.*

αὐτὸ πάλιν Soll. 13, 15. 28, 10. *πάλιν αὐτὸ saepius ap. Plut.*

πολὺν χρόνον Soll. 33, 24. *χρόνον πολὺν* Soll. 47, 11.

¹⁾ R. Hirzel, Plutarch, p. 45; Bernad. 1. praef. LV.

cheae¹⁾, ita scribit: „fluctuavit enim eius dicendi genus atque multas perpeſsum est mutationes, priuſquam ad eam eloquentiam peruenit, quam in plerisque eius ſcriptis miramur et multo pluris aeſtimaremus, niſi cum verborum leuitate ſaeſpius coniuncta eſſet rerum leuitas“²⁾. Praeter libellos enim in dialogi Platonici ſpeciem compositos, quibus plane Platonice imitari conatus eſt elocutionem, dictio Plutarchea, inde a primis calami rudimentis uſque ad emerita in ſtadio chartaceo ſtipendia, uno atque continuo profluit alveo, proficit et conſummatur, luculenter artificioſa in initiis, prudenter maturiore aetate³⁾.

Ceterum de ſtilo temere in totum iactare⁴⁾ virum doctum, qui aliorum de ſe caveat iudicio, minime decet. Excusatur Syrianus⁵⁾, qui „*ἡ χαρακτῆρες ἀκατάληπτοι, κἄν τὰ ποιῶντα λάβῃς*“, opinatur, non item Hubertius, ubi confitetur⁶⁾ „certas autem leges (ſc. elocutionis Plutarcheae), quamquam materiam collegi, nondum perſpexi“. Saepicula et ipſe de ſtilo in univ. mecum revolvebam alioſque, quid hac in re ſentirent, inſpexi. Idem ſenſi, quod ſenſiſſe ſeſe commemorat in Platonice apologia Socrates, cum poetas, quare quodque ita ſcripſiſſent, percontaretur. Scribente enim Nachſtädtkio⁷⁾: „Qua in re meum non eſſe puto accuratiſſime totum genus dicendi excutere et perſcrutari; ſatis habeo res afferre, quae colorem Plutarcheum luculenter prae ſe ferunt“, ex contrario O. Henſe⁸⁾: „...quae de oratione Bionis et ſtilo obſervavimus, neque enim ipſa ſufficiunt ſola ad originem ullius ſcripti extricandam“, itemque Norden⁹⁾, qui negat criticum ſolo diverſae dictionis indicio niſum abiudicare auctori ſcriptum poſſe. Nec tamen Nordenum hac in re ſibi ipſi conſtare patebit tibi, ſi duos ex eius libro ſecum contuleris locos: 1, 153 bene enim atque optime dicit „Was mir von der Sprache im einzelnen (Wortgebrauch, Grammatik, Syntax) gilt, das gilt, wie

¹⁾ Berol. 1876.

²⁾ Cf. Eug. Laſſel, De Fortunae in Plutarchi operibus notione, diſſ. Marp. Catt. 1891, p. 42, adn. 7.

³⁾ „Abweichungen von der natürlichen Wortſtellung“ Aſianae fuiſſe orationis docet Chriſt-Schmid, G. d. Gr. L. II, 1, 232.

⁴⁾ Quo modo Francogalli praedicare ſolent ex. gr. le ſtyle c'eſt l'âme, le ſtyle c'eſt l'homme etc.

⁵⁾ 1, 111. ⁶⁾ p. 53. ⁷⁾ p. 14.

⁸⁾ Teletis Reliquiae², praef. p. XC.

⁹⁾ Norden, Ant. Kunſtpr.³ 1, 12. Einleit.

mir scheint, auch vom Stil, wenn man ihn als ganzes betrachtet“; verum tamen 1, 431, adn. 1 „die sprachlichen Indizien sind immer sicherer als die rein stilistischen“. Nulla equidem novi dicendi generis indicia, quae non eadem sub grammaticas cadant rationes. Duo enim in grammatica investigatione observanda sunt praecepta: primum ne singula modo captentur verba (quamvis ea quoque), ut factum est in ordine Platoniorum dialogorum constituendo, verum potius, quae quidem minus sunt conspicuae, nonnunquam prorsus obscurae, rationes syntacticae, i. e. eae, quae in verborum latent compositione, sub oculos subiciantur, ac simul sermoni inquirendo materia quoque operis ac sententiarum conexus admoveantur, attamen tantummodo praesidio; tum caute in universalia efferri sibi permittendum, maxime sese coërcendum intra singulas observationes, si ultra fuerit opus procedere, salva tenus ratione. Adprime memineris et penitus mente conditum semper teneas omnia cum omnibus conferre oportere, ut rationibus, quae inter singula ac singulorum intercedunt coagmentationes, curiose inquirendis pervenias ad universalia. Aliter, quamvis stilos et colores iactes, non nisi de nihilo finges. Quare, concedo, minutissimis opus est curis, multo, quam istae meae, diligentioribus. At ego non de stilo in univ. scribo, quae autem scribo, extra manifesta non evagantur. Nemo sane est quin videat singularem novissimo saeculo scientiarum proventum rationi perscrutandi subtilius exsequendae deberi. Naturam scriptoris censet Theophrastus¹⁾ fontem esse, ex quo profluat oratio propria scribentis uniuscuiusque naturae. Quam sententiam vitio petitionis principii laborare suspicor, cum nos quidem philologi de natura ex sermone divinare debeamus, non versa vice²⁾.

Dilata paululum de negationibus, qua varientur ratione, quaestione, iam hinc ad hiatum³⁾ in Plutarchi aliquot scriptis iuveni-

¹⁾ Π. λέξεως, Aug. Mayer, 1910, Teubner, p. 25.

²⁾ Cf. Praeterea de Plutarchi stilo, R. Hirzel, D. Dialog, 2, 153, adn. 2; Norden, Ant. Kunstpr.³ 1, 153, adn. 1.

³⁾ Quorum librorum ope usus sum, sunt fere hi: Gust. W. Benseler, De hiatu in scriptoribus gr. Ps. I: de h. in oratoribus att., 1841; C. Sintenis, De hiatu in Plutarchi Vitis Parallelis epistola ad H. Sauppium (in calce quarti voluminis editionis Vitarum, Lips. 1846); Iac. Schellens, De hiatu in Plut. moralibus, Diss. Bonnae, 1864; E. Rasmus, Progr. Frankfurt, 1872; Herm. de Rohden, Quas rationes in hiatu vitando scriptor de sublim. et Onesander secuti sint, pp. 68—69, 73; Fr. Blass, Att. Beredt.³ 2, 140 sqq. Bern. 7. praef. XII. 1. praef.

libus investigandum contendo, quem modo passim sub capite de variandae orationis studio obiter perstrinxi utroque in negationibus breviter expediendis commemorabo.

Primum exponam, quibus locis Plut. hiatum admiserit:

1) post coniunctionem *καί*; 2) post articuli casus in vocali desinentes; 3) post exclamationis particulam *ὦ*; 4) post notas interpungendi; 5) ante et post coniunctionem disiunctivam *ἤ*; 6) post pronomem relativum, interrogativum et indefinitum *τις-τις*, post pronomina personalia, possessiva, demonstrativa, reflexiva, post adiectiva pronominalia, post numeralia; 7) post praepositiones (*ἄχρι, μέχρι, περί, πρό*); 8) post particulas (*ὅτι, ἐπει, εἰ, ποῦ, δῆ, ὅτε, ἄνευ, ἔτι, ποτέ, εὖ, πρόσω, ἤδη*); 9) post nomina propria; 10) post terminationes declinationum; 11) post terminationes coniugationum; 12) post negationem *μή*.

Quibus autem modis hiatum evitavisset, partim iam commemoravi:

1) geminis formis ¹⁾; 2) commutato ordine verborum; partim nunc expositorus sum: 3) elisione; 4) contractione ²⁾; 5) negatione *οὐκ(χ)* pro *μή* adhibenda ³⁾:

F. R. 385, 2. λέγουσιν οὐκ εἶναι. Aqu. 3, 14. φησι μὴ πινειν.

F. A.¹ 425, 8. ἐπεὶ οὐ. Aqu. 7, 10. ἐπεὶ οὐκ. — Soll. 40, 3—4. ἐπεὶ μηδεῖς.

Brut. 95, 15. ἐὼ γὰρ τοὺς οὐδενὸς ἀξιους. — Brut. 86, 5. καὶ μηδενὸς ἄξια (in enuntiato relat. pendente ex verbo ἐπαινείς).

Soll. 69, 5. ἐπευδύνων, ὅπως οὐκ ἐνσχεθήσεται. Brut. 86, 6. ὅπως οὐ χαλεπῶς οἴσεις. — Soll. 64, 16. λιθιδίους, ὅπως μὴ περιτρέπωνται.

Aqu. 10, 5. φύσει οὐδεμία. Soll. 75, 1. γηροτροφεῖ, μηδαμοῦ προἰεμένη.

LII, LXIII; Rieh. Volkmann, Leben, Schriften u. Philosophie d. Plut. v. Chaer. Berl. 1869, 1. 52, 53; H. Hirzel, D. Dialog, Lips. 1895. 2. 126, 170; E. Norden, 1², 57, 361, 406, adn. 4; 2², 562; Muhl, Plutarchstudien 5, 9; Kolfhaus, Plut.¹ De comm. not. libr. genuin. esse demonstratur, diss. Marb. 1907; J. J. Hartman, De Plutarcho... Lugduni Batav. 1916, pp. 158, 664—665.

¹⁾ De *ν ἐφέλκυστικῆ* hoc solum adnotabo: Soll. 59, 27. ...εἰς ταῦτὸν ἐν... Soll. 81, 23. εἰς ταῦτὸν ἀμφότεροι... Brut. 94, 15. εἰς ταῦτὸ καί...; sed: Brut. 86, 15. ταῦτὸν γὰρ ἐστὶ... Cf. O. Hoffmann, Gesch. d. gr. Sprache, p. 62.

²⁾ Bernad. 1. praef. LXXXIII—IV.

³⁾ Bernad. 1. praef. LXVI—LXVIII.

Hiatus quoque causa raro μὴ οὐ usurpat¹⁾.

6. ex aliis revoco in mentem:

Brut. 93, 11. ἡ πόρπη χρυσὸς οὔσα pro χρυσῆ.

Quod Rohden²⁾ (Onesandri locum ubi affert: 272, 5. ἐπιτε-
λεῖσθαι τὸ ἐξάγειν) suspicatur „propter hiatus articulum τὸ One-
sandrum inseruisse puto“, in Plutarchi quoque cadere putaverim
(nisi potius ea Plutarchi esse putanda est consuetudo, cum reliquis
locis, quamvis nullo exstante hiatu, usurpetur articulus τὸ) locum:
Brut. 84, 24. οὕτω σὺ διεκρούσω τὸ ἄλλος ἐξ ἄλλου γενέσθαι.

94, 15. ἡ μυρηνικῆς ὄνομα. Genet. explicativus hiatus decli-
nandi causa.

Si ex his omnibus, quae de variandi studio ap. Plut. mani-
festo exposui, colligendum fuerit, quam ratione Plut. usus sit in
vitando hiatu, haesitatum me libenti animo confiteor. Nec doctrina
praestantes viri de hac re consentiunt. Nam cum lenem se ac paene
neglegentem praebere nonnunquam Plutarchum in admittendo hiatu
satis constet: at per quas saepenumero contendit ambages, ut hia-
tum declinet! Iterum atque iterum accidit mihi, ut repetere cogar
nunquam sibi constare Plutarchum. Quare autem? Cum apud ani-
mum cogitem, non tantopere distinguendae orationis gratia id mihi
facere videtur, quam parum subtilis in singulis exigendis et mi-
nime cautus ad ea, quae inconivam desiderant vigilantiam, expergisci
nonnunquam, occasione ad blandimenta impertienda orationi non
tam oblata, quam conspecta, moxque animi contentione ac nisu so-
pitus, rursus, oculis somno coniventibus, languescere edormire-
que. Noli tamen putare, si qua hiatus vitandi studium Plutarchus
ut pusillanimum ac malignum vituperet, ex animo id edere illum.
Sophistarum more indignatur et, quae ipse aucupatur, ea despicientis
prae se ferre gestit speciem. Tacitus tibi in memoriam veniat quod-
que ille de morbo saeculi passim severe protulerit: simulatione
obtendi naturam. De ea sophistica simulatione et indignatione mox
pauca admodum faciam verba, nunc satis habeo adnotare locos,
quibus Plut. hiatus vitatorem notavit:

534 F ἐνίους γοῦν ὀρώμεν οὐδὲ φωνήεντι συγκρούσαι φωνήεν ἐν τῷ
λέγειν ὑπομένοντας (agit de vitioso pudore).

1047 B (1289 Didot) οὐ μόνον ταῦτα (i. e. vocalium collisiones) πα-
ρετέον, ἀλλὰ καὶ ἐλλείψεις καὶ νῆ Δία σολοικισμούς.

¹⁾ Ut ser. num. vind. 3, 419, 3. ²⁾ p. 84.

Gl. Ath. 469, 12. (429, 11 Did.). Πῶς οὖν οὐκ ἔμελλεν ἄνθρωπος (sc. Isocrates) ψόφον ὄπλων φοβεῖσθαι καὶ σύρρηγμα φάλαγγος ὁ φοβούμενος φωνῆεν φωνήεντι συγκρούσαι καὶ συλλαβῇ τὸ ἰσόκωλον ἐνδεῆς ἐξενεγκεῖν.

Post synonyma et ea, quibus variandi¹⁾ sermonis ostenditur studium, indicia, transeo ad novum copiae dicendi genus, enumerationem, quae in digerendo in partes ac membra et abunde singula pandendo consistit. Adhibita coniunctione enumeratio polysyndeton nuncupatur, omissa asyndeton.

Primum sec. ordinem, quo Plutarchi evolvi volumina, ea exempla percurram, quae nec polysyndeti neque asyndeti insigne quid habent, deinde polysyndeton locis allatis illuminabo, tum, quem ad modum Plut. singula membra coniunxerit, levi opera, ut quod in ipsa enum. et polysyndeto iam conspicuum futurum sit, sum adumbraturus; exin asyndeton percensebo; ad extremum, expeditis omnibus, quae per coordinationem membrorum efficiuntur, de copia dicendi in subordinatis enuntiationis partibus verba faciam pluscula.

1. Enumeratio, quae quidem coniunctionibus diversissimum in modum utitur, attamen polysyndeton recte nequit nuncupari, cum sit illo magis complicata:

F. R. 403, 5. ἐν γῆ καὶ θαλάττῃ καὶ πολέμοις καὶ εἰρήνῃ καὶ πρὸς βαρβάρους καὶ πρὸς Ἕλληνας.

405, 13—14. τοῦτο μὲν ἵχνη ποδῶν ἀκρώνυχα καὶ περιολισθήσεις, τοῦτο δ' ἀποτριβὰς καὶ περικλάσεις... ὀλοκούς τε... καὶ ἀπερσεις.

Cf. *) V. Cam. c. 26: πολλαχῆ μὲν ἵχνη... πολλαχῆ δ' ἀποτριβὰς καὶ περιολισθήσεις.

F. A.¹ 410, 13. πρῶτον... 14. ἔπειτα... 15. ἐν δ'... 16. πρὸς δὲ... 19. τὰ λοιπὰ δ'... 20. ἐν... 21. ἐν δὲ... 22. ἐν δὲ...

¹⁾ Est ubi tamen sese repetat, ex. gr. Brut. 90, 4. προσαγορεύουσιν... 6. προσαγορεύει.

²⁾ Wyt. in adnotationibus t. 3 p. 76 ad 320^{a-f} scribit: „Haec rhetorice hoc loco explicata magis historice narrantur in Vita Romuli p. 119—21“. Quod autem ad nostrum attinet exemplum, ea, quae in v. Cam. c. 26 duobus membris, tribus coniunctionibus, tribus eis, quae enumerantur, substantivis conficiuntur, eadem loco laudato ex scr. Mor. tria occupant cola, sex coniunctiones, totidem substantiva.

412, 22. τοὺς περὶ ἀφοβίας καὶ ἀνδρείας ἔτι δὲ σωφροσύνης
καὶ μεγαλοφυχίας ὑπομνηματισμούς.

419, 20—22. τῷ μὲν... τῷ δ'... τῷ δ'... τῶν δ'...

449, 3. φρόνημα μὲν τὸ Κύρου,
σωφροσύνην δὲ τὴν Ἀγησιλάου,
σύνεσιν δὲ τὴν Θεμιστοκλέους,
ἐμπειρίαν δὲ τὴν Φιλίππου,
τόλμαν δὲ τὴν Βρασιίδου,

δεινότητα δὲ καὶ πολιτείαν τὴν Περικλέους. Irridebant sophistae Homeri versus B 478—9, quibus Agamemno cum tribus comparatur numinibus. Plut. in unum Alexandrum sex antiquae praestantiae cacumina contulit nec vidit ridiculosiorem per hoc exstitisse heroem suum antiqua illa belua, Bellerophontis victima, quae fuit πρὸς Δε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Iam commemoravi¹⁾ comparationes cum antiquis in favorem recentium (nam certe non detrectavit Alexandro, si unum eum ex sex antiquis semideis consarcinavit) in deliciis fuisse ap. sophistas.

F. A.¹ 449, 28—450, 1. πένης μὲν ἢ πλούσιος
ἢ ἀσθενῆς ἢ ἰσχυρὸς
ἢ ἄμορφος ἢ καλὸς
ἢ εὐγερως ἢ ὠκύμορος cf. F. A.² 433, 17.

Soll. 23, 10. 30, 4. 73, 10. 74, 10.

Gl. Ath. 466, 21. ἢ μὲν... ἢ δὲ... ἢ δὲ... ἢ δὲ... ἢ δὲ... ἢ δὲ...

467, 2. ἕκτη... 4. ἕκτη... 6. δωδεκάτη... 7. τρίτη... 8. ἕκτην... 11. δωδεκάτην...

Soll. 57, 5. ὡς λύκοις μὲν ὄνοι καὶ μέροφι μέλισσαι, χελιδόσι δὲ τέττιγες, ἐλάφοις δ'.

Brut. 97, 4. τοῖς μὲν πόα, τοῖς δὲ ῥίζα τις ἢ καρπός'

98, 10—13. οὐ μόνον πρὸς ἴασιν αὐτότεχνόν ἐστιν, ἀλλὰ καὶ πρὸς διατροφήν καὶ πρὸς ἀλκὴν Δῆραν τε καὶ φυλακὴν καὶ μουσικῆς ὄσον...

Iam conspicuum est, quam variis modis efficiatur coniunctio membrorum.

2. Polysyndeton²⁾:

F. R. 385, 9. καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... 392, 3. καὶ... καὶ... καὶ... καὶ...
4—5. καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... 8—9. quater. 393, 3—4.

¹⁾ Huius libelli p. 47.

²⁾ Cf. F. Krauss, Die rhet. Schriften Plut.'s..., diss. Monacensis, 1912.

- ter. 395, 15—17. sexies. 396, 16. ter. 20—21. quater. 406, 16—18. ter. 19—20. quinquies. 21—22. novies. 407, 3. ter. F. A.¹ 409, 10. ter. 12. ter. ²430, 26. quater. 431, 7. quater. 8. ter. 13—14. ter. 22—23. quater. 26—27. ter. 433, 27—28. quinquies. 436, 10—11. καὶ... καὶ... μηδὲ... 437, 24—26. quinquies. 439, 16—17. quater. 18—19. ter. 21—22. ter. 22—23. ter. 24—25. ter.
- 445, 14—18. παρέχουσα... καὶ... ἐλαύνουσα... καὶ περιτρέχουσα... καὶ πολιορκούσα... ἐμποδίζουσα..., περισπῶσα... ἀνατρέπουσα... polysyndeton intercluditur asyndeto.
- 453, 12—13. ter. 14. quater. Gl. Ath. 459, 19. καὶ... 22. καὶ... 24. καὶ πάλιν. 20—21. quater. 464, 1—2. quinquies. 8—10. sexies. 466, 3—4. quater. Aqu. 3, 23. ter. Soll. 16, 1. ter. 17, 5—7. quater. 8—9. ter. 18, 22. ter. 30, 15—16. quater. 23—24. sexies. 43, 13—14. ter. 49, 9—10. ter. 52, 7. ter. 54, 23. ter. 55, 11—12. ter. 60, 20. ter. 75, 3—4. ter. Brut. 85, 20. quater. 89, 14—15. ter. 94, 12—13. quater. 25. τε... καὶ... καὶ... 99, 12—13. ter. Es.¹ 104, 8—9. ter. ³113, 23. ter. 114, 21—22. ter.

Aliquot locis ex eis, quos modo attuli, inter polysyndeti coniunctiones occurrunt τὲ-καί, τὲ-τὲ, etiam solum τὲ. K. Fuhr¹), qui selectam de hac coniunctione scripsit dissertatiunculam, inter quaedam, quae de ratione edisserit, qua Plut. usus sit in hac coniunctione adhibenda, hanc quoque profert sententiam „gehäuftes Vorkommen von τὲ-καί spricht f. die Unechtheit der betreffenden Schrift“.

Si adeo, ut Fuhr contendit, Plut. particulam τὲ respuit, mirum mihi videtur, quod ille in loco e Platone laudato particulam istam Platonis verbis insertam exhibet, quamvis ap. Plat. ea non reperitur²). Porro si libelli, qui inscribitur Consolatio ad Apollonium, eam ob causam fides in dubium vocatur (de reliquis nominibus abiudicandae auctoritatis nihil hic dico), quod duodecies particula τὲ in eo offendatur, quid igitur quod in Vita Catonis j. tricies quater, in Soll. tricies sexies eadem usu venit particula? Fac excusari posse Soll.,

¹) Mus. Rhenan. 33 (1878) pp. 584—91; Christ-Schmid, Gr. Litt. II. 1. 402, adn. 6: „der ganz seltene Gebrauch von τὲ-καί bei Plut.“

²) G. Siefert, De Aliquot... p. 104, adn. 1; contra, F. R. 384, 19: habet ὕδωρ καὶ ἀήρ. Plato, ex quo haec sumpta sunt, ὕδωρ ἀήρ τε. Tim. 32 B.

quippe quo libello Plut. sedulo Platonem consectans manifestus sit; at Catonis j. Vita tali excusatione tegi nequit. Ceterum, quamvis vehementer sit addubitandum, num qui ex ea re fructus percipi possit, quam composui tabulam de usu particulae τὲ ap. varios scriptores, propono :

auctor	in 25 paginis ed. Teubn.	in summa	pro unius paginae portione
Herodotus		86	3.44
Andocides		20	0.8
Antipho		39	1.56
Isocrates		27	1.08
Plato		111	4.44
Polybius		14	0.56
Lucianus		11	0.44
Appianus		95	3.8
Cassius Dio		133	5.32
Diodorus		31	1.24
Dio Chr.		84	3.36
Plutarchus	F. R. 25	15	0.56
	F. A. ¹ 16	—	—
	F. A. ² 28	1	0.0204
	Gl. Ath. 16	2	0.1833
	Aqu. 9	4	0.4444
	Soll. 70	36	0.314285
	Brut. 19	8	0.444
	Es. ¹ 10	1	0.111111
	Es. ² 9	15	1.9999
	V. Cat. j. 34	24	0.7058

Qua ex tabula id utique perspicuum est omnium inferioris aetatis scriptorum paucissimum Plutarchum fuisse in particula τὲ adhibenda, verum tamen non usque eo, quoad Fuhr statuit.

Polysyndeta, si negativa membra habent, coniunctionibus negativis οὐδέ-οὔτε, μηδέ-μήτε exordiantur; animadvertit tamen Stegmann Plutarchum consuesse negativa membra nonnunquam per καὶ iungere; in nostris scriptis:

F. A.¹ 413, 7. οὐδ' ἄδρασμα καὶ ἀνήκοα.

F. A.² 430, 15. οὐδὲν ἀνδρῶν οὐδ' ἡδὺν καὶ πιθάνων...

446, 20. οὐ χρυσός... 21. οὐδὲ τρυφαί... καὶ τράπεζαι καὶ

22. γυναῖκες οὐδὲ Χαλυβώνιος οἶνος οὐδ' Ὑρκανικοὶ
 ἰχθῦες...
- Aqu. 2, 15. οὐδέ τις εὐρετής λέγεται θεῶν ἢ ἡρώων.
- Soll. 16, 1. τοῖς μὴ λογιζέσθαι τι καὶ κρίνειν καὶ μνημονεύειν καὶ
 προσέχειν πεφυκόσιν.
- 23, 6—7. οὐκοῦν οὐδὲ παραπαῖον ἢ παραφρονοῦν ἢ μαινόμενον.
- Brut. 87, 22—23. οὐδὲ δουλεύει λέων λέοντι καὶ ἵππος ἵππῳ.
- Es.¹ 107, 7. οὐδ' ἄψυχον ἂν τις φάγοι καὶ νεκρὸν οἶόν ἐστιν.
- ²113, 7. μὴδ' ἀγάλασι καὶ γραφαῖς.
- 17—18. οὐ πολεμῶν δήπου τερέτροις καὶ σκεπάρνοις.

Negativas coniunctiones in polysyndeto has fere enotavi:

- F. A.¹ 413, 2—3. οὐδὲ... οὐδὲν οὐδὲ... οὐδ'... οὐδὲ... 4—7. οὐκ... οὐδὲ...
 οὐδ'... 415, 1—4. οὐκ... οὐδὲ... οὐδὲ... οὐδ'... οὐδὲ... οὐδὲ...
 416, 11. μὴ... μὴδὲ... μὴδ'... μὴδὲ... Gl. Ath. 469, 5. οὐ... οὐδὲ...
 οὐδὲ... οὐδ'... Aqu. 3, 12—13. οὐκ... οὐδὲ... οὐδ'... Soll. 18,
 10—12. μὴδ'... μὴτε... μῆτε... μῆτε... μῆτε... 27, 11—13. μὴ...
 μὴδ'... μὴδὲ... μὴδ'... μὴδ'... μὴδὲ... 55, 1—2. οὐτε... οὐτ'...
 οὐτ'... 59, 26—27. οὐκ... οὐ... οὐδὲ... οὐδὲ... Brut. 87, 21.
 οὐκ... οὐδ'... οὐδ'... οὐδὲ... Es.¹ 106, 25—26. μὴ... μὴδὲ...
 μὴδὲ... ²112, 17. οὐ... οὐδὲ... οὐδ'... 113, 6. μὴ... μὴδὲ...
 μὴδ'... μὴδ'... 117, 16—17. οὐ... οὐδὲ... οὐδ'... οὐδὲ... 118, 6.
 οὐτ'... οὐτε... οὐτ'...

Ad coniunctionibus carentia, quae asyndeta nuncupantur, transiturus, membrorum diverse iungendorum genera, iam pridem obvia, nunc in unum colligam:

- F. R. 387, 24—25. (μὲν: auditor)... δὲ... καὶ... καὶ...
 389, 14. ἤ... ἤ... ἤ... cf. 387, 11—13. F. A.² 445, 24—446, 1.
 Soll. 73, 10—11.
- F. A.¹ 412, 22. καὶ... καὶ... ἔτι δὲ... καὶ...
 417, 4—5. (μὲν: subaudiatur)... δὲ... ἅμα καὶ... καὶ...
 423, 3—5. μὲν... καὶ... δὲ... καὶ... μετὰ c. gen. καὶ... gen...
²427, 1. καὶ... ἤ...
 437, 24—27. καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... μὲν... δὲ...
 Gl. Ath. 459, 19—24. καὶ... (22). καὶ... μὲν... δὲ...
 Soll. 17, 8—9. καὶ... καὶ... πάλιν αὖ... καὶ...
 22—23. μὲν... δὲ... καὶ ναὶ μὰ Δία... καὶ...
 19, 22—23. καὶ... καὶ... τε καὶ...
 26, 17—18. μῆτε... καὶ...

- 30, 15—16. καὶ... καὶ νῆ Δία... καὶ...
 23—25. καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... καὶ... ἔτι δ'...
 42, 12—15. καὶ..., καὶ..., τε... καὶ... καί,
 44, 3. ἄλλην δὲ πανουργίαν ὁμοῦ μετὰ τοῦ φιλοστόργου.
 52, 8—9. ἄνευ σπαραγμοῦ ῥαδίως καὶ ἀβλαβῶς.
 53, 16—17. τε... τε... καὶ... καὶ...
 55, 10. καὶ... τε καὶ...
 69, 19—20. καὶ... τε καὶ... καὶ... καὶ...
 22. ...τε καὶ...
 Brut. 87, 9—10. καὶ... καὶ μετ' ἐμφανοῦς γυμνοῦ τε τοῦ θαρρεῖν.
 92, 3. ἅμα τῷ φυσικῷ καὶ τὸ ἀναγκαῖον ἔχουσιν.
 8. ἀλλ' ἔξωθεν ὑπὸ δόξης κενῆς δι' ἀπειροκαλίαν... Sine
 immutatione sententiae καὶ δι' ἀπειροκαλίαν dici potuisse
 videtur.
 95, 5—6. ἄδολον δὲ σὺν καιρῷ καὶ ἄμισθον. Σὺν καιρῷ non
 subordinatur adiectivo ἄδολον, verum proprium est mem-
 brum ut reliqua duo ἄδολον et ἄμισθον.
 97, 4. τοῖς μὲν πῶα, τοῖς δὲ ῥίζα τις ἢ καρπός·
 98, 10—12. οὐ μόνον... ἀλλὰ καὶ... καὶ... τε καὶ... καὶ...

Si coniunctione neglecta plura sequuntur membra, efficitur
 asyndeton:

- F. R. 383, 18. αὔξουσιν ἀμφοτέρα πόλεις, κοσμοῦσιν ἄνδρας, εἰς
 δόξαν ἀνάγουσιν, εἰς δύναμιν, εἰς ἡγεμονίαν.
 387, 15—16. ἐξέβη τῶν πεδύλων, ἀπέλιπε τὴν... σφαῖραν.
 402, 13—15. Ἀρμενίαν προσεκτήσατο, Πόντον Εὐξεινον, Συρίαν,
 Ἀραβίαν, Ἀλβανούς, Ἰβηρας, τὰ μέχρι Καυκάσου καὶ Ὑρ-
 κανῶν.
 F. A.¹ 411, 7. χεῖμῶνες, αὐχμοί, βάθη ποταμῶν, ἄορνα ὕψη, θηρίων
 ὑπερφνεῖς ὄψεις, ἄγριοι δίαται, μεταβολαὶ δυναστῶν,
 παλιμπροδοσία·
 412, 11—12. μεγαλοψυχίας, συνέσεως, σωφροσύνης, ἀνδραγα-
 δίας, ...
 413, 26—27. δι' ἣν Ἴνδοι θεοὺς Ἑλληνικοὺς προσκυνοῦσι, Σκύ-
 δαι δάπτουσι τοὺς ἀποθανόντας.
² 444, 11... 12... 15... 17... 21... 445, 1...
 445, 8. διορύττουσα πανταχόθεν, ὑπερέιπουσα, πᾶν μέρος ἀνοί-
 γουσα τοῦ σώματος.
 446, 5. παραταττόμενος, ἐξοπλιζόμενος, πολιορκῶν, διώκων, ἐν

ἀποστάσει μυρίαίς, ἀποτροπαῖς, σκιρτήσεσιν ἐθνῶν, βασιλέων ἀφηνιασμοῖς, Βάκτρα, Μαράκανδα, Σογδιανούς¹⁾, ἐν ἔθνεσιν ἀπίστοις...

447, 7—8. διαπνυθάνομενος, πόση δύναμις ἡ Περσῶν, πού τεταγμένος βασιλεὺς... 11. τινες ὁδοί...

448, 19—23. εὐσέβειαν περὶ Θεούς, πίστιν πρὸς φίλους, εὐτέλειαν, ἐγκράτειαν, εὐποίαν, ἀφοβίαν πρὸς θάνατον, εὐψυχίαν, φιλανθρωπίαν, ὁμιλίαν εὐάρμοστον, ἀψευδὲς ἦθος, εὐστάθειαν ἐν βουλαῖς, τάχος ἐν πράξεσιν, ἔρωτα δόξης, προαίρεσιν ἐν τῷ καλῷ τελεσιουργόν²⁾.

Gl. Ath. 466, 6—8. παρθενῶνες, ἐκατόμπεδοι, νότια τείχη, νεῶν οἶκοι, προπύλαια, Χερρόνησος, Ἀμφίπολις.

Aqu. 3, 10—11. νεμομένοις, ἵπταμένοις, ἔρπουσιν,...

Soll. 16, 3—4. προςδοκίαν, μνήμην, πρόθεσιν, παρασκευήν, τὸ ἐλπίζειν, τὸ δεδοικέναι, τὸ ἐπιθυμεῖν, τὸ ἀσχάλλειν.

20, 17. (polysyndeton: lin. 15. δεῖγματά γε πολλὰ κοινωνίας καὶ ἀνδρείας καὶ τοῦ πανούργου... ὡςπερ αὐ καὶ τῶν ἐναντίων, asyndeton:) ἀδικίας, δειλίας, ἀβελτερίας,...

24, 18... 19... 20...

30, 26—27. οἶον ἀνδρείας, κοινωνίας, ἐγκρατείας, μεγαλοφροσύνης.

78, 21. ὁ κύων, ὁ ἵππος, ὁ ἐλέφας.

Es.¹ 101, 11—12. σφαζομένων, δερομένων, διαμελιζομένων.

105, 16. οὐδὲν... οὐ... 17. οὐ... οὐ... 18. οὐ... cf. 106, 16. οὐ... οὐκ... 17. οὐ... οὐ...

107, 8. ἔψουσι, ὀπτῶσι, μεταβάλλουσι...

18—19. ἀναμυγνύντες ἔλαιον, οἶνον, μέλι, γάρον, ὄξος, ἠδύσμασι Συριακοῖς, Ἀραβικοῖς.

² 113, 10. παρανόμοις τραπέζαις, ... ἀφροδισίοις αἰσχροῖς..., μέλεσι..., θεάμασιν...

114, 7. ὄψεως, ἀκοῆς, φαντασίας, συνέσεως,...

Iam ex aliquot eis, quos attuli, locis perspicui potest non ita certos esse fines inter primarias et secundarias enuntiationis partes

¹⁾ Hartman operis sui p. 156: „Elaboratam“ scribit „periodum hic turbant et pessumdant accusativi isti Βάκτρα, Μαράκανδα, Σογδιανούς. In margine adscriptos fuisse suspicor“. Qui tamen accusativi, cum re vera pendeant ex verbis πολιορκῶν (sc. Βάκτρα, Μαράκανδα) διώκων (sc. Σογδιανούς), tolerari possunt.

²⁾ Hermog. (Walz 3, 226): σεμνή λέξις ἡ ὀνομαστικὴ καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα.

et quae alias propria et soluta efficiant membra, alias accommodari ad alia subicique eis; qualis est et hic locus:

Soll. 14, 25—26. ἀλλὰ πᾶν εὐδὺς τὸ ἄψυχον ὡς ἄλογον καὶ ἀνόητον ἀντίκειται τῷ μετὰ ψυχῆς λόγον ἔχοντι...

Parataxis¹⁾ (i. e. ea verborum compositio, qua, solutis quantum pote syntaxeos vinculis, alia aliis ex facili adiciuntur ut absolutae partes enuntiationis vitanturque enuntiationes secundariae) varias potest habere causas; quae potiores sunt duae, eas explicabo.

1) Linguae originis antiquae ea maxime utuntur, ut quae naturalis et principalis fuerit enuntiationis forma.

2) Rhetorica vel poëtica est figura; ceterum pro unaquaque lingua²⁾ atque unoquoque scriptore propriae ponendae sunt rationes parataxeos. Ap. Plut.:

F. R. 386, 6—7. καὶ πολὺ μὲν ὕστερὲι σπευδούσης τῆς Τύχης, ἄγουσι δ' αὐτήν...

387, 4—5. πρόσρῃσιν, εἴτ' ἄπεισιν ἀηδῆς.

390, 9. ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ καὶ τῆς πλάστιγγος καθεῖλεν, ... Paratactice pro ἀπὸ τῆς πλάστιγγος τοῦ ζυγοῦ.

393, 24—25. ἐνταῦθα κατέδηκε τὰ βρέφη... εἶτα λύκαινα...

402, 21—22. ταῦτα πάντα κατῶρδωσε δημοσίᾳ τύχῃ χρώμενος, εἶδ' ὑπὸ τῆς ἰδίας ἀνετράπη μοίρας.

F. A.¹ 413, 18—20³⁾. Comparatio paratactice instituta⁴⁾ cf. F. A.² 426, 13—16.

422, 20—22. τροφήν γὰρ οὐκ ἀποτίθενται, ... ποτὸν δὲ ποταμοὶ ῥέουσι· φύλλα δ' αὐτοῖς... καὶ πόα γῆς ἐγκατακλιθῆναι.

² 450, 22—23. οἱ δὲ τὸ πρῶτον... διέτρεσαν καὶ ἀνεχώρησαν εἶδ' ὡς ἐώρων...

451, 9. κενὰ δ' ἔξωθεν προσδρομαὶ... 13. ὁ δ' εὐτυχῆς βασιλεὺς...

452, 3—4. οὕτω Πελοπίδας καὶ Ἐπαμεινώνδας· ἀρετῆς ὁ τούτων θάνατος ἦν.

¹⁾ Brugmann-Thumb, Gr. Gramm.³ 552 sqq.⁴ 636 sqq.; W. Schmid, D. Att. 5, 32 s. v.

²⁾ Cf. „scribemus neque cunctabimur“; vernaculo tamen sermone: napiszemy niezwłocznie (adv.); „try and make“ próbój zrobić (inf.) etc.

³⁾ lin. 17: εὐφρεῖς οὗτοι... ⁴⁾ Cf. huius libelli p. 37.

16. ἔσχατον δὲ τῶν δεινῶν, ὁ μὲν ἡμύνετο... 19. ἐν τούτῳ δὲ τις...
- 453, 15. ἐτρέψαντο... καὶ... 17. ἐπικατέσκαψαν...
19. ἤρπαστο γὰρ μετὰ τοῦ βέλους, καὶ τὸν κάλαμον ἐν τοῖς σπλάγχθοις εἶχε, καὶ δεσμὸς ἦν αὐτῷ...
- 454, 1. ἐπεχείρησεν... 2. ἠτόνει δ' ἡ χεὶρ... 4. ἐκέλευεν οὖν...
- Gl. Ath. 460, 17—18. ἦκεν... εἶτ' ¹⁾ ἠξίου.
- Soll. 19, 18. ὁμοίως ἄφρονας εἶναι..., εἶτα... αἰτιάσθαι...
- 31, 25. προὔποβάλλονται..., εἶτα περιπλάττουσι...
- 71, 6. καταπλέοντας αὐτοὺς ὑποδέχονται καὶ τιμῶσιν. Nos: podejmują cześć, z honorami.
- 78, 2. ...κομίζεσθαι... εἶτα... αὐτοὺς δελφίνα... ἐκκαλεῖσθαι.
- Brut. 83, 12. δὸς... καὶ χάρισαι... Largire.
- 86, 9. τὴν ἑμαντοῦ πατρίδα καὶ χώραν. Ubi nos „ziemię ojczystą“ ²⁾).

Congestae atque cumulatæ vereque Plutarcheae orationis haec ex contrario possunt apponi exempla:

- Soll. 18, 8. ὁ δ' ὄτος αὖ πάλιν ἀλίσκεται γοητευόμενος, ὀρχουμένων ἐν ὄφει μεθ' ἡδονῆς ἅμα ῥυθμῷ γλιχόμενος τοὺς ὄμους εὖ διαφέρειν.
- Brut. 99, 4. ἔωσα τὸν παρ' ἐτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρονεῖν συνεργισμόν.
- F. R. 406, 15—25. Unum sine intermissione enuntiatum.

Eodem condensandae orationis studio duo participia, nullo modo coniuncta, cum alterum enuntiatione secundaria expediendum esset, in eodem constipat effato:

- F. R. 392, 13—14. συνηθείας ὑπαρχούσης, πολλάκις σχολάζοντων.
- 404, 5—6. οἱ μὲν εἰς Ῥώμην κατάραντες ἀπὸ τῆς φυγῆς παραχῆς συναναπλήσαντες τὸν δῆμον ἐξεπτόησαν.
- 405, 27. συντόνου περὶ τοὺς ἔνδον οὔσης ἀπορίας ἀμελουμένων αὐτῶν.
- Gl. Ath. 461, 20—21. ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὄντα μὴ ποιοῦντα μύθους, ...

¹⁾ Soll. 12, 22. 46, 19.

²⁾ Πατρίς quondam, ut ap. Hom., adiectivum fuit.

- Soll. 61, 21. μεθισιν ἔξω, τεχνωμένη, τῆς θαλάττης διαβολω-
θείσης ποιήσασα περὶ αὐτὴν σκότος.
73, 11—12. διασπαράξασα τοῦτον ἢ μήτηρ ἀπέκτεινε δα-
κούσα·
Es.² 112, 21—22. ἀποπειρώμενος πάντα καὶ πλανώμενος ἀκο-
λαστειῶν ἐξέπεσεν εἰς τὰ ἄρρητα·

Varia copiose dicendi perstrinxi iam genera; quorum cum praestantissimus sit pleonasmus, eo perlustrando agmen claudam. Primum fit pleonasmus, cum sententiae nexus suppletur per participium — ut omnia in unum locum de participio conferam, integro quoque ordine exponendi; qui Plutarchi libellos aliquot attente perlegerit, scit supplementi fere vice fungī nonnunquam ap. eum participium, quo omissio nihil de sententia desideraretur. Cuius suppletivi participii aliquot, quos offendi, trado locos:

- F. A.¹ 409, 16. μηδ' ἀφαιροῦ περισπῶσα τὴν δόξαν. Prorsus redundat participium.
²431, 10. τὸ μὲν φρόνημα τοῦ τεχνίτου καὶ τὸ θάρσος ἀγασ-
θεις ἐπήνεσεν.
436, 9. ὁ εὐνοῦχος ἀράμενος ἐπέδηκε τὴν Περσῶν βασιλειαν·
Soll. 21, 8. ἐκτοπίζουσι παντάπασι κρύπτουσαι καὶ ἀφανίζου-
σαι τὸ λυγκούριον.
31, 9—10. ἀμβλὴν τὸν ὀδόντα ποιούσης ἀποτριβόμενον.
68, 21. ὥστε τοῦ στόματος διαχανῶν ἐντὸς παρήσι, ... cf.
69, 11—12. ἀναλαμβάνει τῷ στόματι καθάπερ ἄγκυραν
ἐντός·
76, 1. φέρουσα παρέδηκε παρὰ τὸ κλύσμα τοῦ κύματος, ...
Es.¹ 107, 3. λαγῶν διάρρηξον καὶ φάγε πρὸς πεσῶν ἔτι ζῶντός, ...
²115, 4. περὶ ὧν Ἡρόδοτος ἱστορῶν ἀπιστεῖται·
117, 19. ἀλλ' εἰς ἡδονῆς μέρος ἔστηκεν ἱερεῖον ἀνακεκλασμένῳ
τραχήλῳ ὑποκειμενον.

Omnes pleonasmī figuras rhetorici coloris nobilitate superat periphrasis, quae ad id, quod uno possit exprimi suo proprio vocabulo, pluribus per ambitum describentibus utitur verbis magisque enarrat, quam nominat. Iam saepius eam attigimus, nunc autem diversissimos eius percensebimus usus:

- F. R. 385, 8. δεινούς ἀγῶνας πρὸς ἄλληλα καὶ διαταραχὰς λαμβανόντων,

- 10—11. πρὶν γε τὴν γῆν μέγεθος λαβοῦσαν.
 21. ἔδραν ἔσχε τὰ μέγιστα καὶ ἀσφάλειαν.
 387, 4—5. ἀκρόνυχον ὑπὲρ σφαίρας ἴχνος καθεΐσα.
 389, 3. ἀρχὴν ποιησάμενος.
 393, 14. ποιησάμενον ἀτρεκῆ σύνοδον.
 394, 4. ἱερός δ' ὄρνις Ἄρεος, ὃν δρυκολάπτῃν καλοῦ-
 σιν, ... *)
 396, 23—24. ἕως οἱ τε δεσμοὶ κάτοχοι γένωνται καὶ συν-
 ἡθρειαν οἱ γόμοφοι λάβωσιν.
 405, 21. ἀλλὰ καὶ τοὺς συννεργοὺς καὶ τοὺς προκοίτους
 τῆς φρουρᾶς κύνας *).
 F. A.¹ 411, 22. πράγμασι ταραχὰς ἔχουσι.
 Gl. Ath. 463, 8. ὄνησιν ἤνεγκαν.
 9—10. ὡς ἡ Περικλέους ἐπιμέλεια τὴν ἄκραν ἐκόσ-
 μησεν cf. v. 9. 12. 13. Soll. 43, 13. ἀφείς ἀλώπεκας καὶ
 λύκους καὶ τὰ γεράνων σοφίσματα καὶ κολοῖων.
 466, 2. οὐδ' ἀνεστεμμένας κιτῶ καὶ Διονυσιακῆς τρυγὸς
 ὀδωδνίας.
 Aqu. 4, 4—5. πῦρ μὲν οὖν ῥέον ὀλεθριώτατον, ἢ δ' ὕδατος φύ-
 σις οὐδέποτε βλαβερά pro τὸ δὲ ὕδωρ; cf. 3, 16. μηδεμία
 ζωῆς φύσις; ex quo apparet ζωῆ (adj.; v. adn. crit.)
 scribere opus non esse; 3, 21. ἢ δ' ὑγρὰ φύσις βλασ-
 τάνοντα πάντα παρέχεται.
 Soll. 20, 13—14. τῆς εὐρομένης τὸ ἄκρον εὐστροφίας, ... pro
 τῆς ἄκρας...
 34, 16. ἔνι δ' ἀνδρείας εἰκῶν τὸ φιλόπονον *).
 40, 14—15. προθυμότερον ἐχρήσαντο τῇ διώξει, ...
 46, 11. εὐχῆ χρῆσθαι cf. 46, 21. ἰλασμοῖς τε πολλοῖς ἐχρή-
 σατο.

*) Semper nomen rei proprium in extremo sententiae membro collocatur, simul ut augeatur expectatio atque ut ex eis iam, quae ante per anfractum dicta sint, de quo agatur, coniciamus. Versibus potius talia apta esse quis negaverit? Eodem fere modo, quo prius res ipsa poetice definitur, quam nomen rei sequitur (quod genus προαναφώνημα appellari potest), rem ante descriptam, quam nomen positum, habemus; ex. gr.:

F. R. 405, 23—24. οὐ μὴν ἠπόρησεν ἢ τῆς Ῥώμης Τύχη φωνῆς κακὸν τοσοῦτο μὲν
 νῦσαι καὶ φράσαι δυναμένης· χῆνες ἱεροί... (I) Cf. F. A.¹ 421, 13—15.

(I) Deest in Vita Camilli c. 27.

23. οὐχ ἦπτον δὲ κοινωνικὰ τὰ τῶν λεόντων. Pro οἱ λέοντες.
- 49, 8. Φανμαστόν τι χρῆμα πολυφώνου καὶ πολυφθόγγου κίττης. Pro κίτταν.
21. Φαῦμα μείζον ἢ σιωπῆ παρείχε, κωφὸν ἀκρόαμα τοῖς συνήδως παροδεύουσι τὸν τόπον. Pro ἡ κίττα οὔσα κωφή.
- 54, 12. οὐ παιδιά τὸ χρῆμα τοῦ λόγου γέγονεν, ... Pro ὁ λόγος.
- 57, 14. οὐχ ἀπλοῦν τὸ τῆς ἄγρας ἔργον. Pro ἡ ἄγρα.
- 61, 5—6. ὅταν συναίσθηται γεγονῶς ἐν ἀγκάλαις σαγήνης, ... (!) Pro ἐν σαγήνῃ. Cf. 5, 416, 22. 496, 2.
- 68, 9—11. τὸ πάντων ἀμικτότατον καὶ τὸ θηριωδέστατον... ὁ κροκόδειλος.*)
- 74, 9. ποιας γὰρ ἀηδόνας ἄξιον τῷ φιλομούσῳ τῆς ἀλκυόνος... παραβάλλειν;
- 75, 13. ἡ ἀλκυὼν ἐν ὄργανον ἀπλοῦν ἐν ὄπλον ἐν ἐργαλεῖον ἔχουσα, τὸ στόμα.*)
- Brut. 84, 11. νῦν οὖν ἐποίησάμην τῆς Κίρκης δέησιν.
- 85, 3—4. τὸ πάντων φιλοποτμότατον ζῶον αὐδῆς ἀνθρώπους γενομένουσ.*)
- 87, 10—11. ποιοῦνται τὰς ἀμύνας· Pro ἀμύνονται.
24. τὴν τῆς δειλίας ἐπώνυμον i. e. δουλείαν.
- 90, 9—10. ποιοῦνται τὰς ἀφομοιώσεις. Pro ἀφομοιοῦνται.
- 91, 4. ἀπόδειξι δὲ σωφροσύνης αὐτὸς οἶε δεδωκέναι.
- 94, 5. οἱ χυμοὶ σύγχυσίν τινα λάβωσιν·
- 96, 16. πρὸς δὲ συνουσιαν οὐδέποτε θηρίον ἐπεχείρησεν ἀνθρώπῳ χρῆσασθαι.
- Es¹ 102, 13. βίου λαχόντες αἰῶνα.
- 105, 20. ψυχῆς ἥλιον, φῶς, τὸν τοῦ βίου χρόνον, ...*)
- 109, 13. σύγχυσιν ἔχειν καὶ πλανᾶσθαι καὶ φέρεσθαι.
- 110, 16. γεσσαμένων τοῦ φόνου, ... Pro τῶν φονέων sive τῶν φονευσάντων.

Pervulgata erat periphrasis, vocabulis ἀνῆρ, γυνή, sim. coniunctis c. adiectivis carentibus articulo:

- F. R. 395, 18. Λατῖνον ἄνδρα. F. A.² 446, 15. εἰς ἀνῆρ ὑβριστής. Gl. Ath. 464, 11—12. Λάκων ἀνῆρ. Soll. 29, 8. ὦ ἄνδρες νέοι. 80, 16. ληστῶν ἄνδρας? 81, 16—17. ὦ ἄνδρες δικασταί, ... Es.¹ 110, 3—4. ἀνδράσι δειλοῖς. 7. ποιητικὸς ἀνῆρ. Soll. 74, 25. γυνή γαμετή...

Uerioris dictionis indicium est pro verbo simplici usurpatum compositum, integra significatione ¹⁾. Notum est, ut in lingua latina composita cum praepositione con- ²⁾, ita in graecanica:

1) cum praepositione συν- percrebruisse: ex. gr. F. R. 399, 19—20. συμπροσιχόμενα, ἄπ. λεγ. omnino. 2) composita cum praepositione ἐν-: ex. gr. Brut. 87, 25. ἐνασπάζόμενος, ἄπ. λεγ. ap. Plut. et in univ. cf. F. A. ¹ 413, 17. 414, 15. ² 431, 12. 434, 2. 3) composita cum praepositione προ-: ex. gr. Soll. 54, 2. προσημαίνει; Brut. 99, 23. προδιδάσκουσι. 4) varia composita:

F. R. 385, 8. διαταραχάς. Pro ταραχή; ἄπ. λεγ.

F. A. ¹ 418, 7. διαθηριούται. Pro simplici (ap. Plat.); ἄπ. λεγ. omnino.

Plut. Wytt. vol. 6 p. 270. παραβιάζομαι et passim pro βιάζομαι.

Soll. 47, 22. μόλις δέ πως ἐξανευρών. Pro ἐξευρών vel ἀνευρών.

Brut. 90, 13. προσμυγνύμενος πρὸς τὸν λογισμὸν. Pro simpl.

96, 15. ἔφαγεν καὶ ἀπεγεύσατο. Pro simpl.

Composita firmantur appositis adverbii vel sim., quae cum vi praepositionis congruunt eamque premunt ³⁾:

F. R. 403, 13—14. συμπεσοῦσαι... ὁμοῦ. F. A. ¹ 416, 4. εἰς ταῦτὸ συνενεγκῶν. Soll. 16, 14. αὐδεις ἐπανήλθε. 26, 21—22. αὐδεις... ἀνελάμβανε ⁴⁾. 32, 18—19. συναρεῖν εἰς ταῦτὸ καὶ συνάγειν. 44, 15. πάντες ἅμα συγκινδυνεύωσιν. 59, 27. συγχωρεῖ... εἰς ταῦτόν... 60, 1—2. κύκλω... περίεσιν. 72, 6—7. πάλιν... ἐπαναλαμβάνουσι. 80, 5—6. ἅμα τῷ νεκρῷ συνεξέωσεν αὐτὸς ἑαυτὸν. 81, 22—23. συνθέντες εἰς ταῦτόν. Brut. 82, 12. αὐδεις... ἀνασώσαιμι... 94, 15. συνάγειν εἰς ταῦτὸ καὶ συμφαγεῖν. Es. ² 112, 10—11. ὁμοῦ συμφθάρωντων.

Redundat Plutarchea oratio omni genere particularum, adverbiorum, pronominum, sim., quae ita plerumque adhibentur, ut, si omissae essent, non desiderarentur. Tales orationis partes antiqui vocabant παραπληρώματα λόγου. Quod vocabulum nos hic servabimus, cum nullum aliud commune omnibus invenire queamus; „particulae expletivae“ enim ad pronomina, verbi causa, aegre applica-

¹⁾ Iam ap. Homerum cf. Pauly-Wissowa 16, 2228, lin. 7—8.

²⁾ Ex. gr. condignus, consimilis. Cf. O. Weise, Charakteristik der Lat. Sprache ² 122.

³⁾ H. Menge, Rept. d. lat. Syntax u. Stil, ¹⁰ 547, 1.

⁴⁾ Cf. Soll. 50, 2. αὐδεις ἦκε καὶ ἀνέλαμψε.

rentur. Quae frequentissima sunt, duo sunt genera parapleromatum
1. corroborantia, 2. indefinita.

1. Parapleromata corroborantia occurrunt aut singula aut cum-
mulata. Priusquam ambo genera perlustrabo, lectorem commonefacere
cupio, animadvertat, quantum loci inter corroborantia ap. Plut. occu-
pet pronomem πᾶς eiusque derivata; quae quo facilius se in oculos
inferant, linea subnotabo, ut scias non ex vano hausta esse, quae
de crebro vocis ἐρείδω ap. eum usu ac similibus vocabulorum prae-
gnantium iam pridem edisseruerim.

1a. corroborantia simplicia absoluta:

μάλα ¹⁾: F. R. 406, 10. μάλα σεμνῶς. Soll. 22, 13. αὐτίκα δὴ μάλα.
31, 2. μάλα μόλις. 56, 14. εὖ μάλα κοσμίως ²⁾).

πολύ: Brut. 85, 19. πολὺ... διαφέροντας. 88, 22. πολὺ... ἐπεκράτει.
94, 7. πολὺ... σκεπτικώτερον. 96, 22. πολὺ... ἀπολειπό-
μενοι. 97, 18. πολὺ... ὀμότερον.

πάνυ: F. R. 384, 8. πάνυ... πολεμοῦσι. Soll. 32, 7. οὐ πάνυ δίδωσι
(sc. ἀντιλήψεις). 33, 26. μὴ πάνυ θαναμάζειν. 36, 15. οὐδ'
ἀνδρωπίναις μελέταις... πάνυ ῥαδίον ἐστίν· 57, 17. ἀπὸ
τῶν πάνυ προχειρῶν. 66, 9. ἐμφρόνως πάνυ. 14. πάνυ
χαίρουσι. Brut. 99, 13. οὐδ' ἀνδρώποις πάνυ ῥαδίας. Es. ³⁾
116, 20. οὐ πάνυ μὲν εἰδέναι βεβαιοῦς.

κομιδῇ ³⁾: Soll. 27, 2. ἄμικτα καὶ βλαβερά κομιδῇ. 41, 6. ἄμικτα...
κομιδῇ.

παντάπασι ⁴⁾: Aqu. 7, 6. παντ. ἀπαλλαγέντος. 10. οὐκ ἐξήρηται
παντ. Soll. 11, 11. πρὸς τοῦτο παντ. ῥένοντας. 16, 2. ἀν
ἀφέλης παντάπασι. 21, 8. ἐκτοπίζουσι παντ. 24, 9. παντ.
ἀσυστάτου. 26, 5—6. μὴ παντ. καθαρῆν. 44, 20. πρὶν
ἢ παντάπασι ναρκῆσαι. 56, 26. τοῦ μὴ παντ. ἐκφύλου.
Brut. 85, 8. διαλελωβημένων παντάπασι δοξῶν. 87, 20. μέχρι
ἀν ὥσπερ πῦρ ἐγκατασβεσθῆ παντάπασι. 92, 12. παντά-
πασι ἀβάτους.

τὸ παράπαν ⁵⁾: Soll. 16, 10. οὐδ' αἰσθάνεσθαι τὸ παρ. ἄνευ τοῦ
νοεῖν ὑπάρχει· 43, 9. οὐχ ἄπτονται τὸ παρ. 74, 24—25.
ἄλλφ γὰρ οὐ μίγνυται τὸ παρ. 77, 4—5. οὐδὲν ἔναλον

¹⁾ Schanzii Symbb. 13, Schwab p. 181.

²⁾ Ex coniect. Bern. pro μαλακωτάτου κοσμίως...

³⁾ Schwab p. 186. ⁴⁾ Ibid. p. 183. ⁵⁾ Ibid. p. 187.

τὸ παρ. ἐσθιοντας. Brut. 85, 24. οὐτ' ἀρουμένη τὸ πα-
ράπαν.

παντελῶς: Soll. 31, 1. οὐδὲν ἢ πού τι παντελῶς ἀμαυρὸν αἴθνημα¹⁾.

34, 12. παντ. ὀλίγωνρον. Aqu. 7, 14. θάνατος δ' οὐκ ἄλλο
τι πλὴν ἐκλειψις θερμοῦ παντελής.

πανταχόσε: 75, 3. κομίζει παντ.

πανταχόθεν: Es.² 118, 18. πανταχόθεν ἐξελαύνοντες.

πάς: Es.¹ 109, 12. πᾶσα ἀνάγκη. ²114, 2. πᾶσα τρυφή...

εὐδύς: F. R. 404, 9. οἱ δ' εὐδύς ἀπὸ τῆς τροπῆς εἰς Βηίους συν-
αθροισθέντες. 406, 2. ὡςτ' εὐδύς ἦσθοντο. 410, 10. εὐδύς
ἐκ γενετῆς. F. A.² 427, 9. ἀπελάμβανες εὐδύς ἀντιτερ-
πόμενος. 428, 9. εὐδύς ἀπὸ τῆς ἀρχῆς. 434, 1. ἐκλιπόντος
εὐδύς... περιπίπτουσαν. Gl. Ath. 458, 18. ὁμως εὐδύς εἰς
τάξιν καθισταντο. 460, 12. εἴτ' εὐδύς ἐκπνεύσαι. Aqu.
2, 17. σχεδὸν γὰρ γενομένων εὐδύς ὑπήρχε. Soll. 14, 24.
ἀλλὰ πᾶν εὐδύς τὸ ἄψυχον... 33, 18. ἀλλ' εὐδύς εἰς τρι-
γωνον συνάγουσαι. 39, 19. διὸ συλληφθέντες εὐδύς. 43, 1.
ὀφθέντος δὲ λέοντος, εὐδύς ἐξαναστήναι. 47, 2. οἱ δ'
εὐδύς αἰσθάνονται. 59, 9. ἀλούσα δ' εὐδύς ἐκτρέπεται.
66, 20. εὐδύς ἀποφαινεταί. 69, 10. ὅ τι ἂν παραλάβῃ...
εὐδύς διέφθαρται. 73, 9. ὅς ἂν εὐδύς ἀναδύς μὴ λάβῃ.
Brut. 95, 8. ἐγείρουσα... τὴν ἐπιθυμίαν εὐδύς ἐσβεσεν.

αἰε²⁾: F. R. 384, 9. εἰ καὶ πάνυ πρὸς ἀλλήλας αἰεὶ πολεμοῦσι. 392,
16. αἰεὶ νικώμενον... ἀπαλλάττεσθαι. F. A.¹ 422, 21. πρό-
σφατον αἰεὶ καὶ νέαν ἀπὸ γῆς ἔχοντες. 424, 2. ἔπεισιν
ἐπιφωνεῖν αἰεὶ... ²428, 19. ἥσκει μὲν αἰεὶ διὰ τῶν ὄπλων...
446, 9. ὕδραν τέμνων αἰεὶ τισι πολέμοις ἐπιβλαστάνουσαν.
451, 14. φυλαττόμενος αἰεὶ... Gl. Ath. 459, 13. ὁ γοῦν
Θουκυδίδης αἰεὶ... ἀμυλλᾶται. Soll. 31, 11. τὸν δ' ἕτερον

¹⁾ ἢ [πού τι παντελῶς] ἀμαυρὸν αἴθνημα [καὶ δυσθέατον] ἐνιδεῖν [μᾶλα μόλις] [τεκμαιρομένῳ] διδῶσιν. Quae uncis inclusi, sunt parapleromata. Cf. Es.¹ 109, 7—15. ὀφθαλμὸς ὑγροῦ [πλεονάσαντος] ἀναπλησθεῖς [μαραυγεῖ καὶ] ἀτονεῖ πρὸς τὸ οἰκτεῖον ἔργον* τὸν ἥλιον δι' αἴρος ὑγροῦ [καὶ ἀναθυμιάσεων πλήθους ἀπέπτων] ἀθρήσαντες οὐ καθαρὸν [οὐδὲ λαμπρὸν ἀλλὰ βύδιον καὶ ἀχλυῶδη καὶ ὀλισθαίνοντα ταῖς αὐγαῖς] ὀρώμεν. Οὕτω δὴ καὶ διὰ σώματος [θολεροῦ καὶ διακόρου καὶ] βαρυνομένου τροφαῖς ἀσυμφύλοις [πᾶσα] ἀνάγκη τὸ γάνωμα τῆς ψυχῆς [καὶ τὸ φέγγος] ἀμβλύτητα [καὶ σύγχυσιν] ἔχειν [καὶ πλανᾶσθαι καὶ φέρεσθαι, πρὸς τὰ λοιπὰ καὶ δυσθεώρητα τέλη τῶν πραγμάτων αὐγὴν καὶ τόνον οὐκ ἐχούσης].

²⁾ Cf. huius libelli p. 140.

ἔπακμον αἰεῖ... 12. ὁ δὲ λέων αἰεὶ βαδίζει... 40, 28. ὑπαντῶν αἰεὶ συνανέστρεφε... 43, 20. διαβαίνων αἰεὶ τὸν ποταμόν. 47, 10. ἔφερε γὰρ αὐτῇ τῆς ὀπώρας αἰεὶ τὰ πρατήρια παραπορευόμενος. 17. κοσμῶς αἰεῖ... ἀπηλάττετο. 64, 22. νοοῦντες αἰεὶ πρὸς κύμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται. 25. ὄψιν αἰεὶ συνέχουσιν ἑαυτούς. 66, 10. ἐμφρόνως πάνυ καὶ νουνεχῶς αἰεῖ... 15. αἰεὶ τὸ πλήθος τῷ σχήματι κυβίζουσι. 69, 3. καὶ αἰεὶ σύνεστιν ἐνὶ τῶν μεγάλων... Brut. 93, 1. ἐνταῦθα δ' ἀνηρημένος αἰεῖ... 96, 24. ὦν ἡμεῖς μὲν τὸ ἦδὺ μετὰ χρείας τινὸς αἰεὶ λαμβάνομεν. 97, 13. φ' πάρεστιν αἰεῖ...

ταχύ: Soll. 32, 18. ταχὺ συναρῆν εἰς ταῦτό. 33, 25. ἐκπεσὼν ὁ λίδος ταχὺ δῆγειρε.

ἐκάστοτε, ἕκασταχού, ἕκαστος: F. R. 400, 15. λοιβὴν ἐκάστοτε λαμβάνουσαν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς... F. A.¹ 411, 18. διὰ τῶν ἕκασταχού δημαγωγῶν. 415, 15. μηδὲ κατὰ δήμους οἰκῶμεν ἰδίους ἕκαστοι διωρισμένοι... Soll. 17, 11. ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς ἐκάστοτε τὴν „πρόδεσιν“ ὀρίζομενοι. 36, 21—22. ἀκούων κακῶς ἐκάστοτε. 80, 2. ὁμοῦ πάντων Ἰασέων ἐκάστοτε συντρεχόντων.

πρῶτον: Brut. 85, 17—18. ἀρκτέον δὲ πρῶτον...

πολλάκις: Brut. 89, 3. πολλάκις ἑώρακας.

οὐδαμῶς: Brut. 99, 15. εἰς ἄλλο οὐδὲν οὐδαμῶς χρήσιμον.

ἔτι ante μάλλον: Soll. 67, 24. 70, 5. ἔτι δὲ μάλλον, ... Brut. 83, 8. ὀνομαστὸς ἔτι μάλλον ἢ νῦν γενόμενος.

μάλλον firmat comparativum: Aqu. 9, 12. ἢ μάλλον ἀνδρώποις λυσιτελέστερον.

γε: F. R. 384, 10. 385, 10. 389, 15. 390, 17. 395, 24. 400, 6. 401, 11. 12. F. A.² 427, 22. 439, 11. 21. Gl. Ath. 460, 22. 463, 14. 470, 15. Aqu. 3, 15. 25. 8, 20. Soll. 14, 3. 16. 16, 3 (καίτοι. γε). 17, 3. 10. 18, 22. 20, 14. 23, 11 (ἀλλὰ μὲν. γε). 22. 25, 8. 26, 5. 30, 11. 38, 17. 50, 8. 64, 11. 71, 16. Brut. 83, 13. 87, 7. 89, 10. 90, 25. 93, 24. 95, 13. Es.¹ 104, 7. ²111, 17. 114, 7. 15. 117, 22.

δή: F. A.¹ 423, 1. 424, 1. ²429, 15. 441, 1. Soll. 11, 8. 13, 21. 14, 3. 15, 4. 17, 21. 20, 21. 22, 13. 29, 3. 35, 17. 40, 19. 54, 1. 65, 7. 77, 1. Brut. 83, 7. 85, 21. 88, 10. 97, 25. Es.¹ 104, 7. 109, 10. 110, 13.

1b. Corroborantia simplicia coniuncta cum pronominibus:

- ἅμα: F. R. 391, 4. μετὰ πασῶν ἅμα τῶν δυνάμεων. Soll. 44, 15.
πάντες ἅμα.
ὁμοῦ¹⁾: Soll. 46, 7. πολλῶν ὁμοῦ. 53, 4. ὁμοῦ πάσας. 57, 12. ὁμοῦ
τι πάντων. 64, 15. πάντας ὁμοῦ. 80, 2. ὁμοῦ πάντων.
κοινη, κοινῶς: Soll. 17, 19—20. σύμπαντα κοινῶς. 54, 24—25. κοινή
πᾶσι. 64, 21. κοινή πάντες. 81, 23. ἀμφότεροι... κοινή...
αὐ, αὐθις: Soll. 11, 12. ἐκ νέας αὐθις ἀρχῆς cf. Brut. 82, 20. Ἐτε-
ρον αὐτίνα τοῦτον...

1c. Corroborantia simplicia coniuncta cum conjunctionibus et praepositionibus:

- ἅμα καί: F. A.² 438, 4. τε... ἅμα καὶ Soll. 36, 8. ἅμα. καὶ Soll. 12,
8—9. 28, 18. καὶ... ἅμα²⁾ Soll. 70, 13. ἅμα καὶ... καὶ F. A.¹
417, 5. Soll. 40, 13. 72, 8. Gl. Ath. 465, 16.
ὁμοῦ καὶ: Soll. 42, 17. ὁμοῦ³⁾ μετὰ⁴⁾ 44, 3.
καὶ μήν: F. A.¹ 411, 7. 415, 12. 420, 24. ²439, 14. Gl. Ath. 461, 1.
470, 15. Aqu. 2, 2. 4, 3. 5, 4, 18. 5, 1. 7, 5. 9, 19. 10, 3.
Soll. 12, 17. 73, 15. 77, 12. Es.² 118, 8.
καὶ μήν. γε: F. R. 395, 24. Soll. 77, 12. καὶ μήν καὶ F. A.² 440,
21—22.
ἀλλὰ μήν: Soll. 38, 13. ἀλλὰ μήν. γε Soll. 23, 11. 64, 11. οὐ μήν
ἀλλὰ F. A.² 442, 2. Soll. 26, 15—16. 42, 15, 52, 5—6.
οὐ μήν ἀλλὰ καὶ Es.² 118, 19. ἀλλὰ γὰρ F. R. 392, 25.
ἀλλὰ δὴ Soll. 54, 1. γέ μήν 46, 3. οὐ μήν γε 38, 16—
17. καιτοι γε cf. p. 211. γέ δὴ Soll. 14, 3. δέ γε Es.¹
101, 18. μέν γε F. R. 389, 6. γοῦν Soll. 19, 7. 66, 19.
μὲν οὖν F. A.¹ 416, 16. Aqu. 5, 9. 7, 9. Soll. 22, 19.
28, 23. 34, 18. γὰρ δὴ Soll. 16—17.

1d. Corroborantia plura simul adhibita:

- αὐτὸ πάλιν: Gl. Ath. 465, 9. Aqu. 5, 22. Soll. 13, 15. 18, 7. 28, 11.
29, 24. 34, 3. 64, 3. πάλιν αὐτὸ F. A.² 428, 7. Soll. 17,
8—9.

¹⁾ De ἅμα et ὁμοῦ cf. Grundmann p. 77.

²⁾ ἅμα c. dat. Brut. 85, 2. 92, 3; πρὸς τῶν... ἅμα. Brut. 94, 1.

³⁾ ὁμοῦ c. dat. Es.¹ 105, 6—7.

⁴⁾ Grundmann p. 58.

2a. Indefinita simplicia: τὶς α.) ad particulas, pronomina, negationes additum:

ομοῦ τι¹⁾: F. R. 389, 16. Soll. 57, 12. 77, 1²⁾. οὐδέν τι F. A.² 439, 25. Brut. 89, 4. πού τι Soll. 31, 1. τοιοῦτόν τι Es.¹ 105, 2. μή τι Es.² 114, 19.

β.) in similitudinibus³⁾:

F. A.² 434, 15. οἶον εὐλάς τινας ἀνέζεσεν. 437, 2. Λυσίμαχος τὰ περὶ Θράκην ὥσπερ ἐσχατίας τινας τῆς βασιλείας. 440, 22. Φιλώτας ὁ Παρμενίωνος τροφόν τινα τῶν κακῶν ἔσχε τὴν ἀκρασίαν. Gl. Ath. 462, 18. συμφορήσας πανσπερμῖαν τινὰ μύθων⁴⁾. Soll. 65, 21. αἰώρας τινὶ σάλῳ κοιμιζόμενος. Brut. 90, 11. οἶον βαφή τις ὁ θυμὸς ἐστι καὶ στόμωμα.

γ.) ad adiectiva et substantiva appositum:

F. R. 384, 3. καλόν τι... ἀξίωμα. 386, 5. ἐπανθεῖ δέ τι... ἐρύθημα τῆς φιλοτιμίας. 387, 3. ὑπὲρ σφαίρας τινὸς ἵχνος καθεῖσα. 393, 21. ἐλεήμων δέ τις καὶ φιλάνθρωπος. 395, 14. ἀλλ' ἀνήμερόν τι τελέως καὶ λιμῶττον. 406, 16. λογισμῶ τινι τὴν τότε κατήφειαν... περιλαβόν. F. A.¹ 417, 18. μεμιγμένην τινὰ στολήν ἐφόρει. 421, 12. μαλακὴν τινα καὶ θήλειαν ἀρμονίαν...² 435, 14. πράγμασιν ἔχουσιν ὄγκον τινὰ καὶ περιφάνειαν, ... Soll. 31, 26. πηλοῦ τινος ἐχέκόλλου. 42, 10. τὸ τῶν παραδειγμάτων ὑμῖν φανεῖται τι ποικίλον· 53, 12. οὐ γάρ τι μικρὸν οὐδ' ἄδοξον. Brut. 89, 22. πρὸ αἰκίας τινὸς ἢ θανάτου. 92, 22. ἐδόκει μακάριός τις εἶναι καὶ θεοφιλῆς ἀνὴρ. 96, 24. μετὰ χρείας τινὸς... 97, 4. τοῖς μὲν πόα τοῖς δὲ ρίζα τις ἢ καρπός· 99, 1. αὐτομαθῆς δέ τις μᾶλλον οὔσα καὶ ἀπροσδεής. Es.¹ 102, 3. ἀρτύσεις τινὰς καὶ... 103, 15. περὶ δρῦν τινα καὶ φηγόν. 106, 26. μὴ χρώμενος κοπίδι μηδὲ τυμπάνῳ τινὶ μηδὲ πελέκει.² 112, 15. ἀλλοκότοις μίγμασι καὶ καρυκείαις τισὶν... 114, 6. μητρὸς ἢ πατρὸς ἢ φίλου τινὸς ἢ παιδός. 117, 17. οὐ μῖσος... οὐδὲ θυμὸς... οὐδ' ἄμυνά τις οὐδὲ φόβος.

¹⁾ Nachstädt p. 28. ²⁾ Ex coniectura Bernad.

³⁾ Cf. huius libelli p. 51 adn. 1.

⁴⁾ Cf. II. 462 F. οὕτως εἶκε τῶν παθῶν πανσπερμία τις ὁ θυμὸς εἶναι.

τάχα: Soll. 13, 21. Es.² 114, 5.

ἴσως: F. R. 396, 1. 404, 4. Soll. 50, 28. Es.¹ 110, 8. ² 114, 20.

πὸς: Soll. 42, 19. Brut. 88, 22. 92, 1. 5. Es.¹ 104, 16. 22.

πὼς: F. R. 385, 12. Soll. 47, 22. Brut. 100, 13.

(ἄλλη) πη: F. A.¹ 413, 21. ποὶ Brut. 87, 17.

2b. Indefinita plura simul adhibita:

τάχα πού: F. R. 389, 20; πού τι Soll. 31, 1; πού τίνος Es.¹ 104, 23; τί ποῦ Brut. 90, 2; τίνος ποῦ Brut. 86, 24; τίνες ποῦ F. R. 386, 12.

Si omnia haec perlegeris, miraberis iure, quo usus arbitrio Hartman ad 990 F adnotaverit¹⁾ „...aut πολλαχοῦ una litura est delendum, quo facto nil desiderabimus“.

Quoniam enarravi parapleromata i. e. eas linguae partes, quae identidem non necessario ponuntur, fieri non potest quin demonstrarem esse et ap. Plut. quaedam pronomina anaphorica, quae in graeca oratione omittantur, ubi nobis videntur necessaria. At non solum nobis, nam observari saepe potest in excerptis posteriore manu ex scripto, quod comparet, factis inveniri pronomina, quibus textus genuinus careat²⁾. Ut ad Plut. revertamur, comparemus ex. gr.:

v. Lys. c. 22. Ἀργείοις ἀμφιλογομένοις περὶ γῆς ὄρων καὶ δικαιοτέρα τῶν Λακεδαιμονίων οἰομένοις λέγειν...

Apophth. Lac. 229 C. Πρὸς Ἀργείους δὲ περὶ γῆς ὄρων ἀμφισβητούντας πρὸς Λακεδαιμονίους καὶ δικαιοτέρα αὐτῶν λέγειν φάσκοντας...

(Aut: v. Alex. c. 41 extrem. ὄρα δὲ ὅπως πείθωμεν ἢ λόγοις ἢ δώροις τὴν Τελεσίππαν ἐπειδήπερ ἐξ ἑλευθέρας ἐστίν.

Apophth. 181a. πείθωμεν τὴν Τελεσίππαν ἵνα μένη ubi suppletur tota enuntiatio).

Paucos perscribam locos, ex quibus eluceat, omitti, ubi ratio sententiae non postulaverit, pronomina anaphorica:

F. R. 404, 15. (παραδιδούς ἀννπεύθυνον ἡγεμονίαν.) ἴν' οὖν μὴ καιρῶν δοκῆ νόμφ δὲ λαμβάνειν ὁ ἀνὴρ,...

¹⁾ p. 579.

²⁾ C. Sintenis, ep. ad Sauppium de hiato in Vitis p. 352, tradit multa pronomina anaphorica in textibus, quales nunc compareant, librariis deberi, qui talia emendare sibi visi sint.

- 406, 1. ἀμελουμένων αὐτῶν, λεπτὸς ἦν καὶ λιμώδης ὁ ὕπνος. Aut delenda est virgula aut subaudiendum secundum αὐτῶν.
- F. A.² 445, 5. διαβὰς δὲ τὸν Τάναϊν ἐπὶ τοὺς Σκύθας καὶ τρεψάμενος sc. αὐτούς.
- Soll. 45, 14—15. (τοῖς ποσὶ τὰς ῥάγας ἀποσεισας) ἀναλαμβάνει ταῖς ἀκάνθαις.
- 52, 2. μὴ φαγεῖν sc. τοῦ ἐρίφου.
- 79, 24. παρεῖχεν ἐν χρῶ ψανόμενος...
- Brut. 80, 5. ὁ δὲ δελφὶν ὑπολαβὼν ἅμα τῷ νεκρῷ συνεξέωσιν αὐτὸς ἑαυτὸν...
- 88, 6. καὶ καταφαρμάττοντες sc. αὐτούς.
- 90, 17. οὐ φασι χρῆναι παραλαμβάνειν τὸν θυμὸν, ἀλλ' ἐκποδῶν θυμένους...
- 91, 16. γέλωτα θήσονται καὶ καταφρονήσουσιν.
- 96, 19. θηρία δ' ἀνδρωποῖ... βιάζονται καὶ παρανομοῦσιν.

Ut pleonasmo copiae dicendi demonstrandae apponere cumulum statuimus, ita pleonasmum nunc tautologia breviter perstringenda claudere habemus in animo:

- F. R. 396, 2. καὶ γὰρ ἄλλοι λεχθέντες ἄψασθαι γάμων θείων καὶ θεοῖς ἐράσμοι γενέσθαι...
- F. A.¹ 411, 24. ἐθάρρησεν ἐλπίσαι...
- ²435, 18. νήπια βρέφη...
- 441, 11. τοῦ μὲν σώματος οὐκ ἔδιγεν, ἀλλ' ἀπέσχετο.
- Aqu. 8, 21—23. ἀλλὰ περιουσία καὶ πλεονασμῶ.
- Soll. 12, 21—22. μὴ δυσχεραίνειν, ἀλλὰ χαίρειν.
- 13, 10—11. τροφῆς ἕνεκα διὰ λιμόν.
- 22, 8. νωθρότερον φρονεῖ καὶ κάκιον διανοεῖται.
- 27, 9—10. οὐ γὰρ ἀναιρεῖται τὸ ζῆν οὐδὲ βίος ἀπόλλυται.
- 33, 15—16. ὅταν ἦ πνεῦμα πολὺ καὶ τραχὺς ἀήρ.
- 39, 4. οὐδεὶς ἐδυνήθη... πρότερον, πρὶν ἢ...
- 41, 6—7. ἄμικτα γὰρ ἐκεῖνα κομιδῇ πρὸς χάριν καὶ ἄστοργα καὶ πάσης ἄμοιρα γλυκυθυμίας.
- 56, 19. τοῦ βίου τελευτήν...
- 57, 18—21. τὸν μὲν γὰρ ἀσπαλιευτικὸν κάλαμον οὐ βούλονται πάχος ἔχειν, καίπερ..., ἀλλὰ μᾶλλον ἐκλέγονται τὸν λεπτόν, ...
- 67, 1—2. καὶ ζῆ κοινωνικῶς μετ' ἀλλήλων ἀγεληδόν...

- 67, 27. μὴ ῥαδίαν, ἀλλὰ δύσεργον.¹⁾
 68, 15. οὐκ οικόσιτος, ἀλλὰ τοῖς ἐκείνου λειψάνοις παρατρεφόμενος.
 71, 5—6. κρότῳ δὲ καὶ πατάγῳ.
 79, 6. πᾶσιν εὐμενῆς τε φίλος ἐστὶ...
 Brut. 84, 22—23. ἂ μεταβάλλοντα ἐκ νοσερῶν καὶ ἀνοήτων ὑγιεινότερους καὶ φρονιμωτέρους ποιοῦσιν αὐτούς...
 87, 4—5. ἀπλοῦν καὶ γενναῖον εἰδότας πολέμου τρόπον ἀπάτης δὲ καὶ ψευδῶν ἀπείρους.
 89, 6. πρὸς ἐσχάρα πυρός²⁾.
 14. οὐ γὰρ ἥττάται κρατούμενα τοῖς σώμασιν.
 90, 18. πρὸς μὲν σωτηρίας ἀσφάλειαν.
 93, 16. τοὺς ἄλλους λίθους περιορῶν ὑπερβαίνω.
 Es.¹ 102, 10. εἰς ἡδονὰς παρὰ φύσιν ἀσυμφύλους.
 105, 13—14. τῇ ῥύμῃ τῆς φορᾶς.
 20. ἀφαιρούμεθα ψυχῆς ἥλιον, φῶς, τὸν τοῦ βίου χρόνον, ...
 109, 8—10. οὐ καθαρὸν οὐδὲ λαμπρὸν, ἀλλὰ βύδιον καὶ ἀχλυώδη.
 23—24. τοῦ παραιουμένου τὸ ζῆν καὶ φονεύοντος.
² 116, 20. οἴεσθαι δὲ καὶ δοκεῖν.
 117, 22—118, 1. ἴσος γε... καὶ ὁμοιος...

C. V: De Plutarchi iuvenis arte oratoria et sophisticis artificiis.

Weissenberger inter alia, quae libellum *Περὶ μουσικῆς* dubiae esse fidei coarguerent, attulit certas formulas dicendi, quibus orator ordinem indicaverat exsequendae materiae perscripseratque dispositionem orationis, ex. gr. ἐπεὶ ἐμπεφανίκαμεν... εἰρηκῶς κατὰ δύναμιν... δεῖξομεν ἐξῆς... ὡς αὐτίκα δεῖξομεν... Utut res se habet cum libello De musice, propter dispositionis oratoriae indicia fidem libello, in quo illa occurrerint, abrogare falsum est. In libellis, quos hic percenseo, permulta istius modi inveni. Quae, quocumque modo ordinem in disponenda materia produnt, enarrabo omnia; excluduntur

¹⁾ Wittkekind p. 53—54: „Sententia interdum ap. Herodotum ita exprimitur copiosius, ut et res, qualis sit, dicatur, et, quod contrarium est, negetur...“

²⁾ Bernad. 1. praef. LVII.

ex disquisitione hac libelli nulli; nihil enim refert in dialogone occurrant an in declamatione.

- F. R. 385, 25. ὡς ἐνέσται τοῦ λόγου προϊόντος ἐνδείξασθαι.
 392, 25—393, 3. Ἄλλὰ γὰρ αἱ μὲν ἀπὸ τῶν μαρτύρων πίστεις τοσαῦται τῇ Τύχῃ πάρεσι. δεῖ δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῶν εἰσάγειν, ἀρχὴν τοῦ λόγου τὴν ἀρχὴν τῆς πόλεως λαβόντας. εὐθὺς γοῦν...
 393, 5—6. πρῶτον μὲν οὖν τὸ περὶ...
 398, 15—16. ἀλλὰ ταῦτα μὲν εὐτυχίας τῆς Νομά προσιστόρηται μαρτύρια.
 401, 18. Ἄλλ' ἴνα μὴ δοκῶμεν... φέρε... ἐπὶ τὸν λόγον μεταγάγωμεν.
- F. A.¹ 409, 1. Οὗτος ὁ τῆς Τύχης λόγος ἐστίν... δεῖ δ' ἀντειπεῖν...
 413, 15—16. Καὶ πρῶτον... σκόπει.
 419, 5. Οὐκοῦν πρώτη μὲν ἢ τῆς στρατείας ὑπόθεσις... συνίστησιν.
 9. δεύτερον δ' αὐτοῦ καὶ τὰς φωνὰς ἴδωμεν, ...
 420, 5—6. τῶν δ' ἀληθινῶν ἀποφθεγμάτων Ἀλεξάνδρου πρῶτον ἂν τις τὰ παιδικὰ διέλθοι...
 421, 16. καὶ πῶς μὲν εἶχε πρὸς Ἀριστοτέλην εἴρηται...
 424, 16. Παραδῶμεν τὰ τῶν ὁμολογουμένων φιλοσόφων.
²426, 1. Διέφυγεν ἡμᾶς, ὡς εἶκε, χθρὲς εἰπεῖν...
 442, 2. οὐ μὲν ἀλλ' ἤδη πρὸς τὰ πρῶτα τῆς αὐξήσεως αὐτοῦ... βαδίζω.
 446, 10. Ἄτοπόν τι δόξω λέγειν, ἐρῶ δ' ἀληθές.
 452, 5. τῆς δὲ νῦν ἐξεταζομένης Τύχης οἶον τὸ ἔργον.
- Aqu. 1, 16—17. σκεψώμεθα τοὺς εἰς ἐκάτερον λόγους πῆ μᾶλλον ἄγουσιν ἡμᾶς.
 3, 6—7. Καὶ τί μικρολογοῦμαι τὴν τῶν ἀνδρῶπων ἐπερχόμενος φύσιν.
 5, 19. Ἦ πρὸς τούναντίον ἂν τις ἐντεύθεν ἔχων λέγοι...
 8, 3. Ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς.
 9, 16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ τοῦτο τοῦ λόγου γεγόναμεν...
- Soll. 13, 19. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν λόγοις γεγονότες λελήθαμεν...
 14, 2—3. ἄμλλαν, ἦν... σήμερον βραβεύσομεν...
 22, 19—21. ταῦτα μὲν οὖν ἐκείνοις... πρὸς τὸν λόγον... καταλείπωμεν.
 21. βούλομαι δὲ μικρόν τι μετὰ σοῦ σκέψασθαι...

- 29, 8—9. γέγονέ τις ὑμῖν ὁμολογία περὶ τάξεως;
 30, 27. σκοπῶμεν τὰ ἔναλα.
 31, 6. πρῶτον οὖν ὄρα...
 36, 6. Οἶμαι δὲ μὴ ἄκαιρος ὑμῖν φανεῖσθαι... ἐπεισάγων...
 37, 22. Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γεγωνῶς οὐ δοκῶ μοι παρήσειν...
 50, 6. ὥστε, ὅπερ ἔφην, ...
 53, 9. Ἴνα δὲ κορυφήν ὁ λόγος ἐπιδείξῃ ἑαυτῷ παύσῃται... βρα-
 χέα περὶ... εἶπωμεν.
 55, 1. χρήσομαι γὰρ αὐτῇ μετρίως...
 56, 26. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἔστω... ἰκανὰ δείγματα...
 59, 13. Ταῦτα μὲν οὖν γινώσιν ἐμφαίνει... 15. ἄλλα δ' ἐπιδείκ-
 νυται...
 60, 12. ἀλλὰ περὶ... ἴδιος ἔσται τάχα λόγος.
 61, 18. οὐκ ἄξιόν ἐστι τὸ... παρελθεῖν...
 65, 26—66, 2. ἐπεὶ δ' ἄρτι τὴν μαθηματικὴν... ἐτέλεσα πρό-
 γινωσκῶν... ἀκουσον ἤδη...
 67, 3—4. ἀλλὰ μᾶλλον ἐπὶ τὰς... ἰτέον.
 70, 5—8. Ἔτι δὲ μᾶλλον κατοψόμεθα τὴν διαφορὰν, ἐπὶ τὰ...
 τὸν λόγον τρέψαντες.
 74, 8. ...εἰ με ἐξέφυγε καὶ παρήλθε...
 20—21. εἰ δὲ δεῖ καὶ περὶ... βραχέα φάναί...
 79, 10. ἔδει δὲ τὸν κύνα διηγησάμενον μὴ παραλιπεῖν τοὺς δελ-
 φῖνας·
 81, 11. ἀλλ' ἐπεὶ προειπὼν, ὡς...
 12. οὐκ οἶδ' ὅπως ἔλαθον...
 15. παύομαι γὰρ ἤδη λέγων.
 Brut. 85, 17. ἀρκτέον δὲ πρῶτον ἀπὸ τῶν ἀρετῶν...
 86, 27. σκόπει δὲ πρῶτον...
 90, 27—28. ἀλλὰ τί οὐ περὶ σωφροσύνης ἐφεξῆς διεξῆλθες;
 91, 22. φέρε χρήσομαι τάξει τινὶ τοῦ λόγου...
 93, 24. Καὶ ταύτας γε πρῶτον διέλωμεν·
 Es.¹ 110, 5. ἀρχὴν τοῦ δόγματος ὀκνῶ μὲν ἔτι τῷ λόγῳ κινεῖν, ...
 *118, 19. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τοῦτ' ἤδη σκεψόμεθα...

Ut una ex parte orator audientibus delineamenta orationis us-
 quequaque ostendit, ut monstret nihil se fallere, omnia firma tenere
 memoria, certo progredi ordine, divagari inconsiderate nusquam, ita
 altera ex parte eruditum se praeberere gestit hominem, versatum in
 multa lectione, cui locorum dictorumque suppetat copia, ut in di-

gitis dinumeret scriptorum cohortes. Iam Siefertius¹⁾ animadvertit, quam inepte nonnunquam ingesti essent loci alieni ap. Plut. Ut modo laudare possit et alienas expandere pennas, saepe materiae ipsius, cui infert locos, parum habet rationem. Inter eos, de quibus ago, libellos sunt, qui toti fere ex diversissimis commentariis exscripti atque consuti sint²⁾. Multa in his profecerunt Wytt., Duebner (in indice), Bern., qui plures eruerunt, ut ita dicam, firmos locos, non solum ap. Plut. iteratos, verum et ap. alios occurrentes scriptores. Apud antiquos aliena usurpare ut sua sollemne erat nosque saepe indignabundi erramus, ubi secundum nostra instituta ac mores antiquam licentiam condemnamus. Nemo ex. gr. cogitaverit credo Plut. proprio Marte et nullo alio auctore scripsisse:

F. R. 395, 11—19. *εἰ τότε μὴ θῆλυ θηρίον ἐπήλθε* (sc. lupa illa, quae Reae Silviae filiis infantibus mammas praebuit), *ἀλλ' ἀνήμερόν τι τελέως καὶ λιμῶπτον, οὐκ ἂν ἔτι νῦν τὰ καλὰ ταῦτα βασιλεία καὶ ναοὶ καὶ θέατρα καὶ περίπατοι καὶ ἀγορὰ καὶ ἀρχεῖα, βοθηρικὰ καλύβαι καὶ σταδμοὶ νομέων ἦσαν...*

Aut 406, 15—407, 6. Ubi simili modo, Romae splendore celebrato, exclamat nisi anseres Capitolii excitavissent defensores, perpaululum afuturum fuisse quin nec fierent ista omnia, neque essent.

At nihilominus usus est loco³⁾ commoturo audientes.

Sed hic solum ea, quae se laudare ipse fatetur, referam ita, ut pateat, qua ratione usus sit in alienis laudandis i. e. quo

¹⁾ In libello qui inscr. π. εὐθ.

²⁾ Praecipue F. R. et Soll.

³⁾ Val. Max. 1, V, 1. „Quam paucis verbis de domicilio futuri summi imperii confirmata est condicio“; de quo auctore docet W. S. Teuffel, Gesch. d. röm. Litt.^o 279, 4: „Dabei zeigt seine Manier große Eintönigkeit, indem bestimmte Lieblingswendungen — darunter Pointen der Deklamatoren — unaufhörlich wiederholt werden...“ Cf. porro Val. Max. 2, 8 in. (p. 93 C. Kempf 1888) „parvula Romuli casa totius terrarum orbis fecit columnam“. Qua collatione nequaquam Teuffelii sententiam damnare in animo habeo, quam ille operis sui, quod Gesch. d. röm. Litt. nuncupatur, § 279, 5 exposuit. „Plutarch hat den Val. Max. schwerlich benutzt...“ locum de casa Romuli publicum fuisse testis est Seneca rhetor 1, 6, 4. 2, 1, 4—5; etiam lupam nutricem idem adhibet.

modo introducat locos et quatenus illi cum contextu concinant¹⁾.
Primum indicem auctorum, quos Plut. laudat, proponam:

- Aeschylus Soll. 27, 6. 66, 4.
Antipater Soll. 21, 6.
Aratus Soll. 35, 9.
Archilochus Soll. 80, 22.
Aristo Aqu. 9, 20.
Aristophanes²⁾ F. A.³ 436, 5. (Gl. Ath. 463, 22)... (465, 10)...
Aristoteles Soll. 48, 21. 58, 14. 62, 23—24. 66, 2. 69, 22. 71, 19.
Chrysippus³⁾ Soll. 67, 5.
Critheus Soll. 81, 6.
Ctesias Cnidius Soll. 52, 26.
Dionysius p. F. A.² 437, 13.
f. 10—11.
Democritus Soll. 51, 1. (Es.¹ 108, 12)...
Empedocles (Es.¹ 103, 1)...? 110, 9. ²114, 6. (116, 7...)
Epicharmus (Soll. 16, 17).
Eratosthenes Soll. 70, 25.
Euripides⁴⁾ (F. A.² 436, 19)... (Soll. 25, 11). 29, 11. 53, 20.
(Es.² 117, 4)...
Gorgias Gl. Ath. 463, 2.
Hagno Soll. 36, 25.
Heraclitus⁵⁾ Es.¹ 108, 20.
Hesiodus⁶⁾ Aqu. 1, 7—8. Soll. 25, 1. (29, 22). 79, 8.
Homerus⁷⁾ (F. R. 403, 27). (408, 12). (17). (F. A.¹ 409, 8). (425, 9).
(²444, 10). (20). (447, 10). 448, 24. (Gl. Ath. 457, 8)...
461, 10. Soll. 28, 9. (13). (15). (34, 15). 41, 8. (42, 20)...
58, 2. 61, 24. 70, 21. (76, 15). (79, 9). (Brut. 86, 2)...
(87, 2). (Es.¹ 101, 16)...

¹⁾ Omittuntur ea, quæ non necessario ad scriptores referenda sunt, potuerunt vero loquendi audiendique commercio in cognitionem illitterati quoque hominis pervenire i. e. 1. dicta (F. A.¹ 419, 10. 11. 22; cf. C. Morawski, H. L. R. 3, 66). 2. versus paroemiaci (F. A.² 436, 5. Soll. 45, 7).

²⁾ Ap. Epict. ter. ³⁾ circa vicies.

⁴⁾ Ap. Epict. novies; W. Christ-Schmid, II, I, 400. ⁵⁾ sem.

⁶⁾ bis; R. Hirzel, D. Dialog 2, 218 (W. Christ-Schmid, II, 1, 367, adn. 11).

⁷⁾ Ap. Epict. circa tricies.

Io Chius Soll. 45, 8.

Isocrates ¹⁾ Gl. Ath. 468, 22.

Iuba Soll. 46, 4. 60, 9.

Menandrus ²⁾ F. R. 389, 2. Es.¹ 108, 18.

Myrsilus Lesbicus Soll. 79, 16.

Pindarus ³⁾ Gl. Ath. 461, 24. (465, 17)... 467, 17. Aqu. 1, 6. Soll. 54, 19. 63, 5. 78, 12. Es.¹ 108, 19.

Plato ⁴⁾ Aqu. 10, 11. (Soll. 53, 21)... Es.¹ 110, 4. ²114, 24.

Ptolemaeus Philopator Soll. 46, 15.

Simonides Am. (Es.² 114, 1).

Sophocles ⁵⁾ Soll. 13, 10. 81, 18.

Stesichorus Soll. 81, 5.

Strato Soll. 16, 9.

Theognis Soll. 63, 8.

Theophrastus Soll. 63, 14.

Thucydides ⁶⁾ F. A.¹ 425, 14.

Timotheus F. R. 401, 24.

Incertorum:

F. A.¹ 419, 19. epigramma in sepulcro Sardanapali.

420, 1—2. epigramma in statua Alexandri M.

425, 10. ἐπεὶ οὐ μετὰ τῶν τοιούτων προλήψεων ἡεῖς οἰωνὸς ἄριστος“ (M. 243) καὶ ἡπέρας μὲν ἐστὶν ἅπασιν ἀνθρώποις ὁ θάνατος“. Nisi sunt Dem. ex or. 18, 97; Cf. 7, 426, 8.

²441, 1—2. καὶ δὴ ὁ σιδάρεος ⁷⁾ ἐκείνος...

Soll. 34, 1—2. adesp. 416. N.

65, 16. „iambum latere monuit Reiskius“ Bern. adn. cr. ad locum.

Brut. 88, 23. ἐκεῖ δὲ που καὶ Τευμήσιαν ἀλώπεκα ἡμέμερον χρῆμα“ καὶ... Quare signis ap. Bern. instruat, non video; χρῆμα praeter hunc locum bis — ut iam exposui — adhibuit;

¹⁾ sem. ²⁾ ter.

³⁾ R. Hirzel, D. Dialog 2, 218 (W. Christ-Schmid, II, 1, 367, adn. 11).

⁴⁾ circa sexagies septies. ⁵⁾ ter.

⁶⁾ Antisthenis F. A.² 432, 3. ὀρθῶς γὰρ Ἀ. ἔλεγεν; Bionis Bor. Soll. 27, 17. οὐχ ὡςπερ ὁ Β. ἔλεγε; Cleanthis Soll. 34, 18. ὁ μὲν οὖν Κλ. ἔλεγε dicta in scholismе audiverit an ap. alios legerit incertum.

⁷⁾ Cf. adn. crit. ap. Bern. ad hunc locum et Hartman, p. 155.

μέρμερον ex Homero, ut multa alia adiectiva, mutuatus est; μέρμερον χρῆμα ap. nullum alium exstat auctorem.

Es.² 115, 9—10. „incerti poëtae versus“ Bern. Nisi me fallit memoria, tribuit haec iam aliquis Empedocli. Eum, qui alter optioni relinquitur locus, ut hos versus cuidam ex numero eorum, qui τίς τί εὔρε canebant, imputemus, amplecti dubito. Cf. 5, 5, 18: ubi deprehenditur „incerti (eiusdem?) poëtae versus“: πρῶται...

Ut plenam esse laudandi formulam statuamus, si auctore nominatim appellato verba ipsa in extenso nulla mutatione admissa neque ullo verbo vel propria opinione adiecta scriptor refert, formula ista, quam numero 1 a. designabimus, his modis variari potest: 1 b. aut invertitur ordo i. e. primum referuntur verba, post nominatur auctor.

- 2 a. aut non nominatur auctor α. prorsus.
β. per antonomasiam nominatur.
γ. generatim.
δ. „quidam narrant“ sim.

- 2 b. aut non referuntur verba α. prorsus.
β. referuntur in frustis.
γ. in oratione obliqua.

3. laudat α. ut testimonium.

β. in comparatione.

γ. ut in modum parodiae ¹⁾ versus, praecipue Homeri, in suum argumentum, est ubi iocose, transferat.

4. auctoris sententiam α. probat.

β. vituperat.

γ. corrigit (sc. sophisticè et in suum usum convertit).

Ex. gr.: 1 a. F. A.² 437, 17. γράψας. Gl. Ath. 461, 10. ὡς... ἔφη.
25. ἐποίησεν. Aqu. 1, 8. εἰπών. Soll. 25, 1. καθ' Ἡσιόδου.
— 29, 11. κατ' Εὐριπίδην. 35, 9. subaudiendum est verbum dicendi aut scribendi. 45, 8. ὡς φησιν. 63, 5. εἰπών. 66, 5. λέγει. 80, 22. ποιῆσαι. 81, 18. τὸ τοῦ Σοφοκλέους. Es.¹ 108, 18—19. Subaudiendum φησιν (ex coniectura Bern.)
110, 9. τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους.

¹⁾ C. Morawski, H. L. R. 3, 162; Th. Sinko, Eos XXI (1915) p. 42; W. Christ-Schmid, II, 1, 381, adn. 8: „...durch ein Dichterwort die Darlegung weitergeleitet wird“.

- 1 b. F. R. 401, 24. ὡς φησι. Gl. Ath. 415, 19—20. ὡς... εἶπεν. Aqu. 1, 6¹⁾. φησὶν. Soll. 13, 9—10. τὸ Σοφοκλέους. Es.¹ 108, 20. κατὰ τὸν Ἡράκλειτον.
- 1 a. b. Soll. 27, 5—7.
- ἠἴπων ὄνων τ' ὀχέια καὶ ταύρων γονάς⁴,
ὣν ὁ Αἰσχύλου Προμηθεὺς ἠδοῦναι⁴ φησὶν ἡμῖν
ἠαντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα⁴
- Es.² 114, 23—115, 1. ἠποτίμω λόγῳ⁴ ὡς φησιν ὁ Πλάτων ἠάλμυράν ἀκοὴν ἀποκλυζομένους⁴.
- 2 a. 2) α. F. R. 403, 27. 408, 12. 16—17. F. A.¹ 409, 8—9. — 419, 18. ἐπιγέγραπται. 24. ἐπεχάραττον. 425, 8. τῶν τοιούτων... —² 436, 5. 19—21. 444, 10. 20.* — 447, 9. καδᾶπερ Ὀδυσσεὺς ἐκείνος. Gl. Ath. 457, 6. τις³⁾ εἶπεν. 463, 21. λέγοντες καὶ ἄδοντες⁴). — 465, 10. — Soll. 16, 16. ἦ καὶ λέλεκται. — 25, 11. 28, 13. 15. 29, 23. 34, 1—2. 15. — 42, 19. ὡς που καὶ ταῦτ' εἴρηται. 76, 14. παρίσταται λέγειν καὶ ἄδειν. — 79, 9. — Es.¹ 101, 18. (post verba) τοῦτο πλάσμα καὶ μῦθος ἐστίν,... — 103, 1—4. — 108, 12—13. Post primum verbum laudatum posuit, ut ad contextum annecteret, γάρ, quae particula II., 472 B, ubi verba Democriti repetuntur, concedit locum particulae καὶ μὴν, quam illic postulat sententia. —³ 114, 1. 116, 7. — 117, 6. λέγουσαν⁵⁾.
- 2 a. β. Soll. 58, 2. τὸ δ' ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ⁶⁾ λεγόμενον.
- 2 a. γ. F. A.¹ 419, 25. 420, 4. — Brut. 90, 2. οἱ ποιηταί. Soll. 77, 17—18. ὡς οἱ μυθολογοῦντες λέγουσιν.
- 2 a. δ. Soll. 56, 3. ἱστοροῦσι. 15. ἱστοροῦσι. 57, 11. λέγουσι. 62, 10. ἐνιοὶ δ' ἱστοροῦσι. 65, 26. λέγουσιν. 67, 8—9. ὡς φασι. 69, 18. ἱστοροῦσιν. 70, 22. τινὲς οἴονται. 72, 16. οἱ μὲν λέγουσι. 73, 1. οὐ φασι. 74, 14. ἱστοροῦσι. 77, 20. ἱστοροῦσι. 80, 15—16. ὡς φασι. 18. λέγουσι. 81, 7. ὡς φασιν. Brut. 88, 25. λέγουσι. 90, 15. ἐνιοὶ... φασί...
- 2 b. α. Aqu. 10, 11—12. ἦ Πλάτων φησί. 46, 15—16. ὡς Πτολεμαῖος ὁ Φιλοπάτωρ ἐμαρτύρησε. 52, 26. ὡς Κτησίας ὁ Κνίδιος

¹⁾ Libellus incipit, ut nonnulli alii, a versu (Pindari).

²⁾ Raro nominatur Homerus. * Verba Alexandri M.

³⁾ Aliquis verba Homeri protulit.

⁴⁾ Poëtae, quos producit viva imagine declamator.

⁵⁾ Tragoediae personam.

⁶⁾ De Homero; ap. Epict. bis. Christ. Schmid, II, I, 183, adn. 3.

- ιστόρηκε. 63, 14. ὡς Θεόφραστος· 66, 2. ἦς μάρτυς Ἀριστοτέλης ἐστίν. 69, 21—22. ἄσπερ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ φιλίας. 71, 19. ὡς ἱστόρηκεν Ἀριστοτέλης. 81, 5. ὅτι... καὶ Στησίχορος ἱστόρηκεν. 6. ὡς Κριδεὺς μαρτυρεῖ. Es.² 114, 6. ὡς ἔλεγεν Ἐμπεδοκλῆς.
- 2b. β. F. R. 389, 1—2. — F. A.¹ 425, 9. μετὰ τῶν τοιούτων προλήψεων ἠεὶς οἰωνὸς ἄριστος“. Gl. Ath. 467, 17. ἐπὶ τούτοις Πίνδαρος ἠἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος“ προσεῖπε τὰς Ἀθήνας, ... 468, 23. Ἴσοκράτης δὲ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας ὥσπερ ἀλλοτρίαις ψυχαῖς φήσας ἐναγωνίασθαι... Soll. 25, 11. Ταῦτα μὲν, ὦ φίλε, ἠτὰπὸ καρδίας“ τῶν ἀνδρῶν ἐξείρηκας... 28, 9. ἠδαίμονας“ ἄγρας ὡς Ὅμηρος ἔφη... 53, 20. ...ὁ Εὐριπίδης ἠθεῶν κήρυκας“ ὀνομάζει τοὺς ὄρνιθας. 61, 24. ἀπομμουμένη τοὺς Ὅμηρου θεοὺς ἠκυανῆ νεφέλη...“ 70, 21. ὃν Ὅμηρος ἠιερόν ἰχθύν“ εἶρηκε“
- 2b. γ. Soll. 16, 9. Στράτωνός γε τοῦ φυσικοῦ λόγος ἐστίν, ἀποδεικνύων ὡς... 27, 17. ...ὁ Βίων ἔλεγε c. acc. c. inf. 34, 18. ὁ μὲν οὖν Κλεάνθης ἔλεγε c. acc. c. inf. 36, 25. Ἄγων ἱστορεῖ c. acc. c. inf. 51, 1. ὢν ὁ Δημόκριτος ἀποφαίνει c. acc. c. inf. 53, 21. φησιν ὁ Σωκράτης c. acc. c. inf. 58, 14. Ἀριστοτέλης δὲ φησι c. acc. c. inf. 62, 23. acc. c. inf. φησιν ὁ Ἀριστοτέλης. 79, 17. Μυρσίλος ὁ Λέσβιος ἱστορεῖ in media constructione accus. c. inf.
3. α. Soll. 46, 15—16. 66, 2. 81, 6.
- β. 27, 17. 56, 3.
- γ. F. R. 403, 27. Hom. A. 10 de pestilentia, quae Gallos Capitolium obsidentes depopulabatur. 408, 12. Hom. σ. 148. De Alexandro adversus Romanos bellum parante. 17—18. Hom. ι. 49. De exercitu Alexandri M. F. A¹ 409, 8—9. Hom. ι. 325. De militiae laboribus, quos Al. M. sustinuerat. 444, 10. Hom. λ. 265. De vulneribus Alexandri M. 20.* Hom. ε. 340. De sanguine¹⁾ Al. 447, 10. Hom. κ. 407. De Al. legatos regis Persarum percontante, quantae sint regni Persiae opes. Gl. Ath. 463, 22. ...Ar. Ran. 356. De coetu poetarum, quos viva imagine ante oculos

* Verba Alexandri M.

¹⁾ Cf. Senec. Suasor. 1, 5; Senec. philos. Epp. 6, 7, 12.

- proponit. 465, 10. — Soll. 28, 13. Hom. B. 614. De participibus dialogi, qui maritima animalia defendunt. 15. Hom. E. 85. De Faedimo quodam dialogi huius participe, qui utri se adiuncturus esset factioni, ignorabatur. Idem versus adhibetur a Seneca rhetore 9, 4 (27), 14. — 29, 22. Hes. O. D. 525. De polypo per hiemem desidente!
4. a. F. A.² 432, 3. ὁ ρῥῶς γὰρ Ἀντισθένης ἔλεγεν. 457, 6. εἶπεν οὐκ ἀφυῶς¹⁾. Soll. 41, 8. καλῶς Ὅμηρος εἶπε.
- β. F. A.² 448, 24. Ὅμηρος μὲν γὰρ οὐ πρεπόντως οὐδὲ πι-
σανῶς²⁾.
- γ. F. R. 389, 1—2. „πλείστον γὰρ Ἀφροδίτης“ οὐ „νύξ“ κατὰ Μένανδρον, ἀλλὰ τύχη μετέσχηκεν³⁾. F. A.¹ 423, 23. ἐπεισὶ μοι τὸ τοῦ Πώρου δεῦρο μετενεγκεῖν... Aqu. 9, 21. ὁ μὲν Ἀρίστων φησὶν ὅτι... ἐγὼ δ' ἂν εἶποιμι... Soll. 21, 6. Ἀντίπατρος ἐγκαλῶν ὀλιγωρίαν καθαριότητος οὐκ οἶδ' ὅπως παρεῖδε τὰς λύγκας καὶ τὰς χελιδόνας. F. A.² 441, 1—2. Nisi Doride dialecto, Soll. 65, 16. nisi metro, aliena verba referri a Plutarcho non noveris.

Insula Ulixis atque Ulixes ipse Homericis ornantur epithetis: Brut. 86, 2—3. τὴν αἰγίβοτον⁴⁾ Ἰθάκην καὶ τραχεῖαν⁵⁾. 87, 2. οὐκ ἐγκαλύπτῃ ἠδρασύς⁶⁾ καὶ ἠπτολίπορδος⁷⁾ ἀποκαλούμενος.

Mutationes in alienis laudandis admittit has ex. gr.: καὶ dat ubi ap. Plat. τε legimus F. R. 384, 19 et adn. Bern-ττ habet ubi ap. Thuc. σσ legimus F. A.¹ 425, 13 et adn. Bern. Gl. Ath. 465, 17. κλυδ' legimus, II. 483 D. κλυδῖ, cf. adn. Bern. Hiatum in verbis aliorum referendis non vitat. Praeter locos, quos ex scriptoribus sumpsit ipse, aut aliquem alium sumpsisse⁸⁾ tradit, etiam quae ei privatus quidam homo⁹⁾ narraverit, vel ipse audiverit¹⁰⁾ — fontem non indicat — memoriae mandat.

Particulae, quarum ope locum introducit, sunt: ὅτι ex. gr. F. A.²

¹⁾ De quodam, qui in Euphranoris Theseum transtulit Hom. B. vv. 547—548.

²⁾ Repetit, quae sophistae et grammatici in Hom. B. 478 obiciebant.

³⁾ Foedavit Menandros sales. ⁴⁾ δ. 606 v. 246.

⁵⁾ i. 27. κ. 417. 463 v. 242. ⁶⁾ κ. 436. ⁷⁾ δ. 3. κ. 436 pass.

⁸⁾ Gl. Ath. 457, 6. ⁹⁾ Soll. 56, 11—15.

¹⁰⁾ Soll. 56, 22. Brut. 98, 10. Cf. E. Stemplinger, Das Plagiat... pp.

432, 3. Aqu. 9, 21. ὡς Gl. Ath. 463, 2. Soll. 52, 26.
ἢ Aqu. 10, 11. Es.¹ 110, 4. κατά Soll. 25, 1. 29, 11; deest,
praeterquam in oratione recta, etiam tum particula lau-
dandi, cum locus designatur substantive per casum arti-
culi neutrius generis, a. b. utrolibet numero positi, cum
genetivo nominis auctoris, a. praediti articulo saepius,
quam β. carentis, coniunctum, ex. gr. α. β. Soll. 13, 9—
10¹⁾. a. α. 81, 18. b. α. Es.¹ 110, 9.

Ex tanta locorum multitudine facile colligi potest nullum fere
alium auctorem tanta aliena laudandi rabie perditum fuisse, quam
Plutarchum iuvenem. Duplex in toto potest discerni ap. eum scripto-
rum appellandorum ratio: 1. ob sophisticam ἀκριβολογίαν, ne quid
eorum, quae profert, auctore indigeat; 2. ob lusus oratorium.

Quid magis oratorium quam isocolon? Multa iam homoeo-
teleutis suberant isocola et homoeoptotis, quae praecedenti persolvi
capite. Hic solum nonnulla profero ex. gr.:

F. R. 383, 13—14. χρόνον ἤδη τοσοῦτον
ἀ δέδωκε τηροῦσαν.

386, 24—387, 1. Τῆς δὲ Τύχης

ὄξυ μὲν τὸ κίνημα
καὶ θρασὺ τὸ νόημα

καὶ

μεγάλανχον ἢ ἐλπίς, ...

396, 13—14. ἐν χειμῶνι σφάζειν

καὶ

συνεκτιθηνείσθαι,

397, 10—11. ἢ τις ἐκ Μαρσῶν ἀποστὰς

ἀρειμάνιος δυνάστης.

402, 25—403, 2. οὐδὲ

χερσαίος...

οὐδ'

ἐνάλιος...

οὐδ' ὄψ' ἐκινηθεῖς...

οὐδὲ

ταχὺ πανσάμενος...

¹⁾ Absolute.

- F. A.² 435, 8—11. ἐν χάρισι διὰ σμικρολογίαν...
 πρὸς ἀγαθούς διὰ φθόνον,
 ἐν ἀνδράσι διὰ φόβον,
 ἐν γυναιξὶ διὰ φιληδονίαν.
- Soll. 21, 24. τοῦτο μὲν
 a. μεγέθει καὶ ποδωκείᾳ
 b. τοῦτο δ' ὄψεως ῥώμῃ
 a. καὶ b. ἀκοῆς ἀκριβείᾳ.
- 22, 3—4. ἀλλὰ
 καὶ θέομεν εἰ καὶ βραδύτερον ἐλάφων,
 καὶ βλέπομεν εἰ καὶ χεῖρον ἱεράκων.
- 23, 1—2. ὥσπερ
 ὀφθαλμοῦ τυφλότητα
 καὶ σκέλους χλωότητα
 καὶ ψελλότητα γλώσσης.
- 66, 9—10. ἐμφρόνως πάνυ
 καὶ
 νουνεχῶς αἰεί.
- 70, 21—23. καίτοι
 μέγαν τινὲς οἴονται τὸν ἱερὸν
 καθάπερ ὄστουν ἱερὸν τὸ μέγα,
- Brut. 86, 3—4. ἢ μόλις ἀπ'
 ἔργων τε πολλῶν
 καὶ διὰ
 πόνων μεγάλων.
- 88, 15—17. πονεῖν τε
 τοὺς ἐπὶ τοῖς ἀναγκαίοις πόνους
 ἀγωνίζεσθαι τε
 τοὺς ὑπὲρ τῶν τέκνων κινδύνους.
- 93, 8—10. ἀλλὰ τοῦ χιτῶνος εἰγρασμένου
 περιττῶς τὴν λεπτότητα
 καὶ τῆς χλαμύδος οὔσης
 ἀλουργοῦ τὴν οὐλότητα.
- Es.¹ 102, 4—5. τούτων ἔδει ζητεῖν
 τὸν πρῶτον ἀρξάμενον
 οὐ
 τὸν ὄψε παυσάμενον.

107, 2. ἀνελε δῆγματι βούν
 ἢ
 στόματι σὺν.

Tota Plutarchi nostri ars rhetorica manet in umbra Platonis¹⁾. Atque iam in particulis²⁾ et locis laudatis³⁾ enarrandis, quam multa Plut. Platoni deberet aperiendum curavi⁴⁾. Nunc tractaturi sumus de vocibus, quas Plut. manifesto ex Platone⁵⁾ traxerit.

ἀβελτερία F. A.² 435, 6. Soll. 20, 17. Brut. 82, 18. 100, 14.

ἀβελτέρως Soll. 18, 10. ap. Plat. adiect.

ἀγάλλομαι F. A.¹ 420, 19.

ἀγαπητῶς F. R. 396, 4.

ἀγέλη F. A.² 437, 23.

ἀγλαίζω Soll. 28, 18; Axioch. ἀγλαισμός; Epp. ἀγλαός.

ἀγχιβαδῆς Soll. 81, 7.

ἀέναος F. A.² 431, 5.

ἄθλιος Es.¹ 105, 19.

ἄκαιρος F. R. 404, 4. Soll. 36, 6.

ἀκαρῆς Soll. 15, 20.

ἀκονάω Gl. Ath. 469, 5.

(ὤς) ἀληθῶς F. R. 406, 15. F. A.¹ 412, 21. ²428, 6. Gl. Ath. 465, 10. Soll. 27, 20. Es.¹ 101, 19.

ἀμβλύτης Soll. 67, 22. Es.¹ 106, 22. 109, 13; ἀπαμβλύνω Aqu. 7, 16.

ἀμβλυώττω Soll. 51, 11. 66, 7.

ἀμέλει⁶⁾ Gl. Ath. 461, 5. Aqu. 2, 7. 6, 19. 7, 23. Soll. 17, 17. Brut. 98, 24.

¹⁾ Locis, quae Platonis redolent musam, hunc etiam adicio: Soll. 54, 16. *κραπαλῶσι γὰρ ἔτι τὸ χθιζὸν καὶ βεβαπτισμένοις...* Quis est quin illico de Platonis Symposio cogitet? In eodem libello passim Platonis in Plut. auctoritatemprehendimus, quam studio saeculi explicare conati sumus.

²⁾ W. Schmid, D. Att. 1. 179: „Im Gebrauch der Partikeln ist der eigentliche Meister u. Vollender Plato (Bernhardy p. 486), u. aus ihm hauptsächlich schöpfen die Sophisten nicht immer mit Glück ihre Vorräte“.

³⁾ De Platonici sermonis ap. Plut. imitatione cf. Bern. 1 praef. LVII; R. Hirzel, D. Dialog. 2, 153, adn. 2.

⁴⁾ Lectori ea in memoriam revoco, quae de disputatione in utramque partem edisserui: Platonicae sectae propriam fuisse (Quint. Inst. XII, 2, 25), proxime oriundam ab Aristotele (Cic. De fin. 5, 4, 19).

⁵⁾ Kolfhaus p. 26: „...Plutarchum, qui diligentissime Platonem legit...“

⁶⁾ Schellens p. 8.

- ἀμήχανος* F. R. 385, 16. Es.¹ 102, 19.
ἀμιλλάομαι Gl. Ath. 459, 14.
ἄμουσος Es.² 113, 12; adv. F. A.² 427, 22.
ἀμπέχω F. A.¹ 418, 3.
ἀμφιβολος F. R. 387, 4. Es.² 116, 17.
ἀμωσγέπως Soll. 55, 14.
ἀναδέω F. R. 385, 18—19. 399, 7.
ἀνδηρός Es.¹ 105, 16.
ἀντεριῶ Gl. Ath. 458, 25; Plat. *ἀντεριῶ*.
ἀντίρροπος F. R. 390, 8.
ἄνωθεν F. R. 403, 2.
ἀπειροκαλία Brut. 92, 8.
ἀπέρεισις F. R. 405, 16.
ἀπογεύομαι Brut. 96, 15.
ἀπολυτρόω F. A.² 449, 12.
ἀποσειω F. R. 404, 11. F. A.¹ 411, 11.
ἀργέω Soll. 54, 22.
ἀριστεία Gl. Ath. 463, 16—17.
ἄρκυς F. A.² 451, 15.
ἀρρενωπός F. A.² 430, 13.
*ἀτεχνῶς*¹⁾ Brut. 82, 21—83, 1.
ἀτρέμα F. A.² 428, 14. Soll. 41, 23. 47, 13.
ἄφθογγος Soll. 49, 18.
ἀφίεμαι (τινός) Aqu. 1, 15.
βακχεία F. A.¹ 423, 20.
βαπτίζω Soll. 43, 21. 54, 17.
βλακεία Brut. 100, 15.
βρασμός F. R. 385, 9; Plat. *βράττω*.
βρίθω Gl. Ath. 465, 17.
γαστρίμαργος Soll. 29, 23.
γενναῖος Brut. 83, 15.
γεῖω Soll. 12, 19. Es.¹ 102, 14. 110, 16; *ἀπογεῖω* F. A.² 436, 17—18.
γηγενής Soll. 31, 3—4.
γλαφυρός Soll. 45, 11. Es.² 113, 7; adv. Gl. Ath. 457, 5. Brut.
 92, 15.
γοῦν F. R. 393, 2. F. A.¹ 423, 14. ²426, 7. 427, 3. 451, 19.
δεῦρο Soll. 29, 3.

¹⁾ Schwab, p. 171.

- δευσοποίος Brut. 94, 14.
 δήθεν Soll. 50, 14.
 δήπου Soll. 62, 6. Es.² 113, 8.
 δήπουθεν Soll. 31, 19.
 διαίτα Es.² 113, 25.
 δικην F. A.¹ 417, 28.
 διότι Aqu. 5, 20.
 δοκῶ μοι F. R. 386, 1. F. A.¹ 416, 24. Soll. 11, 12. 37, 22. 50, 8.
 δυσωπέω Es.¹ 105, 16. 107, 5.
 εάω Brut. 95, 14. 99, 4.
 ἔδος F. R. 390, 10.
 εἶεν Brut. 98, 1.
 εἰκότως F. A.¹ 415, 10.
 εἶτα F. R. 398, 6. 402, 22. F. A.² 430, 3. Brut. 100, 24. Es.¹
 105, 21.
 ἐκεῖθεν Brut. 88, 12.
 ἐκμαγεῖον F. A.² 431, 8.
 ἐλαφρός Soll. 19, 15—16.
 ἐλεεινῶς Soll. 27, 22.
 ἐννοέω Brut. 100, 14.
 ἐντρέφω F. A.² 429, 17.
 ἐξόμνημι Es.¹ 106, 22.
 ἐπαιώρω F. A.¹ 411, 16.
 ἐπανδέω F. R. 386, 5.
 ἐπαντλέω F. A.² 443, 2.
 ἐπείσακτος Brut. 98, 5.
 ἐπιβλέπω F. A.¹ 419, 2.
 ἐπιδεικτικός Soll. 20, 3.
 ὥς ἔπος εἰπεῖν Brut. 97, 24; cf. Es.¹ 101, 8—9 καὶ προσέτι εἰπεῖν.
 ἐράσμιος F. R. 396, 3.
 ἐργάτης Es.² 115, 21.
 ἔρμα F. R. 392, 11.
 εὔγε F. A.² 435, 27. 445, 7.
 εὐδύς F. R. 406, 2.
 εὐλάβεια Es.² 116, 16.
 εὐλή F. A.² 432, 14.
 ἐφεξῆς Brut. 90, 28.
 ἐφόδιον F. A.¹ 412, 5—6.
 ἠδέως F. A.¹ 417, 6.

- ἡσυχῆ F. A.² 430, 3. Soll. 37, 29. 50, 21.
 ἡσυχία Soll. 39, 13. 42, 26. 51, 26.
 Ξαρρέω Brut. 83, 22.
 Ξαναστός Soll. 21, 20. 49, 8.
 Ξολερός F. R. 396, 7. Soll. 22, 11. Es.¹ 102, 21.
 Ξραίνω F. A.¹ 425, 10.
 ἰσορροπέω Soll. 15, 6.
 καΰαπερ Brut. 94, 12.
 καρτερός Gl. Ath. 458, 21.
 καταχέω F. A.¹ 422, 9—10. ²431, 23—24.
 κίβδηλος Soll. 38, 18.
 κλέμμα F. R. 394, 17.
 κομιδῆ Soll. 27, 2. 41. 6.
 λαμαργία Soll. 26, 20. Brut. 97, 9.
 λάλος Soll. 33, 13.
 λαμπρός Soll. 31, 4.
 λειμών F. R. 393, 23. Brut. 94, 25.
 λεοντώδης F. A.² 430, 13.
 λουδορέω F. A.² 454, 5. Soll. 26, 9. 53, 25. Brut. 85, 12.
 μὰ (Δία et cet.) F. A.¹ 416, 22. 423, 7. Brut. 83, 13. 93, 17.
 μακάριος Brut. 83, 19. Es.¹ 102, 12.
 μακράν F. R. 392, 24. F. A.² 427, 27. Soll. 44, 11.
 μαλθακός Brut. 98, 17.
 μαργότης Brut. 95, 3—4.
 μέντοι Soll. 33, 1.
 μέρμερος Brut. 88, 23.
 μόλις Soll. 31, 2. 47, 22.
 μονονού F. A.² 451, 12. Gl. Ath. 469, 8.
 μουσα Soll. 48, 17.
 μυριάκις Soll. 54, 1.
 μυριανδρος F. A.² 431, 5. 448, 12—13. Gl. Ath. 466, 4.
 ναὶ μὰ Δία Soll. 17, 23. 66, 3—4.
 νεανίεσμα Gl. Ath. 455, 14.
 νεανικῶς Brut. 90, 26.
 νῆ Δία F. R. 392, 15. Gl. Ath. 464, 23. 468, 1. Aqu. 2, 1. Soll. 30.
 15. Brut. 82, 10. 84, 6. Es.¹ 104, 10. 19. 105, 4. 10.
²111, 19. 114, 22.
 νήπιος F. A.² 435, 25.
 νωθρός Soll. 21, 16. 22, 8.

- ὄθεν F. A.² 428, 12.
 οὐκ οἶδ' ὅπως Soll. 21, 6—7. 81, 12.
 οἰκτείρω Brut. 84, 9.
 οἶχομαι c. part. verbi abeundi F. R. 392, 24. Soll. 35, 2.
 ὄλον, adverbia formata ab ὄλον F. A.² 449, 21. Aqu. 6, 11. 13.
 Brut. 95, 11.
 ὁμοῦ Es.¹ 105, 6.
 ὀπηνίκα F. A.¹ 414, 23.
 ὀπίσω F. A.² 447, 17.
 ὄρφη F. R. 406, 26.
 ὄσον c. inf. F. A.² 445, 13. 451, 7. Soll. 31, 28. *Ἐναμαστόν ὄσον*.
 Soll. 21, 20.
 οὐλή F. A.¹ 420, 22.
 οὔτι γε F. A.² 439, 11.
 πάλαισμα F. R. 397, 14.
 παλίμβολος F. R. 387, 16.
 πάλιν Gl. Ath. 465, 9.
 παντοδαπός Es.¹ 105, 7.
 πάνυ Soll. 66, 9.
 παπαί Brut. 90, 24.
 τὸ παράπαν Soll. 16, 10.
 παῦε Brut. 84, 15.
 πείσμα F. R. 384, 26.
 πεπνυμένος F. A.¹ 424, 5.
 περιαγωγή F. R. 405, 7.
 πλάστιγξ F. R. 390, 9.
 ποθεινός F. A.² 449, 17.
 πόθεν F. A.¹ 413, 10.
 ποθέω Soll. 11. 14. Brut. 82, 8.
 πολλά adverbialiter ¹⁾ Aqu. 2, 10. Soll. 22, 12. 70, 15. *πλείστα*. Brut.
 93, 20 *τὰ μὲν πλείστα*.
 πόρρω Soll. 81, 13.
 προδιάσκω Gl. Ath. 468, 17—18.
 προῖκα Gl. Ath. 466, 23.
 προξενέω Soll. 13, 8.
 πρὸς δέ F. A.¹ 410, 18.
 πρῶτως Gl. Ath. 461, 4.

¹⁾ Cf. 1, 105, 11. (4, 106, 5. 444, 23.) 5, 431, 4.

- σκοτόω F. A.² 452, 22.
 σοβέω F. A.² 446, 16.
 συγκινδυνεύω Soll. 44, 15—16.
 συμμετρέομαι Soll. 73, 7.
 συμμίγνυμι F. R. 385, 3.
 σύμφυλος Soll. 59, 21.
 σύμφυτος Brut. 98, 8.
 συνακολουθέω F. A.² 440, 15.
 συναπεργάζομαι F. R. 384, 12.
 συνέπομαι Soll. 63, 14.
 συνεραρισμός Brut. 99, 5; Plat. (Axioch.) *συνεραρίζω*.
 συνήθεια Es.² 111, 7. 19.
 συνίστημι F. A.¹ 419, 6. ²432, 12—13.
 σύννομος F. A.¹ 415, 18. Brut. 94, 24.
 σύνοικος Soll. 52, 5.
 συντείνω F. A.¹ 415, 15. 423, 13.
 σύντονος F. R. 405, 27.
 σύντροφος Soll. 52, 5.
 συντυγχάνω Soll. 26, 12—13.
 σφόδρα Brut. 92, 18.
 σχεδόν Aqu. 2, 17. 3, 8. 7, 19.
 σχέτλιος Brut. 87, 3.
 τάχα Soll. 13, 21. Es.² 114, 5.
 τέως Aqu. 6, 4.
 τηνικαῦτα Soll. 74, 19.
 τιθηνός F. R. 398, 18.
 τοι Es.² 115, 11.
 τοιγαροῦν Brut. 93, 5.
 τοίνυν F. A.¹ 415, 7. 421, 6. 13. Aqu. 9, 26. Soll. 18, 21.
 τούντεῦθεν Soll. 13, 6.
 ὑπουλος F. A.¹ 411, 14. 416, 1.
 φέρε F. R. 401, 20. F. A.² 450, 4. Gl. Ath. 460, 14.
 φιλανθρωπία F. A.¹ 423, 8. Cf. p. 58.
 φιλανθρώπως Soll. 24, 18.
 φιλοτήσιος F. A.¹ 416, 5. 417, 2; Plat. *φιλοτησίας* v. l. *προ φιλο-*
ποσίας.
 χαλάω F. R. 396, 26.
 οὐ χεῖρον Es.¹ 110, 8.
 χλιδών F. R. 387, 7; Plat. *χλιδή*.

χορός F. R. 386, 22.

χρήμα Soll. 49, 8. 54, 12. Brut. 88, 23.

ψοφοδεής F. R. 405, 26.

ώρα Soll. 47, 13. Brut. 98, 23.

Platone duce, qui primus in pedestrem sermonem poëtica induxit vocabula, inferioris aetatis rhetores magis atque magis confinia utriusque generis dicendi oblitterabant. Videamus, quo modo Plut. se in hac quoque re gesserit. Deinceps adnotabimus, quae vocabula ausus sit fingere primus et maxima ex parte solus quaeque ipsum plus semel exhibere puduit i. e. *ἄπαξ λεγόμενα*¹⁾. Ut Plut. Platonem, ita Plutarchum expilaverunt postea Aristides, Lucianus: itaque designabimus simul vocabula deprompta ex Plut. ab ambobus²⁾.
Vocabula poëtica et oratoria:

ἀβελτερία Aeschin. Dem. — Dio Chr. Aristid.

ἀβελτέρως adj. Ar. — Aristid.

ἀγαπητῶς Dem. — Aristid. Alciph. Xen. Eph. Heliod.

ἀγλαίζω Sim. Pind. Antiphan. Theocr. — Ios. Ael. Epigramm. (Kaib.)

οὐκ ἀγνοῶ Soll. 42, 9. 66, 4. 79, 7. Dem. Theophr. — Aristid.

ἀγχιβαδής Hom. Ap. Rhod. Parthen. — Aristid. Heliod.

ἀδάκρυτος F. A.² 444, 4. Hom. Soph. Eur. — Herodes.

ἀδρανής Soll. 58, 13. — Dio Chr. Philostr. Συν. λέξ.

ἀέναος Hes.³⁾ Sim. Pind. Ar.(chor.). Theocr. — Dio Chr. Aristid. Luc.

ἄδρασμος — Ios. Anth. Pal. Philo. Ant. Liber.

ἄδικτος Soll. 22, 20. Tragg. — V. T. Ant. Pal.

ἄθλιος Tragg. Comice. Oratt. Philod. — Moer.

αἴθνημα Soll. 31, 2. Philod. — Dio Chr. Συν. λέξ. Iambl.

βίον... αἰῶνα Es.¹ 102, 3. Hes. — Aretas.

ἄκαιρος Theogn. Isocr. Eur. Ar. Lys. Aeschin. Dem. — Dion. H. rhet. Phryn.

ἀκαρής Antipho, Ar. Dem. — Aristid. Luc. Harpocr. Συν. λέξ. Moer. Greg. Cor.

ἀκονάω Dem. Demad. — Longin. Philo, Dio Chr. Philostr.

ἀλοιάω F. A.¹ 410, 14. Ar. — Dion. H. rhet. Συν. λέξ. V. L.

¹⁾ 1. omnino 2. ap. Plut.

²⁾ In componendis indicibus usus sum ope W. Schmidii libri qui inscr. D. Att. et Thesauro Stephani.

³⁾ O. Westerwick, De Plutarchi studiis Hesiodicis. 1893.

- ἀμάρτυρος* Soll. 55, 2. Thuc.¹⁾ Isocr. Lys. Aesch. Dem. Calim. —
 Dion. H. rhet. Luc. Philostr.
ἀμανρός F. R. 401, 19. Soll. 31, 2. Hes. Tragg. Theocr. — Dion. H.
 rhet. Dio Chr. Luc. Philostr.
ἀμανρόω F. R. 400, 10. Hes. Aesch. Eur. — Dio Chr. Luc. Philostr.
ἀμέλει Ar. — Dio Chr. Aristid. Luc.
ἀμήχανος Hom. Hes. Sim. Tragg. — Philostr. j. Iambi.
ἄμουσος Emped. Ar. — Luc. auct. de subl. Philostr.
ἀμούσως — Luc. Philostr.
ἀμιλλάομαι Pind. Thuc. Isocr. Lys. Eur. Ar. — Dion. H. (rhet., Dem.)
 Aristid.
ἀμπέχω Ar. Tragg. — Dion. H. rhet. Luc.
ἀμυδρός Ps. Dem. — Dion. H. opusc. auct. de subl. Ael. Themist.
ἀμφίβολος Thuc. Tragg. Isocr. — Dion. H. rhet. Luc.
ἀμωσγέπως Ar. Lys.
ἀναβάδην F. A. 432, 27. Ar. — Dio Chr.
ἀναδενδράς F. A.² 447, 4. Alexis, Dem. Theophr. — Lex. rhet.²⁾
ἀναδέω Att. pros. — Philostr.
ἀναζέω F. A.² 434, 15. Soph. Ap. Rhod — Anth. Pal.
ἀναμέλω F. A.¹ 417, 1—2. Anacr. Theocr.
ἄναυδος Soll. 49, 18. Hom. Hes. Tragg. in prosa att. non occ.³⁾ —
 Luc. Alciph. Heliod.
ἀνησιδώρα F. R. 384, 25. — Pausan. Alciph.
*ἀνθηρός*⁴⁾ F. A.² 430, 15. Es.¹ 105, 16. Isocr. Soph. Eur. — Luc.
 Alciph. Byz.
ἀντέρεις Gl. Ath. 458, 25; Ernesti, Lex. Rhet. s. v.
ἀντίρροπος F. R. 390, 8. Soph. Antiphan. Dem. — Aristides.
ἄνωθεν F. R. 403, 2. Soph. Dem. Theocr. — Philostr.
ἄοργος F. A.¹ 411, 8. — Luc. (Cf. Lindsay, D. Lat. Spr. [Nohl]
 p. 227).
ἀπειροκαλία — Dion. H. opusc. Luc. Philostr. Ach. Tat.⁵⁾
*ἀποκίζω*⁶⁾ Brut. 92, 15. Soph. Eur. — Philo, Clem. Al.

¹⁾ Christ-Schmid, H. L. G.² 1, 491, adn. 12.

²⁾ Cf. Schanzii Symb. 20, A. Maidhof pp. 35—36.

³⁾ Thes. L. Gr. Stephani 1, 601 D.

⁴⁾ Ernesti Ind. rhet. s. v.; Quint. Inst. XII, 13, 58 Florida Apulei;
 Gell. N. A. praef. 1, 6; Gl. Ath. 462, 24. ἄνθησε δ' ἡ τραγωδία; F. R. 386, 3. ἐπὶ ἀνωθεν...
ἐρύθημα: Agathonis tragedia Ἄνωδος cf. Christ-Schmid, H. L. G. 1, 392.

⁵⁾ A. Stravoskiadis, Achilles Tatius ein Nachahmer des Plut. 1889.

⁶⁾ Cf. p. 66, adn. 6.

- ἀπολυτρόω Dem. — Pol. Luc. Iul. Ap.
ἀποσείομαι Theogn. Ar. — Dion. H. rhet. Philostr.
ἄπωθεν Gl. Ath. 460, 15; Passow Lex. s. v. „eine nur bei den dram. Dicht. gehörig gesicherte, in Prosa zwar häufig in d. Ausgaben vorkommende, aber nicht außer Zweifel gesetzte Form“.
ἀργέω Soph. Eur. Dem. Lex. Rhet.
ἀριστεύς F. R. 386, 18. 407, 2. Brut. 95, 22. Hom. Pind. Soph. Eur. Ps. Dem. Theocr. Ap. Rh.
ἀριστεία Gl. Ath. 463, 16—17. Soph. — Dion. H. rhet. Anth.
ἄρκυς F. A.² 451, 15. Tragg. Ar. Lycophr. — Luc. Nonn.
ἀρρενωπός — Dio Chr. Themist. Luc.
ἀσχάλλω ¹⁾ Soll. 16, 4. Soph. Eur. Dem. — Aristid. Philostr.
ἀσώδης Soll. 51, 15. Aesch. Hippocr.
ἀτερπής F. A.² 448, 1. Aesch. Thuc. Empedocl. Sim. Eur. Theocr. Demetr. de eloq. — Dion. H. Opusc. Opp. Nonn.
ἀτεχνῶς — Dio Chr. Harper. Aristid. Philostr.
ἀτρεκής F. R. 393, 13. Hom. Theogn. Pind. Eur. Theocr. — Opp. Anth. Nonn.
ἀτρέμα Hom. Eur. Ar. — Opp. Themist.
αἰτομαδής Brut. 99, 1. — Philostr. Anth. Nicephor. in Walzii Rhett. Eustath. opusc.
αἰτόχρους F. A.¹ 417, 25. — Byz.
ἄφθογγος Hom. h. Theogn. Pind. Tragg. — Philo, Anth. Nonn.
ἄωρία F. R. 397, 25. Pind. Ar. — Ael. Byz.
βακχεία F. A.¹ 423, 20. Aesch. Eur. — Philo, Porphyr. Patres App.
βακχεύω F. A.² 436, 16. Tragg. — Anth. Nonn.
βακχικός F. A.¹ 422, 17. — Luc.
βαπτίζω — Luc. Anth. Liban. Ach. Tat.
βλακεία — Aristid. Philostr. Byz.
βοτηρικός F. R. 305, 17. — Anth.
βρασμός — Orph. Ios. Clem. Al.
βρέφος F. A.² 435, 18. Hom. Aesch. Eur. — Luc. Anth. Opp.
βρέχω Soll. 58, 13. Pind. Eur. — Philo (Epiet. Malalas).
βρίδω Gl. Ath. 465, 17. Hom. Hes. Pind. Soph. Eur. — Philo. Anth.
βύδιος Es.¹ 109, 9. — Luc. Anth. Opp. Niceph. Greg.
γαμετή F. A.² 449, 8. Hes. Aesch. Lys. Euphor. — Dion. H. rhet.

¹⁾ Wittekind p. 43.

- γάνωμα* Es.¹ 109, 12. — Philo, Clem. Al.
γαστρίμαργος Pind.
γαῦρος Soll. 40, 17. Archil. Eur. Ar. — Dio Chr. Dio Cass.
γενάρχης F. R. 407, 4. F. A.¹ 422, 14¹⁾ Menandr. Calim. Lycophr. —
 H. orph. Philo, Ioseph.
γενετή F. A.¹ 410, 10. Hom. Pol. Diod. — Luc. Philostr.
γενναῖος Tragg. Ar. — Dio Chr. Luc. Philostr. Jul. Ap.
γείομαι Hom. Pind. Tragg. Ar. — Anth.
γηγενής Aesch. Soph. Ar. Alex. Calim. — Philostr. Eustath. opusc.
γήρυμα Soll. 48, 17. Aesch.
δασύπους Soll. 43, 4. Alcae. Cratin.
δεῦρο — Dio Chr. Luc. Aristid.
δευσοποιός Alex. Diphil. — Dio Chr. Ael. Moer. Tim. lex. Plat.
 Harpocr. Lex. Rhet. Eustat. opusc.
δηθεν Tragg. — Dio Chr. Luc.
δηλαδή F. A.¹ 412, 24. Soph. Eur. Ar. — Dio Chr. Luc. Aristid.
 Philostr.
δήπου — Dio Chr. Luc. Aristid. Philostr.
δήπουθεν Hyper. Dem. — Luc. Aristid. Philostr.
δίατα Pind. Thuc. Soph. Ar. Aeschin. Dem. — Philostr.
διάπασμα Brut. 94, 22. — Luc.
διαρριπίζω Soll. 55, 19—20. — Heliod. Eustat. opusc.
διατινάσσω F. R. 396, 26. Eur. — Alciph.
διάτορος F. R. 406, 5. Aesch. Soph. — Dio Chr.
διατρέω F. A.² 450, 23. Hom.
διερείδω F. A.² 446, 3—4. Eur. Ar.
δίκην — Luc. Philostr.
δοκῶ μοι Aeschin. — Aristid. Luc. Philostr.
δορίκτητος F. A.¹ 418, 20. Hom. Eur. Ap. Rhod.
δυσδέατος Soll. 31, 2. Aeschyl. Soph. — Ael. Luc.
δυσωπέω Dem. — Dion. H. opusc. Luc. Themist. Heliod.
εάω — Dio Chr. Aristid.
ἐγκαλλωπίζομαι Soll. 22, 20. — Ael. Themist.
ἐγρήγορσις Aqu. 9, 23—24. Dio Chr. Aristid.
ἔδος F. R. 390, 10. Poetae, Antipho, Isocr. — Dion. H. rhet. Aristid.
εἶεν Dem. — Dio Chr. Aristid. Luc. Philostr.

¹⁾ D. Wytt., Anim. 3, 90 ad 332 B: „Magis oratorie quam vere dictum“.

- εἰκότως* Isocr. Lycurg. — Aristid. Luc.
εἶτα Dem. — Dio Chr. Aristid. Luc. Philostr.
ἐκείθεν Thuc. Soph. Ar. Aeschin. Dem. Dion. H. rhet. — Dio Chr.
 Aristid. Luc. (sem.), Liban.
ἐκλιπαρέω F. R. 390, 2. Dion. H. rhet. — Philostr. Themist.
ἐκμαγείον — Themist. Eustath. opusc.
ἐκπτύω F. A.¹ 413, 21. Hom. Ar. Theocr. Ap. Rhod. — Anth. Eustath.
 opusc.
ἐκφυλος Es.² 113, 13. — Luc. Philostr. auctor de subl. Eustath.
 opusc.
ἐλαφρίζω F. R. 387, 2. Eur. Mosch. Calim. — Nonn. Eustath. opusc.
ἐλαφρός Hom. Hes. Pind. Aesch. Eur. Isocr. Ar. Theocr. Dion. H.
 rhet.
ἐλεεινῶς Soph. Dem. Ar.
ἐναγκαλιζομαι F. A.² 431, 4. Menandr. — Alciph. Anth. Heliod.
ἐναθλέω Luc. Anth. Heliod.
ἐνασχημονέω F. A.² 432, 12. — Luc. Philostr.
ἐναφανίζω Soll. 36, 9. — Auctor de sublim.
ἐνδαιτήμα Soll. 36, 3. Dion. H. rhet. — Aristid.
ἐνερείδω F. A.¹ 410, 23. *452, 13. Theocr. Ap. Rh. — Luc. Eustath.
 opusc.
ἐντρέφω (Hom.) Eur. Ap. Rh. — Anth.
ἐνυβρίζω F. A.² 431, 12. Soph. Eur. Ar.
ἐπαθλος Gl. Ath. 466. 1. Eur.
ἐπαιωρέω — Anth. Nonn. Heliod.
ἐπανδέω Ar. Theocr. — Aristid. Philostr.
ἐπαντλέω Eur. — Luc. Philostr.
ἐπείσακτος Isocr. Eur. Dem. — Philostr.
ἐπερείδω F. R. 405, 8. Hom. Eur. Ar. Ap. Rh. — Luc.
ἐπιβρίζω F. R. 397, 8. Hom. Pind. Theocr. — Anth. Opp. Porphy.
 Nonn.
ἐπιγράφω F. A.¹ 409, 15. Andoc. Isae. Aeschin. Dinarch. — Ael.
 Heliod.
ἐπιδείκνυμι F. R. 402, 2. *ἐπίδειξις* Brut. 99, 15.
ἐπιφλέγω F. R. 403, 18. Hom. Pind. Aeschyl. — Aristid. Luc.
ἐπορχέομαι F. A.² 433, 2. Dem. — Philo, Liban. Niceph. in Walzii
 Rhett.

ἐράσμιος Aesch. Orph. — Luc. Anth.

ἐργάτης Eur. Soph. Ar. Dem. Theocr.

- ἔρμα (Hom.) Archil. Theogn. Aesch. Thuc. Eur. Ar. Dion. H. rhet. —
Luc.
- εὖγε Ar. — Philostr.
- εὐγηρως F. A.² 450, 1. Aristot. rhet. — Anth. Eustath. opusc.
- εὐλή Hom. Orph. Lith. — Anth.
- εὐμεγέθης Soll. 33, 11. Ar. — Anth.
- εὐτυχέω c. inf. F. A.² 426, 3. — Aristid. Ael.
- ἐφεξῆς — Aristid. Philostr.
- ἐφημερίς Es.² 118, 11. — Herod. Att. Philostr.
- ζηλώ F. A.¹ 422, 11. Hes. Isocr. Soph. Eur. Dem. — Philo.
- ζοφερός Soll. 61, 20. Hes. Ap. Rh. Nicandr. — Anth. Luc.
- ἡσυχῆ Ar. Eur. Aeschin. — Dio Chr. Aristid.
- θεόθεν F. A.¹ 416, 2. Hom. Pind. Tragg.
- δήγω Soll. 31, 8. Pind. Tragg. — Luc. Philostr.
- δήραμα Soll. 40, 18. Eur. — Luc. Philostr.
- διγγάνω Brut. 94, 9. Pind. Tragg. Mosch. — Philostr. Themist.
- δνήσκω F. R. 401, 3. Soll. 36, 5. Brut. 87, 16. Hom. Pind. Tragg.
Dem.
- δολερός Tragg. Nic. — Luc. Philostr.; cf. Ernesti Lex. rhet. s. v.
p. 157.
- δρανώ Pind. poëtae att.; cf. Ernesti Lex. rhet. s. v. p. 158.
- δυμόσοφος Soll. 42, 13. Ar. — VV. LL. Scholl.
- ἰλασμός Soll. 46, 21. Orph.
- ἰταμός Soll. 59, 22. Comm. Dem. Dion. H. rhet. — Aristid. Luc.
Philostr.
- ἶχνος F. R. 387, 4. Eur.
- κατασφίγγω Soll. 76, 5. — Ioseph. Clem. Al.
- καταχέω Hom. Pind. Eur. Ar. Calim. Ap. Rh.
- κενεμβατέω F. A.² 434, 5. — Luc. Plotin.
- κιβδελος Theogn. Pind. Eur. Dem. — Luc.
- κλέμμα Eur. Aeschin. Dem.
- κομιδῆ¹⁾ Comm. Dem. — Dio Chr. Aristid. Luc. Philostr.
- κορασιώδης Brut. 94, 17. — Clem. Al.
- κραδαίνω F. R. 396, 17. Hom. Tragg. Ar. Theophr. Dion. H. rhet. —
Philo, Ioseph. Xen. Eph.
- κραταιός F. R. 397, 1. Hom. Pind. Tragg. — Philo. Luc.

¹⁾ W. Schmid, D. Att. 4, 190: „Attische Eleganz nach Longin. rhet. p. 307, 24“.

- λάλος Eur. Comm. — Anth. Luc. Philostr.
 λαμπρός Hom. Hes. Pind. Thuc. Tragg. Isocr. Dem. Dion. H. rhet.
 — Aristid. Philostr.
 λειμών F. R. 393, 23. Hom. Pind. Tragg. Ar. — Themist. Himer.
 Liban. Erotici scriptores, Byz.; C. L. Roth, 1894, Suetonii reliquiae p. 294, 26. Christ-Schmid, G. d. gr. L. II, 1. 244, adn. 1. 281, 3. Clem. Al. Strom. VI, 1, 2, 1.
 λιμώττω F. R. 395, 14. — Luc. Alciph. Anth.
 λιχνεύω med. c. inf. Gl. Ath. 459, 17. Dio H. ant. — Luc. Liban. Synes. Eustath. opusc.
 μακάριος Pind. Eur. Ar. Menandr. — Dio Chr. Aristid. Luc. Philostr.
 μακράν — Dio Chr. Aristid. Luc.
 μαλθακός Hom. Hymn. Hom. Theogn. Pind. Tragg. Ar. Demetr. Phal. Theocr. Dion. H. opusc. — Dio Chr. Aristid. Aelian. Luc.
 μαργότης Soph. Eur.
 μειλίσσομαι F. A.¹ 418, 9. Hom. Aesch. Eur. Theocr. Ap. Rh. Lycoph. — Philostr.
 μέρμερος Hom. Eur. Lycoph. Nicandr. — Anth. Opp.
 μήρωνδος F. A.¹ 425, 15. Hom. Ar. Theocr. Lycoph. — Luc. Philostr.
 μαιφόνος F. R. 406, 27. Hom. Tragg. — Philostr.
 μίγνυμαι¹⁾ F. R. 393, 8—9. Hom. Pind. Aesch. Soph. Ap. Rh.
 μονονού Isocr. Dem. — Aristid. Philostr.
 μούσα Eur. — Aristid. Aelian.
 μυριάκις Ar. Dem.
 μυριάνδρος Isocr. Hegesias, — Philo. Aristid. Luc.
 μυστηριώδης Es.¹ 110, 3; adv. Byz.
 νεανίεμα — Luc. Themist. Niceph. Chumn.
 νεανικῶς Ar. Dion. H. iud. Lys. 19; cf. Ernesti L. Rh. s. v. p. 223.
 νεαρός²⁾ Soll. 22, 19. Hom. Pind. Tragg. Dion. H. opusc. — Aelian. Philostr.
 νηκτός Brut. 27, 24. Anaer. — Anth. Byz.
 νήπιος F. A.² 435, 18. Hom. Hes. Pind. Tragg. Theocr. — Luc.
 νωθρός Nic. Ap. Rh. — Luc. Aristid. Philostr.
 ὄθεν — Dio Chr. Aristid. Philostr.
 οἰκόσιτος Soll. 68, 15. — Babr.

¹⁾ De concubitu.

²⁾ In neograeca lingua νεαρός idem significat ac ὄητωο: Barrès, Le voyage de Sparte p. 134.

- οικτεῖρω* Hom. Tragg. Ar. Posidipp. — Luc. Liban.
οἶχομαι Hom. Tragg. — Aristid. Philostr.
ὄλκος F. R. 405, 16. Soph. Eur. Ar. Ap. Rh. — Luc.
ὁμοῦ — Aristid. Luc. Philostr.
ὄρφνη Theogn. Pind. Eur. Ar.
οὐλή Hom. Soph. Eur. Dem. — Philostr.
πάλαισμα Pind. Tragg. Ar. Dion. H. rhet. — Philostr.
παλίμβολος Dinarch. Aeschin. Menandr. — Harpocr. Lex. Rhet. Dio
Chr. Aristid. Liban. Themist.
παπαί Tragg. Comm. (cf. Plaut.) — Luc.
παραπαιδαγωγέω F. R. 395, 28. — Luc.
πατέω Gl. Ath. 457, 14. Pind. Tragg. Ar. Theocr. Anth. Ap. Rh. —
Luc. Ael. Opp.
παῦε Hes. Soph. Ar. — Luc.
πέισμα Hom. Tragg. — Philostr.
πελάγιος Soll. 76, 21. Thuc. Tragg.
πελώριος F. A.² 445, 24. Hom. Pind. Aesch. Eur. Ap. Rh. — Quint.
Sm. Philostr.
πεπνυμένος Hom. Theogn. — Philostr.
περιαγωγή — Ioseph. Luc.
περιδινέω F. A.¹ 410, 8. Hom. Aeschin. — Luc. Philostr.
περισαλπίζω F. R. 397, 15—16. — Clem. Al. Eustath. opusc.
πλάσττιξ Soph. Eur. Ar. Anth. — Luc.
ποδωκεία Soll. 21, 24. Hom. Aesch. Eur.
ποδυνός Pind. Thuc. Soph. Eur.
πόθεν Dem. — Dio Chr. Luc. Aristid. Philostr.
ποδέω Hom. Tragg. Isocr. Ar. Dem. — Luc. Aristid. Philostr.
προδιδάσκω Gl. Ath. 468, 17—18. Thuc. Soph. Ar. Dem. — Philo.
Aristid.
προδικέω Soll. 54, 4. Lys.
προῖκα F. A.² 443, 11. Soph. Ar. Dem. Anth. Dion. H. rhet.
πρόκοιτος F. R. 405, 21. — Themist. Byz.
προξενέω Soll. 13, 8. Dem. Soph. Eur. Dion. H. rhet. — Harpocr.
Aristid. Aelian.
πρωταγωνιστέω F. A.¹ 423, 11. — Aristid. Liban.
πρωτόπολις F. R. 398, 18. — Manasses; *πρωτόπτολις* Nonn.
πρώτως ¹⁾ Gl. Ath. 461, 4, — Dio Chr.

¹⁾ W. Schmid, D. Att. 1, 134.

- ρέμβομαι* F. A.² 434, 5. — Dio Chr. Ath.
ρόδιον F. R. 401, 26. Tragg. Hyper. Ar. — auctor de subl. Harpoer.
 Lex. rhet.
σκάζω F. R. 386, 20. Hom. Ar. Anth.
σκεπτικός Brut. 94, 7. Philodem. rhet. — Luc.
σκοπή F. R. 386, 2. Aesch. Lycophr. — Philo, Luc.
σκοτώ Soph. Anth. — Byz.
σοβέω Eur. Ar. Dem. Menandr. Lycophr. Anth. — Philo, Aristid.
 Alciph. Luc. Philostr. Ant. Liber. Liban. Adrianus et
 Nicephorus in Walzii Rhett. Auct. de sublim. Longus,
 Greg. Naz.
σπάργανον F. A.² 435, 20. Hymn. Hom. Pind. Tragg. Ar. — Anth.
 Plan.
σταλάζω F. R. 386, 11. LXX. (σσ. Sapph. Eur.; aor. Lycophr.;
 ττ. Porphy.)
στεφάνη ¹⁾ F. R. 406, 3. Eur. Anth. Pal.
στόμα Gl. Ath. 463, 13. τὸ Αἰσχύλου στ.; Mosch. Anth. Pal. (Dioscor.
 7, 411, 5. de Aeschylo: ὃ στόμα πάντων δεξιόν).
στομώ Es.² 116, 1. Ar. (alia sign. Aesch. Eur.) — Walzii Rhett.
 Greg. Naz.
στόμωμα F. R. 408, 8–9. Cratin. — Lex. Rhet.
συγκινδυνεύω Isocr. Dem.
συμμετρέομαι Soph. Thuc. Dion. H. opusc. — Aristid. Luc. Byz.
συμπαθής Soll. 50, 27. Dion. H. rhet. Anth. Pal. — Max. Tyr.
συμπαθῶς F. A.² 438, 15. Cic. — Ioseph.
συνακολουθέω Soph. Thuc. Isocr. Ar. Aeschin. Dem.
συνάλλομαι Soll. 42, 6–7. — Luc. Artemid.
συναπόλλυμι Antipho, Thuc. Lys. Dem. Anth. pal. — Ioseph. Luc.
συνέπομαι Tragg. Ap. Rh. Theocr.
συνήθεια Hh. Hom. Isocr. Aeschin. Ps. Dem. — Luc. Philostr.
συνήθως Soll. 49, 22. Aeschin. — Epiphan.
σύννομος Tragg. Ar. Theocr. Dion. H. rhet. — Luc. Philostr. Nonn.
συννοσέω Es.² 112, 25. Eur. — Philo, Artemid. Clem. Al. Luc.
σύννοικος Thuc. Tragg. Isocr. Dinarch. Ar. Lycophr. — Luc. Anton.
 Liber.
σύντροφος Eur. Comm. Anth. Pal. — Aristid. Ael. Luc. Eustath.
 opusc.

¹⁾ i. q. ἑπαλξίς.

- συντυγχάνω* Thuc. Soph. Eur. Ar. Dem. Anth.
συσχηματίζω F. R. 395, 28—396, 1. — Clem. Al. Walz Rhett.
σφόδρα Pind. Soph. Antipho, Thuc. Ar. Aeschin. Menandr. — Dio
 Chr. Aristid. Ael. Luc. Philostr.
σχεδόν Soph. Thuc. Eur. Ar. Dem. Theocr. — Luc. Aristid.
 Aleiphr.
σχέτλιος W. Schmid, D. Att. 2, 155. s. v. „Dichter u. att. Pr. bes.
 Redner“ — Aristid. Philostr.
τέθηπα Brut. 93, 11. Hom. Pind. Anth. Pal. — Philo, Luc. Byz.
τείχος (ἀρετῆς) F. A.² 452, 26. — Opp.
τεκούσα F. R. 393, 8. F. A.² 449, 18. Tragg. Lys.
τέως W. Schmid, D. Att. 1, 136. „von Moeris p. 393 als Atticismus
 empfohlen“ — Dio. Chr. Aristid. Ael. Luc. Philostr.
τηνικαῦτα Soph. Eur. Ar. — Aristides, Ael. Luc.
τιθηνός Orph. Hh. Tragg. Nic. — Auctor de subl.
τοί — Dio Chr. Aristid. Ael. Philostr.
τοιγαροῦν — Dio Chr. quadragies sexies; Aristides sem.; Luc. quin-
 quagies sexies; Philostr. bis.
τοίνυν — Dio Chr. Aristid. Luc. Philostr.
τοῦντεῦθεν Eur. — Luc.
ὑπερφαίνομαι F. R. 406, 2. Thuc. Nic. — Ioseph. Luc. Philostr.
 Themisth.
ὑποκουρέω F. A.² 441, 12. Ar. — Philo, Aristid. Ael. Luc. Porphyr.
ὑπουλος Soph. Thuc. Dem. Dion. H. rhet. — Philo, Phryn. VV. LL.
 Byz.
ὑψαυχενέω F. R. 404, 11. (Bacchyl.: ὑψαυχεῖ). Dion. H. rhet. —
 Philo, Ael. Ach. Tat. Gr. Naz. Byz.
φασὶ in parenthesi (Aqu. 6, 2; locus mutilatus) — Aristid. Ael. Luc.
 Philostr.
φέρε Ar. Dem. — Dio Chr. Aristid. Luc. Philostr.
φιλανθρωπία Dem. — Philo, Luc. Philostr. Longus.
φιλανθρώπειμα Soll. 40, 22. — Aristid. Iulian. Ap.
φιλανθρώπως Isoer. Dem. — Luc. Philostr. Iul. Ap. Themist. Gr.
 Naz. Byz.
φιλοτήσιος Theogn. Ar. Alex. — Luc. Opp. Niceph. in Walz Rhett.
 Eustath. opusc.
φρουρός Soll. 40, 3. Eur. Ap. Rh. — Philo, Ael. Paus. Opp. Gr.
 Naz.

- χαλάω ¹⁾ Hh. Hom. Pind. Tragg. Ar. — Philo, Pausan. Aristid. Ael.
Luc. Alciph. Philostr. Opp. Byz. —
ούχ χείρον Ar. — Ael. Luc. Alciph. Philostr.
χιλιοτάλαντος Gl. Ath. 466, 4 ²⁾. Alexis.
χορός ³⁾ Soph. Eur. Ar. — Aristid. Ael. Luc. Philostr. Ach. Tat.
Liban. Themist. Himer. Byz.
χρῆμα Ar. — Aristides, Philostr. Xen. Eph. 1, 1.
χρόνοις ὕστερον F. A. ² 426, 7. — Aristid. Ael. Philostr.
ἐν χρῶ Soll. 47, 16. 79, 24. Ael. Dionys. Luc. Philostr. Themist.
ψυχορραγέω F. A. ² 434, 16. Eur. Ap. Rh. Dion. H. rhet. — Iul. Ap.
ώκύμορος ⁴⁾ F. A. ² 450, 1. Hom. Anth. Pal. — Luc. Alciph. Phi-
lostr. Opp.
ώκυτόκιον Soll. 25, 13—14. Eur. Ar. — Phryn.

1. Ἄπαξ λεγόμενα ap. Plut.:

- F. A. ¹ 410, 14. ὑπέρω δὲ τὸν τράχηλον ἠλοήθην.
² 432, 27. ἀναβάδην ἐν ταῖς παλλακαῖς καδήμενος.
F. A. ¹ 417, 1—2. ἀναμέλων τὸν ἰμέναιον, ... (cf. fr. 9 c. 6).
Soll. 51, 15. ἀσώδης γενομένη.
Brut. 99, 1. αὐτομαθῆς.
Soll. 59, 4. ὅταν περιπέσῃ τῷ ἀγκίστρῳ, βελουлкеῖ.
55, 19—20. τὸ δὲ δυςξύνετον... ταῖς μετ' ἀνδρώπων κινήσεσιν
διαρριπιζόμενον Duebn. Bern. ἀναρριπιζόμενον.
76, 6. δυςδιάλυτον εἶναι καὶ δύστρωτον.
F. A. ² 431, 12. ἀρκεῖ γὰρ ἐνὸς βασιλέως ἐνυβρισαντος εἶναι
μνημεῖον.
F. R. 397, 8. εἰ δὲ τότε Πορσίνας τις ἐπέβρισε Τυρρανικὸν χά-
ρακα... (cf. fr. 8 c. 10).

¹⁾ W. Schmid, D. Att. 3, 226: „vorwiegend poetisch“.

²⁾ v. Pericl. c. 12; credo utroque loco Plutarchum comicorum referre dictum (bon mot) de Pericle; cf. alia etiam epitheta: ἀησιδώρα (hymni? dithyrambi?), εὐγηρως, εὐμεγέθης (ep.), ἡμερίδης (dithyr.?), μειλίχιος (ep.), μέρμερος (ep.), νεκροκόσμος (com.? diatriba?), πελάγιος (Tragg.), πελώριος (ep.), πρόκοιτος, πρωτόπολις (Pind.?), φρουρός (Trag.), ώκύμορος (ep.).

³⁾ Redundat ap. posterioris aetatis rhetores; clarissima fit translatio, cum de siderum coetu dicitur: Plat.; Dionys. 2. εὐδιος ἀστέρων χορὸν χορεύει; Tibull. sequuntur currum sidera choro; Seneca ep. ad Luc. 1. hunc siderum coetum; Apul. Met. VI, 19. ad istum caelestium siderum redibis chorum; cf. Thes. l. lat. 3, 1023, 53—69 s. v. chorus, 2. de sideribus.

⁴⁾ W. Schmid, D. Att. 1, 352 „Poët.“.

- F. A.² 433, 2. ...εἰκόνα... ἐποχουμένην (Bern.; ἐπορχουμένην Coraëis) ἐαυτῇ βαρβαριστί... sec. ind. W.; sed cf. 3, 456, 11. 5, 48, 27. 327, 24. fr. 8 c. 3.
- F. R. 386, 1. ἡμικλάστοις ἐπιβεβηκότες λαφύροις.
- Soll. 76, 5. τὰ δ' ἡρμωσμένα κατασφίγγει καὶ πήγνυσιν,...
- F. R. 395, 14. λιμῶπτον. (cf. fr. 11 c. 34).
- F. A.¹ 418, 9. τιθασεύων καὶ μειλισσόμενος.
- F. R. 405, 16. ὀλκοὺς τε σώματος πλαγίους καὶ ἀπερείσεις.
- 395, 28. παραπαιδαγωγεῖν καὶ συσχηματίζειν τὴν πολιτείαν.
- 405, 21. τοὺς προκοιτους τῆς φρουρᾶς κύνας.
- 398, 18. Τὴν δὲ Τύχην καὶ οἱ μετ' ἐκείνον ἐθαύμασαν βασιλεῖς ὡς πρωτόπολιν.
- Brut. 94, 7. τῶν βασιλικῶν προγευστῶν σκεπτικώτερον διασδανομένη.
- F. R. 386, 11. αἷμα συμμεμιγμένον ἰδρῶτι σταλάζοντες.
- F. A.¹ 423, 3. καὶ βίαν πολεμικὴν καὶ χειροκρασίαν (Reiske: χειροκρατίαν).
- Soll. 25, 13—14. περιήφασθαι τοῖς φιλοσόφοις ὠκυτόκιον,...
2. Ἄπαξ λεγόμενα ap. Plut. et omnino (i. e. ea vocabula quae, praeterquam unico loco ap. Plut., nusquam omnino — si habenda est fides indicii Wytt. et lexicis — leguntur):
- Soll. 71, 22. οὐ γίγνεται μέγα τὸ τεχθέν, ἀλλ' ἀτελὲς μένει καὶ ἀναυξον.
- F. A.¹ 409, 11. ποταμοὺς ἀπεράτους καὶ πέτρας ἀτοξεύτους.
- 418, 7. ἐρεθίζεται... τὰ ζῶα καὶ διαθηριούται.
- F. R. 385, 8. δεινοὺς ἀγῶνας πρὸς ἄλληλα καὶ διαταραχὰς λαμβανόντων, ...
- Brut. 87, 25. τὴν τῆς δειλίας ἐπώνυμον εὐκόλως ἐνασπαζόμενος.
- F. A.¹ 411, 11. ἔτι τοῖς Φιλιππικοῖς πολέμοις ἐπέσπαιρεν ἡ Ἑλλάς.
- F. R. 405, 26. φύσει μὲν οὖν τὸ ζῶον εὐθορύβητόν ἐστι.
- Es.¹ 106, 5. νεκροκόσμοις... μαγείροις καὶ ὀψοποιοῖς, ...
- F. R. 396, 16. νεοσταθεῖ¹⁾ δῆμῳ καὶ κραδαινομένῳ...
- 393, 23. ποταμοῦ τις ἦν ὄχθη χλοερῶ λειμῶνι προςβλύζουσα...²⁾

¹⁾ Populus comparatur cum turri vel moenibus; cf. 397, 9—10. τείχεσι ὑγροῖς ἔτι καὶ κραδαινομένοις... ceterum cf. aliud ἄπ. λεγ. νεοπαγῆς 3, 559, 14.

²⁾ Cf. προσβράζω 4, 185, 12.

- 399, 19—20. οἶον ἐλκούσης τὰ πόρρω καὶ κρατούσης συμ-
προσισχόμενα.
- Soll. 12, 3. χαριζόμενος καὶ, συναρίζων τοῖς μεираκίοις. Cf. Arist.
rhet. 1, 7, 3, 10.
- Brut. 99, 5. τὸν παρ' ἐτέρων διὰ μαθήσεως τοῦ φρονεῖν συναρ-
νισμόν.
- Aqu. 8, 19. μάλλον καταθερῆ τῶν ὑδάτων.
- F. R. 404, 25. φελλοὺς πλατεῖς ὑποστερνισάμενος.
- Soll. 33, 13. τὸ φιλόφωνον καὶ λάλον,...
- γυμνήτης F. A.¹ 422, 18. στερρᾶς καὶ γυμνήτιδος σοφίας ἐδάδες.
- λιχνεύομαι c. inf. Gl. Ath. 459, 17. ταρακτικὰ πάδη τοῖς ἀναγνύων-
κουσιν ἐνεργάσασθαι λιχνευόμενος.
- προῖκα c. gen.: praeter, Gl. Ath. 466, 23. μυρία τάλαντα, προῖκα
τῆς δόξης καὶ τῶν τροπαίων.
- ἀβελτέρως Soll. 18, 10. οἱ δὲ περὶ τούτων ἀβελτέρως λέγοντες.
Sec. ind. W. sed cf. 1, 152, 27, 3, 375, 5.

3. Vocabula, quae tantum ap. Plut., sed plus semel
occurrunt:

- F. A.¹ 413, 7. οὐδὲ πόλεις Ἑλληνίδας ἐγκτίζοντες ἀγρίοις ἔθνεσιν.
414, 15. πόλεις βαρβάροις ἔθνεσιν ἐγκτίσας...
- Es.¹ 103, 22. τὸν ἡμερίδην καὶ μειλίχιον... Διόνυσον. Cf. 4, 148, 20.
235, 4.
- 109, 6. ὀφθαλμὸς ὑγροῦ πλεονάσαντος ἀναπλησθεῖς μαρνα-
γεῖ καὶ ἀτονεῖ πρὸς τὸ οἰκείον ἔργον. Cf. 2, 538, 8, 552, 13.
- 110, 3. τὴν δὲ μεγάλην καὶ μυστηριώδη καὶ ἄπιστον ἀνδράσι
δειλοῖς... ἀρχὴν τοῦ δόγματος. Cf. 3, 306, 25, 311, 11, 323, 15.
- Soll. 47, 4—5. Ἐρωτες... ἄγριοι καὶ περιμανεῖς...
- F. R. 396, 14. λοχείας παραδεξαμένην τὴν θάλατταν... σφῆζει καὶ
συνεκτιθηνεῖσθαι...

4. Vocabula, quae primum ap. Plut. occurrere vi-
dentur:

- F. R. 387, 3. οὐδ' ἀκρόνυχον ὑπὲρ σφαίρας τινὸς ἵχνος καθεῖσα...
394, 5—6. (δρυσκολάπτης) ἐπιφοιτῶν καὶ προσκαδίζων ἀκρό-
νυχος.
- F. A.¹ 411, 8. ἄορνα ὕψη. 417, 25. αὐτόχρουν χλαμύδα.
- Soll. 59, 4. ὅταν περιπέση τῷ ἀγκίστρῳ, βελουλκεῖ...
- F. R. 385, 9. κλύδωνα καὶ βρασμόν...
- Es.¹ 109, 9. τὸν ἥλιον... οὐ καθαρὸν οὐδὲ λαμπρόν, ἀλλὰ βύθιον
καὶ ἀγλυώδη... Cf. 5, 435, 10, 438, 15.

12. τὸ γάνωμα τῆς ψυχῆς καὶ τὸ φέγγος. Cf. 5, 44, 211
110, 18. οὐ θεῖον, ἀλλὰ δαιμονικὸν...
- Soll. 55, 19—20. τὸν δυσξύνετον... διαρριπιζόμενον (Wytt).
76, 6. δυσδιάλυτον εἶναι καὶ δύστρωτον.
68, 15. φρουρεῖ δὲ τὸν κροκόδειλον οὐκ οἰκόσιτος, ἀλλὰ τοῖς
ἐκείνου λειψάνοις παρατρεφόμενος.
- F. R. 397, 15—16. (εἰ... Σύλλα) τὸν φιλόσοφον Νομᾶν περιεσάλ-
πιζε¹⁾ δύοντα...
- F. A.¹ 423, 12. ἀρετὴ πρωταγωνιστεῖ πράξεως ἐκάστης.
F. R. 398, 17. Τὴν... Τύχην... ὡς πρωτόπολιν καὶ τιθηνὸν...
- F. A.² 434, 5. οὕτως ἐρρέμβετο κενεμβατοῦν καὶ σφαλλόμενον ὑπ'
ἀναρχίας τὸ μέγεθος αὐτῆς.

Metae capienti prospectum crescunt vireculae; itaque corollarium faciam ex sophisticis flosculis, quorum putidissimos secundis mensis reservavi, ut ore saliva fluente decederes ex Plutarcho convivio; quale ipse sorbui — et tibi offero lector. Iam de fucio eruditionis mentionem feci in univ. Nunc Gellium atque Epictetum inspicias quaeso, quales illi sophistas quidque ore versantes produxerint. Nimirum definitiones. Quarum aliquot specimina egregia et Plut. edidit:

- Gl. Ath. 462, 9. ἀλλ' ὅτι μὲν ἡ ποιητικὴ περὶ μυθοποιῖαν ἐστὶ, καὶ Πλάτων εἴρηκεν, ὁ δὲ μῦθος εἶναι βούλεται λόγος ψευδῆς²⁾ εὐκῶς ἀληθινῶ²⁾.
- Soll. 17, 25. λύπην³⁾ δι' ἀλγηδόνας³⁾ ἐμποιοῦντες αὐτοῖς, ἣν μετανοιαν ὀνομάζομεν, ἠδονῆς δὲ τῇ μὲν δι' ὧτων ὄνομα κήλησις³⁾ ἐστὶ, τῇ δὲ δι' ὀμμάτων γοητεία³⁾, χρωῶνται δ' ἑκατέροις ἐπὶ τὰ θηρία.
- Brut. 89, 25. οὕτω δ' ἀνεφάνη ὑμῖν ἢ μὲν ἀνδρεία⁴⁾ δειλία⁴⁾ φρόνιμος οὔσα, τὸ δὲ θάρσος φόβος ἐπιστήμην ἔχων τοῦ δι' ἐτέρων ἕτερα φεύγειν.
- 91, 24. ἢ μὲν οὖν σωφροσύνη βραχύτης τίς ἐστὶν ἐπιθυμιῶν καὶ τάξις... ταῖς δ' ἐπιθυμίαις ἐνορᾶς που μυρίαν διαφορᾶν,...

In libello Soll. accuratissime observat Aristotelicas differentias

¹⁾ Φ. 388. ἀμοὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. ²⁾ Antithesis.

³⁾ Prodicus! Cf. Aqu. 8, 11. λουσαμένοις ἢ νιψαμένοις; Soll. 23, 6—7. οὐδὲ παραπαῖον ἢ παραφρονεῖν ἢ μαινόμενον, ... Cf. ex. c. 3, 306, 10. 4, 126, 13.

⁴⁾ Oxymoron.

inter νοῦς — λόγος — φρόνησις — διάνοια, νοεῖν — διανοεῖσθαι — λογίζεσθαι, φρονεῖν.

Nonnunquam, qualis sit res, de qua loquitur vel locuturus est, docet; explicationem hanc inducit per voces:

τουτέστιν F. A.² 434, 22. Gl. Ath. 464, 14.

οἶον Gl. Ath. 459, 14.

Aut omissa coniunctione rem plane exponit:

Soll. 68, 13. ὁ γὰρ τροχίλος ἐστὶ μὲν ὄρνις τῶν ἐλείων καὶ παραποταμίων...

27—69, 1. ὁ δὲ καλούμενος ἡγεμὼν μεγέθει μὲν ἐστὶ καὶ σχήματι κωβιδῶδες ἰχθύδιον,...

73, 22. τὴν λεγομένην ποιοῦντες ὀλολυγόνα, φωνὴν ἐρωτικὴν καὶ γαμήλιον οὔσαν.

78, 23. αἱ δὲ χελιδόνες ὄσων μὲν δέονται τυγχάνουσιν εἰσοικισάμεναι, σκιᾶς καὶ ἀναγκαίας ἀσφαλείας,...

Figura sophistica est etiam ἀπόδειξις, eiusdem farinae inductio (ἐπαγωγή)¹⁾ cuius in formam tota disceptatiuncula „Aquane“ redacta est; reliqui libelli modestius ea utuntur:

F. A.¹ 415, 7—11. εἰ τοίνυν μέγιστον μὲν... (prior protasis)... μυρία δὲ φαίνεται... (altera protasis)... εἰκότως ἂν... (symperasma).

Aqu. 1, 18. Ἄρ' οὖν οὐ χρησιμώτερον ἐκείνο, οὐ...²⁾ 2, 1. καὶ νῆ Δία φίλος ὁ πάσης ὥρας... ἔτοιμος. 3, 15. τοῦτ' οὖν χρησιμώτερον, οὐ... 4, 3. Καὶ μὴν καὶ χρησιμώτερον, ὁ... 5. καὶ μὲν δεῖν ὀφελιμώτερον τὸ... 7, 3. πῶς τοίνυν δεῖν οὐκ ὀφελιμώτερον, ὁ... 7, 5—7. καὶ μὴν, οὐ... τοῦτ' ὀφελιμώτερον³⁾ 24—8, 2. καίτοι γ' εἰ..., δεῖ... τὸ δὲ τοῖναντίον... 8, 21. καὶ οἱ μὴ... 24. ὥστε καὶ κατὰ (9, 1) τοῦθ'... 9, 26. εἰ τοίνυν (1. prot.)... 10, 1. καὶ τοῦτο... (2. prot.), πῶς οὐκ ἂν εἴη... (conficitur).

Rigorem formulae dialecticae tum 1. firmat, tum 2. delenit certis 1. rationandi et 2. inculcandi³⁾ vocabulis:

1) F. A.¹ 419, 6. Οὐκοῦν πρώτη μὲν ἢ τῆς στρατείας ὑπόθεσις φιλοσοφον τὸν ἄνδρα συνίστησιν, ... F. A.² 441, 24.

¹⁾ Aqu. 6, 6—7. ²⁾ Enthymemata.

³⁾ Saepius vergit in oratoriam, cui tam Cicero studet, urbanitatem I): Aqu. 5, 2. πέμπτον, ὡς ἂν τις εἴποι, πεποίηκε στοιχεῖον τὴν θάλασσαν.

I) Christ-Schmid, G. d. gr. L. II, 1, 5, adn. 3. 300, adn. 3.

...οἷς ἀποδείκνυται κάλλιστα... διατιθέμενος. Aqu. 2, 21. καὶ τὸ μὲν πλάσμα τοῦτο μὴ εἶναι ποιητικόν, ἀποδείνυσιν ὁ κατ' ἡμᾶς βίος. Soll. 60, 10. ἀληθῆς δ' οὐσα πολλά δείκνυσι...

- Aqu. 2, 13. δῆλον γάρ, ὡς... 6, 6—7. δῆλον δ' ἐκ τῆς ἐπαγωγῆς· 7, 7. δῆλον γάρ, ὡς... Soll. 20, 22. ὁ δὲ καὶ δῆλόν ἐστιν, ... 57, 17. καὶ τοῦτο δῆλόν ἐστιν ἀπὸ τῶν πάνυ προχείρων. 57, 2. τῆς δὲ... συνέσεως μέγα δῆλωμα τὸ κοινόν ἐστιν. Brut. 88, 10. οἷς δὴ μάλιστα δῆλον ὅτι... 89, 10. ἐκ τούτων γε δῆλόν ἐστιν, ... Es.¹ 106, 14. πρῶτον μὲν ἀπὸ τῶν σωμάτων δηλοῦται τῆς κατασκευῆς. ²112, 17. Ἐξ ὧν καὶ μάλιστα δῆλόν ἐστιν, ὡς...
- 2) F. R. 395, 25. ὁμολογουμένως. 401, 25. τίς οὐκ ἂν ὁμολογήσειεν. 404, 4. ἴσως. 406, 15. ὡς ἀληθῶς. F. A.¹ 415, 10. εἰκότως ἂν... in conclusione. Aqu. 2, 15. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτ'... 2, 17. σχεδὸν cf. 3, 8. Soll. 13, 23. ἀμωσγέπως cf. 55, 14. Brut. 88, 13. ἐκεῖθεν δ' ἂν, ... μάλιστα καταμάθοις. Es.² 118, 8. καὶ μὲν ἀκόλουθον ἦν αὐτοῖς, εἰ... ,...

Identidem in ratiocinando sententiis in universum dictis utitur loco protaseon; ex. gr.:

- F. R. 395, 19. ἀρχὴ μὲν δὴ μέγιστον ἐν παντί, (μάλιστα δ' ἐν ἰδρύσει καὶ κτίσει πόλεως· ταύτην... finitio generalis transfertur in rem, de qua agitur).
- F. A.¹ 425, 5. ἡ γὰρ φύσις ἀγωγός ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. Platoni nimirum nomen dedit adhuc iuuenis.
- ²439, 5. Οὕτω νικῶσιν ἀρετῇ. Sic itur ad astra! Sic vincas virtute!
- 451, 17. τοῖς γὰρ ἐνδόξοις καὶ μεγάλοις ἀγῶσι, κἂν δυστυχῶνται, τὸ γοῦν αἰσχρὸν οὐ πρόξεστιν. Ap. Germanum quendam poëtam simile quiddam legisse me memini.
- Gl. Ath. 461, 7—8. οὐ γὰρ οἱ λόγοι ποιοῦσι τὰς πράξεις, ἀλλὰ διὰ τὰς πράξεις καὶ ἀκοῆς ἀξιοῦνται.
- 463, 6—7. εὐάλωτον γὰρ ὑφ' ἡδονῆς λόγων τὸ μὴ ἀναίσθητον.

Ut perfecti sophistae expleatur imago, singula vocabula, quae scholasticum prae se ferunt colorem, enumerabo ex eis, quae excerpsti, scriptis:

- F. A.¹ 412, 23. ὑπομνηματισμούς. 25. ἀξιωματών. 26. Δέσεις. 417, 20. ἀδιαφόροις. 419, 5. ὑπόψεις; cf. Brut. 90, 26.

ὑπόθεσιν. 10. 22. ¹ φωνάς. ² φωνῶν. 20. ἀποφθεγμάτων cf. 420, 5. — 420, 25. ἐν ταῖς διατριβαῖς ἢ παρὰ τὰ συμπόσια. 422, 19. θεῶ σχολάζοντες. 425, 4. κρίσεις, cf. v. 7. 11. — 9. προλήψεων, cf. Soll. 38, 14. πρόληψιν. — 12. φαντασίαι. 14. προαίρεσιν; ² 448, 23. προαίρεσιν ἐν τῷ καλῷ τελεσιουργόν. 15. ὁρμήν. — διάθεσις F. A. ² 430, 16. 431, 19. — διατίθεμαι F. A. ² 441, 25. 456, 11. — Gl. Ath. 463, 2. Γοργίας; Isocrates 468, 18. 22. 469, 18; 468, 18—19. Ἀντιφώντας καὶ Ἰσαίους. 468, 2. ῥήτορες. Es. ¹ 105, 2. ῥήτορος. Soll. 54, 13. ῥητορεία; 12, 2. τὸ ῥητορικόν. 17. τοὺς ἐν ταῖς σχολαῖς τὰ μεράκια προδιδάσκοντας. 469, 7. ἀντίθετα καὶ πάρισα καὶ ὁμοίωπτα. 9. τὰς περιόδους ἀπολεαίων καὶ ῥυθμίζων. 12—13. φωνήεν φωνήεντι συγκροῦσαι καὶ συλλαβῇ τὸ ἰσόκωλον ἐνδεὲς ἐξευγεκῆν¹⁾. 470, 6. σκόπει δὲ σοφιστικὴν μικροφροσύνην. F. A. ¹ 419, 12. σοφιστοῦ. In neutram partem. — Brut. 90, 25. 91, 21. σοφιστής²⁾; Brut. 100, 1. σοφιστῶν (in malam partem). Es. ² 118, 20—21. μηδὲ τεχνικῶς μηδὲ σοφιστικῶς. Soll. 43, 14. σοφίσματα. 62, 2. σοφίσματα. 23. σοφίσματι. Soll. 17, 10—15. ἐν ταῖς εἰσαγωγαῖς... τὴν „πρόθεσιν“ ὀριζόμενοι „σημείωσιν ἐπιτελειώσεως“ etc. cf. vv. 18—20. — 38, 7. συλλογισμόν cf. 72, 27. — 38, 11. συλλογίζεσθαι. 9. οἱ διαλεκτικοί. 10. διεξευγμένῳ³⁾; 20. διεξευγμένοις ἀξιώμασι καὶ συμπεπλεγμένοις⁴⁾. 15. τὰ λήμματα καὶ τὸ συμπέρασμα. 22. καθηκόντων⁵⁾; cf. 70, 7. — 54, 13—14. ἐρρωμένος ἀγὼν καὶ ῥητορεία κγκλίδων ἐπιδέουσα καὶ βήματος. Brut. 83, 15. διαλεχθεῖς, ὧ γενναῖε, πείσον. 98, 7. θεωρημάτων. Es. ¹ 110, 8. προανακρούσασθαι καὶ προαναφωνῆσαι. 9. ἀλληγορεῖ. ² 118, 6—7. οὐτ' ἀγαθὸν οὔτε προηγούμενον οὐτ' οἰκεῖον.

Τὸ παραδοξότατον⁶⁾ quoque contendo iam reservari calamo:

¹⁾ Ut hic Plut. iuvenis in Isocratem insultat, simili modo Apuleius, in genus sapiens, invehitur in „pallio tenus philosophos (Florid. 7)“.

²⁾ In bonam partem. ³⁾ Epict. Ench. c. 36.

⁴⁾ Epict. Diss. 1, 26, 14. 2, 9, 8; Ench. c. 36. c. 42.

⁵⁾ H. Schenkellii indicis verborum, quae ap. Epict. occur., p. 595. s. v.

⁶⁾ F. A. ¹ 413, 15; cf. huius libelli pp. 19, 134—139.

F. A.¹ 414, 20. μακαριώτεροι τῶν διαφυγόντων Ἀλέξανδρον οἱ κρατηθέντες γενόμενοι· 22. τοὺς δ' ἠνάγκασεν εὐδαιμονεῖν ὀνικήσας.

424, 23—25. Ξενοκράτην, πενήκοντα τάλαντα δωρεάν Ἀλέξανδρου πέμψαντος, ὅτι οὐκ ἔλαβε θανάζομεν· τὸ δὲ δοῦναι, οὐ;

Gl. Ath. 463, 2—3. Gorgiae profert cavillationem (tragoediam animis ex motibus creare fraudem): ἦν ὁ τ' ἀπατήσας δικαιοτέρος τοῦ μὴ ἀπατήσαντος καὶ ὁ ἀπατηθεὶς σοφώτερος τοῦ μὴ ἀπατηθέντος. Multi postea usque ad nostram aetatem fuerunt, qui artem blandam esse fraudem vel accusarent vel laudarent.

467, 15. ἔστασαν τρόπαιον ἀπὸ τῶν νικούντων¹⁾ πολεμίων.

Brut. 89, 21—26. οὕτως ὁ πληγὴν ὑπομένων... οὐ πρὸς ταῦτα θαρραλέος, ἀλλὰ πρὸς ἐκεῖνα δειλός ἐστιν. οὕτω δ' ἀνεφάνη ἡμῖν ἢ μὲν ἀνδρεία δειλία φρόνιμος²⁾ οὐσα, τὸ δὲ θάρσος φόβος ἐπιστήμην ἔχων τοῦ δι' ἐτέρων ἕτερα φεύγειν.

90, 5—6. „ἀνθρωπόθυμον“... „ἀνδρὶ εἴκελον ἀλκίην“.

Haeret etiam paradoxon in totius libelli de Gl. Ath. argumento; quo libello studet Plut. demonstrare longe clariores Athenas armis quam artibus esse; qua opinione quae est, quam quis minus expectaverit? ³⁾. De accessitis ὑποθέσει cf. Gell. N. A. XVII, XII, ubi traditur encomion Thersitis et laudatio... febris ⁴⁾. Videmus, quam delicati iam ante nostrum saeculum fuerint antiqui. Conicere possumus non vehementer perculisse Plut. facetos suos auditores bruta animalia homines vincere sollertia ⁵⁾ contententem. Pro virili tamen parte παραδοξολογεί.

¹⁾ C. Morawski, Rhetorum Romanorum ampullae (Dispp. Acad. Crac. XXXII) p. 345; Parallelismoi pp. 251—254.

²⁾ Meno Platonis docet sophistis hanc de virtute doctrinam debere originem nec tamen non invenisse favorem apud cultiora ingenia.

³⁾ Aliter W. Christ-Schmid, II, 1, 400, adn. 1. Sed cf. Burs. Jahresber. 171, 272...; praeterea: E. Stemplinger, Das Plagiat... p. 235.

⁴⁾ Cf. encomia Frontonis.

⁵⁾ Fortasse nostratem lectorem tenebit etiam Gregorium Sanocensem a partibus Plutarchi stetisse, ut comperimus ex vita illius viri, quam Callimachus conscripsit, quamque nuper defunctus, in quo multum amissimus, vir doctus A. Miodónski edidit; cuius vitae fol. XXVII legimus de Gregorio „illa, quae dicuntur asse-

Schellensius ¹⁾, Volkmann ²⁾, Bernadaces ³⁾, Hartmanus ⁴⁾ observaverunt in vicem germani sophistae exercere Plut. passim pseudoëtymologiam et aetiologiam, gemina artificia instaurata a sophistis. Civitate in litteris donatae sunt istae doctrinae a Platone, qui in Cratylo et alias ⁵⁾ talia incertum luserit, an serio agitaverit. Manuisse domi et in secta doctrinam conditoris argumento est Plotinus, de cuius etymologico lusu scripsit H. F. Müller ⁶⁾. Quae ap. Plut. deprehendere potui, haec fere sunt:

1. Pseudoëtymologia ⁷⁾:

F. R. 389, 20—21. καὶ τάχα που τῇ τύχῃ τὴν ἀνδρείαν παρωνόμασεν, ἦ... i. e. fortunae fortitudinem.

F. A. ¹ 415, 18. ὥσπερ ἀγέλης συννόμου νόμφ κοινῶ συντρεφομένης. Greges νομόν communem habent, cives νόμον. Aut ludit et cavillatur, ut hic, aut agit eruditum.

Aqu. 1, 10. τοῖς πλείστοις γὰρ ὄνομακένα δοκεῖ τὸ ὕδωρ τοῦτον τὸν τρόπον παρὰ τὴν χύσιν.

2, 7. ἀμέλει τοὺς ἀποθανόντας „ἀλίβαντας“ καλοῦσιν ὡς ἐνδεεῖς „λιβάδος“ τουτέστιν ὑγρότητος,...

7, 3. ...ζῆν λέγοντες. Cf. adn. crit.: ζ [ζῆν] corr. vid. ρεῖν. Non intellexit Bernadaces. Plut. censet aquas, quae feruntur, ideo νίνας (ζῆν) vocari, quod in iis calorem motus contineat i. e. quia in ea sint condicione, quam Graeci vocabulo ζεῖν designaverint.

Soll. 23, 22. καὶ γὰρ ἡ συνήθεια ταῦτά γε κατηγορεῖ τῶν παραφρονούντων μὴ εἶναι παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐκπεπτωκένα τῶν λογισμῶν.

52, 9—12. αἱ δὲ Κρητικαὶ αἴγες, ὅταν τὸ δίκταμνον φάγωσιν, ἐκβάλλουσαι τὰ τοξεύματα (quibus vulnerantur) ῥαδίως καταμαθεῖν ταῖς ἐγκύοις τὴν βοτάνην παρέσχον ἐκτροπικὴν δύναμιν ἔχουσαν.

57, 6. (ἐλάφοις δ' ὄφεις ἀγόμενοι ῥαδίως ὑπ' αὐτῶν) ἦ καὶ

rendo bruta carere ratione, hominum dicebat inventa"; ex. fol. autem XXVIII professum esse haeresin Epicuri Gregorium patet.

¹⁾ p. 33. ²⁾ 1, 23. 26. 2, 6. 26. 250. 264. adn. 304. 334.

³⁾ 1. praef. LX. ⁴⁾ 147—148. 686. ⁵⁾ Janske p. XXVI, 49.

⁶⁾ H. F. Müller in Hermes 52 (1917) p. 151.

⁷⁾ Quo vocabulo liceat designare veriloquia investigandi studium vulgare et, qua de causa quaeque ita sint nominata, sciscitandi.

- τοῦνομα πεποιήται παρώνυμον οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἔλξεως τοῦ ὄψεως.
- 58, 7—10. Ab aliis prolatas vituperat explicationes originis vocabuli κέρασ in Ω 82.
- 66, 24—25. Ἀμίαισ δὲ καὶ τοῦνομα παρέσχηκεν ὁ συναγελασμός, οἶμαι δὲ καὶ ταῖσ πηλαμύσι (ἄμα, πελάζω).
- 70, 21—25. Divinationes de vi vocabuli ἱερός.
- 71, 23. ἰδία δ' αἱ φυκίδες ἐκ τῶν φυκίων οἶον νεοττιὰν διαπλασάμεναι.
- Brut. 87, 24. ...τὴν τῆς δειλίας ἐπόνυμον εὐκόλως ἐνασπαζόμενος. Sc. δουλείαν. Sophistico studio exquirendi, unde verba essent ducta, atque paronomasiae appetendae ardore inveniliter percitus, ψυχρόν istud commisit.
- Es.¹ 110, 19—20. ...οἱ παλαιοὶ Τιτᾶνας ὠνόμασαν, καὶ τοῦτ' ἔστι κολαζόμενον καὶ δίκην διδόντος Fors. τίνοντος, ut respondeat ad Τιτᾶνας; cf. l. 11. δίκην τίνουσαι. Sin corrigendum est, ut proponit Bern., in acc. plur., delendum fuerit καὶ ante τοῦτ'; sed correctione opus non esse videtur; nam pronomini τοῦτ' subaudiendum est ὄνομα, aut est genetivus qualitativus.

2. Aetiologia¹⁾:

- Aqu. 2, 15. ἕδωρ μὲν οὖν οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτ' οὐκ ἦν ἀνθρώποισ οὐδέ τις εὐρετῆσ λέγεται θεῶν ἢ ἀνθρώπων.
20. καὶ τὸ μὲν πλάσμα τοῦτο μὴ εἶναι ποιητικὸν ἀποδεικνυσιν ὁ καδ' ἡμᾶσ βίος. Aetiorum auctores rationem semper contra fidem valere faciebant et vetustiora ad analogiam suorum temporum examinabant.
- Soll. 53, 25. ἰχθύσ δὲ τοὺσ ἀμαθεῖσ καὶ ἀνοήτουσ λοιδοροῦντεσ ἢ σκώπτοντεσ ὀνομάζομεν. Inquiritur in originem nominis eiusdem nominis interpretatione.
- 62, 21. ὁ δὲ καλούμενοσ ἀλιεύσ γνώριμοσ μὲν ἔστι πολλοῖσ καὶ διὰ τοῦργον αὐτῷ γέγονε τοῦνομα.
- 74, 2—4. ἄλλωσ δὲ λαμπρύνουσι (sc. οἱ βάτραχοι) τὴν φωνήν, ἕτερον προσδεχόμενοι· καὶ τοῦτο σημεῖον ἐν τοῖσ βεβαιότατοισ ἔστί.
- 76, 24. καταγελᾶν τῶν ἐρωτημάτων ἐκείνων, ἃ σκώπτοντεσ

¹⁾ Hartman, p. 677.

- ἐρωτώσιν οὗτοι, διὰ τι... Formula quaerendi διὰ τί alpha erat omnium capitum aetiologicorum.
- 80, 9. καὶ τοῦ πάδου ἐπίσημον Ἰασεῦσι τὸ χάραγμα τοῦ νομισματός ἐστι, παῖς ὑπὲρ δελφίνος ὀχούμενος.
20. ...ἐξενεχθῆναι τῆς Σικύνθου κατὰ σπήλαιον, ὃ δεικνυται μέχρι νῦν καὶ καλεῖται Κοιράνειον·
- Es.¹ 110, 9. ...προαναφωνῆσαι τὰ τοῦ Ἐμπεδοκλέους· ἀλληγορεῖ γὰρ ἐνταῦθα τὰς ψυχάς, ὅτι... Allegorica veteris poëtae explanatio.
13. ἠνιγμένος ἐστὶ μῦθος (se. de Titanibus) εἰς τὴν παλιγγενεσιαν· item.

Addenda.

1. De singulari indole libelli qui inscribitur Aquane.

Pluribus locis iam commemoravi suspicari me libellum Aquane in adversariis nobis comparuisse et non modo mutilatum, verum parum limatum, officinae Plutarchi scriptoris ostendere nobis arcana. Quae ad artem componendi spectant omissis, negligentioris atque aegre accuratae dictionis indicia proferam aliquot.

1. Nullas metaphoras in Aquane inveniri iam novimus.

2a. Plures continenter se excipientes enuntiationes incipiunt ab eadem coniunctione καί: 2, 2. 6. 9, 3, 1. 6. 13.

b. Particula καὶ μήν, quae in omnibus a me excerptis scriptis (i. e. in 215 paginis Teubnerianis) occurrit vicies, in sola Aquane (i. e. in 9 paginis), usu venit octies.

c. Parum artificiose variatur oratio:

1, 18. Ἄρ' οὖν οὐ χρησιμώτερον ἐκείνο, οὐ... 2, 12. τὸ ἐξ ἀρχῆς χρησιμώτερον τοῦ ὕστερον εὔρεθέντος. 3, 16. τοῦτ' οὖν χρησιμώτερον, οὐ... 4, 3. καὶ μήν καὶ χρησιμώτερον, ὁ... 5, 18. πῶς οὖν οὐ χρησιμώτερον... 9, 9—10. χρησιμώτερον εἶναι τοῦτο, ᾧ... 12. ἐπεὶ τί λόγον χρησιμώτερον...

7, 4. πῶς τοιῦνθεν οὐκ ὠφελιμώτερον, ... 7. οὐ..., τοῦτ' ὠφελιμώτερον... 8, 7—8. Θερμανθὲν γὰρ ὠφελιμώτερον... 10. ἔτι ὕδωρ μὲν μοναχῶς ὠφέλιμον... 18—19. καὶ τὴν θάλατταν ἢ θερμότης ὠφελιμωτέραν ἐποι-

ησεν, ... 9, 14. διὰ τοῦθ' ἦπτον ὠφέλιμον... 10, 2. εἰ...
πῶς οὐκ ἂν εἴη πάντων ὠφελιμώτατον.

9, 12—13. ἢ μᾶλλον ἀνθρώποις λυσιτελέστερον; 9, 17.
τί τέχνης τῆ βίῃ λυσιτελέστερον. 26. εἰ τοῖνυν τοῦ
ζῆν οὐδὲν ἀνθρώποις λυσιτελέστερον. 10, 4. οὐ..., οὐκ
ἂν εἴη λυσιτελέστατον;

3. Complura enuntiata carent verbo finito; ex. gr.:

Aqu. 3, 10. καὶ βίος αὐτοῖς νεμομένοις, ἵπταμένοις... 12. ὕδατος δὲ
χωρὶς οὐκ ἔναλον οὐδὲ χερσαῖον οὐδ' αἰθέριον. 4, 4—5.
πῦρ μὲν οὖν ῥέον ὀλεθριώτατον, ἢ δ' ὕδατος φύσις οὐδέ-
ποτε βλαβερά. 14. τοιοῦτον δὲ τὸ πῦρ, οἷον θηρίον
παμφάγον... 5, 20—22. διότι τέτταρα μὲν στοιχεῖα θεῶ
καθάπερ τεχνίτη... ὑποκείμενα, τούτων δ' αὖ πάλιν ἀλλή-
λοις διαφορά. 6, 14. ὥστε καὶ αὐτῷ φθορὰ πυρὸς ἔνδεια.
20. ὅσα στάσιμα τῶν ὑδάτων. 7, 13—14. θάνατος δ' οὐκ
ἄλλο τι πλὴν ἔκλειψις θερμοῦ παντελῆς· ψυχρότατοι
τοῖνυν οἱ νεκροί¹⁾. 24—25. καίτοι γ' εἰ τῆ αὐτοῦ φύσει
τὸ ὕδωρ καρποφόρον, ... 9, 2. τὸ μὲν ὕδωρ οὐδέποτε τοι-
οῦτον, ὥστε... 23. ἀλλ' οὐδὲν ὄφελος ἀπὸ τῆς ἐγρηγόρ-
σεως... 26. εἰ τοῖνυν τοῦ ζῆν οὐδὲν ἀνθρώποις λυσιτε-
λέστερον...

4. Dictio contracta; ex. gr.:

Aqu. 4, 11—12. οὐ δεῖται γὰρ ὀργάνων οὐδ' ἐργαλείων, ἀπροσδεές,
αὐτοτελές ἀγαθόν. Versio ap. Duebnerum: nam non
indiget instrumentis, non supellectile, nihil extra sese de-
siderat, bonum est in se ipso perfectum.

6, 17—18. ἀπέχοντος δὲ καὶ ἐνδεήσαντος, ... Cf. adn. Bern. 18.
ἐνδεήσαντος] audiendum vel potius addendum πυρὸς. Et
Plutarchum credo omisisse. Multa in „Aquane“ de integro
componenda essent, si, quid melius futurum esset, in-
staurare velles.

9, 13—15. διὰ τοῦθ' ἦπτον ὠφέλιμον ἐκ τῆς προνοίας τοῦ
βελτίονος εὐρεθέν; interpretandum: an ideo minus utilis
est, quod ex providentia praestantioris naturae inventus
est?

¹⁾ Sic notare solemus per compendia, non libros conscribimus, nisi de
Tacito cogitas. Haec Gellius „signa rerum“ vocat ad subsidium magis memoriae
propriae quam ad legentium disciplinam ponenda.

Et parum accurata :

- 1, 18—2, 2. Ἄρ' οὖν οὐ χρησιμώτερον ἐκείνο, οὐ πάντοτε καὶ διηλεκτῶς δεόμεθα καὶ πλείστον, καθάπερ ἐργαλείον καὶ ὄργανον, καὶ νῆ Δία φίλος ὁ πάσης ὥρας καὶ παντὸς καιροῦ παρὼν ἕτοιμος. Ambo cola nullo modo secum cohaerent; enuntiatum parentheticum solutionem habet nominativum, quam posceret ratio syntactica; neque tamen ideo corrigendum est cum Bernadace; tota periodus nimia laborat paratactica licentia.
- 2, 2—4. καὶ μὴν τὸ μὲν πῦρ οὐ πάντοτε χρήσιμον, ἔστι δ' ὅτε καὶ βαρυνόμεθα καὶ ἀποσπώμεθα. Par licentia.
- 2, 6. καὶ οὐκ ἔστιν ὅτε (v. 3. ἔστι δ' ὅτε. v. 15—16. οὐκ ἔστιν εἰπεῖν ὅτ' οὐκ...) ἄνθρωπος οὐ δεῖται. Identidem negligit anaphoram.
- 4, 10. τὸ δ' ὕδωρ καὶ τοῦτ' ἔχει φιλάνθρωπον, τὴν ἰσότητα, τὸ ὅμοιον. Potius adumbrat enumerationem, quam enumerat.
- 5, 20—6, 5. Partim corrupta, partim negligenter constructa; quae ipse consulat lector; deludunt enim sarcinatrices acus criticorum.
- 8, 8. Σερμανθὲν γὰρ ὠφελιμώτερον, οὕτω δὲ βλαβερόν. Captu brevius.
- 9, 6—7. οὕτω καὶ στοιχείον τὸ τῆς ἔξωθεν ἐπικουρίας παρέχον πολλάκις μὴ δεόμενον ὑπερέχον. Locus, ut autumo, sanus. Collocatio verborum intricata hoc modo enodanda videtur: οὕτω καὶ ὑπερέχον (sc. ἐστὶ pro ὑπερέχει) στοιχείον ὃ, μὴ δεόμενον τῆς ἔξωθεν ἐπικουρίας, πολλάκις (αὐτήν) παρέχει (αὐτὸ ἐξ ἑαυτοῦ). Ut est, clarior reddi potest positus commatibus post ἐπικουρίας,... πολλάκις,... δεόμενον,... Plut., tam ubi dormitat, quam ubi festinat, consuevit obscura atque impedita uti compositione.
- 10, 9—11. ἐξαιρέτως δ' ἡ ὄψις, ἧτις ὀξυτάτη τῶν διὰ σώματός ἐστιν αἰσθήσεων, πυρὸς ἕξαμμα οὖσα καὶ ὅτι θεῶν πιστὴν παρέσχηκεν. Vulgari sermoni aptior compositionis asperitas.
5. Singula argumentorum puncta breviter astringit: ἔτι δέ 2, 11. ἔτι τε 10, 11. Ἐτι μὴν 4, 13. ἔτι μὲν 8, 10.
6. Postremo, quae prima specie suspecta videri queant, repe-

riuntur autem etiam in libellis conscriptis a Plutarcho aetate provectoro et — eam fortasse ob rem, — pariter ut „Aquane“, satis negligenter compositis:

- 5, 20. *διότι* pro obiectivo *ὅτι* hiatus causa: Regg. et imp. Apophth. 195 B; fr. XVIII c. 15; cf. Burs. Jahresb. 171 p. 268.
- 6, 5. *φασί* abs. (loco plane corrupto): obvenisse mihi in lectione eorum, quorum super facta mentio est, libellorum certus sum. Cf. 6, 239, 12. 321, 18. 324, 7. 350, 14. 351, 24.
- 7, 7. *τὸ οὐ*¹⁾: de invidia et odio 536 F. *τοῦ ὅτι*. Cf. 1, 3, 18. 6, 223, 12. 360, 17.
- 8, 23. *πλεονασμῶ*: de vitioso pudore 529 B. *πλεονασμῶν*; Quaest. cony. 650 E. *πλεονασμοί*²⁾; *σκυθροπασμός* de recta aud. rat. 43 F. *ἄπ. λεγ.* ap. Plut. et omnino?; *εἰκονισμός* Quo mod. adul. ab am. internosc. 54 B. *ἄπ. λεγ.* ap. Plut. et omnino?
- 8, 19. *καταδερῆ*. *ἄπ. λέγ.* ap. Plut. et omnino: *καταπειθεῖς* de libb. educ. 5 C; *καταξήρους* de libb. educ. 8 C.
- 9, 12. *μᾶλλον... λυσιτελέστερον*: *ὡς μᾶλλον πρὸς ἄλλα χρησιμωτέραν* de frat. amor. 482 F.
- 23—24. *ἐγρηγόρσεως*: *ἐγρήγορσις* de libb. educ. 9 C; *ἐγρηγόρσεως* Cons. ad App.³⁾ 106 F.

Vere autem Plutarcheae dictionis haec in „Aquane“ inveniuntur indicia:

- 2, 1. *νῆ Δια*⁴⁾.
7. *ἀμέλει* cf. 6, 19.
11. *ἔτι δέ*: Soll. 30, 25. 61, 16. 70, 17.
13. *δῆλον γὰρ ὡς* cf. 6, 6. 7, 7.
- 16—17. *οὐδέ τις εὐρετῆς λέγεται θεῶν ἢ ἡρώων* cf. huius dissertationis pp. 203—204.
- 3, 6—7. Interrogatio oratoria.

¹⁾ Kolffhaus, pp. 26—27. ²⁾ Cf. huius libelli p. 68, adn. 4.

³⁾ R. Volkmann, De Consolatione ad Appollonium Pseudoplutarchea, Jauer, 1867; W. Christ-Schmid, II, 1, 385.

⁴⁾ Ubi numeri locorum ex aliis scriptis non apponuntur, consulendus est index Graecus in fine libelli.

3, 12. Variatio inter *ἀνευ* et *χωρίς* (p. 9 inter *χρήσιμος*, *ὠφέλιμος*, *λυσιτελής*).

18. Indicia dispositionis: *Μετιωμεν ἀπὸ τῶν χρωμένων ἐπὶ ταῦθ' οἷς χρώμεθα, φυτὰ καὶ καρπούς*. 5, 19. *Ἡ πρὸς τοῦναντίον ἂν τις ἐντεῦθεν ἔχων λέγοι* ¹⁾. 8, 3. *Ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς* ²⁾. Credo fecisset plenior transitum ad nova, si orationem perpolivisset. Tales notas nos in albis manicis exaramus urgente hora praelectionis. 9, 9. *καίτοι γ' εἰς τοῦναντίον λάβοι τις ἄν...* Infabre iteratur. 16. *Ἐπεὶ δὲ κατὰ τοῦτο τοῦ λόγου γεγόναμεν...*

5, 17. *πῶς* cf. 10, 1: Es. ¹ 101, 10. — 6, 5. 8, 8. *δυνείν*. — 9, 13. *τί οὖν*. Cf. 5, 144, 20. 6, 149, 4. — 9, 26. *τοῦ ζῆν*. Soll. 65, 18. Es. ¹ 109, 24. — 10, 9. *ἦτις* pro *ἦ hiatus gratia*.

2. Coniectanea ³⁾.

F. R. 386, 1. *Νυνὶ δέ μοι δοκῶ τοῦ προβλήματος ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς καθορᾶν...* adn. crit. Bern. 1. *τοῦ προβλήματος*] fort. *πρὸ τοῦ* (aut *πρὸ του*) *βήματος*, ut cum *βαδιζούσας* iungatur.

Ad locos, quos Hartman ⁴⁾ protulit, ut probaret textum vitiatum non esse, adde: F. A. ² 436, 3—4. 453, 21. Soll. 60, 8. Brut. 96, 27—97, 1; ex aliis scriptis Moralibus: 86 A. 93 E. 100 C. 136 A. 147 C. 156 D. 159 D. 165 F. 169 C. 182 F. 378 A. 390 F. 399 A. 400 B. 406 E. 409 B. 417 B. 431 A. 437 C. 446 B. 451 A. 461 C.

„Egregiam“ Duebneri „restitutionem“ ⁵⁾ quominus accipiam, prohibeor duabus rebus: primum quia Regg. et imp. apophth. 182 F legimus: *...ἔλεγε τὴν δόξαν ὥσπερ ἀπὸ σκοπῆς τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν οἰκουμένην πυρσεύ-*

¹⁾ F. A. ² 436, 6. *τοῦναντίον μὲν οὖν εἶποι τις ἄν, ὅτι...*

²⁾ Cf. 2, 503, 4. 3, 381, 14. 4, 128, 20. 5, 269, 24. 6, 185, 7.

³⁾ Cf. huius libelli pp. 17** . 48^a. 69^a. 71*. 72. 86. 88. 106*. 141*. 145. 173^a. 176^a. 178^a. 191^a. 206^a. 213^a. 217^a. 218. 226. 249. 256. 259.

⁴⁾ p. 147.

⁵⁾ Nempe *σκοπῆς* pro *σκοπῆς*; sed Plut. non adeo medicum agebat, ut etiam ionice scriberet.

εσθαι¹⁾ tum etiam quoniam voc. σκοπή significatione σκοπιά invenitur ap. Aesch. Lycophr. Luc. Philon.

405, 19. τῆς νυκτὸς τὸ ἐρημότατον διαφυλάξαντες ἀνέβησαν...
adu. crit. Bern. 19. ἡρεμότατον? Probat Hartman²⁾,
qui praeterea simplex φυλάξαντες pro composito legendum putat.

Adiectivum ἡρεμος inferiore litterarum aetate ortum omnino perrarum est, apud diligentiores scriptores paene inauditum. Qui nocturno tempore aliquid furtim perficere vult, eam partem noctis fere observat, qua est maxima solitudo, ut liber a testibus sit; nec nihili est, ut scribit H., „nox deserta“³⁾, nec tale quicquam τῆς νυκτὸς τὸ ἐρημότατον significat. „Nox placida“ fortasse mollius sonat, periculosa tamen est aliquid facinus perpetrare conanti, si quid curae ei sit, ne audiatur. Accipiendum pro simplici compositum διαφυλάξαντες concesserim⁴⁾, lectionem, qualis est, defendo; nec tamen compositum molestum erit, si modo recte intellectum fuerit: τῆς νυκτὸς τὸ ἐρημότατον διαφυλάξαντες proprie est: cum ad eam usque partem noctis mansissent...

F. A.¹ 410, 17. τὸν δ' ὤμον ἐκπεσὼν βαρὺς ἐξ ἔδρας περιεδίνησα.
Adu. crit. Bern.: 17. ἐκπεσὼν — περιεδίησα] corrupta.

Quid ita? Nam primum ἐκπεσὼν βαρὺς sana esse documento sint: F. R. 402, 23. ἐφήμερος πνεύσας; 387, 10. ἐλαφρὰ διέπτῃ (sc. ἢ Τύχη); Soll. 43, 19. ἀναστὰς ἐλαφρός⁵⁾; nec recte emendavit J. Geffcken βαρὺ πνεύσας πόθος pro βαρὺς⁶⁾ in epigrammate Meleagri (c. 337 sylloges suae; cf. Wochschr. f. klass. Philol. 1917, p. 101). Deinde iungendum censeo: ἐξ ἔδρας περιεδίνησα i. e.

¹⁾ Cf. Steph. Thes. L. Gr. VII, 429 B in. „et frequens ap. Plut. ἀπὸ σκοπῆς θεωρεῖν, καταδεῖν confert Hemst“.

²⁾ p. 149.

³⁾ Stat. Theb. 4, 439: solaque in nocte; noctem desertam diserte appellavit Empedocles teste ipso Plutarcho 4, 314, 4.

⁴⁾ Cf. huius libelli p. 212. s. v. διαταραχή (= ταραχή), διαθηριοῦμαι (= [ἀπο]θηριοῦμαι), συμπροσισχύμενα (ἀπ. λεγ. omnino pro προσισχύμενα), παραβιάζομαι (= βιάζομαι), ἀπογεύομαι (= γεύομαι).

⁵⁾ I. H. Schmalz (in I. Muellerei enchiridio) II, 2, 350; K. Brugmann II, 1, 417.

⁶⁾ Plut. Mor. 5, 85, 25. ἐπεμβαίνειν βαρύν.

bracchium ex sede (quam vernaculo sermone „staw“ appellamus) extorsi, non, ut interpretatus est Duebnerus: „gravi autem de sella lapsu luxavi humerum“; sic enim exspectaremus: ἐκ τῆς ἔδρας; ut autem ego interpretor, ἐξ ἔδρας περιεδίησα unam notionem exprimunt, quam ob rem ἔδρας articulo non eget; cf. 4, 351, 19.

411, 25. τοῖς τριςμυρίοις, οἴσθαι, πέξοις... πιστεύσας adn. crit. Bern. „25. οἴσθαι] πῶς οἴσθαι R. Mihi delendum vid.“ — Hartman p. 154. „Ecquid οἶμαι?“ Propono: οἴσθη(ε) ἄν.

415, 5. αἷς ἐμπολισθεῖς ἀπεσβέσθη τὸ ἄγριον... adn. crit. Bern. 5. ἐμπολισθεῖς*: ἐμποδισθείσαν.

Fort. ἐπολισθείσαις, ut sit dativus instrumentalis c. participio coniuncto, vel prorsus dat. abs., cuius duo alia exempla attuli p. 170, adn. 5.

*440, 8. οὐδ' ὑπέμεινεν ἐξαιρεθῆναι τὸ βέλος αὐτοῦ πρὶν... adn. crit. Bern. 8. αὐτοῦ? Mihi videtur αὐτοῦ ad τὸν ὀφθαλμὸν spectare: ex eo (i. e. ex oculo) extrahi; Duebnerus quidem vertit „sibi“, quem secutus est Bern. Qui ambo αὐτοῦ cum τὸ βέλος iungere videntur; pronomen reflex. proprie inter articulum et nomen poni solet¹⁾, ex. gr. F. R. 394, 7. Aqu. 7, 24. Soll. 71, 17. — De comm. Not. 1059 E. τὰς πλεκτάνας αὐτοῦ inter dubiae originis indicia numeratur; sed cf. De coh. ir. 452 F. τὴν ὄψιν αὐτῶν, ubi ego αὐτῶν scribendum conicio, cum ad subiectum οἱ ζυγράφοι pertineat. Tamen loco laudato et sententia, ut dixi, postulat αὐτοῦ (i. e. τοῦ ὀφθαλμοῦ), nec τὸ βέλος anaphoram desiderat, cum et articulo praeditum sit et desit locus ambiguitati, tamquam de aliquo alio telo agi possit.

Gl. Ath. 467, 22. ἐπὶ τε Σαλαμῖνι καὶ Μυκάλῃ καὶ Πλαταιαῖς, ὡς περ ἀδάμαντινοι στηρίζαντες τὴν ἑλευθερίαν. Adn. crit. Bern.: 22. ἀδάμαντινοι] fort. ἀδαμαντινοῖς, ut ad dativos referatur.

Ego ad adiectivum nomen supplendum censeo, fort. ἀδαμαντιναις στηλῆαις στηρίζαντες; quod nomen scriba per haplographiam omittere potuit. Ap. Hesiodum legimus

¹⁾ W. Schmid, D. Att. 2, 48—49; 3, 66; 4, 69. 614.

Κίωσιν... ἐστήρικται¹⁾); στήλη autem idem est atque κίων, ut Ἡρακλέους στήλαι (frequens ap. Plut.; de adamantina columna quamvis non commemorata in Thesauro Lat. legere me memini). Ut mitigetur autem audacia metaphoraе, et cum cogitem de vi pronomini indefiniti τις in comparatione²⁾ instituenda ap. Plut., simulque quo augeatur et conduplicetur haplographiae probabilitas, tali suffragor lectioni: ὡς περ ἀδαμαντίναις στήλαις τισὶ στηρίξαντες. Si displicet στήλαις, ecquid ἀδαμαντίνους στοιχείοις (quae Empedocles ριζώματα vocat)?

Aqu. 1, 14. καὶ οἶον σπέρμα τοῦτ' ἐξ ἑαυτοῦ τε πάντα πονεῖν καὶ εἰς ἑαυτὸ ἐκλαμβάνειν κατὰ τὴν ἐκπύρωσιν. Hartman p. 567: „B. adnotat: „ὑπολαμβάνειν R., non opus“. Quis non sentit hic doctum editorem, ut olim Wyttenbachium, nimio obloquendi Reiskio abreptum studio?“

Qui non senserit libelli huius pp. 160—3 perlectis, allitterationis studium ita manifestum esse apud Plutarchum, ut plus valeat necesse sit in textu constituendo, quam Reiskii³⁾ ingeniositas — ei, inquam, aliquot subnecto locos ex aliis scriptis Mor. excussos, ubi verbum, quod ipsum aliam postularet praepositionem, allitterationis causa eam, qua vicina verba praedita sunt, accipit: de Garrulitate 506 C ἐξέπεμψεν ἐξελὼν τὴν γλωτταν προἀπέπεμψεν; de aud. poët. 33 D. ταῖς τοιαύταις ὑποφωνήσει τοὺς νέους ὑποκαλεῖν πρὸς τὸ βέλτιον, ubi Bern. habet παρακαλεῖν; de rec. aud. rat. 39 B τοὺς μὲν οὖν ἵππους οἱ καλῶς τρέφοντες εὐστόμους τῷ χαλινῷ, τοὺς δὲ παῖδας εὐηκόους⁴⁾ (i. q. ὑπηκόους cf. v. Soll. c. 12. seu κατηκόους cf. v. Demetr. c. 38. Mor. 506 B) τῷ λόγῳ παρέχουσι; Sept. sapp. conv. 157 D. διαιτῶν καὶ διαφαρμακεύων (D ue b n.) τοὺς κάμνοντας, ap. Bern. legitur simplex voc.; huc facit etiam: de rec. aud. rat. 43 E. καὶ μετὰ τὰς διατριβὰς ἰδίᾳ προσιόντας αὐτοὺς καὶ προσανακρινοντας, cum sine damno sententiae dici posset: καὶ ἀνακρινοντας.

¹⁾ Th. 779. ²⁾ Cf. huius libelli pp. 51 (adn. 1). 217.

³⁾ Quem honoris causa nomino.

⁴⁾ Sed de frat. amor. 482 E εὐτάκτους καὶ κατηκόους.

2, 10. καὶ ἄνευ μὲν πυρὸς ἦν πολλά, ὕδατος δ' οὐδέποτε ἄνθρωπος. Adn. crit. Bern. 10. πολλά] (τὸ) πάλαι? ib.: — ἄνευ ὕδατος δ' W. Malim δίχα δ' ὕδατος.

1) Platonem imitatus est Plut. in adiectivo pronominali πολλά¹⁾ pro adverbio πολλάκις usurpando; simul πολλά — οὐδέποτε antithesin reddunt. 2) Neuter recte, ut C. Huberti²⁾ docet observatio: „negationem complecti totam sententiam bipartitam“; quae ratio dicendi quominus ab negatione in negativam praepositionem transferatur, nihil sane obstat.

6, 2. καὶ μετέχοντα κόσμου καὶ τάξεως καὶ τοῦ φύειν γε, φασί, καὶ γεννᾶν... Cf. huius diss. p. 141, adn. 2. Etiam hoc proposuerim: καὶ τοῦ φύειν γ' ἐπὶ πᾶσι καὶ γεννᾶν; cf. Quaest. Conv. 640 A: καὶ μὲν ἐπὶ πᾶσι γε τὸ τρίτον ἐστὶ... cf. etiam: 28 A. 285 F. 366 F. 415 B.

9, 22. ἐγὼ δ' ἂν εἴποιμι διόπερ... adn. crit. Bern.: „22 corr. vid. εἴπομι ὅτι“; sed cf. Pol. XII, 28, 3. ἐγὼ δ' ἂν εἴποιμι διότι...

Soll. 41, 12. F. A.² 426, 3. Es.¹ 102, 6. Si similes locos, qui huius libelli p. 17 perscripti sunt, contuleris, etiam hi tres notis interpunctionis instruendi tibi spero videbuntur.

48, 8—9. Ψᾶρες δὲ καὶ κόρακες καὶ ψιττακοὶ μανθάνοντες διαλέγεσθαι καὶ τὸ τῆς φωνῆς πνεῦμα τοῖς διδάσκουσιν εὐπλαστον οὕτω καὶ μιμητὸν ἐξαρθεῖν καὶ ῥυθμίζειν παρέχοντες. Adn. crit. Bern. 8. ἐξαρθεῖν] corruptum. ἐξαρθεῖν W. διαρθεροῦν Herwerdenus. Fort. ἐξ ἀρρυθμοῦ ῥυθμίζειν παρέχ.

Mihi placet ἐξαρτέειν cf. 49, 27—50, 1. καθάπερ ὄργανον ἐξαρτημένον (i. e. sibi) τὴν φωνὴν καὶ παρασκευάζοντος; de defect. orac. 437 D. (ψυχὴν...) καθαρὰν οὐσαν ὡς περ ὄργανον ἐξηρτυμένον καὶ εὐηχές,...

65, 14. τῆς γεράνου σοφὸν ἢ τοῦ λίθου περιδραξίς, ὅπως προιεμένη πυκνὸν ἐξυπνίζηται. Hartman pp. 573—574: „Bilem movet editor annotans: „πυκνόν. πρὸς τὸν κτύπον R. non opus“. Sicine ingeniosissimas certissimasque rei emendationes!“

¹⁾ Cf. huius libelli p. 236 s. v.

²⁾ De Plutarchi Amatorio pp. 52—53, in adnotatione.

Nihil umquam — minime in coniecturis — certissimum esse, quod sit ingeniosissimum, certissimum est. Nam vere ingeniositate opus est, ut credas strepitum cadentis lapilli a grue praetervolante atque etiam dormiente exaudiri posse. Praeterea *πυκνόν* adverbialiter adhibitum familiare est Plutarcho. Cum tamen, manente *πυκνόν*, si pro adverbio accipiatur, sive significatione: „crebro“ sive: „statim“, sensu cassa evadat sententia, vide, ne *πυκνόν* c. τὸν λίθον¹⁾ iungendum sit et totam sententiam hoc modo interpretandum: ut excidente eo (i. e. lapide) — ut qui (sc. lapis) validus sit — evigilet (cum ponderis senserit deminutionem). Lapillis sese apes librare tradit Verg. Georg. 4, 196. Quintil. Decl. mai. 13, 17.

70, 15. διὸ πλείστα καὶ μάλιστα γονεύεται περὶ τὸν Εὐξείνου πόντον: adn. crit. Bern. 15 καὶ μάλιστα] suspecta.

Videlicet *πλείστα* pro subiecto habuit; atqui vide huius diss. pp. 236. s. v. *πολλά* et 265 ad Aqu. 2, 10. Ut autem Plut. *πολλά* adverbialiter simili modo ac τὰ *πολλά* — sensu tamen vario — adhibet, ita fortasse et *πλείστα* pro τὰ *πλείστα* (Brut. 93, 20) accipiendum. Sed ut *πλείστα* subiecti loco manere sinamus, cum id ad τὰ *τικτόμενα* v. 14 referamus, et praedicati *γονεύεται* simul partem esse putemus (quo facto articulum subiecto deesse non erit quod miremur), *μάλιστα* videtur tunc mutandum in *μέγιστα*, quae est ap. Plut. firma et saepius occurrens locutio cf. Aet. R. 2, 289, 13—14; Def. or. 3, 103, 17. NPSuav. 6, 391, 21. 404, 20. adv. Colot. 6, 425, 10. 449, 3.

Brut. 85, 14. *ταχύ σε μεταπέισομεν...*, ὅ τι ταῦτα... Operarum errore pro ὅτι? Simili modo F. A.¹ 413, 18. *εἰ μὴδὲν ἄλλο φωνῆς Ἑλληνίδος συνιέντας* post ἄλλο excidit comma; cf. 6, 386, 14. 467, 12—13. 7, 3, 18. — *Εἰ μ. ᾗ* = si nihil aliud, Quintil. Decl. mai. 1, 9.

87, 25. *τὴν τῆς δειλίας ἐπώνυμον εὐκόλως ἐνασπαζόμενος*. Adn. crit. Bern. 25. *ἀσπαζόμενος* R. Malim *ἐπασπαζόμενος*.

Composita *ᾗπαξ* λεγόμενα saepius in Moralibus obvenire novit lector, cf. ex. gr. *συμπροσίχομαι*. Praepositio

¹⁾ Vide dissertationis meae p. 263, ad F. A.¹ 410, 17.

έν- talem fere sensum efficit: in timore (i. e. cum se timidum fateatur) servitutem recipit.

- 91, 13. (10—12. καδάπερ ὁ Μενδήσιος... τράγος λέγεται... γυναιξίν οὐκ εἶναι μίγνυσθαι πρόθυμος, ἀλλὰ πρὸς τὰς αἴγας) ἐπτόηται μᾶλλον... Hartman p. 578: „Structura postulat, ut cum W. ἐπτοῆσθαι legamus“.

Damno sententiae vanum prospicere structurae: nescimus Mendesium caprum cum mulieribus in templo inclusum a coitu abhorrere, ideoque id nobis traditur oratione obliqua; quod capras appetit potius, id scilicet novit Plutarchus sine ullis commentariis. Cf. 4, 127, 1.

- 93, 19. τὰ δὲ τοιαῦτα τῶν ἐπεισάκτων ἐπίθυμιῶν οὐδεμία... adn. crit. Bern.: „19. fortasse: ταῦτα μὲν δὴ τοιαῦτα τῶν δ' ἐπεισάκτων...“

Et illa bona et haec forsitan frugis: παρὰ δέ τοι ταῦτα... i. e. praeterea vero.

- 94, 15. ...συνάγειν εἰς ταῦτὸ καὶ συμφαγεῖν ἀναγκάζουσα. Adn. crit. Bern.: „fort. συμφυρᾶν vel συμφύρειν. cf. Hartman p. 578.

1) συνάγειν et συμφαγεῖν lusum verborum efficiunt.
2) συμφαγεῖν est: multa una simul comedisse; delicatae erat culinae ex quam plurimis condimentis unum cibum conficere: quale fuit illud minutal¹⁾ (ragout) ap. Aristophanem, cuius nomen ex undecoginta syllabis constat.

- 99, 6. ὅσα γοῦν ἄνθρωποι τρυφῶντες ἢ παίζοντες εἰς τὸ μανθάνειν καὶ μελετᾶν ἄγουσι, τούτων ἡ διάνοια... περιουσία συνέσεως ἀναλαμβάνει τὰς μαθήσεις.

Hartman (p. 579) inter ἡ et διάνοια iniecit Δηριῶν et adnotat: „Necessarium supplementum. Sed et pro ἄγουσι, quod plane sensu caret, legendum συνάγουσι, quemadmodum modo omnem doctrinam lepide apteque appellavit παρ' ἐτέρων συνεραρισμόν²⁾. Ante περιουσία legitur etiam καὶ, quod delendum esse sponte apparet“.

Τούτων pertinet ad ὅσα i. e. Δηρία; ponitur semper

¹⁾ Cf. mixtum ius ap. Hor. Sat. 2, 8, 45...

²⁾ Potius hoc usus esset exemplo: 510 F: καὶ ὁ Λυκοῦργος εἰς ταύτην τὴν δεινότητα τοὺς πολίτας εὐδὴς ἐκ παίδων τῆ σιωπῆ πιέζων συνῆγε κ. κατεπέκνου. quo tamen loco praepositio verbi συνῆγε propriam vim habet, confirmatam et denuo expressam vocabulo κατεπέκνου.

id pronomen vel *αὐτός* in enuntiatione secundaria, cum ea aliud habet subiectum, quam est in primaria. *Μαθήσεις* ipsae iam sunt disciplinae, sc. eae, quarum ad studium bestias ducunt homines. Quae sint autem res, quarum peritia bruta animalia imbuuntur, id nec priore membro indicatur. *Ἄγουσι* est: ducunt ita, ut educunt, condocerunt, instituunt (nostrates: tresuja do nauki i *éwiczęń*). Spartana disciplina vera erat *ἀγωγή*; nos talem puerorum institutionem „tresura“ appellamus. — Ego καὶ, quod Reiske delevit, ita mihi explico: quattuor praecedentia verba καὶ παρὰ φύσιν τοῦ σώματος in quodam archetypo confusa „restituta“ sunt in καὶ περιουσία συνέσεως; quae binae lectiones in collatione archetyporum, quorum alter priorem sanam servaverat lectionem, in unum copulatae, syntaxi et sensu parum lucidam reddiderunt periodum; itaque totum colon καὶ περιουσία συνέσεως extinguendum censeo.

- 99, 15. ἐπίδειξιν εἰς ἄλλο οὐδὲν οὐδαμῶς χρήσιμον ἔχουσιν. Hartman p. 580 mutat in ἔχουσαν sec. W. adicitque „Misere structuram sententiamque perturbavit librarius, qui primus ἔχουσιν dedit“.

Ἴπποι... εὐμαθείας ἐπίδειξιν ἔχουσιν idem paene significat, quod *Ἴπποι εὐμάθειαν ἐπιδείκνυνται*¹⁾. Oblitus est Hartman Wyttenbachium etiam εἰς in ὡς²⁾ mutavisse; ἐπίδειξιν enim εἰς ἄλλο οὐδὲν οὐδαμῶς χρήσιμον ἔχουσαν si in textu exstaret, Hartmanum advocaturi essemus; nunc ipse medelam desiderat, quam Graeci *ἐποχὴν* vocabant.

¹⁾ Cf. huius libelli p. 209—211 sub capite de periphraasi; ex aliis scriptis Mor. cf. Is. 2, 548, 4. ταφὰς ἔχουσι pro θάπτωσι; Parall. 2, 375, 3. 8. λιθόλευστον ἐποίησαν; Def. or. 3, 83, 1—2. τὴν μεταβολὴν λαμβάνουσιν; Superst. 1, 198, 32. ἐχρήτο δυστυχία; in univ. cf. periphraases c. ποιῆσθαι: Educ. lib. (ed. Duebn.) 1, 10, 52—53. 13, 53. Virt. mul. (ed. Bern.) 2, 235, 7; c. λαμβάνειν: Educ. lib. (ed. Duebn.) 1, 10, 50—51. Virt. mul. (ed. Bern.) 2, 207, 16—17; c. διδόναι: Lib. educ. (ed. Duebn.) 1, 10, 54.

²⁾ Melius sententiae consulisset, si prorsus sustulisset vocabulum.

Ultimis fere specimenibus typographicis corrigendis cum operam darem atque postquam ad ipsum paene plaudite ventum est, cognovi ex Fr. Bockii recensione, in Burs. Jahreshb. 171, 260—290, Fr. Kraussium in diss. s. t.

Die rhet. Schriften Plut.'s u. ihre Stellung im Plutarchischen Schriftencorpus, Nürnberg 1912, inter alia etiam eadem ac me scripta Plutarchi attigisse; cf. praeterea WfklPh. 1916, 817-24, ubi idem Fr. Bock dissertationem C. Brokatei „De aliquot Plutarchi libellis, Borna 1913“ indicavit iudicavitque et Berl. Philol. Wochenschr. 38 (1918) 169, ubi recensentur M. Schusteri „Untersuchungen zu Plut.'s Dialog De Soll.; sed donec *év εὐχῆς τάξει* habebitur Plutarhei sermonis talis cognitio, ut totius scriptorum corporis accuratissima muniatur investigatione, nonnulla pari iure dicentur atque eadem fide.

Indices.

1. Index auctorum veterum.

- Ach. Tat. 145³. 146¹. 239⁵.
Aelianus 12.¹
Aeschylus 122. 123. 124. 262.
Anth. Pal. 122.
Antisthenes 225.⁶
Antoninus, Marcus 75.²
Apoll. Rhod. 170.²
Apuleius 145. 248.³ 254.¹
Aratus 123.
Archilochus 123.
Aristides 125.¹ 238.
Aristophanes 124. 129. 268.
Arrianus 67.³ 68.
Bio 225.⁶
Charito 122.
Cicero 81.¹
Cleanthes 225.⁶
Curt. Ruf. 67.² 68.
Dio Cass. 122.
Dio H. 63.^{2, 3, 4}. 72. 85.
Diodorus 68.
Empedocles 226. 262.⁶ 264.
Epictetus 57. 117. 124. 131.¹ 132.¹
224²⁻⁷. 227.⁶ 251. 254³⁻⁵.
Eumathius 145.³
Euripides 123. 160.¹
Fronto 255.⁴
Gellius 160.³ 172.¹ 251. 255. 259.¹
Gorgias 29. 150.¹
Heliodorus 170.⁴
Hermogenes 32. 129. 173. 206.²
Heraclitus 88.¹
Herodotus 122. 188. 220.¹
Hesiodus 264.
Homerus 13. 44^{1, 2}. 82. 121. 122. 140.
226. 227.³ 228-9.
Iosephus 66^{6a}.
Isocrates 129². 134¹. 140. 254¹.
Iulianus 66⁵.
Livius 68.
Longinus Ps. 44.³ 129. 134¹.
Longus 145.³
Lucanus 81.²
Lucianus 70^{IV}. 71. 85. 105.² 122. 124.²
145. 238. 262.
Lycophro 262.
Martialis 144.
Menander 229.³
Oppianus 78.
Pausanias 122.
Philo 262.
Philostratus 63.^{2, 3}. 145.
Pindarus 122.
Plato 18.¹ 43.¹ 44^{2, 5}. 60.¹ 71. 124. 131.
145. 147. 148.³ 183.² 196. 232. 238.
255². 256.
Plinius j. 145. 172.
Plotinus 256.
Polybius 123. 265.
Prodicus 251.³
Propertius 145.
Quintilianus 14.² 15.¹ 32. 39.¹ 42.¹ 43.¹
60.³ 62.¹ 129. 134.¹ 144. 232.⁴ 239.⁴
266.
Seneca rhet. 32. 67.¹ 144. 223.³ 228.¹ 229.
248.³; phil. 25.¹ 125.³ 160.¹ 172. 228.¹

Sophocles 123. 124. 147.
 Statius 262.⁵
 Syrianus 196.
 Tacitus 172. 199. 259.¹
 Theocritus 122. 145.
 Theophrastus 197.

Thucydides 85. 146.

Val. Max. 47.¹ 144. 223.³
 Varii scriptores 203. 224—5. 238—48.
 Vergilius 145. 266.

Xenophon 151. 186.¹

2. Index auctorum recentiorum ¹⁾.

Adalberg, S. 61.¹
 Ammonit, H. 78.²
 Ansfeld, C. 112.¹
 Ast 142.².

Balsler, H. 85. 86.
 Benseler, G. W. 197.³
 Bergk Rubenbauer 123.²
 Bernadaces, G. 15.² 18.¹ 22.³ 59.¹ 76.³
 86. 104.² 141.¹ 142. 169.² 171.^{2,3}
 174.¹ 179.¹ 182.¹ 183.³ 189.¹ 190.⁴⁻⁶
 191.²⁻⁴ 192.²⁻⁵ 193.⁴ 195.¹ 197.³
 198.²⁻³ 213.² 217.² 220.² 223. 225.
 226. 229. 232.³ 249. 256. 259. 262—9.

Bieber, A. 190.³
 Birklein, I. Fr. 85.²
 Blass, Fr. 197.³
 Bock, Fr. 269. 270.
 Borinski, K. 80.¹
 Brokate, C. 270.
 Brugmann, K. (— Thumb 207¹) 263.²

Christ-Schmid 2.^{1,3} 5.² 12.¹ 20.^{2,3}
 22.^{3,4} 24.¹ 33.¹ 42.¹⁻³ 44.⁴ 56.² 66.¹
 79.¹ 81.² 91.¹ 99.¹ 104.³ 133.¹ 138.¹
 145.² 147.² 148.¹ 173.² 190.^{3,9} 196.³
 202.¹ 224.^{4,6} 225.³ 226.¹ 227.⁶ 239.^{1,4}
 244. 252.¹ 255.³ 257. 261.³

Crusius, O. 59.¹
 Curcio, G. 144.¹

Dickerman, S. O. 19.³
 Dornseiffen, J. 89.¹
 Drenkers, A. J. 33.¹
 Duebner 48.¹ 97. 98.³ 100.^{2,4} 101.¹
 104.² 191.* 223. 263. 264. 265.

Eicke 75.¹
 Ernesti, Io. Chr. Th. 56.¹ 63. 69. 239.
 243. 244.

Flickinger, R. C. 42.²
 Forcellini, Aeg. 137.¹

Fox, W. 83.
 Fuhr, K. 202. 203.

Geffcken, J. 263.
 Gercke, A. 4.²
 Grundman, H. R. 19.² 95.¹ 122. 186.²
 191.¹ 216.^{1,4}
 Gruppe 41.¹

Hanske 143.¹
 Hartmann, J. J. 22.¹ 44.⁴ 63.⁴ 69.² 76.
 139. 171.¹ 173.¹ 176.¹ 178.² 197.³ 206.¹
 218. 225.⁷ 256. 257.¹ 262—9.

Heinze, H. 18.¹
 Hense, O. 103.² 196.
 Herwerden 266.
 Hirzel, R. 4.³ 78.¹ 103.² 195.¹ 197.^{2,3}
 224.⁶ 225.³ 232.³
 Hoffmann, O. 190.^{2,7,8} 198.¹; D. 75.¹
 Holwerda, A. E. I. 171.¹
 Hubert, C. 15.² 67.¹ 196. 265.

Janske 266.⁵
 Jeuckens, R. 106.²

Kahle, C. 98.¹
 Kolffhaus, O. 9.¹ 171.² 189.¹ 191.² 197.³
 232.⁵ 261.¹

Kopp, W. 22.²
 Krauss, F. 201.² 269.
 Kremer, P. P. 3.³
 Kuehlbrandt, H. 66.^{6b} 103.^{2,3}
 Kühner, R. 170.¹ 186.¹
 Kühnlein 112.¹

Lambros, Sp. 13.¹
 Lassle, E. 81.² 196.²
 Lechner 124.⁴
 Lehnerdt, M. 42.⁴
 Leutch-Schneidewin 59.¹
 Lindsay 239.

Menge, H. 212.³

¹⁾ Non nominantur Stephanus, Passow, Lübker, Pape, I. Müller, sim.

- Metzdorf 188.
 Miodoński, A. 255.⁵
 Morawski, C. 22.⁴ 78.² 148.² 153.¹ 224.¹
 226.¹ 255.¹
 Mühl, A. 42.²
 Muhl 197.³
 Müller, H. F. 256.⁶
- Nachstädt, G. 18.¹ 22.⁴ 142.¹ 160—1.
 196. 217.¹
 Norden, E. 19.³ 196. 197.^{2,3}
- Patzig 195.
 Pauly-Wissowa 41.¹ 66.³ 68.² 137.¹
 212.¹
 Peppler, C. W. 86.²
 Prieth, K. 3.³
- Radford 85—6. 103.² 104. 126.
 Radke 159.¹
 Rasmus, E. 197.³
 Reinhold 188.¹
 Reiske, J. 29. 141.² 225. 249. 264—5.
 266. 268.
 Ribbeck, O. 12.¹ 99.⁴ 135.¹
 Rohden, H. 197.³ 199.
 Rothe, C. L. 188.¹
 Rüegg, A. 67.⁴ 68.²
- Schanz — 1 Krebs, Fr. 171.³ — 2 Keck,
 St. 190.³ — 3 Sturm, Jos. 18.¹ — 13
 Schwab 213.^{1,3-5} 233.¹ — 15 Kem-
 mer, E. 3.² — 19 Grünewald, C. 141.¹
 — 20 Maidhof, A. 190.³ 239.²
 Schar Schmidt. Io. Frid. 3.³
 Schellens, Iac. 120.¹ 194. 197.³ 232.⁶
 256.
 Scheller 194.
 Schmalz, I. H. 263.²
 Schmid, W. 67.¹ 69.¹¹ 86.² 97.¹ 125.²
 126. 169.¹ 186.² 188.¹ 207.¹ 232.²
 238.² 241.¹ 243.¹ 245.¹ 247. 248.^{1,4}
 264.¹
 Schmidt, I. O. 136.¹
 Schmidt 173.
 Schneidewin, M. 56.²
 Schöll, F. 59.¹
- Schroeter, J. 5.¹ 58.
 Schulze, C. P. 149. 174.² 186.¹
 Schuster, M. 270.
 Seidel 103.²
 Seitz, Fr. 121.¹
 Sickinger, A. 171.¹
 Siefert, G. 19.³ 44.⁴ 58.¹ 104.¹ 193.² 202.²
 223.
 Sinko, Th. 1.¹ 3.¹ 4.⁵ 47.² 66.¹ 104.⁴
 226.¹
 Sintenis, C. 197.³ 218.²
 Smith, R. M. 25.¹ 76.¹
 Spengel 52.¹ 106.¹
 Stegmann 203.
 Steiger, H. 20.³
 Stein, H. 133.
 Stemplinger 229.¹⁰ 255.⁴
 Sternbach, L. 128.¹
 Stiefenhofer, A. 4.³
 Stravoskiadis, A. 239.⁵
- Teuffel, W. S. 223.³
- Vogel, A. 57.¹
 Volkmann, R. 4.¹ 22. 32. 43.¹ 58.¹ 197.²
 256. 261.³
- Walz 33.² 206.² 240. 242. 246. 247.
 Weber, L. 75.¹
 Weise, O. 212.²
 Weissenberger 220.
 Westerwick, O. 238.³
 Weyman 168.¹
 Wittekind 59. 220.¹ 240.¹
 Wyttenbach, D. 9.¹ 18. 20.¹ 29. 62.¹ 65.²
 66. 113.¹ 125.¹ 131. 140. 145. 190.¹
 200.² 223. 241.¹ 249. 250. 265. 267.
 268. 269.
- Zieliński, Th. 56.²
- Balzac, H. 171.⁴
 Barrès, M. 244.²
 Elliot, Fr. 66.²
 Goncourt, E. et J. 99.²
 Greg. Sanoc. 255.⁵
 Hugo, V. 22.⁴

3. Index rhetoricus et grammaticus et rerum.

- abstracta 39. 99—103.
 acyrologia 54—9.
 adiectiva 186.
 adiectiva (participia) neutr. gen. in
 praedic. 97.
 aetiologia 256—8.
- agnominatio (paronomasia) 148. 154—6.
 257.
 allegoria 258.
 allitteratio 160—5. 265.
 antithesis 22—32. 150. 265.
 antonomasia 123—4.
- Archiwum filologiczne II.

- ἄπαξ λεγόμενα* 69. 70. 72. 75. 76. 78. 79. 212. 238. 248-51. 261. 263.¹
 267.
apodeixis 252.
aposiopesis 127.
apostrophe 144-5.
articulus 86-90. 97-9. 263. 267.
Asiani 196.³
asyndeton 205-6.
Attici 183.² 187-90.
Atticistae 13.

cacozelon 133-5.
coetus pompici 147.
collocatio verborum 193-6.
compellatio 106-7.
complementa (*παραπληρώματα*) 212-8.
composita 212. 267.
coniunctiones 200-5.
controversia 32.

dat. abs. 170.⁵ 263.; *eth.* 108-8.
declinatio 150. 151-3.
definitio 251.
diatribe 44.³ 103-5. 117-8. 131. 248.²
dictio Plutarchea 22.² 195-6. 261.
disiunctio 32.
dispositio or. 220-2. 261.
dualis 190.³

elativus 13-4.
ellipsis 172-3.
emphasis 133-5. 158.¹
enthymema 252.²
enumeratio 200-7.
epanaphora 150. 153. 156.
epanorthosis 15. 159.
epiphonema 125.
epiphora 158.
epitheta 121-3. 248.²
eruditionis fucus 139-40. 251.
ethopoeia 104-147.
etym. figura 149-50.
exaggeratio (hyperbole) 118. 138.
exclamatio 112-3.
exemplum 50-1.
explicatio 252.

genet. partitiv. 96.
gradatio 14-15.

hiatus 18. 188. 190-4. 197-200. 229.
 262.
homoeoptoton 165-8.
homoeoteleuton 165.
hyperbaton 171.

imago, viva 145-7. 227.⁴ 228.

imperativus 119-21.
inductio (epagoge) 252.
interrogatio or. 108-12. 261.
ironia 128-31.
isocolon 230-1.
iteratio 158-60. 261.
iudicialis contentio 19-21.

latinitas 170-1.
laudata 223-30.
litotes 169.
lusus verborum 16. 267.

medicina 44-5.
mentio sui 143.
metaphora 258.
metonymia 102.¹
mirabilia 138-9.

negationes 156-7. 197-9. 204. 265.

obsecratio 112-3.
oratio variata 183-99. 258. 261.
parum accurata 258-60.
contracta 259.
cumulata 208-9.
oxymoron 24-31. 251.⁴

paradoxon 19. 134-9. 254-5.
parataxis 10. 37. 147.¹ 207-8.
parechesis 148.³ 160.
parenthesis 141.
parodia 69.
participia 208-9.
particulae 186-7. 190-3. 229-30.
periphrasis 209-11.
philanthropia 56-9.
pleonasmus 209.
pluralis rhet. 140-1.
polyptoton 150. 151.¹ 153. 157-8.
polysyndeton 201-5.
praesens histor. 147.
prolepsis 169-70.
pronomina 24. 149. 150. 154-6. 157-8.
indefinita 51.¹ 217. 264.
anaphorica 218-9.
prosopoeia 79-104.
proverbia 59-61. 224.¹
pseudoetymologia 256-7.

responsa 124-6. 145.

sententiae 253.
similitudo 33-50. 217.
similium sonorum concursus 151-3.
sophistae 199.
substantive posita adiectiva (participia, infinitivi) 90-6.

synchronis 1—51.
synonyma 173—85.

tautologia 219—20.
topothesis 145.
translatio 33. 52—79.

Ulixes 136. 146. 229.
urbanitas 252.³

verbum finitum omissum 259.
vocabula ratiocinandi 252—3.
inculcandi 253.
scholastica 253—4.
iurandi 33.
affectuum 113—7.
deminutiva 131—2. 185.
poëtica et oratoria 238—48.

zeugma 102.³ 171—2.

4. Index Graecus.

ἀεί 140. 214—5.
ἀμέλει 261.
ἄνευ 261.
ἄπιστος 116.
ἄτοπος 115.

δευσοποιός 69.
ὄηλον 261.
διότι 260.

εἰ (δὲ) βούλει 17. 142.
εἰ μηδὲν ἄλλο 267.
εἶεν 124.
εἰκότως 124—5.
ἐρείδω 72—3. 213.
ἔτι 261.

ἦ 17—18. 33.

δαυμαστός 113—4.

καί 18.
καὶ μὴν 258.

καταγέλαστος 116—7.
λειμών 145. 244.

μᾶλλον 7—16. 261.
μυρίοι 118—9.

ν-ἐφέλκυστικόν 198.¹
νῆ Δία 33. 112—3. 261.

παράδοξος 115.
πλήν 17.
πολλά 265.
πρὶν 18—9.

τὲ 202—3.

φασί 141.³ 261. 265.

χωρίς 261.

-ώδης (-οειδής) 36—7.
ὡςπερ-καθάπερ 34—5. 191.

K. 1757/57

Conspectus rerum.

Praefatio	1
C. I. De syncrasi	2
II. De metaphora, prosopopoeia, ethopoeia	52
III. De reliquis figuris	148
IV. De copia dicendi	173
V. De Plutarchi iuvenis arte oratoria et sophisticis artificijs	220
Addenda: 1. De singulari indole libelli qui inser. Aquane	258
2. Coniectanea	262
Indices	271

Faint, illegible text from the reverse side of the page, appearing as bleed-through.

Praefatio	P.	1
C. I. De sy		2
II. De me		52
III. De rel		148
IV. De co		173
V. De Pl	icis	220
Addenda: 1.		258
2.		262
Indices		271

